Predici la Duminica a XVIII-a după Rusalii - Pescuirea minunată

https://drive.google.com/file/d/1fkRkQZKPV2k9Ac3g1DXfrTbgG3-s1RIn/view?usp=sharing

Index

Evanghelia şi Apostolul zilei 6
Canon de rugăciune către Sfântul apostol Petru.....9
Comentarii patristice - Evanghelia despre pescuirea minunată 16
Părintele Cleopa Ilie - Predică la Duminica a XVIII-a după Rusalii - Despre roadele ascultării de Dumnezeu.....20
Părintele Cleopa: „Dumnezeu ne cheamă în multe feluri” 27
Sfântul Ioan Gură de Aur - Cuvânt la Duminica a XVIII-a după Pogorârea Sfântului Duh - Comportarea creştinului către greşelile aproapelui.....34
Sfântul Ioan Gură de Aur - Marele Pescar al lumii 40

Sfântul Nicolae Velimirovici - Evanghelia pescuirii minunate - "Cât de zadarnice sunt toate strădaniile omeneşti fără ajutorul lui Dumnezeu… Dumnezeu răsplăteşte mai mult ascultarea decât truda" 42
Sfântul Teofan Zăvorâtul – Tâlcuiri.....51
Arhimandritul Sofronie: Despre cunoaşterea voii lui Dumnezeu 53
Mitropolitul Augustin Kandiotis de Florina - Predică la Duminica a XVIII-a după Rusalii – Binecuvântarea lui Hristos 57
Sfântul ierarh Antim Ivireanul: "Aceasta o am zis când m-am făcut mitropolit" 60
Arhim. Ioil Konstantaros, Predicator al Sfintei Mitropolii de Driinoupolis, Pogoniani şi Koniţa - Cuvânt la Duminica a 18-a după Rusalii.....65
Părintele Constantin Galeriu – Predică la Pescuirea minunată – "Mână la adânc şi lăsaţi în jos mrejele voastre" 68
Arhimandritul Teofil Părăian - Despre ascultare.....77
Părintele Arsenie Boca – Mânaţi mai adânc!.....79
Părintele Arsenie Boca – Oameni care "au lăsat totul".....82
Ierodiacon Visarion Iugulescu - Predică la Duminica Duminica I-a după Înălţarea Sfintei Cruci (a XVIII-a după Rusalii) 84
Pr. Constantin Necula - Predică la Duminica a XVIII-a după Rusalii - Binecuvântaţii pescari.....93
Pr. Constantin Necula: Fiți caractere! (Luca 5, 1-11) 96
Pr. Constantin Necula - Pe când mulțimea Îl îmbulzea ca să asculte cuvântul lui Dumnezeu (Luca 5, 1-11) 100
Pr. dr. Dorin Octavian Picioruş - Predică la Duminica a 18-a după Rusalii 103
Pr. dr. Dorin Octavian Picioruş - Predică la Duminica a 18-a după Rusalii 108
Pr. dr. Dorin Octavian Picioruş - Predică la Pescuirea minunată 113
Părintele Iosif Trifa – Evanghelia Duminicii a XVIII-a după Rusalii - Pescuirea minunată 118
Traian Dorz – Trăgând mreaja cu peştii …..121
Traian Dorz - Meditaţii la Apostolul din Duminica a 18-a după Rusalii 125
Traian Dorz - Mulţumim lui Dumnezeu în această seară pentru această pescuire minunată.....127
Traian Dorz - O, iată, Doamne!.....130
Traian Dorz - O, iată, Doamne.....132
Traian Dorz - O, suflet ce te-afunzi.....134
Părintele Teodor Heredea (Gavriş) – Îndemn la pocăinţă 135
Pr. Anthony M. Coniaris - Duminica I-a după Înălţarea Sfintei Cruci (a XVIII-a după Rusalii) - Înaintaţi în larg…..139

IPS Andrei Rymarenko - Duminica I-a după Înălţarea Sfintei Cruci (a XVIII-a după Rusalii) - Miracolul mai mare decât pescuirea miraculoasă 142
IPS Cyril Salim Bustros - Duminica I-a după Înălţarea Sfintei Cruci (a XVIII-a după Rusalii) - Să îl lăsăm pe Hristos să ne schimbe vieţile..... 145
Pr. George Dimopoulos - Duminica I-a după Înălţarea Sfintei Cruci (a XVIII-a după Rusalii) - Pescarii de oameni..... 148
Părintele Vasile Gordon - Predică la Duminica a XVIII-a după Rusalii - Pescuirea minunată 151
Preot conf. univ. dr. Octavian Pop - Predică la Duminica a 18 - a după Rusalii - Smerenia 158
Părintele Ion Cârciuleanu - Duminica I-a după Înălţarea Sfintei Cruci (a XVIII-a după Rusalii) - Pescuirea minunată 162
Pr. Mihai Tegzeş - Duminica I-a după Înălţarea Sfintei Cruci (a XVIII-a după Rusalii) - Vocaţia creştinească 167
Pr. Gheorghe Neamţiu - Duminica I-a după Înălţarea Sfintei Cruci (a XVIII-a după Rusalii) - Episodul pescuirii minunate..... 173
Dc. Vasile Tudora - Duminica I-a după Înălţarea Sfintei Cruci (a XVIII-a după Rusalii) - Roadele ascultării 177
Pr. Olimpiu Todorean - Duminica I-a după Înălţarea Sfintei Cruci (a XVIII-a după Rusalii) - Pescuirea minunată 181
Pr. Vasile Rob - Duminica I-a după Înălţarea Sfintei Cruci (a XVIII-a după Rusalii) 184
Pr. Ioan Abadi şi Pr. Alexandru Buzalic - Duminica I-a după Înălţarea Sfintei Cruci (a XVIII-a după Rusalii) - Pescuirea minunată 187
Părintele Constantin Coman - Despre chemarea lui Dumnezeu şi răspunsul oamenilor 191
Pr. Constantin Sturzu: De ce ne e greu să facem fapte bune? 199
Preot profesor Ion Buga: Pescuirea minunată (1998) 202
Evanghelia de Duminică - Pr. Octavian Dabija - Cât risc ne asumăm atunci când ascultăm de Hristos?..... 206
Pr. profesor Ion Buga – Predică la Duminica a 18-a după Rusalii (1999)..... 210
Ieromonah Luca Mirea – Mână la adâncul inimii!..... 212
Ieşi de la mine, Doamne, că sunt om păcătos!..... 217
Pr. Visarion Alexa: „Iubirea este tare greu de dus atunci când e purtată în afara lui Dumnezeu” 220
Ierom. Maxim Morariu - Pescuirea minunată..... 223

Pr. Bogdan Frăsilă - Evanghelia de Duminică - Ascultarea de Dumnezeu și belșugul după o pescuire eșuată 226
Pr. dr. Dumitru Măcăilă - Predică la Duminica a 18-a după Rusalii (2011) 230
Părintele Valentin Mordasov - Predică la Duminica pescuirii minunate despre fățărnicie şi rostul faptelor exterioare: “Să nu fim credincioşi doar cât timp stăm la slujbă!” Când ne devine zadarnică lucrarea duhovnicească? 235
Pr. Noël Tanazacq - Duminica a XVIII a după Rusalii - Chemarea primilor ucenici 238
Ce trebuie să urmărească un “pescar de oameni”? Răspunsurile a doi misionari rodnici ai Rusiei: Părintele mucenic Daniil Sasoev şi Iurii Maximov 242
Predici şi tâlcuiri la Pescuirea minunată aplicate la realităţile vieţii noastre (Părintele Ciprian Negreanu şi Părintele Ioanichie Bălan): “Aceasta e smerenia lui Dumnezeu: că Se coboară până şi la cele mai mici!” 245
Încrederea în Dumnezeu preface zdrobirile în binecuvântări dacă “ne punem vieţile în mâna Lui”. Cum lucrează puterea minunată a lui Dumnezeu în ciuda neputinţelor mele? “Vrei să fii tare? Dă-ţi, mai întâi, seama că eşti foarte slab. Apoi, să te laşi în grija lui Hristos, căci nimic în această viaţă nu este mai tare decât Hristos”. Omilii la Pescuirea minunată 268
Părintele Nichifor Horia (Mănăstirea Sfinţii trei Ierarhi) - Predică la Duminica pescuirii minunate - 2012: 268
IPS Irineu Pop-Bistriţeanul - Predică la Duminica a XVIII-a după Rusalii – Pescuirea minunată – Ancoraţi în Dumnezeu, toate ne sunt cu putinţă 275
PS Corneliu, episcopul Huşilor - „Nu vă temeţi, veniţi după Mine, şi Eu vă voi odihni pe voi” 280
“Mână la adânc!” Predici la Pescuirea minunată (Mitropolitul Teofan al Moldovei, Pr. Coman, Ierom. Dosoftei, Arhim. Damaschin) 285
ÎPS Pantelimon, mitropolit de Antinoe (Patriarhia Alexandriei şi a toată Africa) - Chemarea ucenicilor 290
Mitropolitul Antonie de Suroj: Predică la Duminica a 18-a după Rusalii (Pescuirea minunată) - Cum venim la întâlnirea cu Dumnezeu? 294
Ips Timotei - Ancora credinţei, corabia - Biserica mântuitoare 297
Preafericitul părinte patriarh Daniel - Predică la Duminica a XVIII-a după Rusalii - Întâlnirea cu Dumnezeu face din pescari apostolic 302
Pescuirea minunată - lumină pentru misiunea Bisericii 308
„Harul se dăruieşte celor care sunt smeriţi, ascultători şi harnici” 314
Cugetări duhovniceşti ale Sfinţilor părinţi 317
Costache Ioanid - Ce bine mă simt... 320

Icoane.....321

Evanghelia şi Apostolul zilei

Evanghelia

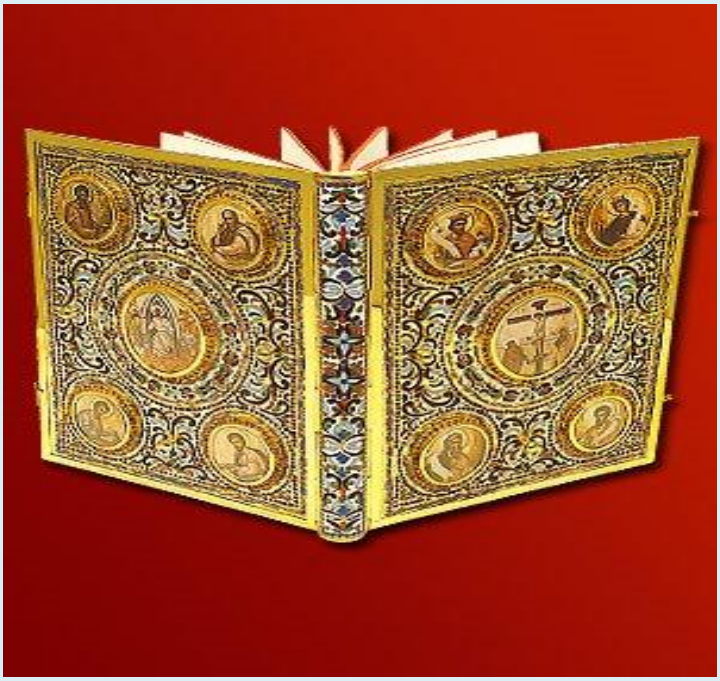

Ev. Luca 5, l-11

1. Pe când mulţimea Îl îmbulzea, ca să asculte cuvântul lui Dumnezeu şi El şedea lângă lacul Ghenizaret,
2. A văzut două corăbii oprite lângă ţărm, iar pescarii, coborând din ele, spălau mrejele.
3. Şi urcându-Se într-una din corăbii care era a lui Simon, l-a rugat s-o depărteze puţin de la uscat. Şi şezând în corabie, învăţa, din ea, mulţimile.
4. Iar când a încetat de a vorbi, i-a zis lui Simon: Mână la adânc şi lăsaţi în jos mrejele voastre, ca să pescuiţi.
5. Şi, răspunzând, Simon a zis: Învăţătorule, toată noaptea ne-am trudit şi nimic nu am prins, dar după cuvântul Tău, voi arunca mrejele.
6. Şi făcând ei aceasta, au prins mulţime mare de peşte, că li se rupeau mrejele.
7. Şi au făcut semn celor care erau în cealaltă corabie, să vină să le ajute. Şi au venit şi au umplut amândouă corăbiile, încât erau gata să se afunde,
8. Iar Simon Petru, văzând aceasta, a căzut la genunchii lui Iisus, zicând: Ieşi de la mine, Doamne, că sunt om păcătos.
9. Căci spaima îl cuprinsese pe el şi pe toţi cei ce erau cu el, pentru pescuitul peştilor pe care îi prinseseră.
10. Tot aşa şi pe Iacov şi pe Ioan, fiii lui Zevedeu, care erau împreună cu Simon. Şi a zis Iisus către Simon: Nu te teme; de acum înainte vei fi pescar de oameni.
11. Şi trăgând corăbiile la ţărm, au lăsat totul şi au mers după El.

Apostol

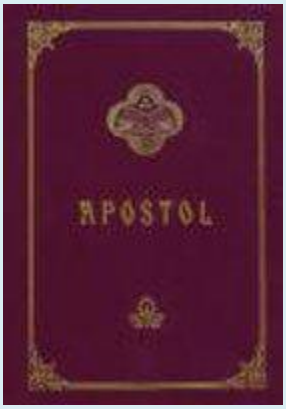

Epistola către Corinteni a Sfântului apostol Pavel

2 Corinteni 9, 6-11

Fraţilor

6. Aceasta însă zic: Cel ce seamănă cu zgârcenie, cu zgârcenie va şi secera, iar cel ce seamănă cu dărnicie, cu dărnicie va şi secera.
7. Fiecare să dea cum socoteşte cu inima sa, nu cu părere de rău sau de silă, căci Dumnezeu iubeşte pe cel care dă cu voie bună.
8. Şi Dumnezeu poate să înmulţească tot harul la voi, ca având totdeauna toată îndestularea în toate, să prisosiţi spre tot lucrul bun,
9. Precum este scris: "Împărţit-a, dat-a săracilor; dreptatea Lui rămâne în veac".
10. Iar Cel ce dă sămânţa semănătorului şi pâine spre mâncare, vă va da şi va înmulţi sămânţa voastră şi va face să crească roadele dreptăţii voastre,
11. Ca întru toate să vă îmbogăţiţi, spre toată dărnicia care aduce prin noi mulţumire lui Dumnezeu.

Canon de rugăciune către Sfântul apostol Petru

Troparul Sfinţilor apostoli Petru şi Pavel, glasul al 4-lea: Cei ce sunteţi între apostoli mai întâi pe scaun şezători şi lumii învăţători, Stăpânului tuturor rugaţi-vă pace lumii să dăruiască şi sufletelor noastre mare milă.

Cântarea 1

Irmos: Nu este asemenea Ţie, Preaslăvite Doamne, căci cu mână tare ai mântuit pe poporul pe care l-ai câştigat, Iubitorule de oameni.

Stih: ***Sfinte apostole Petru, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Pe mai-marele între apostoli astăzi, ca pe cel întâi-chemat al lui Hristos, cu cântări de Dumnezeu insuflate după vrednicie să-l lăudăm.

Stih: ***Sfinte apostole Petru, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Cel ce este mai înainte de veci, mai înainte de tine cunoscându-te, te-a rânduit, prea fericite apostole Petru, ca pe un mai mare al Bisericii şi întâi pe scaun şezător.

Stih: ***Sfinte apostole Petru, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Dumnezeu a zis că nu trup, nici sânge, ci Tatăl ţie ţi-a insuflat să numeşti pe Hristos Fiul cel Adevărat al Dumnezeului celui Preaînalt, apostole.

Stih: ***Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, miluieşte-ne pe noi.***

Muntele cel sfânt, carul cel mai presus de gând, pe Maica lui Dumnezeu şi Fecioară cu adevărat după naştere, să o lăudăm.

Cântarea a 3-a

Irmos: Nu întru înţelepciune şi în putere şi în bogăţie ne lăudăm, ci întru Tine, Înţelepciunea Tatălui cea Ipostatnică, Hristoase. Că nu este sfânt afară de Tine, Iubitorule de oameni.

Stih: ***Sfinte apostole Petru, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Pe tine, fericite şi vistierie prea tare a Împărăţiei, gura lui Hristos Dumnezeu cea prea dulce te-a arătat. Pentru aceasta te lăudăm, Sfinte apostole Petru.

Stih: ***Sfinte apostole Petru, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Pe piatra Ortodoxiei tale a întărit Stăpânul Iisus Biserica neclintită, întru care, Sfinte apostole Petru, pe tine te mărim.

Stih: ***Sfinte apostole Petru, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Cât este mai presus decât îngerii, Sfântul apostol Petru în trup, că acestuia Hristos Dumnezeu i-a zis că va fi, întru luminată venirea Lui, judecător şi împreună şezător.

Stih: ***Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, miluieşte-ne pe noi.***

Ceea ce nu ştii de nuntă, care pe Dumnezeu Întrupat L-ai născut, întăreşte-mă pe mine, cel ce mă clatin din pricina asuprelilor patimilor, că nu este ajutătoare afară de tine, Preacurată.

Cântarea a 4-a

Irmos: Acesta este Dumnezeul nostru, care din Fecioară, S-a întrupat şi firea omenească o a îndumnezeit, pe care lăudându-L strigăm: Slavă, puterii Tale, Doamne.

Stih: ***Sfinte apostole Petru, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

De oameni vânător dumnezeiesc, precum s-a făgăduit, Hristos pe tine te-a făcut, ţie întâi încredintâdu-ţi turmele Bisericii Sale.

Stih: ***Sfinte apostole Petru, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Dătătorul de viaţă Iisus, Cel ce este rugat de tine, care ţi-a dat ţie puterile Sale a lega şi a dezlega, apostole Petru, să-mi fie Milostiv.

Stih: ***Sfinte apostole Petru, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Roagă-te cu deadinsul, Sfinte apostole Petru, ca să se deschidă Împărăţia lui Hristos, celor ce cinstesc dumnezeiască pomenirea ta, cu credinţă neîndoită.

Stih: ***Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, miluieşte-ne pe noi.***

Doamnă cu totul lăudată, de Dumnezeu Născătoare, gândurile mele cu rugăciunile tale curăţindu-le, arată-mă bine roditor, Maica Dumnezeului tuturor.

Cântarea a 5-a

Irmos: Ce1 ce ne-ai câştigat pe noi popor ales, cu sângele Tău, Doamne, pacea Ta dă-ne-o nouă, păzind într-un gând turma Ta.

Stih: ***Sfinte apostole Petru, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Cel ce din dragoste a luat îndrăznire către Dumnezeu, după vrednicie este minunat, vânătorul şi cel neînvăţat, făcând minuni prea slăvite cu harul.

Stih: ***Sfinte apostole Petru, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Nu aur, nici argint pentru Tine, Hristoase, dumnezeiescul Tău apostol, ci virtutea câştigând, s-a îmbogăţit cu puterea minunilor.

Stih: ***Sfinte apostole Petru, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Îndreptatu-s-au gleznele şi paşii şchiopilor, cu cuvântul tău cel lucrător, că prin dumnezeiescul Duh, s-au săvârşit prea slăvite lucruri.

Stih: ***Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, miluieşte-ne pe noi.***

Întrupatu-S-a Dumnezeu după Ipostas, Curată, din tine cu trupul unindu-Se, rămânând nemicşorat Cel fără de trup, după dumnezeiasca fiinţă.

Cântarea a 6-a

Irmos: În chit trei zile fiind Iona Hristoase, mai înainte Te-a însemnat pe Tine Cel fără de moarte, cum că aveai să fii mort de bunăvoie trei zile în pântecele pământului.

Stih: ***Sfinte apostole Petru, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Precum de demult, Hristoase, pe apostolul Petru, cel ce a umblat cu picioarele pe apă, cu dreapta Ta l-ai mântuit şi pe mine cel cufundat în viforul ispitelor celor cumplite, mă mântuieşte ca un Îndurat.

Stih: ***Sfinte apostole Petru, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Lăsat-ai, Sfinte apostole Petru, cele ce nu sunt şi la cele ce sunt ai ajuns, ca un neguţător oarecare! Şi cu adevărat ai dobândit pe Hristos, Mărgăritarul cel de mult preţ.

Stih: ***Sfinte apostole Petru, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Pe cei ce se nevoiau fără pricepere a ispiti pe Duhul cel Preasfânt, apostole Petru, i-ai omorât; pe care tu întâi Dumnezeu L-ai numit, lămurit arătându-L a fi Dumnezeu, prea fericite.

Stih: ***Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, miluieşte-ne pe noi.***

Pe Cuvântul lui Dumnezeu, Cel ce este mai presus decât toată fiinţa, întrupat L-ai născut nouă. Pentru aceasta pe tine, de Dumnezeu Născătoare, cu buzele şi cu sufletul te vestim.

Condac, glasul al 2-lea. Pe propovăduitorii cei tari şi de Dumnezeu vestitori, căpetenia ucenicilor Tăi, Doamne, i-ai primit întru desfătarea bunătăţilor şi odihnei

Tale. Căci chinurile acelora şi moartea ai primit mai vârtos decât toată roada, însuţi Cel ce ştii cele din inimă.

Cântarea a 7-a

Irmos: Cuvinte Cel fără de început, care ai fost întru început împreună cu Tatăl şi cu Duhul, Fiule Unule-Născut, bine eşti Cuvântat şi Prea înălţat, Dumnezeul părinţilor noştri.

Stih: ***Sfinte apostole Petru, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

După dumnezeiasca rânduială a milostivirii lui Hristos învăţându-te a urma, te-ai eliberat mai înainte de patimă, apostole Petru, a cădea în viforul lepădării.

Stih: ***Sfinte apostole Petru, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Ţie, celui întâi chemat şi foarte iubit, ca celui între apostoli cu bună slavă întâi pe scaun şezător, Hristos S-a arătat întâi după ce a înviat din mormânt.

Stih: ***Sfinte apostole Petru, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Lepădarea ta cea de trei ori, cea mai înainte de patimă vindecând-o Stăpânul, cu întrebarea de trei ori cea de Dumnezeu grăită, Sfinte apostole Petru, a întărit dragostea ta.

Stih: ***Sfinte apostole Petru, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Mai întâi pe tine te-a pus, apostole Petru, mărturisitor iubirii celei spre Hristos, Cuvântul Cel ce ştie toate ca un Dumnezeu. Pentru aceasta şi turma Sa cea iubită ţie ţi-a încredinţat.

Stih: ***Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, miluieşte-ne pe noi.***

Preasfântă Fecioară, Maica Mântuitorului Hristos, mărirea tuturor cetelor cereşti şi bucuria Sfinţilor apostoli, împreună cu ei, roagă-te Fiului tău, ca să ne mântuiască pe noi, robii tăi.

Cântarea a 8-a

Irmos: Cel ce toate le porţi cu puterea Ta cea negrăită, Hristoase, pe cuvioşii Tăi tineri, în văpaie i-ai rourat, pe cei ce strigau: Binecuvântaţi toate lucrurile Domnului pe Domnul.

Stih: ***Sfinte apostole Petru, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Mâinile îţi vor întinde şi pe Cruce te vor încinge, Stăpânul mai înainte zicând, Sfinte apostole Petru, ţi-a poruncit ţie, să-I urmezi Lui, strigând: Binecuvântaţi toate lucrurile Domnului pe Domnul.

Stih: ***Sfinte apostole Petru, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Cu cuvântul darului, pe Enea cel slăbănog cumplit şi pe Tavita cea moartă, mi-nuni făcând, o ai înviat, pe cei ce strigau: Binecuvântaţi toate lucrurile Dom-nului pe Domnul.
Stih: ***Sfinte apostole Petru, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Hristoase, Cel ce ai arătat apostolului Petru a fi păgânii curăţiţi cu raza Duhului, curăţeşte-mi şi mie gândurile, celui ce strig: Binecuvântaţi toate lucrurile Dom-nului pe Domnul.

Stih: ***Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, miluieşte-ne pe noi.***

Preasfântă Fecioară care ai născut cu trup pe Dumnezeu Cuvântul, întunericul sufletului meu, cu rugăciunile tale gonindu-l, luminează-mă pe mine cel ce strig: Binecuvântaţi toate lucrurile Domnului pe Domnul.

Cântarea a 9-a

Irmos: Pe tine Mireasa cea prea slăvită şi Născătoarea de Dumnezeu cea Preasfântă, care ai născut pe Făcătorul tuturor celor văzute şi celor nevăzute, cu cântări te slăvim.

Stih: ***Sfinte apostole Petru, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Darul tău cel preaînalt se măreşte după vrednicie, că umbra ta, Sfinte apostole Petru, alungă patimile neputincioşilor, pentru aceasta pe tine te mărim.

Stih: ***Sfinte apostole Petru, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Pe Simon vrăjitorul, luptătorul împotriva lui Dumnezeu, cel ce s-a ridicat cu năluciri spre înălţimea cerului, surpându-l cu dumnezeiască putere, negrăit apos-tolul Petru se fericeşte.

Stih: ***Sfinte apostole Petru, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Dezlegare de greşeli cu rugăciunile tale şi luminare inimii şi veselia duhului dă celor ce laudă pomenirea ta, apostole.

Stih: ***Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, miluieşte-ne pe noi.***

Pe Dumnezeu zămislind Fecioară, de Dumnezeu Născătoare te numeşti după vrednicie, pentru aceasta credincioşii cu un glas slăvindu-te, cu cântări te mărim.

Comentarii patristice - Evanghelia despre pescuirea minunată

(Lc. 5, 1) Pe când mulţimea Îl îmbulzea, ca să asculte cuvântul lui Dumnezeu, şi El şedea lângă lacul Ghenizaret.

Vreau să vă amintesc despre cele două pescuiri făcute de ucenici la porunca lui Iisus Hristos: prima, cea dinainte de patimi, cealaltă după înviere. Aceste două pescuiri simbolizează întreaga Biserică, așa cum este acum și așa cum va fi după învierea morților. Acum, după cum puteți vedea, este o mulțime mare, cu buni și cu răi. Însă după înviere vor face parte numai cei buni, și într-un număr limitat.

Amintiți-vă prima pescuire, care întruchipează Biserica în veacul acesta. Mântuitorul Iisus i-a văzut pe ucenici pescuind și i-a chemat să-I urmeze. Aceștia nu prinseseră nimic toată noaptea. Însă, când L-au văzut, le-a spus lăsaţi în jos mrejele voastre. Învăţătorule, au zis ei, toată noaptea ne-am trudit şi nimic nu am prins, dar după cuvântul Tău, vom arunca mrejele. Le-au aruncat, la porunca Atotputernicului. Ce altceva se putea întâmpla, dacă nu ceea ce El voia? În același timp, însă după cum am spus, a fost mulțumit că ne-a învățat ceva ce avea să ne fie de folos.

Mrejele au fost aruncate. Mântuitorul nu pătimise încă, nu se ridicase din morți. Mrejele au fost aruncate. Au prins atât de mult pește, cât să umple două corăbii, iar acestea se rupeau de greutatea lui. Apoi a zis: Veniţi după Mine şi vă voi face

pescari de oameni (Mt 4, 19). Aceştia au primit Cuvântul lui Dumnezeu drept năvod, pentru a-l arunca în lume ca într-o mare adâncă şi cu care au prins mulţime mare de creştini pe care îi vedem şi de care ne minunăm. Cele două corăbii întruchipau două popoare: evreii şi neamurile, sinagoga şi biserica, cei tăiaţi şi cei netăiaţi împrejur.

(Fericitul Augustin,Predica 248.2,traducere pentru Doxologia.ro de Lucian Filip)

(Lc. 5, 4) Iar când a încetat de a vorbi, i-a zis lui Simon: Mână la adânc, şi lăsaţi în jos mrejele voastre, ca să pescuiţi.

Alege corabia lui Petru și o lasă pe cea a lui Moise, adică nesocotește sinagoga fără credință și alege biserica cea credincioasă. Căci Dumnezeu i-a numit corăbii pe cei doi, dacă putem spune așa, care să pescuiască pentru mântuirea oamenilor în lumea aceasta, ca într-o mare. Precum Domnul spune apostolilor: Veniţi după Mine şi vă voi face pescari de oameni (Matei 4, 19).

Biserica este chemată în adâncuri, să se adâncească în tainele cereşti, în acea adâncime despre care vorbesc apostolii: O, adâncul bogăţiei şi al înţelepciunii şi al ştiinţei lui Dumnezeu! (Rom. 11, 33). De aceea, Domnul îi spune lui Petru mână la adânc, adică, în adâncimea cugetului asupra generației divine. Căci ce poate fi mai profund decât aceste vorbe rostite de Petru: Tu eşti Hristosul, Fiul lui Dumnezeu Celui viu (Matei 16, 16).

Corabia aceasta plutește în adâncurile lumii, pentru ca, atunci când lumea se va sfârși, să-i ocrotească pe cei aflați la bordul ei. Prefigurarea sa poate fi întâlnită chiar în Vechiul Testament., căci așa cum arca lui Noe i-a salvat pe cei aflați la bord când lumea se prăbușea (Fac. 7,1 ; 8,22), la fel și biserica îi va mântui pe membrii săi atunci când lumea va arde în flăcări (1 Pet. 3, 20-21). Și, precum porumbelul care a adus semnul păcii pe arca lui Noe arătând că potopul s-a sfârșit (Fac. 8, 10-11), Hristos va aduce bucuria păcii în Biserică, atunci când va veni vremea judecății.

(Maxim din Torino, Predica 49, 1 – 3, traducere pentru Doxologia.ro de Lucian Filip)

(Lc. 5, 4) Iar când a încetat de a vorbi, i-a zis lui Simon: Mână la adânc, şi lăsaţi în jos mrejele voastre, ca să pescuiţi.

I-a spus lui Simon și pescarilor să se depărteze puțin de uscat și să lase în jos mrejele. Însă aceștia au răspuns că s-au trudit toată noaptea, fără să prindă nimic. Dar, după cuvântul lui Iisus, au coborât mrejele, care s-au umplut de pește. Printr-un semn evident în chip minunat, s-au convins întru totul că munca le va fi răsplătită, iar truda cu care vor întinde mrejele învățăturii evanghelice va fi roditoare. Cu aceasta vor prinde cu siguranță bancuri de păgâni. Dar vedeți cum nici Simon, nici ceilalți pescari nu puteau duce mrejele la țărm. Muți de spaimă și uimire, căci mirarea i-a amuțit, i-au chemat pe ceilalți, care erau și ei pescari, să vină și să îi ajute să ducă peștele. Căci mulți au trudit împreună cu apostolii, și încă o fac, mai ales cei care cercetează sensul învățăturii evanghelice. Însă, în afară de aceștia, mai sunt și alții: părinții și învățătorii și conducătorii popoarelor, care cunosc dogmele adevărului. Căci mrejele sunt încă aruncate, iar Hristos le umple și îi îndeamnă la convertire pe cei care, potrivit cuvântului Scripturii, sunt în adâncurile mării, adică, cei care trăiesc în zbuciumul și valurile lucrurilor lumești.

(Sfântul Chiril al Alexandriei, Comentariu la Luca, Omilia 12, traducere pentru Doxologia.ro de Lucian Filip)

(Lc. 5, 5) Şi, răspunzând, Simon a zis: Învăţătorule, toată noaptea ne-am trudit şi nimic nu am prins, dar după cuvântul Tău, voi arunca mrejele.

Astfel ați putea înțelege că Domnul vorbea despre pescuirea duhovnicească, însă Petru spune: toată noaptea ne-am trudit şi nimic nu am prins, dar după cuvântul Tău, voi arunca mrejele. E ca și cum ar fi zis o noapte întreagă de pescuit nu ne-a adus nimic și am muncit degeaba. Acum nu mai pescuiesc cu unelte de pescar, ci cu har, nu cu vrednicia dobândită prin îndemânare, ci cu perseverența dobândită prin cucernicie. Astfel, când Petru coboară mrejele la cuvântul lui Hristos, coboară de fapt învățătura Sa. Când desface mrejele dese și bine aranjate la porunca Învățătorului, aruncă de fapt limpede și cuviincios cuvintele în numele Mântuitorului. Prin aceste cuvinte, poate mântui nu doar viețuitoare, ci și suflete. Toată noaptea ne-am trudit,spune el şi nimic nu am prins. Petru, care mai înainte nu putea vedea pentru a prinde pește, căci neavându-L pe Hristos, totul era întuneric, trudise într-adevăr toată noaptea. Dar când lumina Mântuitorului s-a revărsat asupra sa, întunericul s-a risipit și prin credință a început să vadă în adâncuri ceea ce nu putea vedea cu ochii.

(Maxim din Torino, Predica 110, 2, traducere pentru Doxologia.ro de Lucian Filip)

(Lc. 5, 7) Şi au făcut semn celor care erau în cealaltă corabie, să vină să le ajute. Şi au venit şi au umplut amândouă corăbiile, încât erau gata să se afunde.

Toată noaptea am trudit. Aceasta face o trimitere simbolică la prooroci. Învățăturile Sale au venit de deasupra lumii, ceea ce reprezintă un simbol al mării. Cele două corăbii îi reprezintă pe cei tăiați și pe cei netăiați împrejur. Și au făcut un semn celor care erau în altă corabie. Acesta se referă simbolic la cei șaptezeci și doi, căci acești ucenici erau prea puțini pentru a prinde și a culege.

(Sfântul Efrem Sirul, Comentariu la Diatesaronul lui Tațian 5, 18, traducere pentru Doxologia.ro de Lucian Filip)

(Lc. 5, 8) Iar Simon Petru, văzând aceasta, a căzut la genunchii lui Iisus, zicând: Ieşi de la mine, Doamne, că sunt om păcătos.

Și din acest motiv, Petru și-a adus aminte de păcatele sale, s-a temut și s-a cutremurat. Ca un om nevrednic, nu cutează să Îl primească pe Cel vrednic. Teama sa este demnă de laudă, pentru că fusese învățat de Lege să discearnă între sacru și profan (Iez. 22-16).

(Sfântul Chiril al Alexandriei, Comentariu la Luca, Omilia 12, traducere pentru Doxologia.ro de Lucian Filip)

(Lc. 5, 8) Iar Simon Petru, văzând aceasta, a căzut la genunchii lui Iisus, zicând: Ieşi de la mine, Doamne, că sunt om păcătos.

De obicei, oamenilor nu li se dăruiește viață pe o corabie, ci doar sunt transportați cu ea și nici nu sunt alinați pe vas, ci sunt îngrijorați în privința călătoriei. Luați seama, de asemenea, cum această corabie nu este una care i-a fost dată lui Petru să fie mânată, ci mai degrabă este Biserica, dată să fie condusă de către apostoli. Căci nu este un vas care omoară, ci care dă viață celor purtați de zbuciumul acestei lumi și de valurile sale. Așa cum o barcă mică ține peștii muritori scoși din adâncuri, așa și corabia Bisericii dă viață oamenilor scăpați din tumult. Prin ea, aș spune, Biserica dă viață celor morți pe jumătate.

(Maxim din Torino, Predica 110, traducere pentru Doxologia.ro de Lucian Filip)

Părintele Cleopa Ilie - Predică la Duminica a XVIII-a după Rusalii - Despre roadele ascultării de Dumnezeu

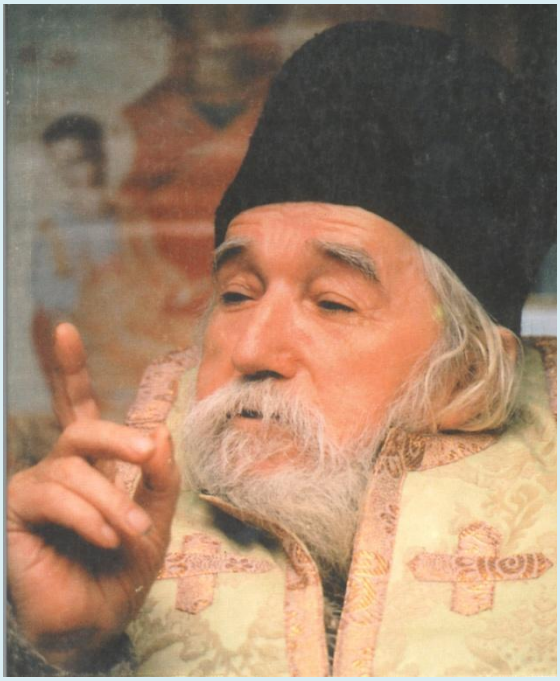

Învăţătorule, toată noaptea ne-am ostenit şi nimic nu am prins, dar după cuvântul Tău, vom arunca mrejele (Luca 5,5)

Iubiţi credincioşi, de la începutul zidirii lumii toţi oamenii care au ascultat de Dumnezeu au fost fericiţi şi în veacul de acum şi în cel viitor. Aşa vedem că strămoşii noştri, Adam şi Eva, cât au ascultat de Dumnezeu, Făcătorul lor şi au păzit cu sfinţenie porunca Lui, au fost fericiţi şi s-au îndestulat de toată frumuseţea şi desfătarea Raiului. ***Iar când de bună voie s-au abătut de la ascultare şi au călcat porunca Ziditorului lor, au fost pedepsiţi şi izgoniţi din Rai*** (Facere 3, 16-19). Dacă vom merge cu memoria prin istoria cea sfântă a lumii adică prin cele scrise în Sfânta şi dumnezeiasca Scriptură vom vedea că toţi oamenii sfinţi şi aleşi ai lui Dumnezeu, care au ascultat şi au împlinit poruncile Lui, au fost fericiţi pe pământ şi s-au învrednicit de binecuvântarea lui Dumnezeu.

- ***Noe****, care a fost al doilea Adam al neamului omenesc, ascultând de Dumnezeu şi făcând corabia şi toate câte i-a poruncit El, s-a izbăvit el şi toată familia sa de apele potopului şi a fost binecuvântat de Dumnezeu (Facere 6, 22; 9, 12).*
- *La fel şi fericitul patriarh* ***Avraam****, ascultând de Dumnezeu şi ieşind din pământul său şi din rudenia sa, a mers în Haran şi de acolo în pământul*

făgăduinţei, Canaan, unde vieţuind, a arătat cea mai desăvârşită ascultare, încât pe singurul său fiu, Isaac, a voit să-l aducă jertfă lui Dumnezeu, închipuind prin aceasta cu taină mai înainte aducerea ca jertfă de Părintele ceresc a Fiului Său iubit, pentru mântuirea şi răscumpărarea neamului omenesc din robia diavolului.Pentru această credinţă şi ascultare desăvârşită a lui Avraam, Dumnezeu l-a binecuvântat cu jurământ şi tată a multor neamuri l-a numit (Facere 22, 1-18; 17, 5).

Dar, pe lângă marea binecuvântare dumnezeiască spre veşnică fericire, Avraam a fost binecuvântat de Dumnezeu şi cu fericirea cea vremelnică spre îndestulare cu toate cele de nevoie vieţii de pe pământ. Zice dumnezeiasca Scriptură: ***Avraam însă era bogat în vite, în argint şi în aur, iar pământul pe care îl moştenise spre locuire era ca Raiul lui Dumnezeu*** *(Facere 13, 2; 13, 10).*

- *La fel şi fiul său* ***Isaac*** *a fost binecuvântat de Dumnezeu că nu s-a pogorât în Egipt, făcând ascultare de porunca Lui (Facere 26, 2-4).*
- *Aşa a binecuvântat Dumnezeu şi pe* ***Iacov*** *că a făcut ascultare părintelui său Isaac şi mamei sale şi s-a dus în Mesopotamia Siriei, spre a-şi lua femeie din fetele lui Laban, fratele mamei sale (Facere 28, 1-4). Pentru aceasta Preabunul Dumnezeu l-a binecuvântat cu cinste şi cu avere, căci numai cu toiagul în mână a plecat şi s-a întors de acolo în două tabere (Facere 32, 10).*
- *La fel* ***Moise****, ascultând de Dumnezeu când a fost trimis să scoată din robia lui Faraon pe poporul lui Israel (Ieşire 4, 20-21), şi pentru ascultarea lui, Dumnezeu a făcut prin mâinile lui mari şi prea slăvite minuni, prin care a pedepsit pe egipteni cu multe feluri de rane şi a scos din robia lui Faraon pe poporul Său Israel (Ieşire, 14, 27-29).*

Bunul Dumnezeu face mari promisiuni celor ce vor asculta de El şi de poruncile Lui. Auzi ce zice Dumnezeu către poporul Său Israel: ***De veţi asculta cu luare aminte cuvântul Meu şi veţi face toate câte vă poruncesc şi de veţi păzi legământul Meu, Îmi veţi fi popor ales din toate neamurile, că al Meu este tot pământul, iar voi Îmi veţi fi preoţie împărătească şi neam sfânt (Ieşire 23, 22).***

Apoi zice: ***Să slujeşti numai Domnului Dumnezeului Tău şi El va binecuvânta pâinea ta, vinul tău, apa ta şi va abate bolile de la voi. În ţara ta nu va fi femeie care să nască înainte de vreme sau stearpă şi voi umple numărul zilelor tale. Groază voi trimite înaintea ta şi voi îngrozi pe tot poporul asupra căruia veţi merge şi voi pune pe fugă pe toţi vrăjmaşii tăi (Ieşire 23, 25-27).***

Iarăşi zice: ***De veţi umbla după legile Mele şi de veţi păzi şi plini poruncile Mele, vă voi da ploaie la timp, pământul şi pomii îşi vor da roadele lor, iar treieratul vostru, va ajunge până la culesul viilor. Culesul viilor va ajunge până la semănat, veţi mânca pâinea voastră cu mulţumire şi veţi trăi în pământul vostru fără de primejdie. Voi trimite pacea pe pământul vostru şi nimeni nu vă va tulbura; voi alunga fiarele sălbatice şi sabia nu va trece prin pământul vostru; voi alunga pe vrăjmaşii voştri şi vor cădea ucişi înaintea voastră; cinci din voi vor birui o sută şi o sută din voi vor goni zece mii, şi vor cădea vrăjmaşii voştri de sabie, înaintea voastră. Căuta-voi spre voi şi vă voi binecuvânta; veţi avea copii, vă veţi înmulţi şi voi fi statornic în legământul Meu cu voi; veţi mânca roadele vechi din anii trecuţi şi veţi da la o parte pe cele vechi pentru a face loc celor noi (Levitic 26, 3-10).***

Iubiţi credincioşi,cu aceste prea puţine zise despre fericirea şi binecuvântarea lui Dumnezeu pentru cei ce ascultă de El din Legea Veche, dacă vom muta cuvântul nostru spre Legea Harului, vom afla că ***cea mai mare şi mai desăvârşită ascultare şi supunere faţă de Dumnezeu, a avut-o Însuşi Domnul şi Mântuitorul nostru Iisus Hristos, Care a ascultat de Tatăl până la moarte, iar moartea de cruce*** (Matei 26, 42; Ioan 1, 23; 6, 38; 8, 29; 14, 31; 15, 10; 17, 4; Filipeni 2, 8; Romani 5, 19; Evrei 2, 17; 5, 8; 12, 2).

Ascultare şi supunere către Dumnezeu a arătat şi Preasfânta Fecioară Maria, când a trimis Dumnezeu la ea în Nazaretul Galileei pe arhanghelul Gavriil să-i vestească că va naşte pe Hristos, Fiul lui Dumnezeu şi Mântuitorul. Ea, deşi nu ştia de bărbat, înţelegând de la înger taina cea mare şi negreşită ce avea s-o săvârşească Dumnezeu prin ea, pentru mântuirea lumii, s-a supus cu mare smerenie şi a zis către înger: ***Iată roaba Domnului. Fie mie după cuvântul Tău*** *(Luca 1, 26-38).* ***Astfel, cu ascultarea şi smerenia ei pe pământ a vindecat neascultarea Evei din Rai.***

Ascultare mare a avut şi dreptul Iosif, căci auzind în vis pe îngerul Domnului, poruncindu-i să nu se teamă şi să ia pe Maria, logodnica sa, a făcut ascultare cu mare încredere, înţelegând că Preacurata Fecioară Maria a zămislit de la Duhul Sfânt (Matei 1, 20). Nu numai că nu s-a îndoit de zămislirea ei, ci şi cu mare smerenie şi supunere a slujit Fecioarei Maria la fugă în Egipt, ca şi în toată vremea vieţii lui, înţelegând că prin aceasta el slujeşte lui Dumnezeu la taina mântuirii neamului omenesc, aducându-şi aminte de cele scrise: ***Fericiţi cei ce păzesc poruncile Lui şi-L caută pe El cu toată inima (Psalm 118, 2)*** şi iarăşi ***Fericiţi sunt cei ce ascultă cuvântul lui Dumnezeu şi îl păzesc (Luca 11, 28).***

Sfinţii şi dumnezeieştii Apostoli** **au ascultat şi ei de Mântuitorul când au fost chemaţi să fie vânători de oameni (Matei 4, 19-22; Luca 5, 11- 28).

- *Pentru desăvârşita lor ascultare de Hristos s-au învrednicit şi de mari daruri de la Dumnezeu şi s-au îmbrăcat cu putere de sus la Cincizecime (Luca 24, 49).*
- *Astfel au fost învăţaţi de Duhul Sfânt tot adevărul (Ioan 14, 26; 15, 26);*
- *au fost dăruiţi cu înţelepciunea nebănuită (Matei 10, 19-20; Marcu 13, 11);*
- *au primit putere să facă minuni (Matei 10, 1-8; Marcu 3, 13; 6, 7; 16, 20; Luca 9, 2; Fapte 2, 43);*
- *au fost trimişi să propovăduiască Evanghelia (Matei 10, 1-7; 28, 19; Marcu 3, 14);*
- *au fost întăriţi să vestească mila şi iertarea păcatelor (Matei 16, 19; 18, 18; Luca 24, 47; Ioan 20, 23).*

La judecata viitoare, Apostolii vor avea marea cinste de a judeca împreună cu Hristos poporul lui Israel, după mărturia Mântuitorului Care a zis: ***Adevărat, adevărat zic vouă, că cei ce aţi urmat Mie la înnoirea lumii, când Fiul Omului va şedea pe tronul slavei Sale, veţi şedea şi voi pe douăsprezece tronuri, judecând cele douăsprezece seminţii ale lui Israel (Matei 19, 28).***

Ascultare desăvârşită a făcut şi mulţimea cea mare a mucenicilor, a ierarhilor şi a mărturisitorilor dreptei credinţe, care, împlinind cuvintele Mântuitorului, şi-au pus sufletele lor pentru El şi pentru Evanghelie spre a-L dobândi în viaţa cea veşnică (Matei 16, 25; Marcu 8, 35; Luca 9, 24). ***La fel a făcut şi marea mulţime a monahilor, care auzind cuvântul lui Hristos, că oricine va lăsa fraţi sau surori, sau tată sau mamă sau femeie sau copii sau ţarine sau case pentru numele Meu, însutit va lua şi viaţă veşnică va moşteni (Matei 19, 29)*** au lăsat toate şi au urmat lui Hristos, prin supunere, ascultare, viaţă curată şi sărăcie de bună voie până la moarte, pentru mântuirea sufletelor lor şi moştenirea Împărăţiei Cerurilor. ***Asemenea lor au trăit sub ascultare toţi drepţii următori lui Hristos, părinţii şi înaintaşii noştri, silindu-se la ascultare şi împlinirea poruncilor Lui prin fapte bune, pentru a se încununa în ziua cea mare a judecăţii de apoi când dreptul Judecător va răsplăti fiecăruia după faptele sale.***

În Evanghelia de azi, vedem că Apostolul Petru, după ce arată că toată noaptea s-a ostenit cu pescuitul şi nu a prins nimic, voind să facă ascultare învăţătorului Său, adică Mântuitorului, Îi zice: ***Învăţătorule, toată noaptea ne-am ostenit şi nimic nu am prins, dar după cuvântul Tău*** (adică, crezând cuvântul Tău, voi face ascultare) ***voi arunca mreaja în mare. Şi aceasta făcând, a prins mulţime de peşti, că li se rupeau mrejele, şi a făcut semn tovarăşilor lor din cealaltă corabie să vină să le***

ajute. Şi au venit şi au umplut amândouă corăbiile, încât erau gata să se afunde (Luca 5, 6-7).

Vedeţi roadele sfintei ascultări a Apostolului Petru? Cu toate că toată noaptea se ostenise în zadar, însă ascultând de cuvântul Domnului, a aruncat mreaja în mare şi mult s-a înspăimântat de marea mulţime de peşti ce a prins, încât căzând în genunchi la Iisus, a zis: ***Ieşi de la mine, Doamne, că sunt om păcătos! (Luca 5, 8).*** Aşadar, roadele ascultării Apostolului Petru au început a se arăta cu minunea pescuirii de peşti şi au crescut foarte şi s-au înmulţit spre slava lui Dumnezeu prin vânarea atâtor suflete către Împărăţia lui Dumnezeu. Atât el, cât şi ceilalţi Sfinţi Apostoli, au devenit, prin ascultare faţă de Mântuitorul nostru Iisus Hristos, cei mai vestiţi pescari de oameni. Dar fiindcă ne este cuvântul despre ascultarea de Dumnezeu şi despre roadele ce se nasc din ea, ***este bine să ştim că cel ce ascultă de Dumnezeu şi cel ce ascultă pentru Dumnezeu pe cel ce îl povăţuieşte pe calea mântuirii, au aceeaşi plată, deoarece Însuşi Mântuitorul a arătat acest lucru, zicând: Cel ce vă ascultă pe voi, pe Mine mă ascultă şi cel ce se leapădă de voi, de Mine se leapădă (Luca 10, 16).***

Iubiţi credincioşi,***Mântuitorul nostru Iisus Hristos a venit în lume pe calea ascultării, şi a ascultat de Părintele Său până la moarte, şi încă moarte de cruce (Filipeni 2, 8). Pentru aceea şi Dumnezeu L-a înălţat şi I-a dăruit Lui nume care este mai presus de orice nume; ca întru numele lui Iisus tot genunchiul să se plece, al celor cereşti, al celor pământeşti şi al celor dedesubt. Şi să mărturisească toată limba că Domn este Iisus Hristos, întru slava lui Dumnezeu Tatăl (Filipeni 2, 9-11).***

Biserica creştină este Biserica dragostei şi a ascultării, pentru că a fost întemeiată de Hristos prin iubirea Tatălui şi ascultarea "până la moarte de cruce" a Fiului. Mântuitorul a ascultat de Tatăl, iar Apostolii Săi au ascultat de El. De aceea spunem că iubirea creştină şi acultarea duhovnicească mântuiesc lumea. ***Însuşi Duhul Sfânt a venit pe pământ trimis de Fiul, cu voia Tatălui, ca să întemeieze Biserica Sa şi să reverse Harul mântuirii peste cei ce cred şi se botează în numele Preasfintei Treimi.***

Vedeţi ce mare este puterea ascultării? Ea se naşte din credinţă şi dragoste. Că cine crede în Dumnezeu, Îl iubeşte şi ascultă de poruncile Lui. Iubirea Lui Dumnezeu este izvorul zidirii lumii văzute şi nevăzute. Cât timp îngerii au ascultat de Dumnezeu, nu existau nici diavoli, nici iad. Iar când Lucifer cu îngerii lui au căzut din ascultare, dorind să fie "***asemenea Celui Preaînalt***", ei au căzut "***ca un***

fulger din cer" şi s-au transformat în diavoli. Asemenea lor cad în iad toţi creştinii neascultători care nu vor să asculte de nimeni şi trăiesc pe pământ de capul lor.

Ascultarea stă la temelia cerului, a îngerilor, a planetelor, a Bisericii, a societăţii, a familiei, a fiecărui suflet care crede în Dumnezeu şi doreşte să se mântuiască. Fără ascultare în societate nu este armonie, nici pace între popoare şi oameni. **Fără ascultare de Dumnezeu, de Biserică, de păstori, care sunt urmaşii Apostolilor pe pământ, nu este mântuire, nu este unitate creştină, nu este pace în case şi în sufletele credincioşilor noştri.**

De aceea, iubiţi credincioşi, sunteţi datori să păziţi poruncile Sfintei Evanghelii, să ascultaţi de Biserica Ortodoxă, mama noastră duhovnicească, întemeiată de Hristos, să ascultaţi de slujitorii sfinţiţi ai Bisericii, ca de Sfinţii Apostoli şi să ascultaţi de duhovnicii pe care vi i-a dat Dumnezeu, ca de Însuşi Hristos.

- ***Când sună clopotele bisericii şi ne cheamă la slujbă, la Sfânta Liturghie, mai ales în sărbători, lăsaţi grijile casei şi mergeţi cu toţi la Biserică. Îngerii Domnului vă vor scrie în cartea vieţii şi vă vor număra paşii.***
- *Seara şi dimineaţa şi oricând mergeţi pe drum sau lucraţi cu mâinile, neîncetat să vă rugaţi, după porunca Sfântului Apostol Pavel.*
- ***În timpul celor patru posturi ale Bisericii, nu uitaţi să vă spovediţi şi, dacă vă dă voie duhovnicul, să vă uniţi cu Hristos prin Sfânta Împărtăşanie. Acestea sunt cele mai mari daruri pe care ni le oferă Biserica după Botez.***
- *Apoi să vă creşteţi copiii în duhul ascultării, al credinţei ortodoxe, al smereniei şi al iubirii de Dumnezeu, hrănindu-i cu cărţi sfinte, cu cuvinte creştine ortodoxe, cu sfaturi părinteşti şi mai ales cu exemplul viu, curat al vieţii dumneavoastră.*

Sectele sunt cancerul Bisericii. Ele se nasc din mândrie şi neascultare. Că numai cei mândri şi neascultători se rup de Biserică, hulesc pe Maica Domnului, aruncă din case icoanele şi Sfânta Cruce, se leapădă de cele sfinte şi urăsc pe păstorii daţi lor de Hristos. De aceea, nu discutaţi cu ei, fiind răzvrătiţi şi fii ai neascultării. Nu vorbiţi cu cei ce hulesc Biserica, pe sfinţi, icoanele şi Crucea. Ci ***rămâneţi în Biserica Vieţii, în Biserica iubirii şi ascultării. Aici în Biserică este Hristos, aici sunt Sfintele Taine, aici sunt îngerii şi sfinţii din cer, aici sunt oamenii credincioşi şi toţi părinţii din neam în neam.***

De asemenea, nu uitaţi să ajutaţi şi dumneavoastră pe preot la slujbe, la curăţenia Bisericii şi la călăuzirea credincioşilor pe calea mântuirii. Nu observaţi cum cei răi se îndeamnă unul pe altul la rău, la desfrâu, la furt şi la beţie? Cum să nu fim datori

noi creştinii a ne îndemna, a ne sfătui şi a ne trage unii pe alţii la biserică, la Sfânta Liturghie, la post, la milostenie, la iertare şi la citirea cărţilor sfinte? Nu ajunge numai credinţa pentru mântuire, că şi diavolii cred, dar din cauza mândriei şi a neascultării nu au iertare.

Cu aceste sfaturi duhovniceşti închei această predică, reamintindu-vă că fără ascultare nu ne putem mântui. Iar ***de vom trăi sub ascultare de Hristos, de Biserică şi de păstori, vom dobândi şi pe pământ binecuvântare şi pace, iar dincolo viaţă veşnică vom moşteni. Amin.***

Părintele Cleopa: „Dumnezeu ne cheamă în multe feluri”

Pilda Sfintei Evanghelii, ce s-a citit astăzi, ne vorbește în chip tainic despre chemarea lui Dumnezeu la cina cea mare, care este Împărăția lui Dumnezeu. Chemarea sau vocația, „este o strigare tainică din partea lui Dumnezeu, prin care cheamă sufletele să vină la El” (Dicționar al Noului Testament, op. cit., p. 4).

Să știm, de asemenea, că chemarea lui Dumnezeu este de multe feluri și că vechimea ei este veșnică, mai înainte de întemeierea lumii (Efeseni 3, 11). Că de la începutul lumii simțite și văzute și până la sfârșitul ei, Dumnezeu nu va înceta a chema pe aleșii Săi (Matei 24, 31; Marcu 13, 27).

- ✓ *Așa vedem din dumnezeiasca Scriptură că Dumnezeu a ales și a chemat pe Noe și i-a poruncit să facă corabie înainte de potop (Facere 6, 8-14);*
- ✓ *așa a chemat Dumnezeu pe Avraam (Facere 12, 1-3);*
- ✓ *așa a chemat pe Moise (Ieșirea 3, 1-4) și pe poporul lui Israel (Deuteronom 7, 21, 13, 4);*
- ✓ *așa a chemat Dumnezeu pe David de la turmele oilor și l-a uns împărat peste Israel (I Regi 16, 12-13); și*
- ✓ *tot așa a chemat Dumnezeu pe sfinții prooroci (Psalmi 88, 3; 104, 26; Ieremia 1, 8).*
- ✓ *La plinirea vremii a venit Mântuitorul nostru Iisus Hristos și a chemat pe sfinții Săi apostoli (Marcu 3, 13-19).*

Încă se vorbește în Sfânta Scriptură și de chemarea Bisericilor (I Petru 5, 13) și de chemarea credincioșilor (Romani 16, 13; I Petru 1, 2).

Au fost însă și chemări personale și particulare, precum a fost

- ✓ alegerea și chemarea lui Solomon la împărăție (I Paralipomena 22, 3-6) și
- ✓ chemarea marelui apostol Pavel de către Mântuitorul (Fapte 9, 3-18).
- ✓ Se mai arată prea luminat în Sfânta și dumnezeiasca Scriptură despre chemarea lui Iisus Hristos ca Mesia (Isaia 4, 2; 6, 7; 19, 1-8; Matei 12, 18; I Petru 2, 6).

În Sfânta Scriptură observăm că pricinile chemării lui Dumnezeu sunt felurite:

- *după voința și după prevederea lui Dumnezeu (Romani 8, 28-29); fără de privire la merite (Romani 9, 11; II Timotei 1, 9);*
- *după harul lui Dumnezeu (Romani 1, 5-6)*
- *pentru slava lui Dumnezeu (Efeseni 1, 5);*
- *pentru înfierea prin Iisus Hristos (Efeseni 1, 5);*
- *spre dobândirea mântuirii (I Tesaloniceni 5, 9; II Tesaloniceni 2, 13);*
- *spre slava veșnică (Romani 8, 29);*
- *pentru supunerea lui Hristos (I Petru 1, 2);*
- *spre a fi asemenea chipului lui Iisus Hristos (Romani 8, 28-29) și*
- *spre a fi sfinți fără prihană în dragoste (Efeseni 1, 4).*

Dar și mijloacele prin care se fac chemările lui Dumnezeu sunt, de asemenea, diferite. Să știm că chemarea credincioșilor este lucrul lui Dumnezeu (Efeseni 4, 1; I Tesaloniceni 1, 4-6); chemarea lui Dumnezeu se face prin Duhul Sfânt (Zaharia 7, 12; Fapte 13, 2), și prin Iisus Hristos (Isaia 55, 5; Matei 11, 28; Ioan 7, 37; 12, 32; Romani 1, 7).

Chemarea lui Dumnezeu se face prin Evanghelie (II Tesaloniceni 2, 14); prin mijlocirea creaturilor Lui (Psalmi 18, 1-4; Romani 1, 20) și prin aleșii Săi (IV Regi 22, 13; Ieremia 7, 24; 25, 27)

Să mai știm că chemarea lui Dumnezeu este după alegere (Romani 9, 30), neschimbată și nemincinoasă din partea Lui (Romani 11, 29; I Tesaloniceni 5, 24). Iată pe scurt pricinile și mijloacele prin care se face chemarea lui Dumnezeu.

Care este scopul pentru care ne cheamă Dumnezeu? Iată cu ce scop ne cheamă:

⇒ *Chemarea Lui ne îndeamnă la pocăință (Matei 9, 13; Marcu 2, 17);*

⇒ *ne povățuieşte la împăcarea cu El (Isaia 27, 5; II Corinteni 5, 20);*

⇒ *ne îndeamnă la sfințenie (Romani 1, 7; I Corinteni 1, 2);*
⇒ *ne cheamă de la întuneric la lumină (Fapte 2, 6-18; I Petru 2, 9); din moarte la viață (Ioan 5, 24-25);*
⇒ *ne cheamă la libertate și la pace (Galateni 5, 13; II Corinteni 7, 13; Romani 14, 19).*

Chemarea lui Dumnezeu ne unește cu Iisus Hristos la una și aceeași nădejde (I Corinteni 1, 9; Efeseni 1, 18), la moștenirea slavei (Evrei 9, 15; Efeseni 1, 18), și la împărăția slavei lui Dumnezeu (I Tesaloniceni 2, 12).

Oare omul poate să primească și să refuze chemarea lui Dumnezeu? Da, poate. Pentru că Dumnezeu l-a făcut pe om liber și l-a lăsat în mâna sfatului său (Înțelepciunea lui Solomon 2, 23; Înțelepciunea lui Isus Sirah 15, 14), „și cu arma bunei voiri ne-ai încununat pe noi" (Psalm 5, 12). Acest lucru ni-l arată și cuvintele Domnului nostru Iisus Hristos care zice în Sfânta Evanghelie: ***„Cine voiește să vină după Mine, să se lepede de sine, să-și ia crucea și să-Mi urmeze Mie" (Matei 16, 24).***

Dacă ați ascultat cu atenție Sfânta Evanghelie ce s-a citit astăzi, ați auzit cum toți cei chemați la cina cea mare, s-au lepădat de cină, punând diferite motive. Unul că și-a cumpărat țarina și se duce să o vadă, altul că și-a cumpărat cinci perechi de boi și merge să-i încerce, iar altul că și-a luat femeie și nu poate merge (Luca 14, 18-20).

Iată și pedeapsa lui Dumnezeu asupra celor ce refuză să primească în mintea și inima lor chemarea lui Dumnezeu. Aceștia mai întâi se îndepărtează de harul lui Dumnezeu și în ziua Judecății de apoi vor lua mai mare pedeapsă decât Sodoma și Gomora (Matei 10, 14-15; Marcu 6, 11).

Cei ce refuză chemarea lui Dumnezeu, ajung la orbire spirituală (Fapte 28, 24-27; Romani 1, 21; 11, 7-10); ajung la rătăcire spirituală (Fapte 28, 24-27; Romani 11, 8-10) și la împietrirea inimii lor (Marcu 16, 14). Aceștia vor lua pedepse vremelnice (Isaia 65, 12-15) și de nu se vor pocăi vor ajunge la osânda veșnică (Ioan 12, 48; Evrei 2, 1-3; 12, 25).

Iubiți credincioși, în cele ce urmează vom vorbi și despre cele mai de pe urmă chemări, care le va face Domnul la sfârșitul lumii și în ziua Judecății de apoi. Mai întâi să arătăm cum va chema Dumnezeu cerul și pământul, după mărturia Sfântul Duh care zice: „Chema-va cerul de sus și pământul ca să judece pe poporul Său" (Psalm 49, 5).

Această chemare a cerului și pământului se va face în ziua cea mare a Judecății de apoi. Milioane de trâmbițe purtate de ceata Începătoriilor vor suna cu mare glas și înfricoșat la porunca Domnului, chemând la judecată cerul de sus, adică nenumărata mulțime a îngerilor, și pământul de jos, adică toate popoarele pământului, pe toți păcătoșii din iad și pe înșiși demonii care i-au înșelat pentru a-i da morții.

În fața divanului de judecată al lui Hristos vor sta toți drepții și păcătoșii ca să dea seama de cele ce au lucrat prin trup, bune sau rele, precum a zis Sfântul apostol Pavel și Evanghelia lui Hristos (Matei 16, 27; Romani 14, 18; II Corinteni 5, 10).

De aceea zice dumnezeiasca Scriptură că „va chema cerul de sus", adică toate puterile din ceruri și toți îngerii împreună cu sufletele tuturor drepților, care, la glasul trâmbițelor, se vor coborâ din cer să stea înaintea Domnului slavei, Iisus Hristos, Mântuitorul nostru, ca să vadă și să audă cum va răsplăti Dumnezeu fiecăruia, după lucrurile lui (Matei 16, 27).

Atunci glasul trâmbițelor, va suna în sus și în jos. În sus, ca să cheme din cer toate puterile cerului, pe toți îngerii și pe toți drepții; iar în jos, glasul lor va ajunge pe pământ și până în iad. Pe pământ, ca să deschidă toate mormintele și să învie toți oamenii care au murit cu trupul de la începutul lumii; iar la iad, ca să cheme pe toți diavolii și pe toți păcătoșii la judecata cea prea sfântă și prea dreaptă a lui Dumnezeu.

Iată ce zice despre aceste trâmbițe ale cerului Sfântul ierarh Grigorie Teologul: „Înfricoșat este glasul trâmbițelor acelora la care se vor supune stihiile, care vor despica pietrele, vor deschide mormintele, vor descoperi cele mai dedesubt, vor zdrobi porți de aramă, vor dezlega și vor risipi legăturile morților" (Ușa pocăinței, cartea a II-a, Pentru judecata viitoare, 1812).

La chemarea acestor trâmbițe va chema Dumnezeu cerul de sus și pământul de jos, ca să aleagă pe cei drepți de cei păcătoși, precum alege păstorul oile de capre (Matei 25, 32), spre a merge unii la viața veșnică, iar alții la munca veșnică (Matei 25, 46).

Dar să auzim, frații mei, și cea mai de pe urmă chemare ce o va face Mântuitorul nostru Iisus Hristos către aleșii Săi, în ziua Judecății de apoi. Această prea fericită chemare, ne-o arată dumnezeiasca Evanghelie, zicând: ***„Atunci va zice Împăratul celor de-a dreapta Sa: Veniți binecuvântații Tatălui Meu, de moșteniți Împărăția cea făgăduită vouă de la întemeierea lumii, căci flămând am fost și Mi-ați dat să mănânc, însetat am fost și Mi-ați dat să beau, străin am fost și M-ați primit, gol***

am fost și M-ați îmbrăcat, bolnav am fost și M-ați cercetat, în temniță am fost și ați venit la Mine" (Matei 25, 34-36).

Deci, vedeți, că chemările lui Dumnezeu sunt veșnice și mai înainte de facerea lumii și de la începutul lumii acesteia văzute și simțite, până la sfârșitul ei și până în ziua Judecății celei de apoi!

Auzind de chemările lui Dumnezeu cele în multe feluri despre care am vorbit până aici, să fim cu mare atenție, cu luare aminte și cu mare frică de Dumnezeu, când glasul conștiinței noastre ne cheamă la pocăință și la părăsirea răutăților noastre. Căci conștiința noastră este cea mai vie trâmbiță care neîncetat ne cheamă din lăuntrul nostru la pocăință, la îndreptarea și la calea cea sfântă a mântuirii.

O, de ar da Dumnezeu să auzim în toată vremea glasul acestei trâmbițe, adică glasul conștiinței noastre, care mereu ne cheamă la pocăință spre mântuirea sufletelor noastre. O, de ne-ar lumina Dumnezeu să auzim glasul conștiinței care strigă din lăuntrul nostru, zicând: Omule, părăsește păcatele tale! Omule, vine moartea și te găsește în păcate și vei fi osândit în focul cel veșnic! Omule, trezește-te la pocăință și vezi în ce stare ești, că nu știi ziua și ceasul în care te va chema Domnul din această trecătoare viață! Auzi, omule, ce zice dumnezeiasca Scriptură: „Astăzi de veți auzi glasul Lui, să nu vă învârtoșați inimile voastre" (Psalm 94, 8). Ascultați ce zice această trâmbiță, care pururea strigă din lăuntrul nostru: Ce faci, omule, unde mergi? De ce te încurci cu grijile lumii? De ce îți împlinești poftele trupului tău? De ce stai nespovedit, fără pocăință, ca și cum ai fi nemuritor?

Auzi glasul Sfintei Evanghelii care zice: ***„Privegheați și vă rugați, fiți gata că nu știți în care ceas vine sfârșitul!"*** Și iarăși: ***„Pocăiește-te, omule, ca să întâmpini pe Mirele sufletelor noastre, cu candela milosteniei și a toată fapta bună aprinsă, ca să nu te găsească asemenea fecioarelor celor fără de minte, care au rămas afară de cămara Mirelui Ceresc" (Matei 25, 11-12).***

O, frații mei, dacă ne-am trezi până mai avem vreme să auzim glasul acestei trambițe, adică al mustrării conștiinței noastre și dacă acest glas al lui Dumnezeu care ne cheamă la pocăință și la părăsirea păcatelor, nu l-am trece cu vederea, ce mare fericire am avea și în veacul de acum și în cel viitor!

Acest glas al lui Dumnezeu este conștiința noastră, este trâmbița cea tainică și sfântă care călătorește cu noi în viața de aici, și pururea ne cheamă din lăuntru spre a ne trezi și pocăi. Conștiința este pârâșul care mereu ne pârăște pe calea acestei vieți, și ne mustră când greșim. Despre acest pârâș zice, într-un anumit fel, Sfânta

Evanghelie: ***„Împacă-te cu pârâșul tău pe cale, ca nu cumva pârâșul să te dea judecătorului” (Matei 5, 25; II Corinteni 3, 5; Galateni 6, 4).***

Iubiți credincioși, în Sfânta Evanghelie de astăzi, Iisus Hristos Mântuitorul lumii ne cheamă pe toți la Cina Sa cea mare. Ne cheamă la ospățul credinței adevărate. Să nu ne împotrivim nici unul, nici să părăsească cineva Biserica Ortodoxă, mama noastră care ne hrănește din învățătura dreptei credințe, și să meargă la cina sectelor care se înmulțesc mereu și înșală pe mulți.

Ne cheamă Hristos la ospățul pocăinței, la masa mântuirii. Să nu amânăm pocăința, spovedania, rugăciunea, milostenia, Sfânta Împărtășanie, grija pentru suflet, că „în ceasul în care nu gândim, Fiul Omului va veni!”

Ne cheamă Iisus Hristos la ospățul Sfintei Liturghii. În fiecare sărbătoare auzim toaca, clopotele bisericilor și preoții satelor care ne cheamă la cina cea mare a Sfintei Liturghii. Oare de ce nu venim măcar Duminica și la marile Sărbători cu toții la biserică?

De ce punem motive că „ne-am cumpărat țarine”, adică griji pământești, că „ne-am cumpărat cinci perechi de boi”, adică ne-am robit de patimi cele cinci simțiri, și că „ne-am luat femeie”, adică ne-am dedat la beții și desfrânări, mai ales Duminica și de aceea nu putem veni la ospățul Sfintei Liturghii în sărbători, să ospătăm împreună cu Mântuitorul Hristos, cu Maica Domnului și cu toți sfinții din cer? Căci vedem la Sfânta Liturghie, Duminica, mai mult bătrâni și văduve, dar tinerii și copiii dumnevoastră unde sunt? De ce nu vin cât mai mulți la slujbele bisericii, la Sfânta Liturghie? Hristos din cer se jertfește pe Sfânta Masă, sfinții și îngerii din cer cântă cu noi în biserică, Mântuitorul ospătează cu noi și ne hrănește cu scumpul Său Trup și Sânge, iar cei mai mulți dintre fiii Bisericii noastre stau acasă, se duc la beții, merg la petreceri imorale, la tot felul de păcate și ospătează cu necredincioșii, cu bețivii, cu sectanții și cu slugile întunericului?

Vai celor ce lipsesc Duminica fără motiv binecuvântat de la biserică, de la cina cea mare a Sfintei Liturghii, că cină mai mare ca jertfa liturgică și Sfânta Împărtășanie și ca citirea sfintelor cărți nu este alta pe pământ!

Ajunge o săptămână de lucru, de osteneală pentru trup. Să participăm o zi pe săptămână, Duminica, în Biserica Domnului la Sfânta Liturghie. Destul ne ostenim pentru trup, să ne ostenim acum și pentru suflet, că în curând vom pleca la marea judecată să dăm socoteală de toate. Oare nu tocmai Duminica se fac cele mai multe păcate, petreceri, nunți, beții, certuri și desfrânări?

Să lăsăm dar tot păcatul și să ne pocăim de păcatele noastre. Creșteți-vă copiii în frica Domnului, rugați-vă mai mult și veniți la biserică, la cina cea mare a Mântuitorului Hristos. De vom face așa, și pe pământ vom fi fericiți și mulțumiți, și în cer cu îngerii, cu sfinții și cu Însuși Hristos vom cina în vecii vecilor. Amin.

Sfântul Ioan Gură de Aur - Cuvânt la Duminica a XVIII-a după Pogorârea Sfântului Duh - Comportarea creştinului către greşelile aproapelui

„De acum înainte vei fi pescar de oameni" (Luca 5, 10).

Vă laud, prietenii mei, că nu încuviinţaţi uşurimea minţii şi lenevirea altora, şi prihăniţi aceste rele purtări, şi mă minunez de această râvnă a voastră; însă doresc ca ea să fie amestecată şi măsurată cu blândeţe şi cu iubirea aproapelui.

O râvnă fără băgare de seamă şi fără de blândeţe nu este râvnă, ci urgie, şi sfătuirea fără iubirea aproapelui este o nepriinţă şi amărăciune.

De aceea vă rog, să nu judecaţi cu asprime greşelile celor de aproape ai voştri!

Precum cel ce fără compătimire se atinge de rănile fraţilor săi, şi el de asemenea nu va afla iertare greşelilor sale la alţii; tot aşa pe de altă parte cel ce judecă cu milă greşelile aproapelui, când el însuşi va cădea vreodată, va afla multe mâini, care iarăşi îl vor ridica.

Zic aceasta nu cu scopul, de a întări în lenevirea lor pe cei uşori de minte şi nepăsători, mai vârtos voiesc eu a spori încă râvna voastră pentru mântuirea sufletească a aproapelui, dar voiesc totodată a o face mai nobilă şi mai plină de dragoste.

Pavel ne-a poruncit: „***mustră, ceartă, îndeamnă***" (II Tim. 4. 2), şi cineva nu trebuie, ca de-a pururea să întrebuinţeze numai unul din aceste mijloace, ci trebuie

a amesteca şi a schimba aceste mijloace de îndreptare, pentru ca ele să aducă un folos cu atât mai mare.

Dacă noi pururea numai ne-am prici şi ne-am certa, nu am dobândi alta, decât am face pe oameni să nu se mai ruşineze; iar dacă noi numai am îndemna, i-am face numai mai uşori de minte, încă şi doctorii nu totdeauna taie şi ard, ei adeseori numai cât leagă rănile, şi nu totdeauna întrebuinţează doctorii iuţi şi amare, ci adeseori încă şi de cele line.

Pe unele le întrebuinţează ei, spre a curăţi rănile de puroi şi de putreziciune, iar pe altele, spre a alina şi ostoi durerile. De aceea zice Pavel într-alt loc: ***„fraţilor, de va cădea vreun om în vreo greşală, voi cei duhovniceşti îndreptaţi pe unul ca acela cu duhul blândeţilor, păzindu-te pe tine, ca să nu cazi şi tu în ispită"*** (Gal. 6, 1).

Aceasta este îndemnare slăvită, un sfat însemnat, o dovadă de cea mai mare îngrijire a Apsotolului pentru noi şi o mărturie a inimii lui celei părinteşti. Acestea, fraţii mei, sunt nişte cuvinte vrednice de limba Sfântului Pavel!

Mai întâi se sileşte el a dobândi bunăvoinţa celui ce-l ascultă, sau îl citeşte, prin aceea că îl numeşte frate. Aceasta este tot atâta, ca şi când ar zice: ***tu te-ai născut din acelaşi trup de mamă şi într-aceeaşi dureri, te-ai crescut cu aceeaşi hrană, ai acelaşi tată şi aceeaşi naştere duhovnicească, ca şi aproapele tău cel căzut în păcat.***

Arată-i acum înrudirea ta cu dânsul prin felul şi chipul, cu care cerţi greşelile lui.

Apostolul zice: „***De va cădea vreun om în vreo greşeală***", el nu zice tocmai: „***dacă ar păcătui vreun om***", şi prin acesta dă a înţelege o greşeală, care cu totul este vrednică de iertare.

Cuvintele: „***de ar cădea***" înseamnă totuna ca şi cum ar fi zis: „***dacă cineva, împins de ispită, s-ar fi abătut***"; ele nu arată pe un om, care păcătuieşte întradins, ci pe unul, care deşi este plecat a face fapte bune, totuşi viclenia satanei l-a făcut să şchiopăteze.

Un asemenea om nu merită vreo mustrare amară, ci mai vârtos iertare. Apostolul zice: „***de ar cădea vreun om***". ***Prin aceasta el iarăşi aduce un temei pentru iertare, adică slăbiciunea şi stricăciunea firii omeneşti, pe care el o înseamnă prin cuvântul „om", în acelaşi chip se silea marele Iov a dobândi de la***

Dumnezeu iertare, când zicea: „**Ce este omul, că-l socoteşti pe dânsul, şi însemnezi păcatele lui?**" (Iov. VII. 17).

Deci, când trebuie să sfătuim şi să certăm pe unul dintre fraţii noştri, să facem tocmai aşa, cum zice Apostolul, totdeauna să zicem: „***Şi el este un om***", să ne aducem aminte de stricăciunea firii sale prin aceasta să domolim mânia şi să deşteptăm compătimirea. Pentru ca să facem noi aceasta, de aceea Apostolul Pavel în locul acela şi-a adus aminte de firea omenească şi de şubrezenia ei şi a zis: ***„de ar cădea vreun om în vreo greşală".***

El adaugă: ***„voi cei duhovniceşti". Pe cel ce păcătuieşte, el îl numeşte om, pe cel ce face cele bune, îl numeşte – duhovnicesc: fiu al Duhului; acolo a pus el numele firii, aici numele faptei celei bune.*** El voieşte să zică: ***dacă tu cu adevărat eşti fiu al Duhului (om duhovnicesc), dovedeşte mie fapta cea bună a ta, nu prin îngrijirea numai de mântuirea ta, ci şi pentru a fratelui tău, şi prin ajutorul, de care împărtăşeşti pe cei căzuţi .***

Căci omul cel plin de duhul cel creştinesc este dator a nu trece cu vederea pe aproapele său, care este mădular cu dânsul al unui trup.

„***Îndreptati pe unul ca acela cu duhul blândeţilor***", zice Apostolul mai departe, adică, ***faceţi, ca el să nu fie silnicit de satan, să nu fie biruit în războiul cu dânsul, nici să fie învins în lupta împotriva aceluia.***

Iarăşi zice Apostolul: ***„Păzindu-te pe tine însuţi, ca să nu cazi şi tu în ispită".*** Aceasta este cea mai pătrunzătoare sfătuire, cu care el a putut să-ţi vorbească.

De ai fi vârtos ca piatra, auzind aceste vorbe, ele ar trebui să te îngrozească, şi să te îmboldească, a veni într-ajutorul fratelui tău celui căzut. Voieşti să te milostiveşti asupra lui, ca un frate? Nu voieşti să-l ierţi, căci el este om, şi pentru aceea este supus beteşugului? Nu voieşti, ca fiu al duhului, să-i întinzi mâna? O, atunci, priveşte asupra ta însuţi, şi atunci nu mai ai trebuinţă de nimeni, ca să-ţi zică, o ajută pe cel călduţ, căci tu ai întru tine însuţi îndemnul la aceasta. Pentru ce aceasta, şi cum? „Păzeşte-te pe tine însuţi zice Apostolul, ca să nu cazi şi tu în ispită".

Ca să nu te tulbure, el nu zice, că şi tu însuţi eşti un păcătos, ci zice: „ca să nu cazi şi tu în ispită". Aceasta vrea să zică: „***gândeşte-te şi tu însuţi poate vei cădea în păcat, poate nu vei cădea; dar fiindcă nimic nu este sigur, ce are să fie în***

viitor , de aceea adună-ţi o comoară, prin compătimirea către aproapele tău, pentru ca, când tu însuţi te vei împiedica, să dobândeşti iertare îndestulătoare".

El zice: „***ca să nu cazi şi tu in ispită***", ia aminte cu dinadinsul la însemnarea acestui cuvânt, căci prin el Apostolul ne arată, că avem un ispititor vrăjmaş. Ispititorul nu are un timp bine hotărât, când are să năvălească asupra noastră şi adeseori ne prinde fără de veste, pe când noi dormităm, şi suntem uşori la minte.

Cu atât mai mult merită iertare, cel ce a fost apucat fără de veste şi în acest chip prins de ispititor. Aceasta n-a fost vreo luptă vădită, n-a fost vreun timp hotărât spre întâlnire, ci el peste aşteptare a fost năpădit şi de acea biruit. Către un asemenea noi trebuie să ne purtăm aşa cum fac corăbierii.

Chiar când corabia lor are un vânt foarte priincios, şi ei sunt întru toată siguranţa, dar în oarecare depărtare alţii suferă sfărâmare de corabie, ei totuşi nu socotesc folosul lor propriu, şi nu lasă pe aceia în nenorocirea lor; mai vârtos ei opresc corabia lor, aruncă ancora, strâng ventrele, aruncă afară odgoane şi scânduri, pentru ca cei cu corabia sfărâmată să se apuce de dânsele şi să poată scăpa.

Urmează deci şi tu, omule, acestor corăbieri, căci şi tu navighezi pe o mare întinsă şi nemăsurată, pe marea acestei vieţi, o mare plină de fiare grozave, plină de piscuri prăpăstioase şi de stânci, plină de furtuni şi de vijelii, şi foarte mulţi suferă sfărâmare de corabie pe această mare. Deci când tu vezi, că un corăbier pe marea acestei vieţi prin pânditurile diavolului este în primejdie, a pierde bogăţia mântuirii sale cele sufleteşti, că el se şi luptă acum cu valurile şi în tot minutul este ameninţat a se cufunda, opreşte corabia ta în loc, lasă orice alte treburi ale tale, îngrijeşte-te de mântuirea lui. Căci, când cineva este ameninţat a se cufunda, atunci nu poate fi codire, sau întârziere.

Aşadar, grăbeşte, cât poţi mai repede, ca să-l scoţi din valuri, fă tot ce stă în puterile tale pentru ca să-l mântuieşti din prăpastia pierderii. De te-ar chema aiurea mii de treburi, gândeşte-te, nimic nu este mai neapărat şi mai însemnat, decât mântuirea celui ce se află în primejdie, şi de vei întârzia numai un moment, îl vei trăda furtunii celei furioase.

De aceea în nişte asemenea întâmplări noi trebuie să fim grabnici, rapizi şi râvnitori. Ascultă numai, cât de plin era de îngrijire însuşi Sfântul Apostol Pavel, când a văzut pe un om aproape de a se prăpădi, şi cum îndeamnă şi pe alţii ia mântuirea lui: „***Daţi-i dovadă de dragostea voastră, ca nu cumva de un necaz prea mare să se piardă unui ca acela***" (II Cor. 2, 7-8).

Prin aceste cuvinte el ne îndeamnă, a întinde îndată mâna de ajutor celui nenorocit, pentru ca nu cumva, pe când noi întârziem şi ne codim, el să se cufunde şi să se înghită de valuri.

Să ne îngrijim deci de mântuirea sufletească a fraţilor noştri; căci aceasta este una din cele mai de căpetenie datorii ale noastre, şi dintru aceea se va cunoaşte, că noi suntem creştini, când noi ne îngrijim nu numai pentru noi, ci ne ocupăm a îmbunătăţi şi a mântui încă şi pe aproapele nostru, care este mădular al aceluiaşi trup.

Aceasta este cea mai mare dovadă, ce o putem da despre credinţa noastră; căci „***întru aceasta***" zice Hristos, „***vă vor cunoaşte oamenii, că sunteţi ucenici ai mei, de veţi avea dragoste între voi***" (Ioan, XIII. 35).

Iar dragostea cea adevărată se arată nu numai prin aceea, că cineva dă unui om mâncare şi băutură, vorbeşte cu el şi-i arată prietenie, ci prin aceea o pune în vileag, când cineva se îngrijeşte de adevărata norocire şi de mântuirea sufletească a aproapelui, când iarăşi ridică pe cel căzut, când întinde mâna de ajutor celui răsturnat la pământ, care nu se poate îngriji de mântuirea sa, când cineva preferă binele aproapelui folosului său propriu. Aşa lucrează dragostea cea adevărată; căci „***dragostea nu caută ale sale***" (I. Cor. XIII. 5).

Aceste cuvinte ale mele voi nu trebuie să le ascultaţi numai pentru voi, ci încă şi pentru alţii, adică pentru aceia, pe care îi aveţi spre creştere şi spre priveghere.

Biserica se aseamănă cu un trup alcătuit din multe mădulare, şi acest trup se ţine prin unirea mădularelor, şi prin ajutorul ce-l dă un mădular altuia.

Dacă un mădular ar voi a se sprijini numai pe sine, iar nu şi pe celelalte, prin aceasta ar pieri trupul întreg şi împreună cu dânsul şi singuraticul acela mădular pismătăreţ.

Dacă de pildă stomacul ar ţine pentru sine toate bucatele, atunci el ar ucide pe celălalt trup prin slăbiciune, iar pe sine prin îmbuibare. De acea el ţine pe seama sa numai cât îi trebuie lui, şi pe celelalte sucuri hrănitoare le împărtăşeşte celorlalte mădulare, aşa se ţine el pe sine şi întreg trupul întru sănătate.

Tot aşa va fi şi la tine. Dacă tu, deşi ai auzit aceste sfaturi si învăţături ale mele, dar nu le vei comunica şi altora, mai ales acelora, pentru a căror mântuire sufletească ai să îngrijeşti, atunci tu vătămi pe aceia şi pe sineţi, fiindcă trândăvia ta este foarte

vrednică de pedeapsă. Iar dacă tu comunici altora din hrana cea duhovnicească, pe care ai primit-o aici, foloseşti şi lor şi ţie însuţi.

Să încheiem astăzi, cu aceasta, şi să mulţumim Domnului pentru învăţătura, ce el ne-a dat. Căruia se cuvine cinstea în vecii vecilor! Amin.

(din "Predici la duminici şi sărbători" - Sfântul Ioan Gură de Aur)

Sfântul Ioan Gură de Aur - Marele Pescar al lumii

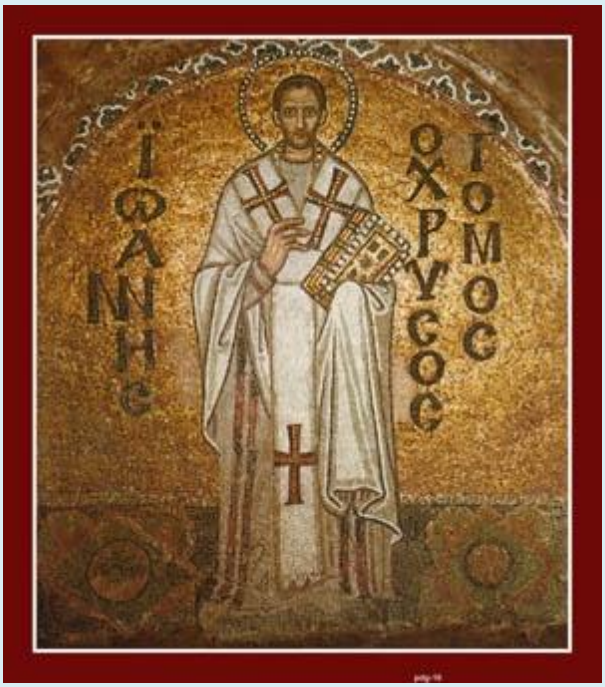

Fericitul Pavel, socotind că trebuia desfiinţată tăierea împrejur, l-a trimis pe ucenicul său, Timotei, silindu-l să se taie împrejur, pentru că tocmai iudeii erau cei care urmau să-l primească, el fiind născut din femeie credincioasă evreică şi din tată elin. Şi pentru că era netăiat împrejur, fericitul Pavel l-a obligat să se taie împrejur, lucrând întocmai ca şi pescarii. Căci aceştia nu aruncă în mare cârligul gol, ci după ce pun în jurul lui momeala.

Aşadar, ***să zicem că sinagoga preînchipuie marea, că iudeii sunt peştii, că Timotei este undiţa, că tăierea împrejur simbolizează momeala pusă în cârlig şi că fericitul Pavel este pescarul.***

Prin urmare, el aruncă undiţa în mare, adică pe Timotei, însă nu gol, ci tăiat împrejur. Dacă l-ar fi trimis netăiat împrejur, peştii ar fi plecat, văzând cârligul gol.

De aceea îl îmbracă cu tăiere împrejur, încât aceştia, dându-şi seama că este ceva obişnuit la iudei, să se arunce asupra momelii. Şi în acest fel, să nu se risipească bancul de peşti, ci să fugă spre momeală.

Adică să fie atraşi prin tăierea împrejur şi să fie ţinuţi prin cuvântul predicii, lucru care s-a şi întâmplat. Pentru că Timotei, venind acolo şi fiind tăiat împrejur, a desfiinţat tăierea împrejur.

Prin urmare, ***în acest fel este lucrarea iconomiei dumnezeieşti: mai întâi arată pogorământ faţă de slăbiciunile omeneşti şi după aceea smulge răul din rădăcină.***

(din 255 de parabole – Sfântul Ioan Gură de Aur)

Sfântul Nicolae Velimirovici - Evanghelia pescuirii minunate - "Cât de zadarnice sunt toate strădaniile omeneşti fără ajutorul lui Dumnezeu… Dumnezeu răsplăteşte mai mult ascultarea decât truda"

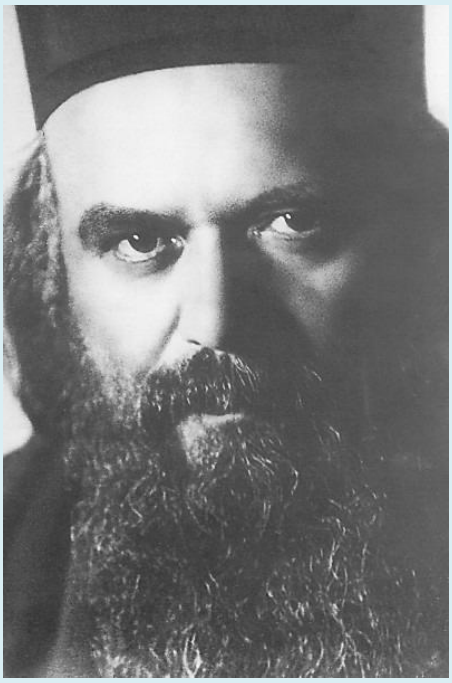

Domnul este dătătorul tuturor darurilor. Orice dar al lui Dumnezeu e desăvârşit; atât de desăvârşit încât omul se minunează. Minunea nu este altceva decât un dar al lui Dumnezeu de care oamenii se minunează; oamenii se minunează de darurile lui Dumnezeu pentru că sunt desăvârşite.

Dacă ar fi oamenii în starea de neprihănire din Rai, n-ar aştepta ca Dumnezeu să învie morţii, să înmulţească pâinea sau să le umple plasele cu peşte, ca să strige: „Ce minune!", ci ar rosti acest cuvânt la vederea fiecărei făpturi, a fiecărei întâmplări şi la fiecare suflare a vieţii lor. Dar, pentru că păcatul s-a înrădăcinat în oameni, fiecare din minunile fără de număr ale lui Dumnezeu au ajuns să-i fie omului ca un lucru de rând. Pentru ca omul să nu se sălbăticească ajungând cu totul tocit, amorţit şi nesimţitor, Dumnezeu în mila Sa faţă de omenirea bolnavă lucrează mai departe minuni, ca să-i deştepte pe oameni, să-i trezească din mohorâta de suflet distrugătoarea obişnuinţă de a trece cu vederea minunea din dumnezeieştile Sale minuni.

Cu fiecare minune Dumnezeu vrea, mai întâi, să-i aducă omului aminte că El veghează asupra lumii, cârmuind-o prin atotputernica-I voinţă şi înţelepciune; apoi, că omul nu poate face nimic bun fără El.

⇒ *Nici un fel de strădanie nu izbuteşte fără ajutorul lui Dumnezeu.*
⇒ *Nici o strângere de roade fără binecuvântarea lui Dumnezeu nu ajunge recoltă.*
⇒ *Nici o pricepere omenească potrivnică Legii lui Dumnezeu nu rodeşte vreun bine, nici o sămânţă de muştar.*

Chiar dacă pare, o vreme, să aducă ceva bun, acel bun nu este din priceperea omenească ci din mila lui Dumnezeu care nu părăseşte îndată nici pe cel mai crud duşman al Său. Dumnezeu îi iubeşte pe oameni şi nu pedepseşte pe loc, ci aşteaptă cu răbdare căinţa şi întoarcerea lor. ***El voieşte ca toţi oamenii să se mântuiască şi la cunoştinţa adevărului să vină (I Timotei 2,4).***

Amăgit de lume, omului i se pare câteodată că poate face şi el câte ceva fără ajutorul lui Dumnezeu sau chiar împotriva Lui şi a legii Sale. I se pare că poate să fie bun de la sine sau deştept sau vestit. Dar această amăgire fie îl aruncă în disperare, înţeleptindu-l şi întorcându-l la Dumnezeu, fie îl aruncă şi mai adânc în vârtejul lumii, până îşi pierde cu totul vrednicia de om şi se dă, ca o umbră, în puterea nevăzută a răului. Iar cel care priveşte lumea aceasta ca pe o minune dumnezeiască şi pe sine însuşi ca o minune printre minuni, se uimeşte de căile minunate ale Proniei şi se umple de teamă sfântă în faţa lor.

Unul ca acesta poate spune ca Apostolul Pavel: ***Eu am sădit, Apolo a udat, dar Dumnezeu a făcut să crească. Astfel nici cel ce sădeşte nu e ceva, nici cel ce udă, ci numai Dumnezeu care face să crească (I Corinteni 3, 6-7).***

Acest gând îl înfăţişează şi zicala pe care o găsim la multe popoare: „Omul propune, iar Dumnezeu dispune". Omul îşi face planuri, urzeşte gânduri, vorbe sau fapte, iar Dumnezeu poate să le primească sau să le respingă. Ce primeşte Dumnezeu? Ceea ce e al Său, ceea ce vine de la El. Ceea ce nu e al Lui, ceea ce nu a venit de la Dânsul, respinge.

De n-ar zidi Domnul casa, în zadar s-ar osteni cei ce o zidesc (Psalm 126,1).

Dacă zidarii clădesc în numele lui Dumnezeu, au să ridice palate, chiar dacă mâinile lor sunt slabe şi materialele sărace. Dar dacă clădesc în numele lor, lucrul mâinilor lor se va prăbuşi cum s-a prăbuşit turnul Babel.

Turnul Babel nu a fost singurul în istorie care s-a risipit, ci multe, foarte multe alte turnuri ridicate de conducători ai lumii cu dorinţa de a strânge toate neamurile sub un singur acoperiş - al lor şi sub o singură putere - a lor. Multe turnuri de bogăţie,

slavă şi mărire au ridicat oamenii ca să domnească asupra zidirilor lui Dumnezeu şi asupra popoarelor lui Dumnezeu, ca să fie ei ca nişte dumnezei, dar toate s-au spulberat ca cenuşa. Dar ceea ce au clădit Apostolii şi Sfinţii şi ceilalţi plăcuţi ai lui Dumnezeu nu s-a spulberat. Multe împărăţii ridicate de deşertăciunea lumească au căzut şi s-au topit ca umbra, pe când Biserica Apostolică stă până astăzi şi va sta dreaptă şi deasupra mormintelor a multe împărăţii de astăzi. Curtea Cezarilor romani care au pornit război împotriva Bisericii zace în ţărână, pe când peşterile şi catacombele creştine dăinuie până astăzi.

Sute de regi şi de împăraţi au domnit peste Siria, Palestina şi Egipt. Din palatele lor de marmură n-a rămas decât un pumn de cioburi în muzee, pe când schiturile şi mănăstirile ridicate tot în vremea aceea de rugători şi pustnici în deşerturi şi pustietăţi stau până astăzi şi din ele se ridică de veacuri şi veacuri rugăciuni şi mireasmă de tămâie. Lucrarea lui Dumnezeu nu poate fi nimicită. Palatele necredincioşilor s-au prăbuşit, iar corturile lui Dumnezeu au rămas. Ce ridică degetul lui Dumnezeu stă mai neclintit decât stă toată povara de pe umerii lui Atlas. Ca nici un trup să nu se laude înaintea lui Dumnezeu (I Corinteni 1, 29), pentru că tot trupul e ca iarba care aşteaptă să-i vină rândul să se prefacă în cenuşă. ***Ferească-ne Dumnezeu de gândul că am putea ajunge la vreun bine fără ajutorul şi binecuvântarea Lui. Fie ca Evanghelia de astăzi să ne slujească drept îndemn ca niciodată astfel de gânduri deşarte să nu se plămădească în sufletele noastre. Ea ne vorbeşte despre cât de zadarnice sunt toate străduinţile omeneşti fără ajutorul lui Dumnezeu.***

Pe când apostolii lui Hristos pescuiau ca oameni, nu au prins nimic; dar când le-a poruncit Hristos să-şi arunce încă o dată năvoadele în mare, au pescuit atâta mulţime de peşte încât li se rupeau plasele.

Iată: ***În vremea aceea Iisus şedea lângă lacul Ghenizaret; a văzut două corăbii oprite lângă ţărm, iar pescarii, coborând din ele, spălau mrejele. Şi urcându-se într-una din corăbii care era a lui Simon, l-a rugat s-o depărteze puţin de la uscat. Şi, şezând în corabie, învăţa, din ea, mulţimile.***

Ca şi în alte împrejurări, o mare mulţime de oameni se adunase să audă cuvântul lui Dumnezeu de pe buzele lui Hristos. Iar pentru ca toată lumea să-L vadă şi să-L audă, nici nu se putea găsi loc mai potrivit decât o barcă pescărească. Pe ţărm erau două; pescarii se îndeletniceau cu spălatul năvoadelor. Erau bărci obişnuite de pescuit, la fel cu cele care se folosesc şi astăzi pe lacul Ghenizaret. Barca în care S-a urcat Hristos era a lui Simon, cel care avea să fie Apostolul Petru. Domnul l-a

rugat să depărteze puţin barca de mal şi după ce Simon a depărtat barca, a început să înveţe mulţimile.

Iar când a încetat de a vorbi, i-a zis lui Simon: ***Mână la adânc şi lăsaţi în jos mrejele voastre, ca să pescuiţi.***

Urcându-Se în corabie, Domnul a urmărit mai multe scopuri.

- ✓ *Întâi, din barcă era mai uşor să hrănească sufletele celor de pe ţărm cu dulcea sa învăţătură.*
- ✓ *Apoi, ştiind că pescarii erau mâhniţi şi îngrijoraţi pentru că nu prinseseră nimic în noaptea aceea, a vrut să-i bucure cu o pescuire bogată, împlinindu-le astfel trebuinţele lor - pentru că Dumnezeu poartă grijă şi de trupurile şi de sufletele noastre.* ***El este Cel care dă hrană la tot trupul (Psalm 135, 25).*** *Dar a vrut să dea şi sufletelor hrana lor, anume credinţa în El, în puterea şi milostivirea Lui.*
- ✓ *În sfârşit, lucrul cel mai de seamă: A vrut Domnul să arate desluşit ucenicilor Săi - şi prin ei nouă tuturor - că prin El, cu El, toate sunt cu putinţă celui ce crede, pe când fără El toată lucrarea şi strădania omenească rămâne deşartă ca mrejele pescarilor care toată noaptea trudiseră şi nu prinseseră nimic.*

Împlinind unul din scopuri - învăţarea poporului, Domnul a trecut acum la următorul. De aceea, i-a spus lui Simon să mâne la adânc şi să mai arunce o dată plasele.

Şi, răspunzând, Simon a zis: Învăţătorule, toată noaptea ne-am trudit şi nimic nu am prins, dar, după cuvântul Tău, voi arunca mrejele. Şi făcând ei aceasta, au prins mulţime mare de peşte, că li se rupeau mrejele. Şi au făcut semn celor care erau în cealaltă corabie, să vină să le ajute. Şi au venit şi au umplut amândouă corăbiile, încât erau gata să se afunde.

Simon nu ştia încă cine este Iisus, încă departe fiind de credinţa în Hristos Domnul, Fiul lui Dumnezeu, de aceea I-a spus: Învăţătorule, dându-I cinstirea pe care i-o dădeau şi alţii. Întâi s-a plâns că trudiseră în zadar întreaga noapte dar, din cinstire pentru Învăţător, a fost gata să asculte şi să mai arunce o dată mrejele. ***Dumnezeu răsplăteşte mai mult ascultarea decât truda. Petru a arătat ascultare, împlinind îndată cuvântul lui Hristos, cu toate că trebuie să fi fost nedormit şi ostenit şi necăjit după o noapte de muncă zadarnică. Ascultarea i-a fost răsplătită din plin prin mila lui Hristos (şi prin ascultarea peştilor!). Cel care a făcut peştii, le-a şi***

poruncit să se adune acum în plasele pescăreşti, aşa cum a poruncit altădată şi vânturilor să înceteze şi mării învolburate să se liniştească.

Nu prin grai şi prin vorbe, ci prin puterea lui Dumnezeu s-au strâns peştii la locul hotărât lor. Adunând laolaltă atâta peşte, Domnul a răsplătit şi noaptea de trudă a pescarilor, risipindu-le îngrijorarea şi împlinind trebuinţele lor. Astfel şi-a împlinit şi cel de al doilea scop din ziua aceea.

Văzând atâta peşte cât nu mai văzuseră în viaţa lor, Simon şi unul din cei ce erau cu el au făcut semn tovarăşilor să se apropie cu cealaltă barcă. Şi s-a umplut nu numai barca lui Simon, ci şi a Iacov şi Ioan, încât era cât pe ce să se răstoarne şi poate s-ar fi răsturnat, dacă nu era cu ei Domnul.

Iar Simon Petru, văzând aceasta, a căzut la genunchii lui Iisus, zicând: Ieşi de la mine, Doamne, că sunt om păcătos. Căci spaima îl cuprinsese pe el şi pe toţi cei ce erau cu el, pentru pescuitul peştilor pe care îl prinseseră. Tot aşa şi pe Iacov şi pe Ioan, fiii lui Zevedeu, care erau împreună cu Simon.

Simon a îngenuncheat înaintea lui Hristos. Nici nu i-a trecut prin minte să pună la îndoială faptul că pescuirea minunată i se datora lui Hristos şi nu strădaniilor lor înnoite. Zguduit până în adâncul sufletului, Simon nu-L mai numeşte pe Iisus „Învăţătorule", ci: Doamne. Oricine poate fi învăţător, Domn însă numai unul. Auzind învăţătura pe care Hristos o dădea mulţimilor de pe ţărm, Simon L-a numit: „Învăţătorule". Dar acum, în faţa acestei desfăşurări de putere, îl numeşte „Domn".

Vedeţi cum faptele sunt mai grăitoare decât vorbele! Dacă vorbim bine, oamenii ne vor numi „învăţători"; dar numai dacă ne sprijinim vorbele prin fapte se va spune că suntem „oameni ai lui Dumnezeu". Se poate că, ascultându-L pe Hristos, Simon s-a minunat în inima Lui cât de frumos, cu câtă înţelepciune vorbeşte. Cunoscând aceasta, Cunoscătorul de inimi l-a purtat pe Simon întru adâncimi, ca să-i arate că El şi lucrează ceea ce învăţa.

Auzi ce-I spune Domnului Simon? În loc să-i mulţumească pentru un asemenea dar, în loc să-şi arate uimirea în faţa unei astfel de minuni, el zice: Ieşi de la mine! ***Dar gadarenii nu L-au rugat şi ei pe Hristos să plece de la dânşii după ce a vindecat pe îndrăcit? Da, însă din altă pricină decât Petru. Gadarenii L-au gonit pentru că erau lacomi, pentru că le părea rău de porcii pe care demonii îi înecaseră când fuseseră scoşi de Hristos din om. Petru însă spune mai departe: că sunt om păcătos. Pentru că se simţea nevrednic, de aceea L-a rugat pe Domnul să plece de la el. Simţul păcătoşeniei în faţa lui Dumnezeu e o***

nestemată pentru suflet. Domnul o preţuieşte mai mult decât toate imnele de formă întru lauda minunilor Sale; oricâte astfel de imne înalţă omul, fără simţământul că e păcătos, cu nimic nu se foloseşte. Simţământul păcatului duce la pocăinţă, pocăinţa duce la Hristos şi Hristos duce la naşterea din nou. Simţământul păcatului e începutul drumului de mântuire.

Când rătăceşte cineva îndelung pe căi greşite, lucrul de căpetenie pentru el este să afle drumul cel bun. Odată ce o apucă pe acest drum, nu-i mai rămâne decât să nu se abată din cale nici la dreapta, nici la stânga. La ce i-a folosit fariseului rugăciunea, când se laudă pe sine înaintea Domnului? Mai îndreptat decât el a fost vameşul, care îşi bătea pieptul plângând: ***Dumnezeule, milostiv fii mie păcătosului (Luca 18,13).***

Iată începutul învăţăturii de credinţă în Hristos a lui Petru! Are să vină o vreme când el va spune cu totul alte cuvinte. Are să vină o vreme când mulţi din ucenici vor pleca de la Domnul, iar Petru va spune atunci: ***Doamne, la cine ne vom duce? Tu ai cuvintele vieţii veşnice (Ioan 6, 68).***

Acum, la început, cutremurat de puterea Domnului, spune: Ieşi de la mine! Petru nu a fost singurul cuprins de frică. Iacov şi Ioan, fiii lui Zevedeu şi toţi cei dimpreună cu dânşii, erau în aceeaşi stare. Toţi, aşadar, au început cu frică şi au sfârşit cu iubirea. Cum este scris: ***Frica de Domnul este începutul înţelepciunii (Pilde 1, 7).***

Fricii lui Petru, care îngenunchease strigând, blândul Cunoscător de inimi îi răspunde: ***Nu te teme; de acum înainte vei fi pescar de oameni.*** Lumea aceasta e o mare de patimi, Biserica Mea e o corabie şi Evanghelia mea este năvodul cu care vei prinde pe oameni. Fără Mine nu vei putea face nimic, aşa cum noaptea trecută nu ai prins nimic; dar, cu Mine, vei pescui mereu cât să fie corabia plină. Doar să asculţi mereu aşa cum ai ascultat astăzi şi nici un adânc nu te va înspăimânta, nici n-ai să pleci vreodată de la pescuit cu mâinile goale.

Şi trăgând corăbiile la ţărm, au lăsat totul şi au mers după El. Au lăsat bărcile; facă cine ce-o vrea cu ele. Petru şi-a lăsat nu numai barca ci şi casa şi soaţa; Iacov şi Ioan l-au lăsat pe tatăl lor. Au pornit după Domnul. De ce să-şi facă griji? Nu se îngrijoraseră destul toată noaptea neprinzând nimic? Cel atotputernic poate să-i hrănească şi pe ei şi pe ai lor. Cel care îmbracă iarba câmpului mai strălucit decât se înveşmânta regele Solomon poate să-i înveşmânte şi pe ei şi pe ai lor. Hrana şi îmbrăcămintea sunt lucruri mici, pe lângă Împărăţia lui Dumnezeu la care îi cheamă Hristos. Cine dă lucrul mare, nu îl poate da şi pe cel mic?

Tot apostolul Petru scrie mai târziu: ***Lăsaţi-i Lui toată grija voastră, căci El are grijă de voi (I Petru 5, 7).***

Dar în sfârşit, dacă peştii cei muţi şi surzi din apă ascultă de Domnul, cum să nu asculte oamenii aceştia, făpturi cuvântătoare fiind?

Toată întâmplarea are şi un înţeles ascuns.

- ✓ *Corabia închipuie trupul;*
- ✓ *plasele rupte închipuie duhul cel vechi din om;*
- ✓ *adâncul mării închipuie adâncul sufletului omenesc.*

Când Domnul Se sălăşluieşte într-un om ascultător, omul acela se depărtează de ţărmul lumii trupeşti şi trece de suprafaţa simţurilor, în adâncimile duhului. În aceste adâncimi Domnul îi dezvăluie bogăţia cea nemăsurată a darurilor Sale, după care a alergat în zadar, trudind, întreaga-i viaţă. Darurile acestea sunt atât de mari încât omul cel vechi nu le poate duce; se destramă. De aceea a şi spus Domnul că vinul nou nu se pune în burdufuri vechi.

În faţa nevisatei bogăţii a darurilor lui Dumnezeu, omul este cuprins de frică şi se cutremură şi de atotputernicia lui Dumnezeu şi de păcătoşenia sa. Când omului i se dezvăluie strălucirea şi milostivirea lui Dumnezeu, i se dezvăluie în aceeaşi clipă şi păcătoşenia, nevrednicia şi îndelunga lui îndepărtare de Dumnezeu.

Dumnezeu nu-l va părăsi pe cel pe care l-a dus întru adânc, nici nu va lua de bun strigătul lui de om bolnav: Ieşi de la mine!

Ci îl va îmbărbăta şi îl va mângâia pe om, spunând: Nu te teme!

Când Dumnezeu înzestrează pe cineva cu bogăţiile Lui negrăite, nu vrea ca bogăţiile acestea să se împotmolească, precum talantul îngropat de sluga netrebnică, ci să fie împărţite cu alţii. Petru a chemat cealaltă corabie ca să fie loc pentru mulţimea de peşti; a împărţit totul cu prietenii săi, cu Iacov şi cu Ioan şi cu cei dimpreună cu dânşii. Iacov şi Ioan şi cei dimpreună cu dânşii, au trudit la mreje, la încărcatul peştilor în barcă, la vâsle. Să cunoască orice om care primeşte un dar de la alt om, că darul nu vine de la om ci de la Dumnezeu; el trebuie neîntârziat, fără zăbavă, să înceapă să lucreze la păstrarea, înmulţirea şi împărţirea darului primit.

Înţelesul tragerii corăbiilor la ţărm şi părăsirea lor şi a toate pentru a-L urma pe Hristos, este că omul dăruit de Dumnezeu, când se avântă la adânc, lasă toate: nu numai trupul cu patimile şi cu legăturile sale păcătoase care l-au ţinut până atunci, ci şi duhul vechi, cu legăturile lui cu tot şi merge după Cel care îmbracă în veşmântul nou al mântuirii pe cel chemat, ducându-l mereu, la chemarea Lui, întru adâncuri.

Faptul că Domnul l-a numit pe Petru pescar de oameni înseamnă că apostolii, episcopii, preoţimea şi toţi creştinii primitori de darul lui Dumnezeu trebuie să lucreze, din dragoste şi din datorie, întru prinderea - adică mântuirea - a cât mai mulţi oameni. Fiecare după darul său: cine a primit mult trebuie să aducă mai mult, iar de la cine a primit mai puţin, mai puţin se aşteaptă, aşa cum a arătat Domnul în pilda talanţilor. Slujitorul care a primit cinci talanţi a adus zece, iar cel care a primit doi a adus patru. Nimeni însă să nu se făleasca cu darul lui Dumnezeu ca şi când ar fi al lui, ferindu-şi-l de oameni sau îngropându-si-l în mormântul trupului, pentru că un astfel de om îşi aduce singur asupra sa judecata în focul gheenei, acolo unde este plânsul şi scrâşnirea dinţilor.

Această pericopă este plină de învăţăminte pentru noi toţi şi pentru generaţia noastră, cum pline erau mrejele de odinioară de peşte binecuvântat. O, de-ar primi oamenii zilelor noastre măcar învăţătura despre ascultare! Cu ascultarea de Dumnezeu vin toate celelalte; tot binele pe care şi-l poate dori inima omenească se prinde în plasa de aur a evanghelicei ascultări.

Avem în faţă două pilde de ascultare: a peştilor şi a apostolilor, şi nu ştii care-i mai mişcătoare. Peştii ascultă porunca Domnului, îşi pun viaţa la picioarele Lui. Dumnezeu i-a făcut spre hrana trupească a oamenilor, dar vedeţi cum pot ei împlini şi o trebuinţă a duhului! Aceşti peşti sunt o pildă minunată de ascultare pentru toţi cei răzvrătiţi şi neascultători faţă de Ziditorul. Şi ei au strălucit mai mult decât dacă ar fi rămas să înoate mai departe în apele Ghenizaretului. Ei şi-au răscumpărat cu cinste viaţa lor slujind Proniei, adevărata pildă şi mustrare pentru oamenii cei neascultători. Iar negrăita milostivire a lui Dumnezeu se vede din aceea că El foloseşte toate făpturile ca să-l aducă pe om pe calea de la care s-a rătăcit, să-l înalţe, să-l trezească şi să-l aducă din nou la vrednicia dintâi.

Pilda de ascultare a apostolilor e şi ea mişcătoare. Oamenii simpli de obicei sunt mai strâns legaţi de casă şi de rudele lor decât oamenii mai de vază care au mai multe legături cu lumea şi pierzând una, rămân cu altele. Dar aceşti pescari au lăsat totul, au sfărmat puţinele dar puternicele lor legături cu lumea, cu casa şi rudenia lor şi - fără a lua nimic cu ei decât pe sine - L-au urmat pe Hristos în marile şi

bogatele adâncuri duhovniceşti. Timpul a dovedit că Domnul a răsplătit împărăteşte ascultarea lor, pentru că ei au ajuns stâlpi ai Bisericii lui Dumnezeu pe pământ şi mari sfinţi în Împărăţia Cerurilor. Să ne grăbim dar a urma pilda lor de ascultare. Noaptea răstimpului nostru pe pământ se apropie de sfârşit şi toată truda noastră va fi în van, plasele noastre vor fi goale, inimile mohorâte, sufletele şi minţile pustii.

Domnul nostru cel bun stă lângă corabia fiecăruia. El, Ziditorul şi Atotţiitorul, ne cere să-L luăm cu noi şi să pornim fără teamă de la strâmtorile şi băltoacele pământului spre marile adâncuri ale vieţii duhovniceşti, acolo unde El ne umple corabia cu tot belşugul pe care ni l-am putea dori. Să-L urmăm acum, câtă vreme ne cheamă, pentru că se crapă de ziuă şi în lumina ei cea mare nu-L vom mai vedea cerând, ci judecând. Să nu lepădăm îndemnul Lui de a intra în corabia noastră, în sufletul nostru, ci să ascultăm ca Petru, pentru că spre binele nostru ne cere aceasta Domnul. Nu-i puţin pentru cel Preacurat să intre sub un acoperământ nevrednic. Este o jertfă aceasta, o jertfă pe care o face din dragoste pentru noi. Nu cere să intre ca să ia, ci ca să dea. Ne cere doar să-i primim jertfa şi ajutorul. Să ne grăbim, fraţilor, să ascultăm vocea Celui ce cere, mai înainte de a ne răsuna în auz glasul Judecătorului.

A Domnului şi Mântuitorului nostru Iisus Hristos fie slava şi lauda, împreună cu Tatăl şi cu Duhul Sfânt, Treimea cea de o fiinţă şi nedespărţită, acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin”.

(Din: Sfântul Nicolae Velimirovici, Predici, Editura Ileana, Bucureşti, 2006)

Sfântul Teofan Zăvorâtul – Tâlcuiri

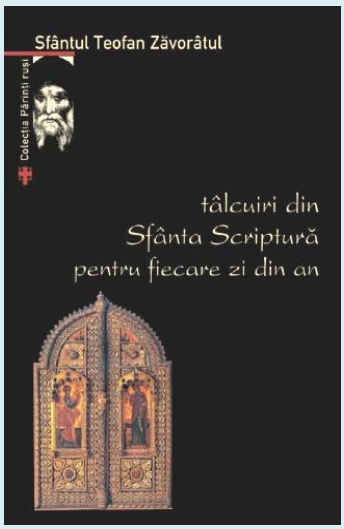

[II Cor. 9, 6-11; Lc. 5,1-11].

O noapte întreagă s-au ostenit pescarii şi nu au prins nimic; însă când Domnul a intrat în luntrea lor şi, după ce a propovăduit, le-a poruncit să arunce mrejele, au prins atâta peşte, că nu puteau să-1 scoată şi li se rupeau mrejele.

Aici avem o comparaţie între muncă de orice fel lipsită de ajutorul lui Dumnezeu şi munca la care ajută Dumnezeu.

Atâta vreme cât omul se osteneşte de unul singur şi vrea să dobândească ceva numai prin propriile-i puteri, totul îi scapă din mâini; atunci când se apropie de el Domnul, curg bunătăţi după bunătăţi.

În privinţa moral-duhovnicească, faptul că reuşita nu este cu putinţă fără Domnul este limpede: ***"Fără de Mine nimic nu veţi putea face"***, a grăit Domnul. Şi această lege lucrează în oricine.

Precum ramura ruptă de trunchi nu numai că nu face roade, dar se usucă şi îşi pierde puterea de viaţă, ***aşa şi oamenii, dacă nu rămân în părtăşie vie cu Domnul, nu pot aduce roadele dreptăţii, atât de preţioase pentru viaţa veşnică.***

Vreun lucru bun tot mai poate să fie în ei, dar bun numai la arătare, însă de fapt lipsit de preţ, aşa cum mărul pădureţ poate fi frumos la înfăţişare, dar dacă-1 iei şi-1 guşti, e acru. ***Şi în privinţa celor din afară, a celor lumeşti, legea asta se poate proba pe viu: se zbate câte unul, se zbate şi nimic nu-i iese; însă când se pogoară***

binecuvântarea lui Dumnezeu, roadele încep să apară. Cei ce iau aminte la sine şi la căile vieţii cunosc din experienţă acest adevăr.

Arhimandritul Sofronie: Despre cunoaşterea voii lui Dumnezeu

Sfântul Siluan spunea: “Este bine ca întotdeauna şi în toate să căutăm călăuzire de la Dumnezeu, ce şi cum trebuie să facem sau să grăim.” Cu alte cuvinte, în fiecare împrejurare în parte trebuie căutată cunoaşterea voii lui Dumnezeu şi căile spre a o înfăptui. Căutarea voii lui Dumnezeu este cea mai însemnată lucrare a vieţii noastre, căci ajungând pe calea ei omul se află cuprins în vecinica dumnezeiască viaţă.

Cunoaşterea voii lui Dumnezeu este cu putinţă în felurite căi:

Una dintre ele este cuvântul lui Dumnezeu, poruncile lui Hristos. Dar în poruncile Evangheliei, în ciuda desăvârşirii lor - sau, mai bine zis, în vârtutea desăvârşirii lor - voia lui Dumnezeu se exprimă în înţelesul ultim, obştesc, pe când omul, de-a lungul vieţii sale, întâlnindu-se cu o nesfârşită felurime de împrejurări, foarte adesea nu înţelege cum anume să facă pentru ca lucrarea sa să se afle în şuvoiul voii lui Dumnezeu.

Pentru ca lucrarea, înfăptuirea, să aibă sfârşit bun, nu este destul a cunoaşte doar expresia obştească a voii lui Dumnezeu în porunci, adica a iubi pe Dumnezeu din toată inima, din toată mintea, din toată puterea, şi pe aproapele ca însuşi pe sine. Trebuie încă a primi luminare de la Dumnezeu asupra mijlocului împlinirii în viaţă a poruncilor; ba mai mult, pentru aceasta avem de neapărată trebuinţă şi de putere de sus.

Cel ce a agonisit dragostea lui Dumnezeu în inima sa, mişcat de acea dragoste, lucrează după imbolduri apropiate voii lui Dumnezeu; totuşi - apropiate, iar nu desăvârşite.

Faptul de a nu putea ajunge la deplina desăvârşire duce la neapărata trebuinţă ca fiecare necontenit să caute cu rugăciune înţelepţire şi ajutor de la Dumnezeu.

Nu numai desăvârşirea dragostei este de neajuns omului, ci încă şi desăvârşirea atotcunoaşterii. Lucrul ce purcede, după cum se pare, din cea mai bună pornire, are adesea urmari nedorite, şi chiar rele. Aceasta pentru că mijloacele sau chipul înfăptuirii fuseseră nu bune, sau pur şi simplu nepotrivite pentru împrejurarea dată.

Adesea se întâmplă să auzim pe cineva îndreptăţindu-se că a avut intenţii bune, dar aceasta nu este de ajuns. Iar viaţa omenească este plină de astfel de greşeli. Iată de ce, cela ce iubeşte pe Dumnezeu caută totdeauna povăţuire de sus, neîncetat tinzând înlăuntrul său să audă glasul lui Dumnezeu.

Practic, aceasta se săvârşeşte astfel: fiecare creştin, şi mai cu seamă episcopul sau preotul ce se află în faţa neapăratei nevoi de a află într-un anume caz o hotărâre în armonie cu voia lui Dumnezeu, lăuntric se leapădă de toate cunoaşterile sale, de gândurile sale preconcepute, de doriri, de planuri, şi slobod de tot ce este "al său", se roagă lui Dumnezeu, luând aminte la inimă, şi ceea ce întâi se naşte în suflet după o astfel de rugăciune se primeşte ca fiind o îndrumare de sus.

O astfel de căutare a cunoaşterii voii lui Dumnezeu printr-o nemijlocită rugăciune, mai cu seamă în nevoie şi în necaz, face ca omul, precum spunea stareţul, "să audă în sufletul său răspunsul de la Dumnezeu şi să se înveţe a înţelege povăţuirea lui Dumnezeu (…) Astfel noi toţi nevoie avem să ne învăţăm a cunoaşte voia lui Dumnezeu; dar de nu ne vom învăţa, atunci niciodată nu vom cunoaşte această cale".

Facerea aceasta, în forma ei mai desăvârşită, presupune deprinderea neîncetatei rugăciuni, cu luarea-aminte în inimă. Însă spre a auzi mai neîndoielnic în sine glasul lui Dumnezeu, omul trebuie să îşi lepede voia şi să fie gata de orice jertfă, asemenea lui Hristos Însuşi, care "ascultătoriu S-au făcut până la moarte"(Filip. 2: 8)

Cel ce a păşit pe această cale va reuşi numai dacă va fi cunoscut prin cercare cum lucrează harul Sfântului Duh în om, şi dacă în inima lui s-a înrădăcinat o neîndoplecată lepădare de sine, adică hotărâta respingere a măruntei sale voi "indi-

viduale", pentru dobândirea şi săvârşirea sfintei voi a lui Dumnezeu. Unuia ca acestuia i se va descoperi adevăratul înţeles al întrebării stareţului Siluan către părintele Stratonic: "Cum grăiesc cei desăvârşiti?"; aceluia îi vor deveni fireşti cuvintele Sfinţilor părinţi: "Părutu-s-au Duhului Sfânt şi nouă"; el mai limpede va înţelege locurile din Sfânta Scriptură a Vechiului şi Noului Legământ, unde se vorbeşte despre o asemenea nemijlocită convorbire a sufletului cu Dumnezeu; se va apropia de adevărata pătrundere a felului cum vorbeau apostolii şi prorocii. (…)

Omul este zidit după chipul şi asemănarea lui Dumnezeu şi chemat la plinătatea nemijlocitei împărtăşiri cu El - şi iată pricina pentru care toţi oamenii fără osebire sunt datori să înainteze pe această cale; însă în experienţa vieţii ea se dovedeşte a fi de departe "nu pentru toţi". Aceasta pentru că cei mai mulţi aud în inima lor glasul lui Dumnezeu, nu îl înţeleg, şi urmează glasul patimilor care trăiesc în suflet şi care înăbuşă cu zarva lor blândul glas al lui Dumnezeu.

În Biserică există o ieşire din această jalnică stare, există o altă cale, şi anume, a întreba duhovnicul, şi a-i face ascultare. Însuşi stareţul iubea această cale, îndruma către ea şi a scris despre ea. Smerita cale a ascultării o socotea dintre toate cea mai sigură. Credea cu tărie că, pentru credinţa celui ce întreabă, răspunsul duhovnicului va fi întotdeauna bun, folositor, plăcut lui Dumnezeu.

Credinţa sa în puterea tainei Bisericii şi în harul preoţiei s-a întărit mai ales după ce a văzut la Vechiul Russikon, în timpul marelui Post, la Vecernie, pe bătrânul Avraamie, duhovnicul, preschimbat "după chipul lui Hristos", "strălucind negrăit". Plin de credinţa harului, trăia aievea tainele Bisericii; însă, amintesc, el socotea că şi "omeneşte", adică în plan psihologic, nu este greu a vedea în ce fel precumpăneşte ascultarea către părintele duhovnicesc.

Spunea că duhovnicul, săvârşindu-şi slujirea, răspunde la întrebare fiind în acea clipă slobod de lucrarea patimii sub înrâurirea căreia se află cel ce întreabă: în vârtutea acestui fapt se vede mai limpede lucrurile, şi mai lesne este atins de lucrarea harului lui Dumnezeu.

Răspunsul duhovnicului, în cele mai multe cazuri, va purta pecetea unei oarecari nedesăvârşiri; aceasta însă nu pentru că duhovnicul ar fi lipsit de harul cunoaşterii, ci fiindcă desăvârşita lucrare depăşeşte puterile celui ce întreabă şi nu îi este pe măsură.

În ciuda nedesăvârşirii sfatului duhovnicului, odată primit cu credinţă şi împlinit în faptă, va duce totdeauna la o creştere în bine. Însă această cale se deformează de

obicei atunci când cel ce întreabă, văzând înaintea sa doar “un om”, se clatină în credinţă şi, ca urmare, nu primeşte întâiul cuvânt al duhovnicului, punându-i împotrivă propriile păreri şi îndoieli.

Sursa: Arhimandritul Sofronie, cuviosul Siluan Athonitul, traducere din limba rusă Ierom. Rafail (Noica), Editura Accent Print, Suceava, 2013, pp. 83-86

Mitropolitul Augustin Kandiotis de Florina - Predică la Duminica a XVIII-a după Rusalii – Binecuvântarea lui Hristos

„Şi făcând aşa, au prins mulţime multă de peşti”(Luca 5:1-11)

Iubiţii mei, în ţara în care S-a născut, a trăit, S-a răstignit şi a înviat Domnul nostru Iisus Hristos există un lac haric, lacul Ghenizaret.

Acolo, în jurul lacului Ghenizaret, Şi-a îndreptat paşii Hristos. De ce? Pentru că în acele sate ridicate împrejurul lacului locuiau săracii pescari. Un popor simplu şi fără vicleşug, care se trudea, iar din veniturile pescuitului trăia o viaţă simplă, departe de stricăciunea marilor centre urbane. Şi Hristos îi iubea pe pescari şi era mulţumit să se afle alături de ei şi dintre aceştia Şi-a ales pe primii ucenici, ca să-i facă pescari de oameni, propovăduitori şi învăţători ai lumii. Nu din universităţi şi din şcoli de filosofi şi de ritori, nu din vile şi palate, ci din jurul lacului Ghenizaret, Hristos Şi-a ales pe primii Săi ucenici, iar prin ei Şi-a întins Împărăţia Lui duhovnicească peste toată lumea. Mare minune! Cum prin nişte oameni analfabeţi, neînvăţaţi, Creştinismul a învins şi a triumfat!

Pe malul lacului deci, Hristos. Numai ce L-au văzut, pescarii au alergat la El. Mult popor s-a strâns ca să-L vadă şi să-L asculte. Şi pentru ca acest popor să poată să-L vadă şi să-L audă mai bine, Hristos a intrat într-una dintre corăbiile pescăreşti, într-o corabie al cărei proprietar era Simon, şi a stat la plora corabiei. Plora a devenit un amvon improvizat şi de acolo a început Hristos să înveţe.

După sfârşitul cuvântării, Hristos îi spune lui Simon - care mai târziu s-a numit Petru - să mâne în largul lacului şi să arunce mrejele. A vrut ca astfel să-l răsplătească pe Simon, care îşi alocase corabia predicii. Dar la acest cuvânt al lui Hristos, Simon Îi răspunde: „***Doamne, toată noaptea, care este timpul potrivit pentru pescuit, am aruncat mrejele noastre în lac, dar n-am prins nimic. Cum acum, când este zi, vom putea prinde peşti? Îmi pare de necrezut. Dar de vreme ce Tu porunceşti, voi împlini porunca Ta***”.

Creştinii mei, vedeţi ascultarea lui Simon? Astfel de ascultare trebuie să avem şi noi faţă de Hristos. Să ascultăm nu doar în cele care ni se par nouă logice şi posibile, ci şi în acelea care ne apar ca fără logică şi cu neputinţă, pentru că „***cele cu neputinţă la oameni sunt cu putinţă la Dumnezeu***”. Da! Când Hristos porunceşte, nici o împotrivire. Mergi înainte, creştinul meu, şi Hristos va fi împreună cu tine. L-aţi văzut pe Simon. A ascultat, s-a supus poruncii lui Hristos. A mânat în largul lacului. Şi a aruncat mrejele şi imediat s-au umplut de peşti, care erau atât de mulţi, încât mreaja era cât pe ce să se rupă. Minune! Cum s-a întâmplat? Prin puterea lui Hristos. El stăpâneşte marea şi toate câte sunt în apele ei.

Un dascăl al bisericii observă că peştii, care nu au logică precum oamenii, peştii care nu au urechi ca să audă, au auzit şi s-au supus, au făcut ascultare de cuvântul lui Hristos şi s-au strâns în mreje. ***Omule, peştii lacului din Ghenizaret s-au supus lui Hristos şi tu căruia ţi-a dat Dumnezeu urechi ca să auzi, de ce le închizi cu răutate şi nu vrei să asculţi şi să te supui lui Hristos?*** Aşa, surd şi nesimţit, dovedeşti că eşti mai rău decât animalele şi decât peştii care ascultă şi se supun poruncilor Lui.

De două ori ,Simon-Petru şi tovarăşii săi au aruncat mrejele lor în lacul Ghenizaret. Prima dată, fără Hristos. A doua oară, împreună cu Hristos. Prima oară, chiar dacă s-au ostenit toată noaptea, n-au reuşit să prindă nimic. A doua oară, au umplut mrejele cu peşti.

Ce ne învaţă minunea aceasta? Printe altele, ne învaţă şi aceasta: ***unde este Hristos, este binecuvântare; iar unde este binecuvântarea lui Hristos, acolo este bogăţia şi comoara.*** Bogăţia materială? Şi aceasta. Dar mai înainte de toate, ***bogăţie duhovnicească, care este mai presus de toate.***

Asta nu înseamnă că omul trebuie să stea cu mâinile încrucişate şi să nu lucreze, ci să le aştepte pe toate fără osteneală şi muncă. Nu! Omul va lucra, se va osteni şi va transpira, pentru că aceasta este porunca lui Dumnezeu: „Să lucraţi”. Dar înainte de

muncă, omul are nevoie şi de binecuvântarea lui Hristos. Binecuvântarea lui Hristos pentru reuşita fiecărui caz, mai mult chiar decât munca.

Când eram predicator, străbăteam Evvia şi am ajuns într-un sat care era ridicat lângă mare. Toţi locuitorii erau pescari. Se plângeau că, deşi munceau din greu şi pescuiau cu noile unelte, cu mreje care pescuiesc adânc în mare, rezultatul pescuitului lor ştiinţific nu era satisfăcător. De multe ori se întorceau cu mrejele goale. Un pescar cu părul alb, care a urmărit discuţia, luă cuvântul şi spuse: „Când eram copil, mergeam cu cei mai mari să pescuiesc. Pescuiam cu acele unelte vechi ale meşteşugului pescăresc. Şi prindeam peşti mulţi. Şi toţi ne minunam. Aveam binecuvântarea lui Hristos. Pentru că noi toţi, mici şi mari, intrând în bărci, ne făceam cu multă umilinţă cruce, nici unul nu înjura, nici unul nu vorbea ruşinos, nici unul nu făcea neorânduieli, lucruri urâte. Pe când acum, nu numai pe uscat, ci şi pe mare şi pe bărci înjurăm şi facem fel şi fel de urâciuni. Nu avem – a spus bătrânul cu păr alb – binecuvântarea lui Hristos”.

De Binecuvântarea lui Hristos nu au nevoie doar pescarii. Au nevoie şi plugarii noştri şi toţi oamenii, în general.

Plugarii să cultive pământul cu cele mai perfecte maşini. Să semene cea mai aleasă sămânţă. Să îngraşe ogoarele cu cele mai bune îngrăşăminte. Să le stropească cu medicamente agricole. Să le supravegheze agronomul şi să-şi dea sfaturile sale pentru o mai bună cultivare. Dar dacă nu există binecuvântarea lui Hristos, toate sunt deşarte. Deoarece, pentru ca pământul să rodească, are nevoie şi de soare, şi de apă, şi de aer curat. Dar acestea cine le dă? Hristos! Acesta este Creatorul şi Ziditorul a toate, al Universului. Hristos dă soarele, Hristos apa, Hristos aerul. Dacă cerul nu plouă, dacă soarele nu trimite razele sale, dacă aerul este infectat, toate se vor veşteji şi se vor usca. Pescari şi plugari şi muncitori, toţi de obşte, avem nevoie de binecuvântarea lui Hristos.

(Din cartea „Picături din apa cea vie” a Mitropolitului Augustin Kandiotis de Florina)

Sfântul ierarh Antim Ivireanul: “Aceasta o am zis când m-am făcut mitropolit”

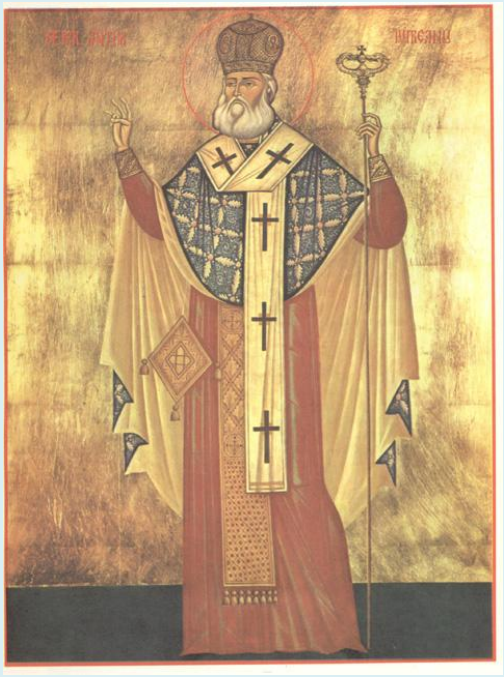

“Veniţi după mine şi vă voi face pescari de oameni“

“Doctorii cei desăvârşiţi şi înţelepţi atunci măresc mai mult lauda meşteşugului lor, nu când cu fier şi cu foc luptă patima să o supună, după cum este legea războiului, ci numai când aceia ce pătimesc, cu palpări uşoare şi cu doctorii dulci, vor afla leacul bolnavului şi acele înfricoşate porunci ale meşteşugului doctoricesc le vor opri, şi câteva zile cu mâncări doctoriceşti şi hrănitoare potolind durerile, vor arăta pe acela ce pătimeşte mântuit de boală.

Aşa şi preaînţeleptul doctor al sufletelor şi al trupurilor noastre, împăratul împăraţilor Hristos, Dumnezeul nostru, văzând lumea că bolnăvea cu patimile necredinţei şi se umfla ca o rană cu înşelăciunile cele lumeşti spre închinarea idolilor, a socotit cu multe feluri de mijloace şi a purtat de grijă pentru mântuirea oamenilor şi a neamului omenesc – de vreme ce acesta este lucrul cel dintâi al bunătăţii lui, a mântui pe omul din mâinile vrăjmaşului şi a-l aduce la frumuseţea cea dintâi şi la vrednicia de la care a căzut pentru păcatul neascultării al strămoşului Adam -, şi nu trimite ploaie de foc spre îngrozirea lumii, nici porneşte marea ca o oaste împotriva pământului, nici înarmează puterile stihiilor împotriva necredinţei, ci [lumea] o supune numai cu blândeţe şi cu minuni şi o trage spre

dânsul, cu faceri de bine şi cu cuvinte cereşti o preface să se mute de peste dânsa patimile cele sufleteşti, ce se umflau ca o rană otrăvită.

Şi vrând Dumnezeu Cuvântul ca să Se arate în lume mai înainte, până a Se întrupa şi a Se face om, a trimis în lume prooroci să propovăduiască oamenilor venirea Lui cea înfăţişată. Şi pentru aceasta n-a ales împăraţi şi crai, [ca] să [ii] facă prooroci; n-a luat filosofi şi ritori, [ca] să [ii] trimită propovăduitori venirii lui; n-a pogorât din ceruri întuneric şi mulţime de îngeri, ce are pe lângă Dânsul, mii de mii, nesocotiţi şi nenumăraţi, ci a trimis oameni proşti [A se citi: simpli] şi mai vârtos păstori de oi, ca pe Moise, ca pe David, ca pe Samuil şi toată mulţimea proorocilor, prin mijlocul cărora a semănat buna-credinţă, nu în toată lumea, ci numai la un neam, la jidovi, care locuiau într-o parte a pământului, în Iudeea.

Dar de vreme ce Dumnezeu vrea pe toţi oamenii să-i mântuiască şi la cunoştinţa adevărului să vină - căci aceasta este mare sete la Dumnezeu, a pofti şi a iubi să se mântuiască oamenii - pentru aceasta nu Se odihnea Dumnezeu să fie numai la jidovi buna-credinţă şi celelalte limbi să fie lipsite de darul Lui. ***Pentru aceasta a vrut să răsară lumina dumnezeirii în toată lumea şi venind împlinirea vremii, după cum zice fericitul Pavel, a vrut Dumnezeu să vie Fiul Lui, să se nască din femeie, să Se facă sub lege, ca pe cei de sub lege să-i răscumpere; S-a făcut om din Născătoarea de Dumnezeu şi pururea Fecioară Maria, a petrecut în lume împreună cu oamenii şi, vrând să tragă limbile la cunoştinţa dumnezeirii Lui şi să-i înveţe lucruri preaslăvite şi porunca nouă şi viaţa cerească, încerca să afle slugi acestor porunci***; şi n-a căutat cetăţi, nu s-a uitat la mulţime de oameni, nu s-a socotit slujba împăraţilor, S-a scârbit de puterea avuţiei, a urât biruinţa ritorilor, nu I-au trebuit limbile filosofilor, nu s-a slujit cu arme, după cum e obiceiul ostaşilor; nici cu alte meşteşuguri asemenea acestora, pentru ca să nu aibă puterea nimeni dintre cei necredincioşi să zică că a tras la Sine Hristos mulţimea cu unele ca acestea, ci numai s-a slujit iar cu mijlocul cu care a ales pe prooroci. Şi ce face? ***A luat iar propovăduitor Evangheliei nu păstori, ca pe prooroci, ci pescari şi vânători de peşte, şi i-a trimis să propovăduiască lumii bunavestire şi le încredinţează în mâinile lor şi în limbile doctoria lumii, zicându-le:*** "***Veniţi după Mine şi voi face pe voi pescari de oameni. Încetaţi a vă trudi deasupra mării celei neînsufleţite. Mutaţi pentru dragostea Mea meşteşugul cel pescăresc pe pământ. Acolo pe dânsul trimiteţi şi vă întindeţi mrejele. Vânaţi pentru Mine vânatul credinţei. Veniţi după Mine. Urmaţi-Mi Mie, ucenicii Mei şi învăţătorii lumii. Lucraţi pentru dragostea Mea meşteşugul vostru, pentru ceruri. Vărsată este ca apa mării pe pământ închinăciunea idolească. Zidirea este acoperită cu norul a mulţi dumnezei. Adâncul necredinţei îneacă toată lumea; oamenii se cufundă de***

valurile drăceşti. Lumea pute de împuţiciunea sângiuirilor şi se strică cu jertfele cele stricăcioase. Voi pune asupra lor ispravnici [*Dregător care avea în răspunderea sa îndeplinirea poruncilor domneşti****] şi doctori pe voi, pe pescari. Patima aceasta cheamă meşteşugul vostru; veniţi după Mine.***"

Iar ei, lăsând mrejele, merseră după Dânsul. Într-un gând era ceata ucenicilor cu pofta Stăpânului; şi ca nişte oameni drepţi şi proşti de răutate [*A se citi: lipsiţi de răutate*] n-au viclenit în mintea lor, nici nu s-au îndoit [*În original: "nici ş-au prepus în inima lor de acea chiemare"*] în inima lor de acea chemare; ci ca nişte oameni blânzi şi fără de răutate au mers după Dânsul, ca fierul după piatra magnetului şi ca parul după chilimbarul cel curat. Şi cu puterea Mântuitorului Hristos au ruşinat pe cei ce i-au văzut şi ca [pe] nişte peşti, cu mreaja cuvântării de Dumnezeu [*În original: bogosloviei*] au prins mulţimea şi au vânat auzurile noroadelor şi au înduplecat inimile tiranilor şi sufletele împăraţilor le-au supus; şi au făcut izbândă şi o biruinţă atât de frumoasă, cât n-au putut-o face toate împărăţiile lumii. Oameni fără de arme şi nedichisiţi [*A se citi: nepricepuţi*] într-ale oştirii, săraci de avuţie, proşti de învăţătură, slabi de post, blânzi pentru nerăutate, au înălţat nu steaguri de oaste, ci numai Crucea, semnul păcii, propovăduind, nu cu sunet de tobe şi de surle, ci numai cu neputincioasa limbă şi neînvăţată, pe Hristos şi credinţa, şi fulgerând, nu cu fulgerele săbiilor celor ascuţite, ci numai cu strălucirile unei vieţi bune, neumplând pământul de oşti, nici acoperind marea de corăbii cu pânze, ci numai fără de răni, fără de sânge, fără de vătămare, calcă şi supun toată păgânătatea, biruiesc iadul, sting înşelăciunea, izgonesc minciuna, întind numele lui Hristos şi credinţa, cât este de întins pământul şi lumea.

Pentru aceia, dar, nu este minune, iubiţii mei ascultători şi cinstiţi şi de neam bun boieri, că m-a rânduit şi pe mine Dumnezeu şi m-a pus, om mic fiind şi smerit, păstor mic la mică turmă, la dumneavoastră, pe care eu nu vă am, nici nu vă ţin [drept] turmă mică, ci mare şi înaltă: mare, pentru buna închinare şi dreaptă credinţă pe care o păziţi curată şi nespurcată, fiind înconjuraţi şi îngrădiţi între hotarele celor străini de fel şi împresuraţi de atâtea nevoi şi scârbe, ce vin întotdeauna, neîncetat, de la cei ce stăpânesc pământul acesta; înaltă, pentru bună ascultare şi supunerea care arătaţi de-a pururea către Biserică şi către arhiereu.

De vreme ce acestea două întemeiază şi întăresc Biserica, credinţa în Dumnezeu şi buna ascultare de Biserică şi, măcar că eu am fost mic şi mai netrebnic decât toţi, precum a fost şi David mai mic între fraţi în casa tatălui său, dar Dumnezeu n-a căutat la micşorarea şi netrebnicia mea, nu s-a uitat la sărăcia mea şi străinătatea mea, n-a socotit prostia şi neştiinţa mea, ci a căutat la bogăţia şi la noianul bunătăţii

Sale şi a acoperit către oameni toate spurcăciunile şi fărădelegile mele, care sunt mai multe decât perii capului meu şi decât nisipul mării, şi m-a înălţat, nevrednic fiind, la această treaptă şi mare vrednicie a arhieriei. Şi m-a trimis la dumneavoastră să vă fiu păstor, părinte sufletesc, rugător către Dumnezeu pentru buna sănătate şi mântuirea [7] dumneavoastră şi a cinstitelor dumneavoastră case, purtător de grijă la cele ce ar fi spre folosul mântuirii şi să vă fiu de mângâiere la scârbele robiei celei vavilonești a lumii acesteia, ca Ieremia, norodului lui Dumnezeu, şi ca Iosif, al unsprezecelea fecior al patriarhului Iacov, egiptenilor; şi dimpreună cu dumneavoastră să pătimesc la toate câte va aduce ceasul şi vremea, pentru care lucru am datorie să priveghez cu osârdie şi fără de lene, ziua şi noaptea şi în tot ceasul, pentru folosul şi mântuirea [*În original: spăşeniia*] tuturor de obşte, învăţându-vă şi îndreptându-vă cu frică de Dumnezeu, pe calea cea dreaptă.

Şi dumneavoastră încă aveţi datorie, [pe] cele ce veţi cunoaşte că vă învăţ, fără de făţărnicie şi fără de vicleşug, vă îndemn să le primiţi şi să le faceţi, pentru folosul cel sufletesc al dumneavoastră, şi să vă supuneţi ascultării; ca acea ascultare ce o faceţi mie, o faceţi lui Hristos. Că zice la 10 capete [*a se citi: capitol*] ale Lucăi: "***Cel ce ascultă pe voi, pe Mine ascultă şi cel ce se leapădă de voi se leapădă de Mine şi cel ce se leapădă de Mine se leapădă de Cel ce M-a trimis pe Mine***." Aşijderea zice şi fericitul Pavel, la 13 capete [*a se citi: capitol*] către evrei: ***"Fraţilor, plecaţi-vă povăţuitorilor voştri şi vă cuceriţi lor, ca ei priveghiază pentru sufletele voastre cum ar fi să dea cuvânt că cu bucurie aceasta să facă, iar nu suspinând, că nu este de folos vouă aceasta".***

Şi mă rog bunătăţii Lui şi iubirii Sale de oameni să-mi lumineze mintea ca să pot propovădui cuvântul adevărului şi să-mi întărească inima intru frica lui, ca să pot păstori cuvântătoarea turma Lui cea aleasă, pe care a răscumpărat-o cu preascump sângele Său din mâna vrăjmaşului, după cum adevereşte Apostolul Petru zicând: ***"...Ştiind că nu cu <lucruri> putrede, cu argint sau cu aur v-aţi răscumpărat din viaţa cea deşartă a voastră, ce era dată de la părinţi, ci cu cinstit sânge ca al unui miel fără prihană şi nespurcat Hristos."***

Iar Dumnezeu cel mare şi înalt, Care este închinat de toate făpturile, izvorul preaînţelepciuni, adâncul cel neurmat al bunătăţii intru adevăr şi adâncimea cea nehotărâtă a bunei indurări, Însuşi ca un stăpân şi iubitor de oameni, să trimită darul Duhului Sfânt pe cinstitul şi cel de Dumnezeu încununat cap al prealuminatului domnului şi al nostru de obşte şi mult bine făcător, Io [*Formulă care preceda, în documentele şi înscrisurile oficiale, numele domnitorilor români. Cel mai probabil Io este o prescurtare provind din grecescul „Ioannes" (Ιωάννης), care înseamnă „unsul lui Dumnezeu" sau „cel ales de Dumnezeu", justificându-se*

astfel prezenţa într-un titlu domnesc.] Constantin Basarab voievod, şi să-l blagoslovească dintru înălţimea lăcaşului Său, ca pe Avraam, înmulţindu-i seminţia din neam în neam şi să-l păzească cu întreagă sănătate şi cu lâna pace până la adânci bătrâneţe în preaînălţat scaunul măriei-sale, dimpreună cu toată luminată casa măriei-sale. Mâna cea tare şi puternică şi braţul cel înalt al preaînălţatului Dumnezeu să supună pe toţi vrăjmaşii cei văzuţi şi cei nevăzuţi [făcându-i] padnojie [*Podnojie – pernă sau preş de pus sub picioare pentru a feri de frig*] picioarelor măriei-sale; şi să vă întărească şi pe dumneavoastră, de la mic până la mare, împreună cu toţi ai dumneavoastră, intru credinţa cea bună şi dreaptă, intru cunoştinţa adevărului şi intru nădejdea vieţii celei de veci, care este făgăduită de nemincinosul Dumnezeu mai înainte de vremile vecilor, aleşilor lui, şi să vă povăţuiască la tot lucrul cel bun şi de folos, spre plăcerea Lui, ferindu-vă în toată vremea şi în tot ceasul şi în tot locul de vicleşugurile diavolului, să vă îngrădească cu sfinţii îngerii Săi şi să vă înarmeze cu arma dreptăţii şi să vă dăruiască pacea Lui, cea ce covârşeşte toată mintea, ca să petreceţi viaţă cinstită şi curată, cu pace şi cu sănătate; să păzească inimile voastre şi gândurile voastre în Hristos Iisus, după cum zice Pavel, ca să faceţi câte sunt adevărate, câte sunt cinstite, câte sunt drepte, câte sunt curate, câte sunt iubite, câte sunt cu nume şi lăudate, cu rugăciunile şi cu blagoslovenia preasfinţilor arhierei şi întru Hristos iubiţi fraţi şi întocmai slujitori. Şi după petrecerea vieţii acesteia să ne învrednicească Dumnezeul cel milostiv la împărăţia cerului, ca fiecare dintre noi să auzim glasul acela:

"Slugă bună şi credincioasă, peste puţin ai fost credincios, peste mai multe te voi pune. Intră întru bucuria Domnului."

(După: Antim Ivireanul, Didahii, Editura Litera, Bucureşti-Chişinău)

Arhim. Ioil Konstantaros, Predicator al Sfintei Mitropolii de Driinoupolis, Pogoniani şi Koniţa - Cuvânt la Duminica a 18-a după Rusalii

Prin sfânta citire evanghelică din această duminică începe perioada citirilor din Evanghelia după Luca.

Firește, toţi creştinii, dar mai mult noi elinii, simţim o deosebită bucurie şi binecuvântare că acest evanghelist elin, medic şi istoric, ucenicul marelui apostol al neamurilor - Pavel, prin desăvârşita lui cunoaştere a limbii eline, a îmbogăţit Biserica şi oferă întregii lumi „cuvintele Vieţii”.

Această pericopă din Duminica I ne emoţionează în mod deosebit, deoarece, printre altele, ne arată că atunci când în viaţa noastră avem binecuvântarea şi ajutorul Domnului nostru Iisus Hristos, atunci toate se întâmplă în cel mai potrivit mod.

Iisus se afla lângă lacul Ghenizaret şi i-a văzut pe pescari că-şi aranjau mrejele de pescuit. Şi după cum cu orice prilej Dumnezeul-Om predica şi săvârşea minuni, aşa şi acum, după ce a intrat în corabia lui Simon (Petru), l-a rugat să tragă corabia câţiva metri de ţărm. De acolo, ca şi cum s-ar fi aflat într-un amvon, ***„învăţa mulţimile”.***

Fraţii mei, nu există situaţie în care omul să ofere ceva lui Dumnezeu şi să nu primească în schimb „cu prisosinţă”. Tot aşa aici şi acum. După predică, Hristos dă porunca să mâne în larg şi să arunce din nou mrejele „la vânat”.

Firește, acest lucru era de neînţeles pentru experimentaţii pescari, de aceea şi Petru în timp ce la început pune înainte argumentul logicii şi experienţei meseriei

„Învăţătorule, toată noaptea ne-am ostenit şi n-am prins nimic, dar la cuvântul Tău voi arunca mreaja” (Luca 5:5); deci după ce aduce înainte argumentul cu totul logic, în cele din urmă îşi supune părerea, cunoştinţa şi experienţa în ascultare faţă de porunca Învăţătorului!

Consecinţa? Atât de mulţi peşti încât cele două corăbii erau în pericol să se scufunde!

Iar Petru atât de mult s-a cutremurat - şi cu el confraţii săi, de acest fapt cu adevărat minunat, încât conştiinţa sa l-a condus direct şi imediat întru frică şi minunare să-i ofere Dumnezeului-Om credinţă şi închinare. „***Văzând Simon Petru a căzut în genunchi la picioarele lui Iisus zicându-i: Ieşi de la mine, Doamne, căci sunt om păcătos***” *(Luca 5:9).*

Iubiţii mei, multe sunt minunile care ne dau învăţături. Noi să ne limităm la o concluzie generală şi la o învăţătură care are a face atât cu viaţa personală a fiecăruia dintre noi, cât şi cu toţi oamenii în genere. Şi aceasta este despre binecuvântarea care se revarsă atunci când arătăm ascultare faţă de voia lui Dumnezeu cea atotţiitoare şi mântuitoare.

Suntem chemaţi de multe ori să acţionăm conform cunoştinţelor noastre, conform experienţelor noastre, obiceiurilor noastre, crezând că „bătătorita cale” ne va aduce rezultatele dorite…

Şi totuşi, ***de câte ori în loc de rezultate pozitive ne pomenim în faţă tocmai cu contrarul, iar deznădejdea tinde să ne strivească inima…***

Dimpotrivă, atunci când cu desăvârşire liber Îl aşezăm pe Iisus şi punem porunca Sa deasupra propriei noastre „logici înţelepte”, deasupra experienţei personale şi comune, când în mod simplu ne încredinţăm întru-totul poruncii lui Dumnezeu, atunci lucrurile se schimbă şi de acolo unde omul se aşteaptă la eşec, vine succesul, reuşita scopului şi răsplătirea acestei credinţe.

Credem că doar lui Petru i s-a întâmplat această minune cutremurătoare? Doar lui Petru Dumnezeu i-a rezervat acest deosebit tratament plin de iubire? Dar Dumnezeu este „***ieri şi azi şi în veci Acelaşi***”. Întotdeauna înconjoară cu infinită iubire pe fiecare om şi vrea „***ca tot omul să se mântuiască şi la cunoştinţa adevărului să vină***” (I Timotei 2:4). Dacă vom fi atenţi la viaţa noastră, dacă vom arunca o privire scrutătoare pentru a analiza zilele şi anii vieţii noastre, cu

siguranţă ne vom încredinţa de minunata intervenţie a lui Dumnezeu! Vom vedea lămurit fapte pe care nu le putem explica în nici un chip natural.

Şi prin urmare, în acest punct ***trebuie să accentuăm deosebita binecuvântare şi pronie, deosebitele intervenţii minunate ale purtării de grijă a lui Dumnezeu prin Doamna noastră Născătoare de Dumnezeu şi prin Sfinţii noştri, arătate neamului nostru necăjit, dar şi binecuvântat.***

Nu avem decât să studiem împreună cu istoria noastră bisericească şi adevărata noastră istorie naţională. Nu istoria care a fost scrisă în laboratoarele „kissingeriene" - şi nu numai - care dezorientează, ci această istorie care a fost scrisă cu sângele de neşters al martirilor şi al noilor martiri. Să studiem aceste pagini care ilustrează sacrificiul şi care au fost sfinţite de osemintele sfinte ale elinilor ortodocşi şi de moaştele pline de har ale marilor noştri Sfinţi!

Fraţii mei, studiind cineva această pericopă evanghelică pe care ne-o istoriseşte Luca, care a primit martiriul în regiunea Beoţiei, unde se află şi mormântul său, nu are decât să-L roage pe Mântuitorul şi Izbăvitorul nostru, pe Domnul Iisus, să ne dăruiască credinţă vie în inimi şi desăvârşită ascultare faţă de voia Sa. În acelaşi timp să ne rugăm toţi ca harul Său să ocrotească poporul nostru luminându-i pe conducători şi pe autorităţi, pentru că „***înfricoşător lucru este a cădea în mâinile Dumnezeului celui viu***" (Evrei 10: 31).

Amin.

Părintele Constantin Galeriu – Predică la Pescuirea minunată – "Mână la adânc şi lăsaţi în jos mrejele voastre"

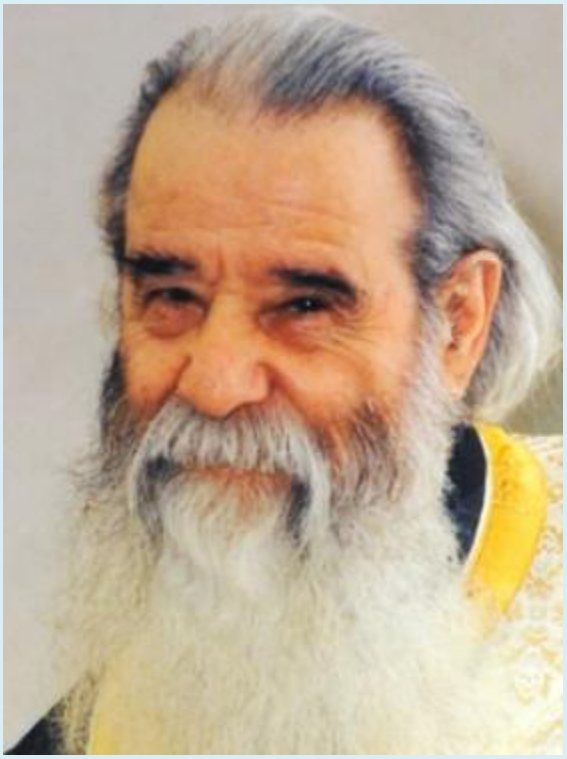

În numele Tatălui şi al Fiului şi al Sfântului Duh. Amin.

Binecuvântaţi şi dreptmăritori creştini ai Sfintei Biserici a Domnului nostru Iisus Hristos, vom asculta mai întâi cuvântul (dumnezeiasca Evanghelie de astăzi) şi apoi taina, deoarece cuvântul tâlcuieşte, explică taina. De aceea în dumnezeiasca Liturghie, în partea întâi este Evanghelia, deci cuvântul, şi în partea a doua, taina Euharistiei; **atunci, după ce preotul rosteşte cuvintele Mântuitorului:** "***Luaţi, mâncaţi, acesta este trupul Meu! Beţi dintru acesta toţi, acesta este sângele Meu, al legii celei noi, care pentru voi şi pentru mulţi se varsă spre iertarea păcatelor***" (şi adăugă Mântuitorul: "***Aceasta să o faceţi întru pomenirea Mea***") şi se cântă: "***Pre Tine Te lăudăm, pre Tine Te binecuvântăm***", **preotul, în numele lui Hristos, cu Hristos în Duhul Sfânt, se roagă:** ***"Încă aducem Ţie această jertfă duhovnicească şi fără de sânge. Te chemăm, Te rugăm, cu umilinţă la Tine cădem. Trimite Duhul Tău cel Sfânt peste noi şi peste aceste daruri ce sunt puse înainte!"*** Peste noi - adică peste toţi; şi peste daruri, adică cele pe care le-au adus credincioşii creştini: pâinea şi vinul, ce sunt puse înainte. ***"Şi fă, adică, pâinea aceasta, cinstit Trupul Hristosului Tău, iar ce este în potirul acesta, cinstit Sângele Hristosului Tău, prefăcându-le cu Duhul Tău cel Sfânt."*** Şi pâinea şi

vinul - se dezvăluie din adânc - devin, se prefac tainic în Mielul jertfit de la întemeierea lumii, în Trup şi Sânge dumnezeiesc, în Acela prin Care toate s-au făcut.

Aceasta este taina: Trimite Duhul Tău cel Sfânt, nu numai peste daruri, ci şi peste noi. Cugetam cândva la cuvintele psalmistului: ***"Cerurile spun slava lui Dumnezeu, facerea mâinilor Lui*** - adică omul (căci "Mâinile Tale m-au făcut şi m-au zidit") - ***o vesteşte tăria***". Vesteşte omul tăria şi slava lui Dumnezeu? ***Trimite peste noi şi peste aceste daruri Duhul Tău cel Sfânt, ca să înţelegem taina aceasta, şi anume: că noi suntem chip al lui Dumnezeu, şi că noi vestim cel puţin cum Îl vestesc cerurile! Dacă nu e aşa, aşa trebuie să fie.*** Cuvântul vesteşte, tâlcuieşte taina.

Acum să auzim cuvântul, care ne va dezvălui şi astăzi, ca totdeauna, taina Evangheliei. Iată cuvântul rânduit de dumnezeieştii Părinţi pentru această duminică:

"Pe când mulţimea Îl îmbulzea, ca să asculte cuvântul lui Dumnezeu, şi El şedea lângă lacul Ghenizaret, a văzut două corăbii oprite lângă ţărm, iar pescarii, coborând din ele, spălau mrejele. Şi urcându-Se într-una din corăbii care era a lui Simon, l-a rugat s-o depărteze puţin de la uscat. Şi, şezând în corabie, învăţa, din ea, mulţimile. Iar când a încetat de a vorbi, i-a zis lui Simon: Mână la adânc şi lăsaţi în jos mrejele voastre, ca să pescuiţi. Răspunzând, Simon a zis: Învăţătorule, toată noaptea ne-am trudit şi nimic nu am prins, dar, după cuvântul Tău, voi arunca mrejele. Şi făcând ei aceasta, au prins mulţime mare de peşte, că li se rupeau mrejele. Şi au făcut semn celor care erau în cealaltă corabie, să vină să le ajute. Şi au venit şi au umplut amândouă corăbiile, încât erau gata să se afunde. Iar Simon Petru (acum e numit deplin: Simon Petru), văzând aceasta, a căzut la genunchii lui Iisus, zicând: Ieşi de la mine, Doamne, că sunt om păcătos. Căci spaima îl cuprinsese pe el şi pe toţi cei ce erau cu el, pentru pescuitul peştilor pe care îi prinseseră. Tot aşa şi pe Iacov şi pe Ioan, fiii lui Zevedeu, care erau împreună cu Simon. Şi a zis Iisus către Simon: Nu te teme; de acum înainte vei fi pescar de oameni. Şi trăgând corăbiile la ţărm, au lăsat totul şi au mers după El" (Luca 5, 1-11).

Preaiubiţilor! Cu auzul inimii să primiţi bucurie şi veselie, cum a zis David: ***"Auzului meu vei da bucurie şi veselie".*** Facă Domnul aşa să simţim acest cuvânt al Evangheliei.

Era dimineaţă în ziua aceea când Mântuitorul Şi-a chemat ucenicii pentru cuvântul hotărâtor. Ucenicii - Simon împreună cu Andrei, fratele lui, şi Iacob cu Ioan – Îl urmaseră pe Iisus încă de pe malul Iordanului. Ei fuseseră ucenicii lui Ioan Botezătorul şi, după ce S-a botezat Mântuitorul, Ioan le-a arătat lor – lui Andrei, Simon, Iacov, Ioan, Filip şi Natanael - pe Iisus, zicându-le: "***Iată Mielul, Cel care ridică păcatele lumii***". ***Şi au trecut atunci*** (mereu folosesc cuvântul trecere - în ebraică - Paşte), ***Simon cu Andrei, Iacov cu Ioan, Filip cu Natanael, de la Ioan la Iisus. Au trecut pascal, pentru că au trecut la Iisus, Care e Paştele.***

Şi au mers împreună, precum ştim, la Cana Galileii, unde Iisus a prefăcut apa în vin; vinul care se preface în Sângele Lui. Şi au mers mai departe, mai la nord, către Marea Galileii (sau Lacul Ghenizaret), acolo unde Iisus, în Capernaum, a primit să-I fie rânduita o încăpere, o locuinţă pentru misiune, pentru slujire.

Iar ucenicii aceştia, şase la număr, îşi continuau îndeletnicirea lor de pescari, dar luând învăţătură, urmându-L pe Iisus. Şi mai ales în noaptea aceea s-a rânduit pregătirea lor, când ei, în slujirea, în munca lor de pescari, s-au trudit o noapte întreagă şi n-au prins nimic. S-au trudit noaptea, când, după priceperea şi meşteşugul pescăresc, se prind aceste făpturi – că ofranda omului – peştii, despre care se spune că nu au glas. Şi nu au glas, într-adevăr; când cad în undiţă, se zbat, dar nu strigă, nu plâng. Fără glas, asemenea mielului şi oiţei, care nu strigă împotriva celor ce o tund. E o vorbă în popor: "Ţiparii se pescuiesc pe întuneric". Uneori vorba aceasta se potriveşte ca o mănuşă unor aşa-numiţi misionari evanghelişti, care pescuiesc în întuneric şi momesc sufletele rămase în întuneric, adică lipsite de Evanghelia Fiului lui Dumnezeu.

Noaptea aceea întreagă a fost noapte de trudă. Dar ce taină mare are noaptea, iubiţilor! E o zicală, o ştiţi mai bine: noaptea e pentru sfat. Ce fel de sfat? Din adânc, de la Duhul Sfânt; căci între darurile Lui e şi sfatul, cum citim la proorocul Isaia: "***A odihnit peste el*** (peste orice suflet după chipul lui Dumnezeu) ***duhul înţelepciunii, duhul înţelegerii, al sfatului, al tăriei, al credinţei, al cunoştinţei, al temerii de Dumnezeu".***

În noaptea aceea au lucrat adânc în lupta lor. Noaptea, întocmai ca în zilele creaţiei. ***De atâtea ori am mărturisit - după Scriptură, nu de la noi, Doamne: zilele creaţiei nu încep cu dimineaţa, ci cu seara.*** A fost o seară, o dimineaţă – ziua întâi; o seară, o dimineaţă – ziua a doua; o seară, o dimineaţă – ziua a treia. Şi în fiecare dimineaţă a creaţiei era rodul, apărea un nou regn: al apelor şi mineralelor, al scânteierilor din pietre strălucitoare; apoi al verdeţei, florilor, holdelor; apoi al peştilor din adânc, al vieţuitoarelor care se mişcă şi al păsărilor

văzduhului. Apoi omul. Vedeţi? De la seară la dimineaţă, de la întuneric spre lumină.

Noaptea au trudit Simon şi Andrei, fratele lui, cu Iacov şi cu Ioan; şi a fost să nu prindă nimic. Ei, meşteri, cu toată tehnica, ştiinţa lor, priceperea, experienţa lor mai ales, care e mai adâncă decât raţionamentul, ştiinţa noastră. Experienţa e din viul vieţii, şi cu toată fiinţa mea, şi cu mintea şi cu inima – şi cu gândire şi cu simţire; cu viaţă.

Aşa s-au trudit în noaptea aceea. Nu s-a trudit, nu s-a chinuit o noapte întreagă şi **Sfântul Antonie cel mare**? ***S-a luptat cu demonii şi a strigat, şi de-abia în zori, în faptul dimineţii, i s-a arătat Mântuitorul. Şi a întrebat, şi a strigat nevoitorul: "Doamne! Unde ai fost, Doamne? N-ai văzut Tu sudorile şi chinurile mele în lupta cu demonii din mine?" "Aici eram, cu tine. Priveam, te vedeam, şi laudă aduceau suferinţele tale pentru Mine. Mă bucuram".***

Şi, într-adevăr, în zori,după acea trudă a lor, Mântuitorul S-a arătat la ţărm. Noi să nu nesocotim truda lor. Gândească-se fiecare: munceşti, munceşti, uneori o vară întreagă şi peste rodul tău cade piatră. Munceşte unul la slujba lui, să făurească ceva, şi nu reuşeşte, sau de munca lui se alege praful. Şi parcă intră atunci într-un fel de nelinişte şi deznădejde. Doamne! Parcă-i părăsit într-o singurătate totală. Dar tocmai atunci, când ajungi la conştiinţa acestei părăsiri, atunci vine Dumnezeu, atunci apare Iisus la ţărmul existenţei tale.

Şi le-a apărut; şi Îl cunoşteau, vedeţi? Ca dovadă, S-a suit în barca lui Simon. **Precizez lucrul acesta pentru că unii tâlcuiesc ca şi cum atunci ar fi apărut Iisus prima oară în faţa lor. Nu. A intrat în corabia lui Simon, pe care îl ştia de la ţărmul Iordanului. Şi l-a rugat:** ***"Depărteaz-o puţin de la ţărm"*** Depărteaz-o - totdeauna, şi în spaţiu, şi în timp, aşa se deschide ceea ce se numeşte perspectivă, nu? Când iei distanţă. Şi în istorie, înţelegi mai bine evenimentele, luând distanţă. Altfel se oglindesc, se reflectează în conştiinţă, în raport cu desfăşurarea istoriei, care e călăuzită de descoperirea dumnezeiască.

Şi, luând distanţă Mântuitorul, şi având în faţă - în spaţiu - mulţimea, le-a grăit Evanghelia. Ştim şi din predica de pe munte ce le-a grăit Iisus: ***"Pocăiţi-vă! A venit împărăţia lui Dumnezeu".*** **În El, în Hristos, era sosită împărăţia.** Adică lumea în care împărat este Dumnezeu: în inima mea, a fiecăruia, în care El este Soarele Dreptăţii, cum zice o rugăciune a dimineţii, pe care preotul o citeşte în timpul celor doisprezece psalmi: ***"Luminează Doamne în inima mea, Tu, Soarele***

Dreptăţii”. Aşa vorbea Iisus, Soarele Dreptăţii, şi, încheind pentru acea zi din Evanghelia Sa, îi spune lui Simon: ***“Mână corabia la adânc şi aruncaţi mrejele”.***

Întâi a vorbit şi apoi a poruncit actul, adică: taina, căci se va petrece taina. Cuvântul şi taina: ***“Mână la adânc!”. Cuvântul e negrăit de generos, căci numai în adânc dacă vei ajunge, ai să înţelegi propria-ţi taină. Altfel rămâi la suprafaţă.*** Rămâi - iertaţi-mi cuvântul, dar e al Scripturii - la nivelul pielii. Omul, după săvârşirea păcatului dintâi a fost îmbrăcat în haine de piele. La început au fost frunze de smochin, care erau uşor mai transparente, apoi haine de piele. Rămâi la nivelul pielii şi atâta simţi, atâta vezi.

”Mână la adânc…” Petru, deodată, s-a oprit, abia reţinându-se: ***“Doamne, toată noaptea ne-am trudit; şi n-am prins nimic”.*** Erau două elemente implicate: nu numai că o noapte întreagă s-au trudit; dar era implicată şi tehnica lor; Doamne, noi am pescuit atunci când se prind peştii, cu priceperea şi experienţa noastră, atunci am săvârşit, ne-am făcut meseria, şi nu un ceas, două, cât vrei Tu acum, ci o noapte întreagă! Şi totuşi Simon ascultă, chiar împotriva legii firii, ca să zicem aşa! “***La cuvântul Tău, zice, voi arunca mreaja!***” Şi au aruncat mrejile şi au prins mulţime de peşte, încât corabia s-a umplut (a lui Simon şi a lui Andrei) şi au făcut semn celorlalţi doi, Iacob şi Ioan, fiii lui Zevedeu, tot la fel pescari. Ei alcătuiau un fel de ceată, o breaslă, ca pe urmă să alcătuiască o apostolie a lor. S-au apropiat şi ei cu corabia şi din mrejele lor au umplut şi cealaltă corabie, încât erau gata să se scfunde. Şi totuşi, atâţia fiind, pluteau (tot deasupra lumii, dar din adânc). Şi atunci Petru rosteşte acel cuvânt (Petru care era cu Mântuitorul în corabia ce se umpluse de peşti): “***Ieşi de la mine Doamne, ieşi de la mine, că om păcătos sunt!***”

Iubiţilor, reţineţi, rogu-vă, acest moment pentru că el ne dezvăluie o taină de începuturi a omului: “Ieşi de la mine Doamne, că om păcătos sunt!”. Pentru că Petru a săvârşit un act originar din taina omului (“Ieşi de la mine Doamne că sunt om păcătos!”). Cercetătorii istoriei religiilor descoperă că, de la început, omul (într-un timp care era atât de aproape de momentul când Dumnezeu L-a zidit pe om şi a suflat chipul Lui divin în el), după ce a căzut şi a avut conştiinţa căderii, nu a fost părăsit de Dumnezeu. Dumnezeu nu-l părăseşte pe om, ci îl cheamă din nou, îl caută şi îl cheamă cum l-a căutat pe Adam când, după cădere, s-a ascuns după pomii grădinii, în lume: “***Adame, unde eşti?***” - a strigat; şi Adam a răspuns: “***Doamne, m-am văzut gol, mi-a fost ruşine şi teamă şi m-am ascuns***”.

Omul, reţineţi, în faţa lui Dumnezeu, după cădere a fost cuprins de spaima păcatului, de conştiinţa acestui zid care îl desparte de Dumnezeu. Şi acest zid a fost înlăturat de Hristos cel înviat, Care, prin uşile încuiate, a venit la ucenicii

Săi. Căci nu există zid pentru har. Nu există moarte pentru har. Şi mort de ai fi, aşa cum te face păcatul, harul lui Dumnezeu te poate învia. De altfel aşa vor învia la sfârşitul veacurilor toţi. "***Va veni vremea când toţi cei din morminte vor ieşi***, zice Scriptura, ***cei ce au făcut cele bune pentru învierea vieţii, cei ce au făcut rele, pentru învierea judecăţii (pentru osândă)***". Nimic nu stă în calea harului, pentru că ceea ce suntem noi este făptura, rod al harului. Iar harul este din eternitatea lui Dumnezeu şi puterea Lui infinită.

"***Ieşi de la mine Doamne! Om păcătos sunt***" . Petru rostea ceea ce au rostit oamenii dintru începuturi, atunci când harul lui Dumnezeu scânteia, şi a scânteiat mereu, şi în Vechiul Testament. Şi aşa au constatat cercetătorii: îndeosebi în faţa lui Dumnezeu se petrece acelaşi fapt. Aici e taina prezenţei şi mărturiei lui Dumnezeu, a existenţei adevărului dumnezeiesc, pe care nici o ştiinţă a lumii nu a putut să o descifreze. ***În faţa lui Dumnezeu omul trăieşte ceea ce se numeşte mysterium tremendum – adică tainicul acesta cutremurător, taina care ne cutremură. Aceasta au simţit-o toţi, din începuturile lumii, după căderе, ca un cutremur al sufletului şi ca o iluminare tainică, din adânc. Se îmbină deci spaima, cutremurul, cu iluminarea, cu lumina din adânc, de dincolo de lume, de întunericul păcatului.***

Cum zicem noi, iubiţilor, când ieşim cu Sfânta Împărtăşanie? - "Cu frica lui Dumnezeu, cu credinţă şi cu dragoste apropiaţi-vă!" . Cu frica lui Dumnezeu – cutremuraţi - dar şi cu credinţă şi cu dragoste. ***Aici, reţineţi, se dezvăluie prezenţa lui Dumnezeu: în spaimă şi cutremur, dar şi în credinţă şi dragoste. Cum spun Părinţii, totul se petrece între teamă şi speranţă.***

Deodată Sfântul Petru îşi dezvăluie starea, pe care o recunoştea – starea de păcat, de despărţire de Dumnezeu –, şi care, în faţa sfinţeniei lui Dumnezeu, în faţa lui Hristos, îl face să se înspăimânte. Pentru că starea de păcat, pe de o parte te înspăimântă, te aruncă departe, te face să te ascunzi de ruşine. Nu te copleşeşte ruşinea când te simţi păcătos, în orice fel de păcat, trupesc sau sufletesc (de pofte ale trupului, de mânie, de orgoliu)? Nu mai ştii cum să te acoperi.

"Ieşi de la mine, Doamne!" … Pe de o parte prezenţa lui Dumnezeu parcă te sileşte să fugi, să te retragi, să te ascunzi. Îţi doreşti parcă să te înghită pământul. Dar, totodată, este şi atracţie, vedeţi? Aşa se mişcă. Rugaţi-vă, cercetaţi, cugetaţi, voi toţi cei care vreţi să ştiţi, să înţelegeţi ce înseamnă taina întâlnirii lui Dumnezeu, în starea noastră, nu a sfinţilor.

“Om păcătos sunt” , a spus Petru şi s-a dat la o parte, în spaima care-l inunda în faţa Dumnezeirii. **Aşa se simte harul Dumnezeirii: îţi vezi deodată starea de cădere, de păcătoşenie, de prostie, de nesimţire; mai ales de nesimţire.** Când stau în faţa cuvântului Evangheliei, sau în biserică, sau la auzul unui cuvânt, sau în faţa unei jertfiri, iar eu nu simt nimic, stau aşa - iertaţi-mi cuvântul - gură cască, e semn că sufletul meu e mort, e în nesimţire.

Petru n-a fost în nesimţire; în el s-a trezit atunci taina tainelor. Şi a văzut starea lui de păcătos în faţa sfinţeniei lui Hristos; s-a descoperit în el icoana din veşnicie a Fiului lui Dumnezeu, după al Cărui chip am fost zidiţi.

“Doamne, ieşi de la mine!…” . Dar Iisus (urmează partea a doua a momentului sacru), a ieşit Iisus din corabie? *Corabia e Biserica; în corabie suntem toţi; păcătoşi suntem toţi. Parcă toţi strigăm acum cu Petru: “Ieşi de la mine, Doamne, sunt om păcătos!”* . **Dar Iisus n-a ieşit din corabie.** ***Dimpotrivă, i-a spus:*** **“Nu te teme!” .** În Evanghelie teama e izgonită. În Vechiul Testament, când s-a dat Legea, pe Sinai, au fost cutremure şi fulgere, şi toţi de la poalele muntelui au fugit (Legea care osândeşte, Legea care pune în lumină păcatul). Acum coborâse Dătătorul Legii, Cel care S-a făcut păcat pentru noi, ca pe cei de sub lege să-i răscumpere.

“Nu te teme!” . Iubiţilor, ***Sfântul apostol şi evanghelist Ioan*** spune că dragostea izgoneşte frica. Dacă cei din Vechiul Testament spuneau: “Începutul înţelepciunii este frica de Dumnezeu” , Sfântul Ioan spune inspirat: ***“Iubirea izgoneşte frica”. Şi care iubire a izgonit frica? Păi în faţa lui Petru era însăşi Iubirea, era întruparea Iubirii. Şi atunci, Iubirea i-a spus lui Petru: “Nu te teme!” Eu am venit să izgonesc frica.***

Da, începutul înţelepciunii e temerea, frica; dar înţelepciunea are două capete, să nu uităm: începe prin frică şi sfârşeşte în dragoste, în iubire. Acum era Iubirea, Care Se arată: ***“Nu te teme! De acum vei fi pescar de oameni”.*** Din alegerea aceasta a pescarilor, ca apostoli, s-a dezvăluit taina ca ei să fie pescari de oameni, pentru că ei sunt cei care scot din adânc (Hristos i-a poruncit lui Petru: “***Mână la adânc!***”). Din adânc au scos acum vieţuitoare fără glas, fără zgomot (de atâtea ori spunem: Zgomotul face puţin bine, iar binele puţin zgomot). Şi i-a făcut pe ei pescari de oameni, dar sondând în adânc, adâncul înalt, iubiţilor. Aşa le-a poruncit lui Simon, lui Andrei, lui Iacov şi lui Ioan, iar ei au lăsat totul şi au mers după Dânsul.

Da, le-a poruncit, şi deodată s-a petrecut acest fapt la care, iarăşi, rogu-vă să fim cu luare aminte. Cuvântul Lui, cuvântul de chemare al Lui, pescarii l-au înţeles. ***Adâncul la care-i chemase Iisus, adâncul pentru pescuire a trezit adâncul din ei. Şi adânc pe adânc cheamă***. "***Dumnezeu a pus în vistierii adâncurile***" oamenilor, spune psalmistul. L-au recunoscut, din adânc, pe El, pe Hristos. Dar cum? Reţineţi şi aceasta: în Evanghelie s-a observat că, la evrei, înţelepţii nu alergau ei după ucenici. Nu aveau credit. Ucenicii îi căutau pe cei mai înţelepţi. Hristos e unicul Care cheamă: "***Veniţi după Mine! Vă voi face pescari de oameni.***". ***În acest cuvânt al Lui se descoperă unicitatea Lui; se descoperă slujirea Lui divină, a Celui trimis de Tatăl; se descoperă dumnezeirea Lui, se descoperă mesianitatea Lui în acest cuvânt: "Veniţi după Mine!".***

Că aceste cuvinte au fost spuse în lume şi de dictatori sau de alte forţe, este posibil, dar ştim ce a urmat tuturor poruncilor lor. E unic cuvântul "Veniţi după Mine" pe care Hristos îl rosteşte în conştiinţa misiunii Lui, de Mântuitor al lumii. Mai adânc: de Urzitor al lumii, pentru că toţi suntem urziţi de Fiul în Duhul Sfânt, din porunca Tatălui de a fi chip după chipul lui Dumnezeu. El, Urzitorul lumii e acum în faţa lui Petru (a lui Simon) şi a lui Andrei, a lui Iacov şi a lui Ioan. Şi au simţit adânc; s-a trezit adâncul din ei.

Iar ultima adâncime din noi ce reprezintă, ce ne descoperă? - ***Ultima adâncime din noi descoperă chipul lui Hristos. Ultima adâncime a sufletului meu poartă pecetea chipului Tău, Doamne!*** Starea aceasta o putem traduce prin iubire, căutare, dor, dar, mai adânc, e chipul Cuiva. De aici a luat naştere icoana, fiindcă simţi fiinţial nevoia să contempli chipul Cuiva. E pecetea Cuiva în mine. Şi când scânteiază acest gând, deodată se trezeşte în tine o răspundere negrăită: ***Doamne, ce răspundere am pentru acest chip care e în mine!***

Aşa s-a trezit în apostoli, în urmaşii lor, în sfinţi, în martiri, în cuvioşi, în toţi drepţii, conştiinţa că acolo, în adânc, e chipul Tău, Doamne. Şi eu trebuie să Te recunosc pe Tine, ca Tu să mă recunoşti pe mine.

Un filosof din veacul acesta - Heidegger - zice că "omul a fost aruncat în lume fără să fi fost întrebat dacă vrea sau nu". Ei vezi? Te-a aruncat fără să te întrebe. Dar de ce? - Pentru că înainte de a fi, nu existai. Şi atunci te întrebi: cum de a ajuns o minte atât de strălucitoare să gândească astfel? Adică omul se vede aruncat în lume. Se vede aruncat ca într-o părăsire, ca într-o singurătate. ***O singurătate absolută, aşa cum va spune şi un mare biolog, laureat al premiului Nobel - Jacques Monod: "În sfârşit, omul se vede singur într-un univers indiferent".***

Dar adăugă: ***"Lui îi revine să aleagă între Împărăţie şi tenebre".*** Dar va veni o femeie evreică, un suflet chinuit, iscoditor, pe nume Edith Stein, care-i ascultă cu inteligenţa ei pe filosofi (pe Husserl, Max Scheler, Heidegger), şi află de la ei că omul e aruncat în această părăsire, singurătate. Ea însă simte din adânc (aici e taina adâncului, ea n-a rămas la suprafaţă), că, în adâncul lui, omul caută, e neliniştit. Şi se întreabă: sunt aruncat, dar m-a aruncat Cineva. Înseamnă că eu trebuie să-L caut şi să-L cunosc pe Acel Cineva Care m-a aruncat. Oricare ar fi chinul meu, nu mă poate reduce la tăcere totală. Nu-mi poate interzice căutarea. Adâncul din mine cere pe Acel Cineva Care m-a zidit, m-a situat aici, în lume. Eu nu-mi sunt propria cauză. Şi această certitudine a ei avea să fie cuprinsă în cartea A fi finit şi a fi infinit. Cine a pus în mine aceasta sete pe care înţeleptul Solomon o rostise: "***Ai pus în noi şi gândul veşniciei"?*** Şi în dorul acesta Edith Stein a ajuns la fundamentul existenţei, al fiinţei. ***E acel adevăr de care eu iau cunoştinţă, şi anume, că adâncul din mine caută şi doreşte acest necuprins, acest infinit în care simţi că ai viaţă, ai setea de existenţă şi de infinit.***

Şi atunci ea s-a botezat. L-a întâlnit în adâncul ei pe Acela despre care spuneau filosofii că îl aruncă pe om. Şi a simţit (şi aici cu adevărat a crezut) cum credinţa pregăteşte ştiinţa. Ştiinţa pregăteşte cunoaşterea. Credinţa, însă, e mai adâncă, pentru că ea e adeziunea către infinit, infinitul dumnezeiesc pe care ştiinţa nu-l poate cuprinde.

O, Doamne, ce taină se dezvăluie aici! Că în orice om, de pretutindeni e chipul infinitului viu al lui Dumnezeu, al Fiului lui Dumnezeu. În tot omul, de orice religie ar fi. Această evreică l-a descoperit. A devenit călugăriţă. Şi lumea aceasta, lumea teroarei, lumea acestui veac atât de pătimitor şi însângerat, a rupt-o din mănăstire şi s-a săvârşit ca martiră undeva într-o cameră de gazare nazistă. Cum alţii au sfârşit prin închisori şi prin gulaguri – în veacul acesta al înţelepciunii, al înţelepciunii acestei lumi.

O, iubiţilor! Adâncul! ***Să simţim toţi cum adâncul din noi cheamă Adâncul. Şi, mai curând, adâncul dumnezeiesc al Fiului lui Dumnezeu coborât în lume din iubire, cheamă adâncul fiecăruia dintre noi.***

Dacă eu Te port în mine, o, Doamne, învredniceşte-mă să Te arăt pe Tine! Chipul meu să devină chip de lumină şi de iubire, asemenea Ţie, în lume, Doamne! Şi, la măsura mea, să fiu şi eu un smerit ucenic al Tău!

Lăsând toate, au mers pescarii de oameni după El. ***Ajută-ne, Doamne, şi nouă să mergem după Tine! Cu rugăciunile Maicii Tale şi ale tuturor sfinţilor. Amin.***

Arhimandritul Teofil Părăian - Despre ascultare

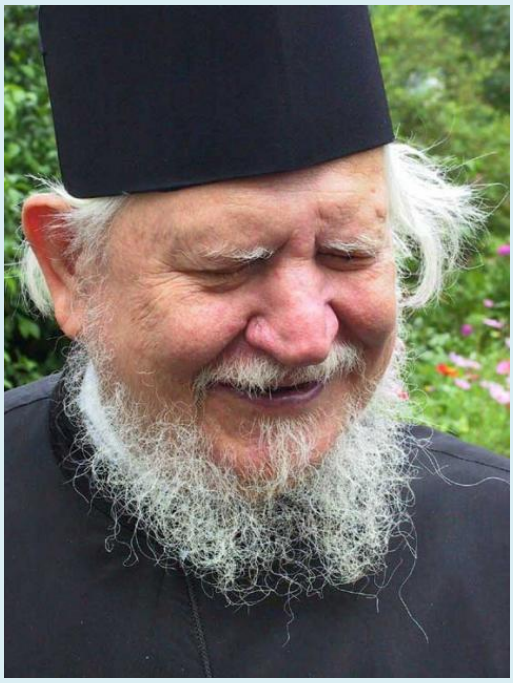

E foarte important lucrul acesta, ca cineva să-şi supună mintea lui Dumnezeu. Vă spuneam cândva într-un context oarecare, că Părintele Arsenie (Boca) zicea că „noi avem mintea care discută cu Dumnezeu, în loc să se supună fără discuţie”. La pescuirea minunată, aşa cum o istoriseşte Sfântul Evanghelist Luca, pentru că în cuprinsul ei constatăm o atitudine a Sfântului Apostol Petru în care se vede supunere cu mintea faţă de Mântuitorul nostru Iisus Hristos, de fapt e începutul uceniciei Sfântului Apostol Petru. Cum? Se spune în Sfânta Evanghelie de la Luca, citim aceasta în capitolul al cincilea, că Simon şi cu Andrei şi cu cei împreună cu dânşii îşi spălau mrejele, gata să meargă spre casă, după o noapte în care n-au pescuit nimic. Şi Domnul Hristos a zis, după ce i-a învăţat pe oamenii adunaţi în jurul Lui pe ţărmul mării, după ce i-a învăţat din barca lui Simon, a zis: „Mână la larg şi aruncaţi mrejile spre pescuire”; şi Petru a zis atunci: „Doamne ne-am trudit şi nu am prins nimic, dar pentru cuvântul Tău arunc mreaja în mare” (Luca 5, 4-5). Sfântul Apostol Petru s-a supus atunci cu mintea lui Dumnezeu fără discuţie.

Cine se supune cu mintea Mântuitorului nostru Iisus Hristos, acela-i totdeauna biruitor. Nu se poate să nu vadă minuni în viaţa lui când se supune cu mintea, în înţelesul acesta că, de pildă, Domnul Hristos spune să iertăm şi nu ne-ar conveni să iertăm, dar ne silim să iertăm, e o supunere cu mintea şi vedem minunea liniştirii sufletului şi o mare bucurie pentru noi.

(Arhimandritul Teofil Părăian, Veniţi de luaţi bucurie, Editura Teognost, Cluj-Napoca, 2001, pp. 13-14)

Părintele Arsenie Boca – Mânaţi mai adânc!

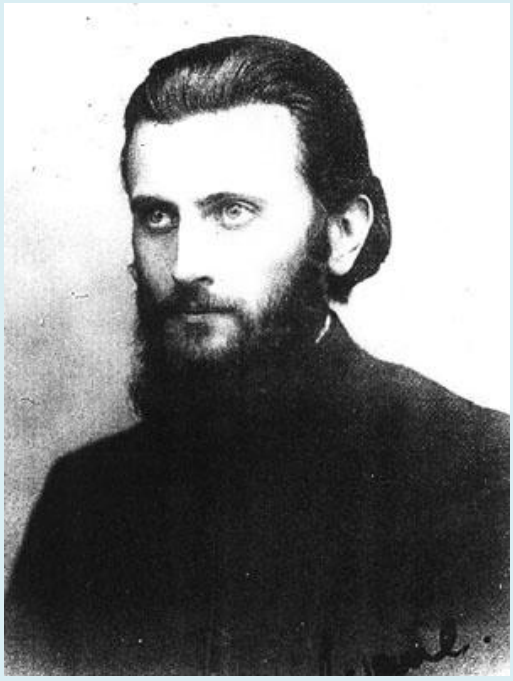

Cu aceste cuvinte a sfârşit Iisus zdroaba de toată noaptea a unor pescari, întorcându-o întru o aşa bucurie, încât printr-însa au cunoscut că Iisus e Dumnezeu, Stăpânul mărilor şi al vietăţilor dintr-însa.

Oricine dintre noi poate că s-ar mulţumi cu atâta; cu bucuria că Dumnezeu i-a ajutat la necaz, cu recunoştinţa pentru un moment.

Simon pescarul a mai făcut ceva: şi-a simţit toată nevrednicia sa de om în preajma lui Dumnezeu, şi neputând scăpa de simţământul nevredniciei, a spus o vorbă, care poate fi şi potrivită şi nepotrivită: „Doamne, ieşi de la mine, că om păcătos sunt!" Domnul, nu numai că nu 1-a ascultat să se ducă de la el, dar 1-a chemat la Sine, printre primii ucenici. L-a chemat din marea peştilor, unde n-a avut necaz decât o noapte, în marea societăţii omeneşti: apostol, pescar de oameni, unde „necazurile Evangheliei" ţin toată viaţa.

Ca pescar de oameni, ca vestitor al Evangheliei lui Dumnezeu, s-a îndoit de câteva ori în misiunea sa.

- Odată - dorind el - Iisus l-a chemat pe valuri.
- În curtea lui Pilat de trei ori s-a lepădat de Iisus.
- Iar ultima dată - spune o predanie

- Petru, văzând urgia prigoanei lui Neron-Cezarul, a fugit, vrând să scape. Atunci, spune predania, Iisus i s-a arătat mergând spre cetate.
Petru - „pescarul", cum îl numeau creştinii în ascuns - L-a întrebat: „Unde mergi Doamne ?"
Iar Iisus i-a răspuns: „Merg la Roma să mă răstignesc a doua oară !"
Petru şi-a înţeles greşala şi dojana pe care i-a făcut-o Iisus.

Întors de Dumnezeu iarăşi la misiunea sa, la necazurile morţii pentru Viaţă, sigur că - după cuvântul ce-1 auzise odinioară: „mână mai adânc" - a simţit din nou nevrednicia sa de om şi bucuria pe care i-a facut-o Dumnezeu, bucurie care a covârşit necazul firii, cu adâncurile rostului dumnezeiesc. În necazurile, pline de bucurie, ale Evangheliei, mult mai multă roadă a adus creştinătăţii moartea sa mucenicească pentru Iisus, decât dacă şi-ar fi cruţat viaţa pentru sine.

Iată ce rosturi au avut cuvintele lui Iisus „mână mai adânc", în viaţa şi misiunea ucenicului Său Petru - pescarul.

Ce învăţăminte putem desprinde noi din cuvântul lui Iisus: „mânaţi mai adânc"?

- *Ca în toată strădania noastră bună, să mânăm mai adânc. Necazul, piedicile sau încercările sunt puse ca să le trecem, iar nu ca să ne oprim sau să ne întoarcem păgubaşi.*
- *Încercările de tot felul sunt binecuvântate de Dumnezeu şi trimise oamenilor, cu rostul ca din prilejul lor să ne întâlnim cu El, căci de la El primim puterea neobişnuită, care întoarce necazul în bucurie.*
- *Că întotdeauna, ori de câte ori ne întâlnim cu Dumnezeu în necazuri, toate sunt chemări de-a-I fi mai aproape, de-a-I fi ucenici, de-a nu tăcea binefacerile Sale către noi.*
- *Că mare trebuinţă au oamenii, confraţii noştri, de mărturia noastră, precum că în încercări e mai aproape Dumnezeu de noi şi noi de El.*
- *Să mânăm deci mai adânc rosturile vieţii acesteia şi ale tuturor încercărilor ei, că sfârşitul lor e moartea păcatului şi întâlnirea nedespărţită cu Dumnezeu.*
- *Că fără găsirea lui Dumnezeu în încercările vieţii, viaţa noastră ar fi o noapte de zdroabă zadarnică, mai zadarnică decât odinioară cea a lui Simon pescarul.*

Nu pricepem viaţa fără Dumnezeu. Dar Îl pricepem pe Dumnezeu din neca-zurile vieţii - bune toate - şi din ele propovăduim pe Dumnezeu. - Şi propovăduiţi-L şi voi!

Sâmbăta: 5.IX.48; Duminică, Luca 5,1-11.

Părintele Arsenie Boca – Oameni care “au lăsat totul”

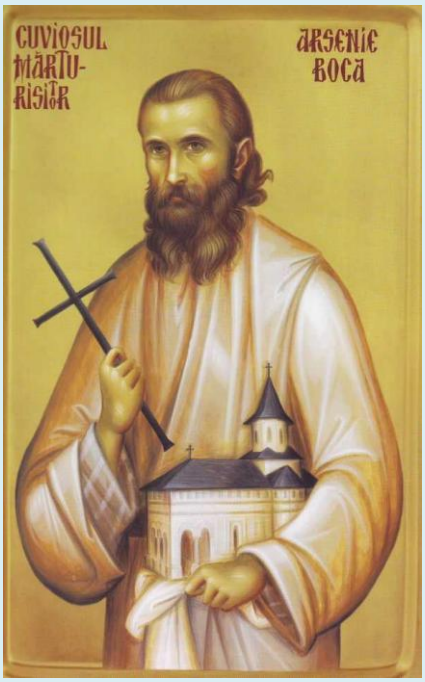

„Trăgând luntrile la ţărm, au lăsat totul şi au mers după El".(Luca 5,11)

„Toată noaptea ne-am trudit şi n-am prins nimic, dar pe cuvântul Tău voi lăsa mrejile jos."

Pescuitul minunat. Au lăsat totul: (luntri, peşti, casă, părinţi, nevastă) şi au mers după El. Au simţit că nu-i chema un om, om ca oarecare, ci îi chema un Om ca nimeni altul. Dumnezeu se făcuse om. Un om sărac, bun, blând şi de-o ne mai văzută smerenie. Prin acestea se străvedea Dumnezeu; sufletul lor simţea şi pe loc s-a aprins de o mare dragoste de El, cât au uitat toate şi nu le-au mai trebuit acelea, ci numai pe El.

Este prin urmare o sete, o foame, o trebuinţă a sufletului, care nu se stâmpără cu nimic altceva decât numai cu Dumnezeu; iar când Îl găseşte nu-i mai trebuie nimic din cele de aici, ci pe toate le lasă şi urmează Lui.

Mântuitorul Iisus cheamă ucenicii - urmaşii apostolilor - până la sfârşitul veacurilor. Durerea este, că deşi noi Îl cunoaştem şi ştim cui credem, noi nu lăsăm nimic din ale noastre şi totuşi ne ţinem că-I urmăm Lui. De aceea întunericul necunoştinţei de Dumnezeu şi de noi înşine s-a întărit, şi tot mai grea se face noaptea fără de Dumnezeu. Şi aşa iată că lumea întreagă se trudeşte toată noaptea

şi nu prinde minte deloc. Oamenii se revarsă unii peste alţii în valuri de mare, cum nu s-a mai văzut mai mare potop de valuri.

Dacă lăsăm lucrurile să meargă în voia valurilor şi nu vom face ca Simon pescarul de odinioară: „***După cuvântul Tău...***" truda oamenilor va fi din ce în ce mai zadarnică; noaptea necunoştinţei de Dumnezeu din ce în ce mai întunecoasă - şi aceasta pentru înmulţirea fărădelegilor.

Ştiu că şi astăzi lasă oamenii toate, dar neurmând pe nimeni. Şi bătaia e aşa de mare cât sare pământul în bucăţi. Iar pământul, după graiul Scripturii, e inima oamenilor.

Aceia de bucurie că au aflat pe Domnul au lăsat toate şi erau fericiţi, urmând pe Domnul. Cei din zilele noastre, care lasă toate de urgia prăpădului, fiindcă n-au urmat pe Domnul, au vai peste vai.

Se răresc păstorii. ***„Iată vin zile zice Domnul Dumnezeu, în care voi trimite foamete pe pământ, nu foamete de pâine şi nu sete de apă, ci de auzit cuvintele Domnului" (Amos 8,11).*** Ce e de făcut ? Răspuns: ***Copii curaţi, neîncărcaţi de atâtea păcate părinteşti, mai străvezii spre Dumnezeu, în stare să lase toate pentru dragostea de Dumnezeu şi Evanghelia Sa.***

Iată de unde începe chemarea Apostolilor, a propovăduitorilor de Dumnezeu neînfricaţi şi în stare a purta necazurile Evangheliei: de la noi toţi. Roade şi nu frunze ! Soarta apostoliei în lumea aceasta e împreunată cu primejdie de moarte. Dar dragostea de Dumnezeu ne desface de orice dragoste de pământ sau grijă de viaţă.

Întâlnirea cu Mântuitorul schimbă pe oricine. Iar cine L-a întâlnit, nu poate să nu-L propovăduiască, să aibă şi alţii parte de neasemănata bucurie de a-L urma pe El toată stadia vieţii.

După înviere: Maria Magdalena, Petru; Luca şi Cleopa spre Emaus. Saul pe drumul Damascului.

Toţi avem datoria de a-L propovădui cu cuvântul, cu fapta, dar mai ales cu dragostea. Iar dacă vremea ne-o va cere, să ne ajute să lăsăm toate cu bucurie pentru Dumnezeu, şi să-I urmăm Lui, şi în veacul de acum şi în cel viitor.

(Chemarea ucenicilor lui Iisus în lume: Matei 10. Faptele Apostolilor 26,16-18.)

Ierodiacon Visarion Iugulescu - Predică la Duminica Duminica I-a după Înălţarea Sfintei Cruci (a XVIII-a după Rusalii)

Şi trăgând corăbiile la ţărm, au lăsat totul şi au mers după El (Luca, V, 11)

Fraţi creştini, în cuvintele Evangheliei simţim dumnezeirea, ceea ce nu simţim în nici unul din cuvintele omeneşti. Parcă vedem pe Dumnezeu vorbind, ori de câte ori citim cu atenţie o pagină de Evanghelie. ***Parcă suntem înălţaţi pe alt tărâm, parcă plutim în văzduhul minunilor dumnezeieşti.***

Într-o dimineaţă de vară Domnul Iisus Hristos se duse lângă lacul Ghenisaretului, căruia i se mai zicea şi Marea Galileii. Acolo a văzut două corăbii din care pescarii coborâseră şi tocmai îşi dregeau mrejele. Ei toată noaptea se trudiseră, dar nu pescuiseră nimic. Deodată Domnul Hristos se urcă în corabia lui Simon Petru şi-L rugă s-o depărteze puţin de la uscat. După ce sătură mulţimile cu sfintele Lui învăţături, vorbindu-le din corabie, îi zise apoi lui Simon să meargă cu corabia mai în larg şi să lase mrejele în apă la pescuit.

- ***Învăţătorule, răspunse Simon, toată noaptea ne-am trudit şi n-am prins nimic, dar după cuvântul Tău voi arunca mrejele în apă.*** Dar abia le aruncă şi mulţime de peşti se prinse în mreje, încât acestea stau să se rupă. Simon a făcut atunci semn tovarăşilor săi din cealaltă corabie ca să vină să le ajute. Pescuirea a fost atât de bogată încât amândouă corăbiile erau gata să se scufunde.

Văzând minunea aceasta, pe ucenici i-a cuprins o mare frică, iar Petru căzând în genunchi la picioarele lui Iisus i-a zis: "***Du-te de la Mine, Doamne, că sunt om păcătos!***" Spaimă mare îl cuprinsese pe el ca şi pe toţi ceilalţi de pescuitul atâtor peşti. Domnul Iisus a zis, însă, către Petru: "***Nu-ţi fie frică, de acum vei fi pescar de oameni.***" Trăgând ei corăbiile la uscat, au lăsat totul şi-au mers după El.

Din această Sfântă Evanghelie desprindem câteva învăţături foarte folositoare pentru mântuirea sufletului nostru.

În primul rând, descoperim că Mântuitorul Iisus Hristos a fost Dumnezeu adevărat, căci cine putea să fie acesta de care ascultau marea, vânturile şi peştii, dacă nu Creatorul tuturor? ***Peştii cei necuvântători, când au simţit asupra apei în corabia lui Petru pe Ziditorul lor, au venit cu grămada ca să-L vadă şi să-I asculte cuvântul. Aşa s-au lăsat prinşi în mrejele apostolilor şi scoşi afară la uscat, la porunca Domnului Hristos.***

Această minune a fost înfricoşătoare pentru ucenici, care simţind dumnezeirea lui Iisus s-au temut. De aceea, Petru, plin de spaimă, a îngenuncheat înaintea lui şi cu frică L-a rugat să se depărteze de el, că e plin de păcate. Această minune i-a uimit pentru că niciodată în viaţa lor nu prinseseră atâţia peşti şi, mai ales, după o noapte de trudă zadarnică.

Această minune i-a speriat şi i-a făcut să creadă că numai Dumnezeu a putut să facă ceea ce a făcut. Ei au înţeles că toţi şi toate se supun şi ascultă de glasul Lui. El este Domnul cerului şi al pământului, Creatorul şi Mântuitorul sufletelor noastre. De aceea, au lăsat toate şi au mers după, fiind martori şi la alte minuni care mai de care mai înfricoşătoare şi mai mari.

Ucenici şi-au dat seama că umblă Dumnezeu pe pământ îmbrăcat în trup omenesc, tăinuit de ochii omului şi, din când în când, puterea lui Dumnezeu îi înspăimânta. Iată de ce, văzând teama lui Petru, Iisus îi zise: "***Nu-ţi fie frică, de acum vei fi pescar de oameni!***" Oamenii erau atraşi de frumuseţea Lui, şi de frumuseţea cuvintelor Lui demonii fugeau îngroziţi neştiind ce să creadă despre puterea cea mare care ieşea din Dumnezeu-Omul Iisus Hristos.

Fariseii şi cărturarii bătrânii poporului şi, mai ales, invidioşii rămâneau încremeniţi de frumuseţea învăţăturilor Lui şi de adevărul cel tainic cuprins în predicile şi pildele Lui. De aceea, ziceau înspăimântaţi: ***"Niciodată n-a vorbit cineva ca omul acesta".***

Iisus a venit să ne arate pe Tatăl ceresc, pe Dumnezeu, dar a trebuit să procedeze aşa de minunat încât să-l facă pe om să înţeleagă fără să-şi piardă mintea sau lumina ochilor şi fără să se ardă de puterea focului dumnezeirii Sale, fiindcă nimeni n-a putut vreodată şi nici nu va putea să-L vadă pe Dumnezeu în toată măreţia şi puterea dumnezeirii Sale. Este cu neputinţă aceasta, de aceea s-a înspăimântat Petru când a văzut o asemenea minune ca, de altfel, şi atunci pe

Tabor când s-a înfricoşat de puterea luminii ce izvora din trupul lui Iisus, căzând împreună cu Iacob şi Ioan cu feţele la pământ, neputând suferi acea lumină orbitoare.

O mare greşeală fac unii oameni, care au pretenţia să vadă pe Dumnezeu. Ei nu ştiu cât sunt de mici şi neputincioşi faţă de măreţia şi puterea dumnezeiască. Ei nu simt pe Dumnezeu din minunile Lui, nici din cartea cerului şi a pământului, nici din cărţile Bisericii, nici din cartea cărţilor - Biblia - unde se vorbeşte despre El. Ei nu citesc în toate aceste cărţi; ei citesc numai ziare, reviste şi cărţi de poveşti şi, de aceea, au orbit şi nu mai văd soarele dogorâtor de pe cer, nu mai văd luna şi stelele, lucrul mâinilor lui Dumnezeu, neputând simţi, deci, prezenţa Lui în tot locul stăpânirii Lui.

Mulţi nu vor simţi niciodată pe Dumnezeu decât pe patul morţii, când se vor vedea înconjuraţi de duhurile necurate ale iadului care vor veni să le apuce sufletul cel nepăsător şi să-l ducă cu ei în chinurile veşnice. Cum poţi tu, vierme orb, care te târăşti pe pământ, să vezi pe Acela care a creat aştrii cereşti? Poţi tu măcar să priveşti la soare? Căci dacă ar lăsa El soarele mai jos puţin, ar arde tot pământul. Omul, în mândria lui, crede că dacă a ajuns să zboare prin văzduh cu maşinăriile lui, el este totul, el este Dumnezeu. Dac ar avea smerenie, s-ar vedea atât de mic cât o furnică, fiindcă sunt unele furnici care au aripi şi zboară. Dar, din cauza mândriei, omul nu poate vedea şi nu poate citi nici stelele de pe cer, nici minunile lui Dumnezeu pe pământ.

Iată ce ne relatează fericitul Augustin despre felul cum a vrut să scrie odată o carte despre Dumnezeu. Şi zice el: "N-am putut să scriu decât atât: Despre Dumnezeu. M-am muncit să încep mai departe şi n-am putut. Atunci am plecat pe malul mării întristat şi îngândurat şi am găsit acolo un copilaş care făcuse o gropiţă în nisip iar cu un ciob în mână lua apă din mare şi o turna în gropiţa lui. L-am întrebat ce face şi mi-a răspuns că vrea să toarne toată apa din mare în gropiţa lui. M-am mirat mult de naivitatea acestui copil şi am zis în mintea mea:

- Iată, Augustine, aşa vrei să faci şi tu, să scrii în cartea ta toată măreţia, minunile şi puterea lui Dumnezeu. Aceasta este cu neputinţă, căci după cum cu neputinţă este copilului să mute toată apa mării în acea gropiţă mică, tot aşa şi tu nu vei putea să scrii toată măreţia, frumuseţea şi puterea dumnezeiască în cartea ta."

Cu atât mai mult, nu va putea cineva să-L vadă pe Dumnezeu în toată puterea Slavei Sale, căci se va arde, va orbi şi se va nimici pentru că mintea omului este

limitată şi puterile lui sunt mărginite întocmai ca a unui vierme neputincios. Mai departe, ne spune Sf. Evanghelie că Apostolul Petru îi spune Domnului că toată noaptea s-a trudit şi n-a prins nimic, dar, după cuvântul Domnului, a făcut ascultare şi a lăsat mrejele în apă pentru pescuit.

Iată, deci: trudă zadarnică***. În zadar se trudeşte omul singur numai cu înţelepciunea lui ca să facă ceva în noaptea păcatelor. Fără ascultare de glasul lui Dumnezeu şi de poruncile Lui, nu face nimic, aşa cum n-au putut să facă nimic mulţi oameni ce s-au lăsat târâţi de poftele lor, de ambiţiile lor.*** Neascultând şi dispreţuind pe Dumnezeu, n-au putut să facă ceva în viaţa aceasta, căci pe mulţi i-am văzut mergând bine, sporind cu treburile, dar, deodată, prăbuşindu-se în cea mai mare mizerie şi spulberându-li-se toată agoniseala lor în câteva clipe. Aceasta pentru că nu şi-au pus nădejdea în Dumnezeu şi n-au vrut să asculte de cuvântul Lui, de biserica Lui şi de ucenicii lui.

Ascultarea lui Petru din Evanghelia de astăzi l-a făcut fericit şi l-a făcut să-L cunoască pe Fiul lui Dumnezeu prin marea şi neuitata minune a mulţimii peştilor ce s-au prins atunci… Acesta era un semn pentru el, ca atunci când va propovădui lumii cuvântul lui Dumnezeu, să aibă puterea convingerii şi să-i aducă pe oameni de la întuneric la lumină, de la minciună la adevăr, de la puterea satanei la Dumnezeu. Aşa s-au convertit de la prima lui cuvântare ţinută la Ierusalim, trei mii de suflete. Iată că într-adevăr Domnul Iisus Hristos îl făcuse pescar de oameni după cum îi spusese.

Dar Ap. Petru avea frică de Dumnezeu, pentru că el se simţea păcătos, simţea distanţa cea mare dintre om şi Dumnezeu. Frică de Dumnezeu trebuie să avem şi noi în tot locul şi în tot timpul, nu atunci când suntem în primejdie şi când vedem moartea în faţa ochilor. ***Cine are frică de Dumnezeu capătă înţelepciune şi află calea cea adevărată şi dreaptă şi, mai ales, se fereşte de păcate în tot locul.***

Omul care are frică de Dumnezeu ştie că ochiul lui Dumnezeu cel neadormit îl poate vedea oriunde căci deasupra noastră, sus, este ochiul Lui cel senin care priveşte şi vede căile noastre. Dar, omul nelegiuit, orbit de păcat, nu are simţul acesta bun şi folositor care l-a avut Petru şi ceilalţi ucenici. Nu simte pe Dumnezeu şi n-are frică de El. Omul fără frică de Dumnezeu n-are nici milă, nici ruşine de aproapele şi se face şi pildă rea faţă de copiii lui.

Aşa a făcut un oarecare, ce şi-a luat copilul şi a plecat la furat; înainte de a intra în lanul cu porumb se uita în stânga, se uita în dreapta şi tocmai voia să intre.

Dar băieţelul îi zise: "Tată, te-ai uitat în toate părţile, dar în sus nu te-ai uitat, să vezi că acolo ne vede cineva, ne vede ochiul lui Dumnezeu".

Aşa se fac toate păcatele, fără frică de Dumnezeu, de aceea, la urmă, va fi greu şi va fi vai de părinţii aceia care nu se îndreaptă nici după mustrarea copiilor. În multe familii, datorită unor copii credincioşi se mai abţin părinţii de la unele mari nelegiuiri, că sunt mulţi părinţi care se bat, se înjură, se dau diavolului în faţa copiilor. Urât obicei şi rea pildă!

Mulţi creştini au o părere greşită despre religia noastră ortodoxă. Ei zic că Domnul Hristos făgăduieşte oamenilor fericirea numai în viaţa cea de dincolo, nu şi aici pe pământ, dacă păzesc şi ascultă poruncile lui Dumnezeu. Unii zic că aici pe pământ sunt chinuiţi, necăjiţi şi suferă chiar dacă ascultă sau nu ascultă de cuvântul lui Dumnezeu. Aşa că, mai bine să nu asculte, să nu se ştie dacă există viaţă veşnică şi mai bine să se lupte să trăiască fericiţi aici pe pământ, căci ce va fi dincolo nu se ştie.

Ce rău greşesc aceşti oameni, căci dacă citim în Sf. Carte a lui Dumnezeu, Sf. Scriptură, găsim promisiunile făcute de El, de la începutul lumii şi vedem că aceste promisiuni se împlinesc chiar sub ochii noştri, căci aşa zice Dumnezeu prin **proorocul Isaia**: "***Dacă veţi vrea şi Mă veţi asculta, atunci bunătăţile pământului veţi mânca, iar dacă nu veţi vrea şi nu mă veţi asculta, sabia vă va mânca pe voi***".

Prin **proorocul David** Duhul Sfânt a zis: "***Cu lungime de zile îl voi umple pe el şi vor arăta lui mântuirea Mea***", iar **Mântuitorul Iisus Hristos** a spus: "***Amin, grăiesc vouă, nu este nimeni care să-şi lase casă sau fraţi, sau surori sau tată, sau mamă ori femeie, ori copii sau avere pentru Mine şi pentru Evanghelie şi să nu primească însutit chiar acum în viaţa aceasta***".

Cel ce crede în Dumnezeu să fie încredinţat că Dumnezeu se ţine de cuvânt şi împlineşte ce a spus numai că omul este necredincios şi cade în neascultare de poruncile lui Dumnezeu, iar în loc de binecuvântare de la Domnul primeşte mânia şi blestemul dumnezeiesc care îl urmăresc în tot locul. Fiindcă este vorba de neascultarea omului de cuvântul lui Dumnezeu, să pornim puţin firul acestei neascultări şi să vedeţi cum încep unii şi, în special tineretul, să-şi clădească fericirea pe acest păcat.

Din cele ce observăm noi astăzi, ne dăm seama în ce mare întuneric se află şi cât de întunecată este mintea unora, că nu vor să mai ţină seama nici de binecuvântarea părinţilor şi nici de a lui Dumnezeu.

O fată s-a îndrăgostit de un băiat pe care l-a întâlnit în cine ştie ce locuri de petreceri şi, nu după mult timp, pleacă fără ştirea părinţilor, să trăiască fără cununie, fără binecuvântarea lui Dumnezeu şi a părinţilor. Când aud părinţii ce a făcut fata lor, strigă îndureraţi, îi zic fel de fel de vorbe, o blestemă, o dă necuratului, şi amândoi uniţi îi trimit vorbă că n-are ce să mai caute în casa lor niciodată. Trece timpul şi, mai de dorul fetei, mai de milă, bieţii părinţii cedează şi-i trimit vorbă să se întoarcă.

Dar neascultarea se ţine lanţ. Părinţii îi îndeamnă pe copii să se cunune şi acceptă, dar când vor ei, mai târziu. Tocmesc întâi muzica, fac cheltuială mare şi neglijează preotul şi atunci, când ajung la acesta, află uimţi că ziua fixată de ei pentru cununie e oprită de canoane, fiind post sau din alte motive. Atunci oamenii noştri spun cu supărare: "Păi, ce să facem, părinte, că am tocmit muzica, am arvunit restaurantul, am făcut cheltuielile cu alimentele şi ni se strică?"

Preotul fiind şi el constrâns de aceste lucruri, ca şi părinţii lor, îi trimite la Episcopie ca să ceară dezlegare. Cei de acolo, văzând că deja trăiesc în păcatul desfrânării, le dă o hârtie la mână să poată preotul să-i cunune chiar dacă e post. Astfel, din neascultare în neascultare, se calcă legea, nu se mai ţine cont nici de canoane şi cad sub blestem dumnezeiesc. Vine apoi peste ei mânia lui Dumnezeu şi, când începe să trosnească biciul dreptăţii lui Dumnezeu în casa lor în diferite chipuri se întreabă uimiţi cu ce au greşit.

Vin asupra lor pagube mari, boli grele, ceartă şi bătaie, despărţiri, copii bolnavi, suciţi şi paralitici, îndrăciţi şi neascultători, mai rău ca părinţii lor şi tot aşa multe răutăţi. Ei se întreabă mereu cu ce vor fi greşit Domnului, dar iată ce au făcut: au pornit-o rău de la început, cu blestemul târâş. Sunt cazuri când copiii îşi bat părinţii pentru că şi ei au bătut pe părinţii lor. Sunt copii care-şi lasă părinţii să se chinuiască de foame, pentru că şi ei au lăsat pe părinţii lor să moară de foame şi au murit neîngrijiţi.

Aşa era într-un sat un băiat care avea armă de vânătoare. Într-o zi s-a încăierat cu tacă-său care era bătrân şi a ajuns să-şi lovească părintele cu ţeava puştii aşa de rău că aceasta s-a rupt. Au fost luaţi amândoi la cercetări de autorităţi şi, când a fost întrebat bătrânul cum s-au petrecut lucrurile, el a zis: "Nu pedepsiţi

pe fiul meu, căci a venit timpul să-mi iau pedeapsa pentru păcatul meu. Ia uitaţi-vă bine la ţeava puştii că a fost lipită, pentru că eu am rupt-o mai întâi pe spinarea tatălui meu”.

S-au mirat cu toţii de judecăţile lui Dumnezeu şi mulţi s-au îndreptat văzând cu ochii lor cum pedepseşte Dumnezeu păcatul, cât de târziu. Aşa că nimănui să nu-i pară glumă, căci păcatul nu rămâne nepedepsit. Nu vei scăpa de pedeapsa veşnică, chiar dacă nu ispăşeşti păcatul în lumea aceasta prin pocăinţă sinceră, adică să te căieşti de răul pe care l-ai făcut cuiva şi, cu atât mai mult, părinţilor care te-au zămislit şi te-au făcut, care ţi-au dat viaţă, au cheltuit ca să înveţi carte şi au suferit, într-un fel sau altul, până a te vedea om mare şi fericit în viaţă. De aceea, porunca lui Dumnezeu zice: ***“Cinsteşte pe tatăl tău şi pe mama ta, ca să-ţi fie ţie bine şi să trăieşti ani mulţi şi fericiţi pe pământ”.***

Copiii trebuie să-şi cinstească părinţii, desigur pe părinţii cei credincioşi care învaţă pe copii la rele. Aceia nu trebuie ascultaţi. Nu va fi bine de copiii care nu ascultă pe părinţii când îi îndeamnă la bine, căci aşa le vor face şi lor copiii mai târziu şi, astfel, vor avea supărări după supărări.

Aşa am citit într-o carte că într-un sat de munte un tânăr rămăsese cu bătrânul lui tată. Fiind necăsătorit, a cunoscut o tânără care i-a spus că s-ar căsători cu el, dar nu poate pentru că nu vrea să ajungă să îngrijească şi de tacă-său. Tânărul nostru i-a promis că-l va lua pe bătrân şi-l va duce de acasă. Cum a zis, aşa a şi făcut. Căci, într-o dimineaţă îşi luă bătrânul său tată de braţ, îl scoase binişor din sat şi-l duse spre întinsele păduri din munte, ca să se rătăcească şi să-l mănânce fiarele sălbatice. Cu ochii înlăcrimaţi bătrânul tată mergea înainte şi suspina.

Deodată, tânărul se opreşte şi voi să se despartă de el ca să se întoarcă acasă, dar tatăl lui îi zise cu ochii în lacrimi: “Fiul meu, vezi, colo mai sus este o piatră mare; te rog, du-mă până acolo, căci până acolo am dus şi eu pe tata”. Şi plângea, plângea mereu bătrânul, pentru că şi-a adus aminte abia atunci de marele păcate pe care-l făcuse când era tânăr.

Ce bine ar fi să-şi aducă aminte fiecare mai înainte de moarte de toate păcatele, de toate nedreptăţile, de toate neascultările pe care le face omul în viaţă şi cu căinţă la spovedanie, să le spună înaintea lui Dumnezeu, ca nimeni să nu moară neispăşit şi cu canonul neîmplinit.

Să ia aminte tineretul nostru şi copiii să nu supere părinţii; să nu plece fără binecuvântarea părinţilor, căci mare este darul binecuvântărilor pe care-l au părinţii pentru copiii lor. Mai înainte, copiii cereau binecuvântarea părinţilor chiar de mici. După ce-şi făceau rugăciunile de seară, ziceau: "binecuvântează-mă, mamă şi tată!" Sărutau mâna părinţilor şi mergeau la somn. Dimineaţa la fel făceau înainte de a pleca la şcoală sau la treabă. La venire cereau iarăşi binecuvântare şi, mai ales, cereau binecuvântarea părinţilor înainte de a se căsători, ca să le fie bine în viaţă şi să trăiască fericiţi pe pământ cum a zis Dumnezeu.

Iată de ce nu mai este fericire în căsătoriile tinerilor noştri. Pentru că aceste căsătorii sunt nelegiuite şi se fac fără binecuvântarea lui Dumnezeu şi a părinţilor. O, ce fericită ar fi lumea dacă ar avea copii buni, cu frică de Dumnezeu, credincioşi şi respectuoşi. O, ce fericiţi ar fi şi copiii dacă ar avea părinţi cu frică de Dumnezeu, cu ascultare de El şi de Biserica Lui care să petreacă în rugăciuni şi cântece duhovniceşti.

Părinţii vicioşi, gălăgioşi şi hulitori, beţivi şi tutunari, care dau diavolul pe copiii lor şi îi învaţă tot felul de răutăţi, aceştia nu se mai pot numi părinţi; aceştia sunt criminali, fiare apocaliptice pe care-i va spulbera Dumnezeu ca pleava în vânt. Când vedem şi auzim de astfel de nelegiuţi, să nu ne mirăm prea mult, ci mai bine să ne înfricoşăm că se împlineşte sub ochii noştri un semn al vremii de apoi de care ne vorbeşte Sfântul apostol Pavel.

El spune că în vremile din urmă se va arăta fiul pierzării, omul păcatului, anticrist şi că, înainte de a veni sfârşitul va veni lepădarea de credinţă în multe feluri şi în multe forme şi se vor lepăda oamenii de Dumnezeu şi de dreapta credinţă şi apoi, iată şi sfârşitul ca să-şi ia plata fiecare. Toţi cei ce nu vor să înveţe credinţa cea dreaptă aşa cum au propovăduit-o toţi sfinţii lui Dumnezeu; toţi cei ce refuză să se spovedească, să se împărtăşească şi să vină la biserică toţi cei ce cred numai de formă şi n-au un fond sănătos de creştin adevărat şi nu sunt convinşi de existenţa lucrurilor nevăzute, precum şi ce ce-şi tăvălesc sufletul şi trupul prin toate poftele vinovate ale plăcerilor, aceştia toţi au ajuns în prima fază a lepădării de Dumnezeu, prima fază a cancerului sufletului.

Să ne trezim, fraţi creştini, e timpul să ne trezim şi să tragem şi noi corăbiile la uscat. Să lăsăm şi noi totul ca ucenicii Domnul şi să mergem după El. ***Să mergem după El înseamnă să mergem după poruncile Lui, să ascultăm glasul Lui cel dumnezeiesc şi să împlinim cu orice risc voia Lui.*** Să mergem după El, după El nu după noi, nu după poftele noastre nici după orice glas înşelător şi ademenitor al lumii.

Sfânta Evanghelie ne spune că ucenicii au lăsat totul; eu mă gândesc să lăsăm şi noi tot ceea ce ne împiedică de a-L urma pe Domnul, tot ceea ce ne împiedică de a-L urma pe Domnul, tot ceea ce ne leagă de păcat, tot ceea ce ne împinge spre pierzare sufletească şi trupească, să lăsăm tot păcatul, toată patima, toate viciile reale, tot ceea ce nu-i place Domnului Dumnezeu.

Haideţi să lăsăm şi noi toate şi să pornim de azi înainte, să urmăm Domnului Hristos. Lăsaţi înjurăturile, lăsaţi drăcuielile, lăsaţi toate şi veniţi după Domnul că după El este bine. Să cinstim sfânta duminică, să venim la sfânta biserică, să ascultăm sfânta liturghie, căci aici în corabia lui Dumnezeu ne vorbeşte Fiul Său Iisus Hristos şi ne hrăneşte cu sfintele Lui învăţături ca şi pe poporul de pe marginea lacului Ghenisaret. Aici cereţi ajutorul lui Dumnezeu cu încredere, când aveţi supărări şi necazuri, căci vai de cei ce merg la vrăjitoare şi fermecătoare, fiindcă aceia se depărtează de Harul lui Dumnezeu, iar duhurile necurate se ţin scai după ei şi le duc acasă şi vai de casa aceea unde intră duhurile necurate.

Să stăm bine, să stăm cu frică, să luăm aminte, să păstrăm sfânta credinţă, să rugăm pe Domnul să ne înmulţească credinţa dar să depunem şi noi cât mai mult efort pentru a ne îmbogăţi sufletul prin fapte bune.

Să rugăm pe Dumnezeu să depărteze de la noi orice duh de nepăsare, orice duh de amânare a pocăinţei, orice lenevire în fapte bune, orice duh de mândrie şi silnicie. Să stăm neclintiţi în ascultare de cuvântul lui Dumnezeu, lăsând şi noi totul ca ucenicii Lui şi să mergem după El până la sfârşitul vieţii noastre de astăzi înainte, căci atunci ne va lua şi pe noi acolo unde sunt ucenicii Lui în veşnica fericire.

Rugăciune

Dumnezeul minunilor, Doamne Iisuse Hristoase, Cel ce ai umplut mrejele pescarilor, Cel ce ai plouat mană în pustie poporului Tău Israel, revarsă Tu Duhul cel Sfânt ca să lumineze mintea noastră şi să ne hotărască inima pentru a porni pe drumul cel drept şi luminos şi a merge pe urma paşilor Tăi până la sfârşitul vieţii noastre.

Amin.

Pr. Constantin Necula - Predică la Duminica a XVIII-a după Rusalii - Binecuvântaţii pescari

(Duminica a XVIII-a după Rusalii; Lc 5,1 -11)

Desigur, nu la voia întâmplării prima Evanghelie de după praznicul Sfintei Cruci (care cuprinde trei duminici ce au ca miez Sfânta şi de viaţă făcătoare Cruce) poartă înaintea noastră chipurile acestea care au bucurat pe Hristos, lăţind Cuvântul lui Dumnezeu în lumea întreagă. Căci, parcă în continuarea spusei Mântuitorului din Duminica pe care am lăsat-o în urmă (Mt 8,34-38), cei pe care-i întâlnim azi au luat Crucea, lăsând toate, şi au urmat lui Hristos.

Şi astfel o zi normală de pescuire se transformă în lecţie cu tâlc. Căci, deşi mulţimile "Îl îmbulzeau pe Hristos ca să asculte cuvântul Lui" (cf. Lc 5,1), putem să identificăm în apostoli - pescari încă de peste - oameni pasionaţi pentru ceea ce făceau. Ce-i împinsese să rămână în larg, în vreme ce toţi ceilalţi se îmbulzeau s-asculte Cuvântul lui Dumnezeu, nu-i greu de înţeles. O mulţime mare înseamnă şi posibilitatea "desfacerii" a cât mai mult peşte, de aceea noaptea întreagă fusese dedicată pescuitului, îi putem bănui ziua pierduţi în mulţime... Erau oameni simpli pescarii, cu griji, ba cu griji chiar mari, când te gândeşti că nu aveau cea mai uşoară dintre meserii. De câte ori, oare, nu se întorseseră în acest fel, goliţi de vlagă şi nădejde, lipsiţi de roadă în luntrile lor! Căci, mereu în mâna lui Dumnezeu, o simplă adiere de vânt putea schimba şi timpul de afară, şi mersul bancurilor de

peşti prin apa Ghenizaretului. În acelaşi timp, îi putem bănui puternici, curajoşi, răbdători, plini de puterea celui care ţine piept valurilor şi vântului... Ba, mai mult, mereu în mâna lui Dumnezeu, o recunoşteau de fiecare dată, trăiau într-însa. Ce mult înseamnă în viaţă să simţi căldura căuşului palmelor lui Dumnezeu!

Toate acestea şi multe altele Hristos le va fi văzut. Luaţi aminte cu câtă smerenie Petru pescarul vorbeşte învăţătorului. Nu înjură şi nu bodogăne: "Dumnezeul despre care Tu le vorbeşti oamenilor nu mi-a dat peşte..." Nu. El îi spune, desigur oarecum trist, că toată veghea lui de noapte a fost zadarnică. Dar Hristos nu lasă nerăsplătit pe cel care, cu inima curată, cu râvnă şi eroism, îi iese în cale. Mreaja minunată a Cuvântului Mântuitorului face ca minunea rodniciei să se arate în mrejele amărâţilor de pescari. Şi Petru da măsura inteligenţei, a bunului simţ al omului viu în Dumnezeu: ***"Ieşi de la mine, Doamne, că sunt om păcătos..." (Lc 5,8).***

Nu simţi nici un fel de bucurie arogantă. Nu ţi se arată nici un surâs de parvenit. Ci o adâncă emoţie, o teamă - semn al începutului înţelepciunii - care-l face pe pescar să izbucnească într-una din cele mai adânci rugăciuni pe care le-a oftat vreodată omul. Acest adânc de smerită cugetare îl atinsese pe Hristos la oamenii aceştia brăzdaţi de suferinţele unei veşti deloc uşoare.

Dincolo de pescuirea aceasta însă, Hristos le descoperă un alt plan al pescuirii. Căci zice Domnul lui Petru şi lui Iacov şi lui Ioan, fiii lui Zevedei, fârtaţi de pescuire celui dintâi: "De acum vă voi face pescari de oameni" (Le 5,11). Adică ei, smeriţii pescari ai Ghenizaretului, să lase tot şi să urmeze Lui? Plineau Evanghelia înainte de a li se binevesti şi poate că văzând Hristos reacţia aceasta a pescarilor care, trăgând ei luntrile la ţărm şi lăsând totul, I-au urmat Lui (Lc 5,11), a putut provoca celelalte toate ale lepădării de lume şi umplere cu Duh a vieţii. Căci, în fond, în această ecuaţie duhovnicească a provocării şi umplerii de sens a vieţii pescarilor este ceva şi din viaţa noastră.

Câţi dintre noi, stresaţi prea mult de ceea ce nu câştigăm în largul profesiunilor noastre, cârtitori şi bodogănitori de Hristos, pierdem şi ceea ce am fi putut avea, liniştea întâlnirii cu Dumnezeu pe ţărmul întâlnirii, care este Biserica. Şi atunci Dumnezeu ne dă câte o "pescuire minunată" în speranţa că, umplându-ne mrejele, vom învăţa de unde vine "toată darea cea bună şi tot darul cel desăvârşit..."

Nu de puţine ori aţi auzit cât de mult iubeşte Dumnezeu sărăcia, echilibrul sărăcirii celei de bună voie. Căci în aceasta din urmă, mai ales, stă exerciţiul duhovnicesc al pescarilor făcuţi apostoli. Renunţarea de bună voie la toată roada care ţi-ar putea

oferi, fie şi pe un segment limitat, comoditatea unui trai îndestulat de dragul "aruncării" pe "marea vieţii" în vâltoarea mântuirii tale şi a celorlalţi. Până azi profilul acesta este cel care trebuie să marcheze icoana "misionarului". Nu învârteala de cuvinte, nici siropoasa zicere şi nici lamentaţia nu convertesc. Ci bărbăţia traiului, curajul înfruntării lipsurilor, sobrietatea rostirii şi toate altele câte umplu de sens chipul "pescarilor de oameni". Este o chestiune de bun-simţ duhovnicesc să nu te aşezi în locul ce nu ţi se cuvine şi să admiţi, în Hristos, să plineşti misiunea pe care ţi-o dă Dumnezeu, numai după ce - în deplină cercetare - afli măcar "ceva" din pescari în tine, ca să capeţi trimiterea spre oameni. Spre pescuirea lor.

(Extras din cartea: Pr. Lect Univ. Dr. Constantin Necula - Iubesc, Doamne, ajută neiubirii mele!...)

Pr. Constantin Necula: Fiți caractere! (Luca 5, 1-11)

Suntem, prin Evanghelia acesta, în plin răspuns la criza de vocații în care ne zbatem acum. Hristos primește mulțimea care „îmbulzea ca să asculte cuvântul lui Dumnezeu”. De pe apele Ghenizaretului, la țărm, niște pescari nenorocoși - cum am spune noi astăzi. Spălau mrejele. Rataseră o noapte de veghe și muncă. Domnul le cere să depărteze corăbiile - se pot vedea și astăzi, corăbioare ca desenul unor pușți isteți - de la uscat și le folosește „locul de muncă” și „mijlocul de producție” să povestească oamenilor despre Împărăția Cerurilor. Nu e greu de înțeles ce era în mintea pescarilor obosiți. De muncă și de lipsa roadei. De aceea, când încetează vorbitul, Domnul poruncește discret lui Simon, care - remarcați, așa-i - încă nu e Petru. E pescarul cel mai serios dintre cei din barca-amvon. El primește porunca să mâne corabia la adânc. În latină textul face o trimitere interesantă: Duc in altum! Mânați la adânc, ieșiți în larg. Dar și înălțați-vă, căci altitudine din acest „altum” vine. Arătând încă o dată că a ieși în larg însemnă și asumarea adâncimii spațiului parcurs și curajul înălțării. Nu poți fi altfel în chemarea lui Hristos.

Simon, pescar matur și lider de grup, aduce aminte lui Hristos ceea ce Acesta văzuse deja: „Învățătorule, toată noaptea ne-am trudit și nimic nu am prins, dar, după cuvântul Tău, voi arunca mrejele” (Luca 5.5).

Ce spusese Hristos oamenilor de îi înmuiase inima lui Simon? Ce era în cuvântul său într-atât încât un meseriaș într-ale pescuitului acceptă să pornească iar în pescuit. Un cuvânt. Un cuvânt care schimbă istoria. Ajuns la Capernaum,

povestind cu pescarii, mi-au spus că până astăzi ce propune Hristos Domnul e greu acceptabil. Sunt două curente ce străbat apele Ghenizaretului. În cel al dimineții ce pleacă dinspre țărm niciodată nu afli pește. Numai atunci și numai la porunca Dumnezeului Întrupat, peștii se ascund cuminți în mreaja încercaților pescari. Mulțime de pește, de aproape se rupea cu mrejele, înseamnă nu doar că Hristos avea dreptate, ci și că ascultarea are mereu răsplată. După cuvântul Lui. Aproape că se scufundau corăbiile la apropierea de țărm. Semn de hulpăveală la pescari? Nicidecum. Semn de boierie, mereu și mereu, al Mântuitorului. Care dă din destul.

Simon, încercatul și curajosul, se înspăimântă. Se vede păcătos. Se va fi îndoit de spusa lui Hristos. Ca noi toți. Deseori. Dar el - spre deosebire de noi - împlinește trimiterea. Îl cuprinsese spaima. Nu de unul singur. Cu el erau Iacov și Ioan, fiii lui Zevedeu. Încercați și ei, de vreme ce Luca le știe numele și neamul din care se trăgeau. Domnul Hristos pare că le cere iar imposibilul: Nu vă temeți! E ușor de zis, dar cum să aplici nefrica dinaintea unei astfel de minuni?

Cum ai putea să uiți pierderea unei nopți recuperată într-o clipă de ascultare? Minunea e cu atât mai mare cu cât este ultima pescuire despre care ne vorbește Evanghelia pe care Simon, Iacov și Ioan o mai plinesc. Următoarea va fi după Înviere, când plinind porunca de a merge înapoi la Capernaum, vor surprinde, după încă o noapte de dureroasă așteptare, prezența lui Hristos Cel Înviat pe țărmul mării. Pentru acest moment, Domnul le spune în finalul Pescuirii minunate povestite de Luca în Evanghelia duminicii noastre de azi: De acum înainte vei fi pescar de oameni! (Luca 5.10). Iar pescarii lasă tot. Leagă corăbiile la țărm și-L urmează. Și nu vor mai fi niciodată doar pescari.

Ce vede Hristos în oamenii aceștia de-i mișcă spre Împărăție cu chemarea Sa? Ei ascultă și împlinesc cuvântul lui Hristos. Chiar fără o credință crescută prin „școlirea” în Duh a inimii lor. Ne dovedesc, a câta oară, că sunt câștigătorii unui test la care vor fi supuși pururea toți cei care vor să crească în sfințenia vieții în Hristos. Ascultarea cu inima înainte de încredințarea prin rațiune. Ceea ce nu anulează rațiunea, ci o așază la locul ei în ierarhia apropierii de Dumnezeu. Se vădește că ascultarea cuvântului lui Dumnezeu, a Bibliei, dacă vreți, ne obligă să vedem în acest cuvânt al Lui un instrument terapeutic pentru vindecarea înstrăinării de Dumnezeu, de exemplu. Iar cei care pot oferi o opinie - o expertiză dacă vreți - ca manual pentru unirea cu Dumnezeu, nu sunt nici fundamentaliștii care cred în literă și nici istoricii Bibliei - care ucid în date istorice duhul Scripturii - ci sfinții, cei care au pus-o deplin în practică.

Cât de minunat spune aceasta Părintele Maximos, îndrumătorul lui Kyriacos C. Markides, căutătorul lui Dumnezeu, atunci când subliniază: „Biblia ca atare nu este potrivită ca îndrumar pentru a ajunge la Dumnezeu. Trebuie să iei în considerare întreaga experiență a Bisericii, tot corpusul de tradiție spirituală așa cum este exprimat în viețile, aforismele, omiliile, îndrumările spirituale și mărturiile scrise ale sfinților. Iar această tradiție este testată și retestată de experiența sfinților" (K.C. Markides, Muntele Tăcerii. În căutarea spiritualității ortodoxe, Herald, 2019, p. 76.).

Ori pescarii aceștia obosiți se vădesc inteligenți și ascultători. Intuiesc că Acela care vorbește mulțimii de pe puntea corabiei lor este altfel. Nu întâmplător Simon îl numește Învățător. El spune, de fapt, Învățătorule m-ai convins cu multe din cele ce le-ai rostit. Te ascult căci nu pot contrazice logica și inteligența Ta. E topit în spaimă mai apoi tocmai pentru că înțelege că Acesta care-i vorbește e mai mult decât Învățător. O și spune: „Doamne, ieși de la mine că sunt om păcătos..." (Luca 5.8).

Doamne, aici, are sensul din dialogul pe care, mai târziu în timp, dar sub aceeași presiune a spaimei, avea să-l pună în conținut Maria Magdalena atunci când rostește dinaintea grădinarului-Iisus Cel Înviat: „Domnule/ Doamne, de l-ai luat spune-mi unde L-ai pus...". E o uimire incredibilă în exclamația smereniei. O admirație dinaintea a tot ce a făcut Hristos dinaintea ochilor lor.

Simon, ce avea să ajungă Petru, apostolul, primește prima lecție a Apostoliei: Chemarea! Nu poți fi al lui Hristos nechemat de El. Nu te autoinstitui. Și dacă nu ești atent cu această chemare, dacă nu o împlinești în linia sfințeniei care se testează permanent, te autoexcluzi din ceata Împăratului Hristos. Ca preot al lui Hristos simți - nu în puține rânduri - că ești pe muchie de înțelepciune. Că scazi în lucrarea ta, că te rupi de Scriptură prin gest, ori conținut, că trădezi. Și ești frânt. Pentru a nu fi înfrânt se apropie de tine Hristos. El nu are a pierde pe nimeni. Adună în inima ta valul de nădejde de care ai nevoie să te reașezi în har. E ca un pescar care spală mreaja din inima ta. Asta este valoarea Mântuitorului ca Învățător. Învață și El de la noi. Tot ce e nevoie ca să ne cunoască și mai mult - deși este Cel care ne cunoaște desăvârșit - în planul nostru de viață. Ce spune Domnul Hristos celor care-i cheamă să-i facă pescari de oameni poate fi redus la acest îndemn: Fiți Caractere! Oameni. Vocația e a mea. A voastră e împlinirea chemării Mele în voi. Dacă te uiți la apostoli nu ai nici o îndoială că așa este.

Pe malul Ghenizaretului, pescarii sunt absolvenții unui curs intensiv de vocație. De ce avea nevoie Hristos de ei? Să arate că se poate. Că porunca iubirii aproapelui,

ghidare întru fericire prin sărăcire și iertare, prin asumare a credinței în Dumnezeu, prin căutarea dreptății și celelalte toate care izvorăsc din cuvintele Lui sunt „întrupabile” omenește. Îmi pare mereu extrem de ciudat că vorbesc despre valoare umană oameni care construiesc ideologii lipsite de fundamentul chemării întru caracter a misiunii noastre ca oameni. Constat chiar că și la creștini caracterul a devenit un „curs la fără frecvență”, un soi de apendice nefundamental vieții. Carierele înlocuiesc vocațiile, chemările la tribalism ideologic înlocuiesc credința în Dumnezeul cel viu iar scenariile SF înlocuiesc nădejdea în mila Mântuitorului dincolo de pragul eshatologicului.

De aici valoarea acestei pescuiri minunate. E chemarea noastră, a celor de pe mal și a celor din corabie deopotrivă, să-i ascultăm cuvântul și să ne încredem în El. Chiar când pare că ne îndeamnă să pescuim pești, în zori, din curentul ce nu poartă pește. Un soi de pescuit în contra-curent. A te supune lui Hristos este, astfel, adevărata anarhie. Cu El ești mereu împotriva curentului. Pentru că El este deasupra oricărui curent. Fiți oameni de caracter! Ieșiți. Mărturisiți că în ciuda nopții în care ne zbatem neroditori, zorile ascultării ne-aduc chemarea: Pescari de oameni. Oameni care strângem oameni pentru mreaja lui Hristos. Neobositul nostru Dumnezeu.

Sursa: tribuna.ro

Pr. Constantin Necula - Pe când mulțimea Îl îmbulzea ca să asculte cuvântul lui Dumnezeu (Luca 5, 1-11)

La țărmul Mării Galileei, dis de dimineață. Știm asta pentru că în vreme ce Domnul stă lângă lacul Ghenizaret, vede coborând din corăbii pescari obosiți. O noapte deloc cu rod. Spălau deja mrejele. Le curățau. Semn că ce prinseseră nu era de valoare. Din multele soiuri de pești din lacul mare o parte nu erau bune de mâncat (koșer) altele nu puteau fi mâncate că nu erau bune la gust (vreo 20 de soiuri). Vedem după gesturi o undă de epuizare supărată.

Domnul cere o corabie, a lui Simon, rugându-l să o depărteze de la țărm. Și propovăduiește. Propovăduiește celor ce se îmbulzeau la cuvânt. Care nu se ascultă la înghesuială ci în liniște. O depărtare de țărm benefică - am zice - pentru a fi înțeles ce spune Hristos. Un amvon natural. Cum vor mai fi în viața de propovăduire a Domnului.

Ce este special în ziua aceasta de o reține Luca? Domnul - care nu este pescar, să ne înțelegem - îndeamnă pe încercații pescuitori din echipa corabiei lui Simon să iasă în larg. În latină termenul este incredibil de darnic. Domnul zice: duc in altum. Dar asta înseamnă și ieșiți în larg și ieșiți la adânc și înălțime (de unde altitudine și atitudine deopotrivă). Cuvântul ebraic surprinde, la fel, mai multe laturi din care pescarii ce rataseră o noapte de pescuit aleg pe cea care-i privește: ies în larg, de unde tocmai veniseră fără rod de pește.

Ce-i încuraja să aibă încredere în Iisus? De vreme ce trăseseră corabia aproape de țărm spre a vorbi El, putem bănui două lucruri. Îl știau oarecum drept învățător al Legii și l-au ascultat propovăduind mulțimii. Ei. Care petrecuseră toată noaptea în priveghere, lungiseră privegherea cu propovăduirea. Putem să le bănuim oboseala. Dar și alipirea de Omul acesta care părea că are lipici la tot omul sincer. Simon, cel puțin, rămăsese vigilent la cârma corăbiei sale pescărești. Nu se putea altfel. Căci orice vânt ori val, altfel, ar fi aruncat în apă prețiosul vorbitor ce-i alesese corabia drept amvon. Mândrie? Orgoliu de profesionist? Le vindecă îndată Domnul căci după ce-i scoate iar în larg cere să arunce mrejele. Simon e îndoielnic, dar cinstit. Îi spune lui Hristos despre truda nopții și despre sărăcia rodului. Dar, spune el, „după cuvântul Tău, voi arunca mrejele" (Luca 5.5). Și cuvântul se adeverește adevăr. Căci mulțime mare de pește se prinde în mreajă. Aproape că se rup. Irumpe parcă apa cu răspuns la poruncă. Apa, semnul creației dintâi, se supune poruncii Creatorului. Așa cum omul-Simon, care va deveni piatra pe care se zidește Biserica, ne reprezintă pe toți oamenii care am priceput, în sfârșit, că ascultarea este mecanismul dinamic al lumii în care Domnul ne așază. E o cută de Rai aici în text. O abundență edenică. Și Simon. Vindecând de părere de sine, autosuficientă, omul din el.

Ce apare minunat, dincolo de minunea ca atare, este faptul că echipa Simon cheamă cealaltă echipă în ajutor. Cum de nu plecaseră și ceilalți la bine meritata odihnă? Probabil voiau să vadă ce se întâmplă. Fuseseră și ei cu Simon în noaptea grea. Nici mrejele lor nu prinseseră nimic. Și ei, probabil copleșiți de emoția din jur, ascultaseră cuvintele Celui care acum părea că- i săturase de pești pe cei din cealaltă echipă.

Ei oricum, ne spune arheologia specializată în social, cam așa lucrau. Mrejele erau prinse între corăbii și nu prea pescuiau singuratic. Împărțeau apoi roada efortului între ei, plătind vămii romane de pe țărm, zeciuielii de la sinagogă și Templu, datoriile către Regat, plus cine știe ce alte dări. Mergeau acasă, deseori, fără nimic, dar cu datoriile împlinite. Ori cu puțin. Un puțin din care parte vindeau ca să poată plăti brutarul ori vierul ori țesătorul ori tâmplarul...Oameni săraci. Cu o unitate de duh dată și de sărăcie nu doar de credință. De aici îngenuncherea lui Simon, acolo, pe propria lui corabie. Stăpânul corabiei îngenuncheat dinaintea Stăpânului lumii. Cu smerenia unui învins bucuros să se predea Lui. Acel „ieși de la mine, Doamne, că sunt om păcătos!" (Luca 5.8) arată că Simon înțelege că altceva decât simpla intuiție pescărească îl făcuse pe Hristos să îi mâne în larg. Și să umple mrejele. Pescuitul peștilor le explicase - pe limba lor, direct - ce le spusese Domnul în predica pe care o rostise de pe corabie către oamenii de pe țărm. Imaginea lucanică e simplă: mulțime de oameni pe țărm, mulțime de pești în mreajă. Un ospăț din bel-

șug. Și unii și alții sunt aduși la Hristos. Parte din cuvinte par „momeală” pentru mântuire. Iar pescuitului propriu-zis cel mai de preț îi este liniștea. Tăcerea - momeala care crește liniștea ce aduce binele. Inclusiv material. Rumoarea, lăsată pe țărm, sporește în auzirea lui Dumnezeu.

Spaimă. E cuvântul lui Luca. Și cu Simon sunt înspăimântați Iacov și Ioan, fii lui Zevedeu, oamenii din echipa lui Simon. Nu. Nu comparați spaima lor de ceea ce înțeleg cu spaima noastră de ceea ce nu înțelegem. Spaima noastră este a omului mândru care credea că le știe și le stăpânește pe toate. Spaima lor este tocmai din aceea că înțeleg că îl au cu ei pe Singurul care le știe și le stăpânește pe toate. Nu este o demonstrație de pescuire minunată textul acesta de la Luca. El vădește, a câta oară, grija lui Hristos de a nu ne socoti doar materiali ori doar spirituali. Arată profunda cunoaștere a firii noastre și așezarea ei în curajul necesar vieții. Interesant. Pentru că dacă socotim noaptea drept moarte iar noaptea fără rod urmarea unei vieți fără rod, povestea curge în favoarea încurajării nădejdii noastre. Pe țărm pare totul pierdut. În mare, printre curenți și vârtejuri, viețile pescarilor recapătă sens. Un sens fundamental legat de Hristos. Cum nu și l-ar fi dorit pescarii pe Domnul Hristos de-a pururi cu ei pe corabie? Ce sursă deplină de pescuit este sfatul Său. În schimb, chemați de Hristos să devină pescari de oameni, pescarii Simon, Iacov și Ioan lasă tot și-i urmează Lui. Înțeleseseră că nu-i vorba de pești aici. Și nici de înfruntat sărăcia. Și nici numai de cuvinte. Și nici de simplu belșug omenesc. Parola acestei schimbări? Nu te teme!

Și toate acestea pentru că „pe când mulțimea Îl îmbulzea ca să asculte cuvântul lui Dumnezeu”, Domnul Iisus Hristos alege corăbioara unor săraci pescari obosiți. Din corabie face amvon. Din ei, pescari de oameni. Dumnezeul nostru, care nu are a pierde pe nimeni!

Sursa: tribuna.ro

Pr. dr. Dorin Octavian Picioruş - Predică la Duminica a 18-a după Rusalii

Iubiţi fraţi şi surori întru Domnul, cred că cea mai importantă acţiune/ lucrare a copilăriei şi a adolescenţei noastre e aceea de a ne identifica vocaţia şi de a o urma.

Adică aceea de a înţelege spre ce ne cheamă Dumnezeu să facem.

Pentru că pe unii Dumnezeu îi cheamă spre artă, spre ştiinţe, spre cercetare, spre sport, pe când pe alţii spre lucruri aplicate, spre munci tehnice, care trebuie urmărite pas cu pas.

Şi ***e nevoie să ne descoperim vocaţia/ chemarea/ potenţele pentru ca să nu bâjbâim la nesfârşit în viaţa noastră şi să ne canalizăm exclusiv spre ceea ce ne împlineşte.***

Trebuie să recunoaştem, foarte cinstit, de ce suntem în stare. Pentru că vocaţia nu e un ideal, ceva după care alergăm, ci e puterea de a transpune chemarea noastră în act.

Şi vedem acest lucru, în mod elocvent, de la vârste foarte fragede. Are chemare/ vocaţie pentru muzică…la 3 ani cântă la vioară, pian sau tobe. La patru ani e gimnastă, balerină sau cântăreaţă. La 5 ani ştie deja 3 limbi străine, scrie poezie sau face colaje. De mic copil a înţeles cum să descompună o maşină şi să o recompună

la loc. Are zeci de tablouri pictate la 6 ani, ştie să sculpteze, ştie să facă traforaj sau să facă mâncare…

Toate aceste performanţe sunt reale şi normale pentru cine şi-a descoperit vocaţia şi a fost ajutat să şi-o pună în practică.

E anormal însă să fii gelos pe cel care îşi lucrează vocaţia, când tu nu vrei să vezi care e scopul/ rostul tău în lume. Sau să îl gelozesti pe altul tocmai pentru că tu nu vrei să îţi împlineşti vocaţia/ chemarea şi fugind de ea, te simţi un ratat/ un neîmplinit/ un nerecunoscător faţă de darurile şi chemarea lui Dumnezeu.

Şi Dumnezeu îl cheamă pe fiecare om la ceea ce omul poate să facă. El nu îi cere omului mai mult decât poate să facă. Şi nici nu îl lasă singur pe om, pe omul căruia i-a dat o misiune/ un scop în viaţă, ci îl ajută în mod continuu, în măsura în care acesta cere ajutorul lui Dumnezeu în mod continuu.

Şi dacă Dumnezeu e generos/ e bun cu toţi, cu atât mai bun este însă cu cei pe care îi cheamă spre slujirea Sa, spre preoţie. Şi tinerii care simt această chemare dumnezeiască spre preoţie au înţeles de la bun început cât de serioasă,importantă, inexprimabil de măreaţă şi de înfricoşătoare e chemarea lui Dumnezeu către ei.

Şi chemarea spre preoţie e o putere mult mai copleşitoare ca cea prin care ajungi matematician, gimnast, cercetător, inventator, pentru că Dumnezeu te vrea ca intim al Lui, pentru ca să ai grijă, sub continua Sa povăţuire, de Biserica Sa.

Adică îţi dă să ai din conştiinţa, grija, delicateţea, iubirea, jertfelnicia, râvna şi dorul Lui faţă de Biserica Sa. Pentru că fără aceste virtuţi sfinte nu poţi să fii duhovnic, nu poţi să fii învăţător, nu poţi să fii părinte duhovnicesc nimănui.

Şi când simţi că Dumnezeu te vrea al Lui trebuie să te pregăteşti din răsputeri: să fii profund în gândire, suplu în simţire, atent la detalii, cunoscător în mod extins şi acrivic al teologiei Lui, un experimentator al vieţii mistice/ tainice/ sfinte cu El.

Pentru că simţi că asta vrea Dumnezeu şi spre asta te luminează, te întăreşte, te ajută, te duce…

În mod evident, aceste lucruri nu le-a simţit cel care s-a preoţit pentru că…şi tatăl lui a fost preot sau l-a trimis mama lui la seminar şi facultate pentru că preoţii au bani sau pentru că a crezut că preoţia e o muncă uşoară şi liniştită.

Şi nici acum nu simte ce vrea Dumnezeu de la el, de la preotul care s-a preoţit pentru că aşa a vrut el sau aşa au vrut părinţii lui. Şi nici monahul care şi-a ales Mănăstirea pe care şi-a dorit-o dar în care nu se simte împlinit sau mireanul care şi-a ales soţia pe care a vrut-o…dar cu care nu are nici un proiect bifat/ dorit/ cerut de Dumnezeu.

Şi pentru că nu ai vrut să asculţi de glasul Lui…tocmai de aceea eşti preot, monah sau căsătorit trist şi neîmplinit, pentru că nimic nu sporeşte în mod real în viaţa ta.

Cu siguranţă, George Enescu putea să facă în viaţa lui şi altceva decât muzică. Însă niciodată nu şi-ar fi împlinit vocaţia lui şi niciodată nu s-ar fi simţit împlinit, chiar dacă împlinirea vocaţiei înseamnă multă durere pe lângă o bucurie imensă.

Pe de altă parte, vocaţia este o performanţă de o viaţă. Dacă ai vocaţia să scrii, să cânţi, să faci sport, să cunoşti începi de la început. Pentru că vocaţia e ceea ce îţi place cel mai mult să faci şi care te împlineşte. E ceea ce îţi place cel mai mult să faci şi e lucru bun, personalizator şi nu o patimă.

Nu există vocaţia de…consumator de droguri sau cea de beţivan. Nici de actor porno sau hoţ. Nici de dansatoare la bară sau fotomodel.

Postmodernitatea a strecurat pe lângă vocaţii şi „meserii” sau „apetenţe” care mai de care mai josnice şi mai depersonalizante. Şi nu trebuie să le confundăm cu chemarea lui Dumnezeu care ne împlineşte.

De aceea, în prezent, unele chemări au ajuns hobbyuri/ ceva de timpul liber, pe care le faci după ce vii de la un serviciu fără nici o perspectivă personalizantă.

Să fii paznic sau vânzător sau manechin nu înseamnă nimic creator. Însă a modela oale, a sculpta, a coase, a ţese, a grădinării o porţiune de pământ, a cultiva pomi, cereale, a crea instrumente, a picta, a scrie cărţi, a face mâncare, a crea haine, a inventa maşini, a creşte şi a educa un copil…a face toate acestea în urma unei pasiuni, a unei dorinţe vii, care ne produce bucurie şi la un anume grad de excelentă înseamnă a ne împlini vocaţia, chemarea spre acel lucru.

Chemarea spre preoţie e chemarea spre faptul de a modela oameni în mod fundamental, esenţial. A-i modela spre a înţelege, simţi, dori, vedea lucrarea lui Dumnezeu în ei şi în întreaga creaţie.

Dacă educatorul, profesorul, scriitorul, actorul îl învaţă pe om să cunoască o limbă, să ştie să se exprime în ea, să înveţe modul de a-şi exprima şi plasticiza interiorul, preotul îl învaţă pe om cum să lase veşnicia lui Dumnezeu să pătrundă în viaţa lui, pentru ca să îi dea împlinirea înţelegerii profunde şi a intimităţii cu El.

Şi pentru ca să se facă un călăuzitor al nostru spre Dumnezeu, un iniţiator al nostru în bucuria comuniunii cu Dumnezeu, preotul trebuie să îşi lucreze vocaţia într-un mod plurivalent. Să ştie tot ce înseamnă lucru esenţial despre viaţa oamenilor şi despre relaţia cu oamenii. Să ştie să vorbească personalizat cu oamenii, să vadă dintr-o privire adâncul oamenilor, să aibă o intrare atât de firească în viaţa oamenilor încât ei să îl simtă din prima ca al lor, ca unul care îi cunoaşte, le este aproape, îi susţine, îi ajută, îi ocroteşte.

Pentru că cel care e chemat de Dumnezeu la preoţie e umplut de către El de harul acestei înţelegeri profunde a oamenilor şi a modului cum trebuie să vorbeşti, să îi asculţi şi să îi vindeci pe oameni de neştiinţă şi păcate…lucru pe care nu îl înveţi în nici o facultate de teologie.

Şahistul de vocaţie vede câteva variante de mutare de fiecare dată.

Atletul de vocaţie ştie ce trebuie să facă ca să reziste la o cursă de 10.000 de metri.

Violonistul de vocaţie ştie să pună şi mai mult suflet în câteva mişcări de arcuş din care să rezulte ceva surprinzător de frumos.

Preotul de vocaţie, la rândul lui, ştie ce să spună, cât să spună şi până unde trebuie să ducă o idee, o confesiune, o pledoarie pentru ca cineva să înţeleagă lucruri esenţiale.

Însă vocaţia preoţească nu e…umană, ci divino-umană. E intimitatea/ prietenia/iubirea mea cu Dumnezeu prin care sunt învăţat pas cu pas ce să fac, să spun, să vreau…chiar dacă, de multe ori, cad în păcate groaznice, datorită alegerilor mele rele/ păcătoase.

De aceea nu toţi suntem pescari de oameni chiar dacă toţi suntem preoţi. Pentru că pescarii de oameni sunt chemaţi de Dumnezeu, conduşi de El, ajutaţi de El, sprijiniţi de El şi nu se sprijină pe…dorinţa ingrată de parvenire.

Unde există chemare se vede: omul face din destul ceea ce e chemat să facă şi nu îşi epuizează deloc sursa de creaţie. Pentru că sursa aceasta e harul lui Dumnezeu, care ne ajută să facem ceea ce e spre folosul nostru şi al tuturor. Amin!

Pr. dr. Dorin Octavian Picioruş - Predică la Duminica a 18-a după Rusalii

septembrie 21, 2019

Iubiții mei, sunt puțini cei care s-au lăsat prinși de Dumnezeu din prima! Care au acceptat, dintr-o dată, chemarea Lui. Însă cu astfel de oameni Dumnezeu a făcut istorie…adică a creat Biserica Sa. Cu oameni cu totul dedicați slujirii Lui.

Tocmai de aceea sunt puțini cei care au trecut printr-o convertire radicală…Fulminată. Care au trecut de la o viață aiurea…la una eclesială. Aceia știu diferența între înainte și după…dar și bucuriile și riscurile de a fi ortodox.

Pentru că Evanghelia zilei [Lc. 5, 1-11] este despre ascultarea din prima…despre urmarea Lui imediată…și nu despre tatonări, schimbări în ani, diverse eschive…

Sfinții apostoli Petru, Iacov și Ioan, după pescuirea prea minunată, „au lăsat toate [și] i-au urmat Lui” (v. 11, cf. GNT). Tocmai de aceea au fost singurii care L-au văzut pe El în slavă, pe Tabor…pentru că erau oameni dintr-o bucată. Energici, hotărâți, determinați spre lucruri mari.

Căci cine poate sluji și predica lumii cu relevanță, cu patos, în mod convertitor…decât oameni care ard ca niște torțe? Și la ce altceva suntem chemați cu toții decât la sfințenie?

Și cum să arzi pentru Dumnezeu ca o lumină pusă în sfeșnic…dacă nu te-ai făcut propriu umplerii tale cu lumină de sus, dumnezeiască, adică cu lumina Lui?

De aceea, Biserica are nevoie de oameni prin care să cutremure lumea…să vorbească lumii pe înțelesul ei…și împotriva obiceiurilor ei proaste. Pentru că adevărurile lui Dumnezeu, propovăduite de Biserică, schimbă radical pe omul credincios. Ele sunt adevăruri vii, transfiguratoare și nu oratorie goală. Ele sunt adevăruri care devin propria noastră interioritate, propriul nostru mod de-a fi. Sunt adevăruri care ne reconfigurează existența și nu simple informații.

Tocmai de aceea trebuie să fie vestite adevărurile lui Dumnezeu și crezute…pentru a fi alții. Mereu alții…

Iar ascultând Evanghelia de astăzi, poate că v-ați pus întrebarea: ce are peștele prins, fie el și în exces, până la ruperea mrejelor (v. 6)…cu convertirea?

Însă Sfinții apostoli, cei trei, văzuseră puterea Lui…și roadele ascultării față de El (v. 5-6)…și tocmai acest lucru i-a uimit. I-a uimit exemplul viu al Domnului. Acela i-a convertit…

…În ediția sinodală din 1988, la v. 9, se vorbește despre spaima lor, a celor 3…la vederea minunii prinderii atâtor pești…încât se scufunda ambarcațiunea.

Însă în GNT avem substantivul qa,mboj [tamvos] care înseamnă uimire, minunare, surprindere…Pentru că nu te poate converti ceva negativ, adică o spaimă, o frică neînțeleasă.

Spaima, frica, cutremurarea panicardă, stările interioare care nu sunt pline de pace și de bucurie dumnezeiască sunt stări pe care le trăiești atunci când te străbat demonii.

Dar pe apostolii noștri i-a schimbat/ i-a convertit tocmai o stare duhovnicească, una foarte pozitivă: minunarea de puterea și de milostivirea lui Dumnezeu. I-a biruit mila și puterea Lui. Puterea milei Lui față de ei…

Lucru pe care l-a trăit și Sfântul Pavel, pe drumul spre Damasc, când s-a văzut umplut de slava Celui pe care el Îl prigonea…Pe care Îl considera neavenit…

Pentru că ei, fiind pescari, știau cum se prinde peștele. Iar de peștele acela depindea viața lor…

Ei nu se puteau juca…cu hrana și cu banii zilei de mâine…lucru pe care îl știm și noi din destul… Viața te face să fii serios. Și ca să fii serios trebuie să fii profesionist în munca ta…pentru că altfel nu ești băgat în seamă.

Însă ei se munciseră din greu toată noaptea și nu prinseseră nimic (v. 5)…în ciuda experienței lor profesionale. Și când au văzut peștii…veniți în același loc unde ei pescuiseră toată noaptea…au înțeles, dintr-un foc, că peștii au venit la porunca Lui, a Celui care le poruncise să pescuiască…și care știa că ei nu prinseseră nimic…și că aveau nevoie de acel pește…ca de aer.

Păstrând proporțiile, Domnul a venit la niște oameni care își căutau de lucru…dar nimeni nu îi angaja.

Sau a venit la unii care își văzuseră, cu vârf și îndesat, neputința…deși știau tot ce trebuia pentru a prinde pește.

Cu alte cuvinte, fără ajutorul lui Dumnezeu nu putem să facem nici ceea ce știm foarte bine să facem.

Nu Îl putem exclude nici o clipă din viața noastră…pentru că El este Cel care ne luminează mintea oriunde mergem și orice facem noi și ne umple de înțelegeri și de sentimente bune…ca pe năvod de pește.

Da, năvodul cu pești este icoana Bisericii, a Împărăției lui Dumnezeu dar și a interiorității noastre!

Toți cei care intrăm prin Botez în Biserică suntem peștii milei lui Dumnezeu, pe care El ne-a strâns la un loc, pentru ca să ne nevoim pentru a fi împreună și în Împărăția Lui.

Dar în același timp toate virtuțile noastre, pline de harul lui Dumnezeu, sunt ca niște năvoade care dau pe afară de mulțimea peștilor.

Trebuie să strângem virtuți multe în noi înșine pentru a dărui și altora din pacea și din bucuria și din frumusețea noastră duhovnicească. Și oricând…și oriunde am fi…frumusețea dumnezeiască a vieții curate și plină de teologie…va fi o comoară rară, iluminatoare pentru toți.

Iar dacă apostolii au venit după Domnul, pentru că au fost răniți de iubirea și de mila Lui…toți cei care ne vor vedea pe noi că urmăm lui Dumnezeu se vor răni la inimă de frumusețea acestui exemplu.

Numai că exemplul nostru trebuie să fie unul real, categoric, nefățarnic…prin care toți să vadă că noi suntem plini de râvna lui Dumnezeu, de dorul de Dumnezeu, de bucuria de a fi cu El.

Acesta e motivul pentru care a fi ortodox nu înseamnă a avea un serviciu de la ora 7 la ora 16…după care te poți deroba de haina creștinătății și să-ți vezi…de post-modernitate mai departe. Ci Ortodoxia pentru noi este haina dumnezeiască de orice clipă, cu care ne-am îmbrăcat ființial…şi de care nu mai vrem să ne dezbrăcăm niciodată.

Pentru că a fi cu Dumnezeu…e uimitor. E uimitor nu numai când te convertești…și înțelegi că trăiai mai rău decât animalele…pentru că nu Îl cunoșteai pe El…ci e uimitor în orice clipă. E uimitor și când te lasă să suferi. Când te lasă să fii ispitit, rănit, îndurerat, neiubit, hulit, dat de toți pereții. Nu mai spun cât de uimitor e când te umple de har, de minuni, de descoperiri dumnezeiești, de înțelegeri înalte. E uimitor pentru că nu e plictisitor. Și nici repetitiv. Cu Dumnezeu nu ai timp să caști…pentru că El îți mai dă încă ceva de făcut și de înțeles.

Tocmai de aceea eu nu înțeleg creștinii ortodocşi care nu au căutări, care nu au griji evlavioase, care nu au neputințe, care nu au bucurii cerești.

Nu știu cum e să nu ai bucurii cerești…pentru că din clipa convertirii mele…și cu mult înainte…eram plin de bucurie, de căutare, de înțelegeri, de faptul de a merge mai departe…

Cum să nu vrei să mergi mai departe în cunoaștere, în bucurie, în sfințenie? Cum să abandonezi drumul spre Împărăție pentru un cuvânt, pentru o cădere în păcat, din cauza unei alte persoane?

Bucuria, împlinirea, frumusețea sunt înăuntrul nostru…şi orice cădere din ele trebuie îndreptată prin pocăință. Iar și iar să ne întoarcem la pocăință și la mărturisirea păcatelor noastre!

Iar și iar să ne întoarcem la o înțelegere profundă a teologiei și la o asceză echilibrată, împlinitoare! Iar și iar să ne întoarcem la noi înșine, la modul nostru

personal de a fi, la capacitățile și darurile pe care le avem…și să fim mulțumitori pentru ele!

Pentru că lucrurile lui Dumnezeu vin de la sine…dacă suntem cu totul concentrați în minunarea de El.

Așadar, să ne minunăm de iubirea și de frumusețea Dumnezeului nostru treimic, de Tatăl și de Fiul și de Sfântul Duh Dumnezeu! Să ne minunăm de creația Lui și de cultura întregii lumi! Să străvedem diferența dintre frumusețea de aici și cea de dincolo, a Împărăției Sale, care nu are asemănare! Și pe noi, pe toți, Dumnezeu să ne umple de bucuria de a ne minuna de tot ce e frumos și profund în această lume, pentru ca să ne ridicăm spre înțelegerea slavei Lui în mod continuu, acum și pururea și în vecii vecilor. Amin!

Pr. dr. Dorin Octavian Picioruș - Praedicationes vol 5

Pr. dr. Dorin Octavian Picioruş - Predică la Pescuirea minunată

septembrie 22, 2019

Iubiții mei, căutăm cu toții noutatea, lucrul pe care nu îl știm, pentru că suntem avizi să cunoaștem tot mai mult. Iar cine ne promite o cunoaștere nouă e pe placul nostru, pentru că îl considerăm drept un om erudit și bine informat.

Pentru că numai cineva care are cunoștințe profunde și vaste caută în același timp, cu nesaț, noutățile editoriale, noutățile științifice, dorește să știe cum trăiesc oamenii, ce au mai descoperit, spre ce ne îndreptăm. Și noutatea e o nevoie ontologică!…

Însă noutatea nu e numai o realitate a prezentului, ci și a trecutului. Trecutul lumii, pentru un ortodox, e tot la fel de important ca și prezentul. Pentru că întreaga slujire a Bisericii prezintă o noutate plină de trecut, o noutate actualizată.

Noi trăim trecutul ca prezent la fiecare slujbă, pentru că fiecare slujbă ne vorbește tainic și îndumnezeitor despre prezența reală a lui Dumnezeu în viața istoriei. Despre ce a făcut El pentru noi. Despre ce cere El de la noi. Despre cum ne ajută El să ne împlinim în viața cu El, în viața de sfințenie.

Iar pentru mine a cunoaște trecutul Bisericii e totuna cu a mă împlini. Cu a mă simți întreg. Întrucât cunoașterea teologică și istorică a vieții Bisericii e punctul central al cunoașterii mele existențiale.

Toate cunoștințele mele, pe care le am și pe care le dobândesc zilnic, sunt în jurul cunoașterii și al experienței mele mistice.

Că citesc o carte de cercetare științifică, un roman, o poezie, o știre, că văd un film sau că ascult o melodie, totul e înțeles din centrul vieții mele cu Dumnezeu spre în afară.

Modul în care traduc ceea ce înțeleg sau modul în care creditez o anume afirmație ține de modul în care mă raportez la Dumnezeu.

Dumnezeu este pentru mine cunoașterea primă și ultimă. Tocmai de aceea în viața mea contează cunoașterea revelațiilor Sale, adică e importantă cunoașterea conținutului extatic și duhovnicesc pe care El l-a descoperit Sfinților Bisericii Sale.

Iar Scriptura și cărțile Sfinților și viețile lor sunt cuvintele vii ale lui Dumnezeu pentru Biserica Lui, sunt noutatea copleșitoare a lui Dumnezeu pentru noi.

De aceea, a căuta noutatea lui Dumnezeu - adevărata noutate de care suntem avizi - înseamnă a pătrunde tot mai adânc în biblioteca dumnezeiască a Bisericii. În arhiva ei de cărți și de evenimente soteriologice. A pătrunde cu întreaga noastră ființă în modul ei de înțelegere.

Și care e modul de înțelegere al revelației dumnezeiești? Curăția! Trebuie să ne curățim întreaga ființă de înțelegeri și de simțiri păcătoase, de patimi, de patimile de tot felul, pentru ca să putem înțelege tot mai mult, pe măsura noastră, ce scrie în cărți.

Ce ne luminează Dumnezeu. Ce ne descoperă El. Pentru că, pe măsura curăției noastre interioare e și măsura cunoașterii noastre teologice și existențiale.

Nu e de ajuns să vrem să cunoaștem! Ci cunoaștem pe măsură ce ne curățim de patimi, pe măsură ce renunțăm la centrarea pe noi pentru a fi absorbiți cu totul de voia și de iubirea lui Dumnezeu. Și cel care se leapădăde sine în mod real, cel care crește în curăție și în sfințenie se cunoaște prin aceea că înțelege, iubește și se împlinește prin cuvintele lui Dumnezeu și prin slava Lui.

Pentru că el își găsește mereu plăcerea și împlinirea în cuvintele lui Dumnezeu și cuvintele Lui au rezonanțe abisale în persoana lui. Ele nu sunt doar cuvinte…ci fapte dumnezeiești, o întindere a mânii Lui celei preaputernice, care îl ridică la viața veșnică.

Întrucât cuvintele Lui sunt ocean necuprins și ochiul tău le vede, le înțelege și se bucură în ele pe cât de curat este.

Toată introducerea mea de până acum la Evanghelia de azi [Lc. 5, 1-11] e o contextualizare a cuvintelor Domnului: „VEpana,gage eivj to. ba,qoj [Du-l întru adânc!]” [Lc. 5, 4, GNT].

Același text găsim și în GOC. El fiind cel însemnat pe Icoana de deasupra, conform VUL: „duc in altum”.

Domnul i s-a adresat lui Simon la Lc. 5,4, lui Simon Petru, și folosind un imperativ la persoana a doua singular, s-a referit la vasul de pescuit. Cu sensul: „Du vasul/ ambarcațiunea în mijlocul apei!”.

Însă înțelesul mistic al cuvintelor Domnului e acesta: numai dacă te scufunzi în adâncul cuvintelor Domnului poți prinde „mulțime mare de pești [plh/qoj ivcqu,wn polu,]” [Lc. 5, 6, GNT]. Numai dacă te scufunzi, prin curăție dumnezeiască, în cuvintele Domnului te poți umple de înțelegeri dumnezeiești multiple.

Pentru că peștii prinși sunt o imagine factuală a ceea ce se petrece cu noi când ne îmbogățim în viața duhovnicească: ne umplem de multe înțelegeri dumnezeiești, de multe luminări dumnezeiești, de vederi dumnezeiești, de descoperiri din partea lui Dumnezeu.

Căci El ni Se descoperă pe Sine în iubirea noastră pentru El. Dumnezeu ne ajută să pășim cu curaj pe calea curăției și a cunoașterii Lui, dacă vede că aceasta este împlinirea noastră.

De aceea, trecutul cuvintelor Lui, cuvintele Lui spuse în întreaga istorie a umanității, e noutatea care ne umple de viață veșnică. În această noutate noi ne bucurăm în fiecare zi. Datorită ei credem în mântuirea oamenilor, pentru că noutatea noastră este ontologică, nu e doar cunoaștere intelectuală ci o cunoaștere holistică, prin toată ființa noastră.

În mintea, în inima, în simțurile și în întreaga noastră ființă e cunoașterea lui Dumnezeu. Pentru că tot ceea ce cunoaștem despre El este de la El și cuvintele Lui sunt pline de slava Lui care ne inundă. Căci noi citim cuvintele Lui, pe care le credem, și, crezând în ele, ne umplem de viața Lui și de curăția Lui și de dorirea Lui și de frumusețea Lui.

De aceea, orice rugăciune și slujbă a noastră e o bucurie în slava lui Dumnezeu, întrucât cunoașterea Lui este totodată viața Lui. Și nimeni nu ne mai dăruie, la un loc, cunoașterea și viața lui așa cum o face Dumnezeu. Pentru că Dumnezeu nu doar ne făgăduiește viața veșnică, ci El ne-o și dăruie, încă de acum, în măsura în care credem în El și împlinim poruncile Lui.

Evanghelia de azi e mărturisirea, pe scurt, a modului în care s-au convertit Sfinții apostoli Petru, Iacov și Ioan [v. 10], în care au fost chemați la apostolat [Ibidem] și I-au urmat Lui [v. 11].

Și vedem că Domnul i-a convins în mijlocul preocupărilor lor cotidiene.

Ei erau pescari…pescuiseră toată noaptea și nu prinseseră nimic [v. 5]. Însă Simon, viitorul Petru, ascultând cuvântul Domnului, a aruncat mrejele în lacul Ghennisaret . Și când au văzut mulțimea de pești (v. 6)…pe care, noaptea trecută, parcă o înghițise pământul, Simon a înțeles că e păcătos înaintea Domnului (v. 8).

Cu siguranță că și Iacov și Ioan au simțit la fel. Tocmai de aceea I-au urmat Lui. Pentru că au înțeles că vietățile mării I se supun. Și cui I se supune marea, Aceluia I se supun toate, pentru că este Făcătorul a toate.

Mai pe scurt: Domnul i-a convertit la locul de muncă. Cu dovezi pe măsura lor. Le-a vorbit prin fapte și prin cuvinte. Le-a vorbit cu putere dumnezeiască.

De aceea, nu e de ajuns doar să vestim cuvintele lui Dumnezeu, ci trebuie, tot-odată, să împlinim poruncile Lui. Să fim plini de poruncile Lui și de slava Lui. Adică să fim oameni plini de noutatea lui Dumnezeu, plini de sfințenie, plini de frumusețe veșnică. Pentru că trebuie și noi să facem ca apostolii: „au lăsat toate urmându-I Lui. Au lăsat trecutul lor în urmă. Au lăsat patimile lor în urmă. Pentru că s-au decis să Îl urmeze pe Cel care este Viața cea veșnică.

Așadar, iubiții mei, la sfârșitul lui septembrie suntem chemați de Domnul să pes-cuim în apele adânci ale cunoașterii și ale iubirii Lui!

Suntem chemați să nu mai stăm la mal, să nu mai amânăm în continuu curățirea noastră de patimi, ci să ne aruncăm în marea împlinirii voii lui Dumnezeu, cu credință, cu nădejde și cu dragoste în mila Lui.

Pentru că suntem chemați să pescuim virtuți dumnezeiești, suntem chemați să pescuim fapte sfinte, suntem chemați să ne pescuim asemănarea noastră cu Dumnezeu, care îi face și pe alții să dorească viața veșnică cu El.

Însă vom fi vestitori ai Lui cu adevărat nu doar dacă ne autoproclamăm credincioși, ci dacă El ne cunoaște pe noi și ne luminează continuu să îi ajutăm și pe alții. Să ne facem mreje cu mulți pești! Adică să fim oamenii multor virtuți.

Să cuprindem în noi poruncile lui Dumnezeu pentru ca să îi cuprindem, tot mai mult, și pe oameni. Pentru că oamenii devin tot mai taine, frumuseți tot mai mari, pe măsură ce noi ne umplem de tainele cele multe ale lui Dumnezeu. Dumnezeu să ne întărească în tot lucrul bun și în toată milostivirea! Amin.

Pr. dr. Dorin Octavian Picioruș - Praedicationes vol 9

Părintele Iosif Trifa – Evanghelia Duminicii a XVIII-a după Rusalii - Pescuirea minunată

„***De acum veţi vâna oameni***“…

Plină de adânci învăţături sufleteşti este această Evanghelie. Vom căuta să arătăm câteva.

„***Ieşi de la mine, că om păcătos sunt, Doamne!***“ - a zis Simon Petru, căzând cu spaimă la picioarele Domnului. Să luăm aminte, că un adânc înţeles sufletesc este în această cădere. ***Taina mântuirii noastre sufleteşti stă tocmai în această recunoaştere a stării noastre păcătoase care să ne aplece la picioarele Domnului, la Crucea Lui.***

Cea dintâi condiţie a mântuirii sufleteşti e să-ţi simţi ticăloşia sufletească în care trăieşti. Nu e pierdut cel păcătos, ci acel care nu simte păcatul. Simţirea păcatului, simţirea stării noastre păcătoase trebuie să ne aplece şi pe noi la picioarele Domnului Iisus, la Crucea Sa, cu vorbele: „Om păcătos sunt, Doamne“.

Adică „***ne cunoaştem şi noi, Doamne, că suntem păcătoşi, nevrednici de ajutor, vrednici de osândă, de pedeapsă, de pieire, dar totuşi cădem în faţa Ta şi cerem mila Ta***“. ***În faţa Mântuitorului trebuie să te vezi, iubite cititorule, neputincios, păcătos, osândit, pierdut, pentru că numai peste această cunoaştere a stării tale***

celei păcătoase se pogoară darul iertării şi al mântuirii ce izvorăşte din Jertfa Crucii de pe Golgota.

Taina mântuirii sufleteşti nu stă în aceea că îţi pui în gând să ieşi mai întâi din răutăţi, ca să te faci un creştin bun, ci ***taina cea mare a mântuirii sufleteşti stă tocmai în aceea ca păcatele şi răutăţile să te doboare la picioarele Crucii… Doborât de greutatea păcatelor să cazi la picioarele Celui Răstignit… Să cazi plângând la poala Crucii, aşa cum eşti, plin de răutăţi.*** Carul mântuirii tale sufleteşti atunci începe a porni la drum, când simţi că te înăbuşă răutăţile şi cauţi o scăpare, când simţi o pieire şi cauţi o mântuire, când te simţi într-o prăpastie şi cauţi o ieşire, când te simţi în întuneric şi doreşti o lumină, când simţi că te-a schilodit păcatul, când simţi că te-a orbit patima, când simţi că nu mai poţi sta şi umbla pe picioarele tale şi strigi cu lacrimi, din adâncul sufletului: „**Iisuse Mântuitorule, mântuieşte-mă şi mă tămăduieşte!**“. Să cauţi mai întâi să te faci bun şi apoi să pleci la Domnul ar însemna ca şi când ai înjuga boii înapoia carului.

„***Toată noaptea ne-am ostenit în zadar…***“, s-au plâns cei patru pescari când Domnul S-a apropiat de ei. Au prins însă o mulţime de peşti când au aruncat mrejele, după cuvântul Domnului. ***Aşa e şi viaţa noastră când o trăim fără Hristos şi învăţăturile Lui: o viaţă pierdută şi trăită în zadar.*** Câţi oameni ar trebui să suspine, zicând: Toată viaţa am trăit-o şi am cheltuit-o în plăceri, în pofte, în păcate, şi pentru Împărăţia lui Dumnezeu n-am strâns nimic.

„***De acum vei vâna oameni***“ - a zis Domnul către Simon Petru, pescarul, şi către ceilalţi tovarăşi ai lui care, „***lăsând toate, au mers după Dânsul***“, făcându-se pescuitori de suflete.

Mai târziu, Domnul a adăugat la ei încă opt „pescuitori“ de suflete. Minunată pescuire sufletească au făcut aceşti doisprezece „vânători“. În istoria lumii nu se cunoaşte o aşa minune ca doisprezece pescari simpli să cucerească o lume întreagă pentru Evanghelie. Dar taina acestei biruinţe – pe lângă darul lui Dumnezeu – stă şi în aceea că, prin vestirea Evangheliei, apostolii au ridicat în toate părţile alţi şi alţi apostoli mai mici şi secerători în ogorul Domnului. ***La începutul creştinismului, fiecare creştin era un mic apostol şi vestitor al Evangheliei.***

Cei doisprezece apostoli n-ar fi putut pescui o lume întreagă pentru Domnul Iisus, dacă fiecare suflet pescuit de ei nu s-ar fi făcut şi el, la rândul lui, un pescuitor de suflete.

Minunată chemare şi groaznică răspundere au urmaşii apostolilor - episcopii, preoţii - pentru vestirea Evangheliei! Dar vestirea Evangheliei nu aparţine numai urmaşilor lor, ci ea aparţine - în anumite margini - şi tuturor creştinilor. Fiecare creştin trebuie să fie şi el un vestitor al Evangheliei lui Hristos. Fiecare creştin trebuie să fie şi el un luptător pentru biruinţa Împărăţiei lui Dumnezeu. Şi tu, dragă cititorule, trebuie să fii un mic apostol în cercul vieţii în care trăieşti.

O, de şi-ar da seama oamenii în câte feluri pot şi ei vesti Evanghelia şi în câte feluri împiedică vestirea ei! Şi tu, dragă cititorule, eşti un predicator, chiar dacă n-ai aminti nici o vorbă despre Hristos. Chiar dacă n-ai avea darul să spui ceva frumos despre Evanghelia lui Hristos, tu totuşi predici neîncetat: viaţa ta, purtările tale cele bune, evlavia ta, vorbele tale, blândeţea, smerenia şi faptele tale cele bune sunt o minunată predică şi apostolie pentru Evanghelia lui Hristos. Dar, pe de altă parte, purtările tale cele rele, fărădelegile şi păcatele tale sunt o piedică pentru vestirea Evangheliei şi pentru biruinţa Împărăţiei lui Dumnezeu.

O, de ar înţelege oamenii că fiecare om este sau un apostol al Domnului, sau un apostol al diavolului! Din două, una, căci ***la doi domni nimenea nu poate sluji*** (Matei 6, 24).

„***Când vezi un frate pe calea păcatului - zice Sfântul Ioan Gură de Aur - nu trece pe lângă dânsul, ci, printr-un cuvânt de învăţătură, opreşte-l de la calea lui cea rea. Când tu torni în rănile sufletului celui căzut în păcate untdelemnul învăţăturilor creştineşti, când tu îl legi cu blândeţe şi îl vindeci cu răbdare, prin aceasta ai făcut mai mult decât cine dă unui păcătos milioane.“ (Din învăţăturile Sfântului Ioan Gură de Aur)***

(Părintele Iosif Trifa, Tâlcuirea Evangheliilor duminicilor de peste an)

Traian Dorz – Trăgând mreaja cu peştii …

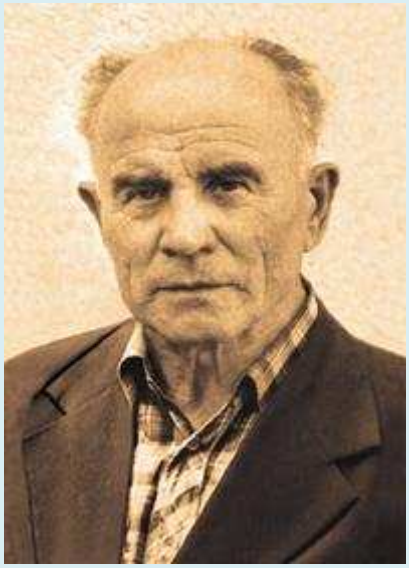

„Ceilalţi ucenici au venit cu corăbioara, trăgând mreaja cu peşti, pentru că nu erau departe de ţărm decât ca la două sute de coţi.“ (Ioan 21, 8)

Nimeni n-are voie să facă o lucrare a lui din Lucrarea lui Dumnezeu. Domnul nu i-a spus nici unuia dintre ucenici: „aruncă tu singur mreaja“, ci le-a spus tuturora: „aruncaţi toţi mreaja“. Nu fiecare o mreajă a lui, ci toţi împreună aceeaşi mreajă.

Mai presus de orice altceva, Domnul Iisus a dorit să-i facă pe ucenicii Săi să înţeleagă şi să trăiască marele adevăr al părtăşiei şi al unităţii, în dragoste şi smerenie.

Socotindu-L cu toţii pe Domnul Singurul Mai-Mare peste toţi, ei, fiecare, să se socotească pe sine însuşi ca cel mai mic dintre fraţi, ca robul tuturor. Colaborând fiecare cu toată puterea şi cu toată priceperea sa la Lucrarea lui Dumnezeu, nici unul să nu caute a-şi face o lucrare a sa personală din ea, fără a ţine seama de ceilalţi.

Nici un mijloc în care să-şi urmărească scopuri fireşti ori ambiţii egoiste. Ci fiecare să-şi facă în aşa fel partea sa, încât această parte să se îmbine fericit cu a celorlalţi fraţi lucrători, iar întregul ei să arate că Duhul Domnului a făcut-o. Că toată plata pentru ea nu este în totul a nici unuia dintre ei, ci toată, în întregime, este a tuturor, adică a Duhului Sfânt, care i-a ajutat s-o facă împreună.

Când Duhul Sfânt S-a pogorât peste ucenicii Domnului, trimis de la Tatăl de către Domnul Iisus, după cum făgăduise El, limbile de foc care s-au aşezat peste ei erau din acelaşi Foc şi de aceeaşi mărime. Fiecare din ei a primit în aceeaşi măsură revărsarea aceluiaşi Duh Sfânt. Nu s-a aşezat deasupra unuia o limbă de foc mai mare, iar deasupra altuia o limbă de foc mai mică.

- Voi toţi sunteţi egali, le-a spus Iisus Domnul şi Învăţătorul lor Sfânt. ***„Voi să nu vă numiţi «Rabi!», fiindcă Unul singur este Învăţătorul vostru: Hristos, şi voi toţi sunteţi fraţi (Mt. 23, 8).***

Oricare va vrea să fie cel dintâi dintre voi, acela să vă fie rob. Şi oricare va vrea să fie mai mare între voi, acela să fie slujitorul vostru. Pentru că nici Fiul Omului n-a venit să I Se slujească, ci El să slujească. Şi să-Şi dea viaţa ca răscumpărare pentru mulţi (Mt. 20, 26-28). O, ce cunoscut, dar ce netrăit este acest verset sfânt!

Ceea ce i-a făcut pe ucenici mai deosebiţi unul decât altul a fost numai râvna mai mare a unora decât a celorlalţi.

- ✓ *Numai osteneala mai mare pe care şi-au dat-o acei care au lucrat mai mult şi mai bine.*
- ✓ *Numai voinţa mai stăruitoare şi mai puternică.*
- ✓ *Numai predarea mai deplină şi mai curată.*
- ✓ *Numai dragostea mai fierbinte şi mai sinceră.*
- ✓ *Numai înţelepciunea care a ştiut folosi mai bine în slujba altora darul primit de la Acelaşi Duh Sfânt (I Cor. 12, 4-11).*
- ✓ *Numai în felul acesta Duhul Sfânt îl face pe cineva mai deosebit decât pe altul (In. 3, 27; Iac. 1, 17; I Pt. 4, 10).*

Dar tocmai acela ce le are pe acestea este mai rob tuturor.

De la locul de plecare, toţi alergătorii pleacă deodată şi de la acelaşi punct. Dar la capăt ajunge, desigur, mai întâi acela care îşi dă osteneala cel mai mult. Apoi ceilalţi, fiecare după râvna şi după voinţa cu care a ştiut să alerge.

Dacă vrei să fii cel dintâi, munceşte cel mai mult, veghează cel mai neobosit, roagă-te cel mai fierbinte, smereşte-te cel mai deplin, lucrează cel mai frumos, dăruieşte cel mai bogat, renunţă la cel mai mare, lasă-te cel mai din urmă. Şi pune în negustorie cel mai harnic talentul pe care l-ai primit. Şi vei fi - tocmai atunci când tu nici nu vei gândi la întâietatea laudelor, ci la a smereniei.

Ucenicii care trag mreaja cu peştii au slujba cea mai grea, dar şi cea mai binecuvântată. Ei sunt acei care poartă greutăţile frăţietăţii, sarcinile altora, munca Evangheliei, grija sufletelor. Slujba aceasta este atât de grea şi de sfântă, încât niciodată n-o poate face deplin numai unul singur. Oricât de tare ar părea că este el. Ci cu cât se adună mai mulţi peşti în mreaja Evangheliei, cu atât trebuie să fie nu numai mai harnici şi mai pricepuţi cei care trag mreaja aceasta, ci ei trebuie să fie şi mai mulţi.

Ucenicii trăgeau mreaja împreună. Trăgeau în aceeaşi direcţie, trăgeau după puterile lor fiecare, cu un singur gând: ca mreaja să ajungă la ţărmul Domnului întreagă şi cu toţi peştii din ea. Dacă au tras aşa, au ajuns cu bine.

Fraţii mei, lucrătorii Domnului, aş dori şi mă rog ca Domnul să ne ajute să gândim şi noi bine asupra acestui mare adevăr şi asupra învăţăturii pe care trebuie să ne-o însuşim împreună din acest cuvânt al Domnului nostru. Tragem noi cu o inimă şi cu un gând la lucrul Domnului? Tragi tu, frate, împreună cu ceilalţi? Nu cumva este vreunul sau vreunii care trag de mreajă spre alt ţărm? Nu cumva unul sau unii ţin în loc mreaja sau întind s-o rupă, s-o sfâşie, s-o dezbine, în loc să tragă unit cu fraţii?

Domnul ne priveşte de pe ţărm! El, Domnul nostru a Căruia este mreaja, ai Căruia sunt peştii, Care ne-a trimis pe noi în slujba aceasta a Lui, ne priveşte pe toţi şi-l vede pe fiecare cum trage: cinstit sau necinstit, cu ceilalţi sau împotriva lor, spre ţărmul poruncit sau spre alt ţărm. Cu gând unit sau cu gând dezbinat. Cu acelaşi duh sau cu altul. Domnul este foarte aproape, Ţărmul este foarte aproape. Ceasul întâlnirii cu El este foarte aproape! Cum se înfăţişează înaintea Lui mreaja pe care o tragem noi? Cum tragi tu? Şi cu cine?

Vânturile se schimbă, dar marea este aceeaşi. Vânturile sunt vremurile şi împrejurările, care se pot schimba, dar marea este Lucrarea Domnului, care rămâne aceeaşi pe totdeauna. Adevăraţii ucenici pescuiesc pe orice vreme, folosind în fiecare împrejurare metoda cea mai potrivită. ***Duhul înţelepciunii lui Dumnezeu îi călăuzeşte totdeauna cum să lucreze, numai dacă ei cer acest Duh de la Părintele Înţelepciunii (Iac. 1, 5).*** Şi ***dacă umblă apoi călăuziţi de El (Gal. 5, 22-23).***

Chiar şi marea uneori este agitată, alteori liniştită. Dar credincioşii pescari îşi vor face slujba mântuitoare în orice vreme şi în orice împrejurări, pescuind suflete. Ei ştiu bine că Ţărmul este aproape şi că, în curând, totul va sfârşi în faţa Domnului.

Rugăciune

Slavă veşnică Ţie, Binecuvântat Stăpân şi Dumnezeu al mărilor nemărginite, pline de peştii al căror număr numai Tu îl ştii.

Te rugăm, binecuvântează-Ţi pescarii Tăi de oameni, trimişi de Tine în orice vreme şi în orice loc, dar cu aceeaşi poruncă şi cu aceeaşi răspundere, pentru felul cum ascultă de Cuvântul Tău. Şi cum fac Lucrarea Ta.

Dăruieşte-le tuturor fraţilor, Doamne Iisuse, Duhul Tău Sfânt, Duhul dragostei şi al înţelepciunii, care să-i facă întâi pe ei după voia Ta.

Iar apoi, prin ei, întreaga lucrare de mântuire a lumii pentru care Te-ai jertfit Tu. Nici unul să nu ceară întâietate, ci toţi să fie unul, nu numai una, aşa cum eşti Tu cu Tatăl.

Amin.

(Traian Dorz, din «Hristos – slava noastră»)

Traian Dorz - Meditaţii la Apostolul din Duminica a 18-a după Rusalii

… Chiar dacă noi ştim că Dumnezeu răsplăteşte orice faptă frumoasă a omului, până când şi un cuvânt frumos pe care îl rosteşte – totuşi străduinţa noastră pentru binefaceri trebuie să nu fie pentru gândul răsplătirii pământeşti, ci să avem numai gândul împlinirii voii lui Dumnezeu şi al dragostei de semeni.

Există multe feluri de falşi credincioşi - spune un cuvânt părintesc - printre care sunt şi următorii:
– cei care fac binele pentru un câştig pământesc;
– cei care vor prin asta să se arate lumii, spre laudă;
– cei care vor să-şi ascundă astfel zgârcenia inimii lor;
– cei cu gândul că vor fi răsplătiţi mai cu mult;
– cei care fac binele de frica pedepsei…

Toţi acei făţarnici se pot bucura câteva clipe de „binefacerile“ lor, dar judecata lui Dumnezeu va fi aspră pentru ei, ca şi pentru cei care nu fac nici chiar pentru astea.

Adevăratul credincios Domnului îşi va împlini binefacerea sa, de fiecare dată, cu acea bucurie nespusă cu care şi-o împlineau fraţii macedoneni, care făceau asta ca şi cum, prin ocazia ce li se da să facă un bine, Dumnezeu le dădea un har şi le făcea un favor nespus de mare.

Atunci credinciosul, nu numai că nu se va bucura, dând cât mai mult poate, ci o va şi face asta cu atâta grabă şi mulţumire cum face cineva când ar veni împăratul în casa lui să-i ceară un pahar cu apă sau un scaun de odihnă.

Traian Dorz, din Hristos – Puterea Apostoliei

Traian Dorz - Mulţumim lui Dumnezeu în această seară pentru această pescuire minunată

În numele Tatălui şi al Fiului şi al Sfântului Duh. Amin.

Tatăl nostru care eşti în ceruri, sfinţească-se numele Tău. Vină împărăţia Ta, facă-se voia Ta precum în cer, aşa şi pe pământ. Pâinea noastră cea de toate zilele dă-ne-o nouă astăzi şi ne iartă nouă greşelile noastre precum iertăm şi noi greşiţilor noştri. Şi nu ne duce pe noi în ispită, ci ne izbăveşte de cel rău. Că a Ta este împărăţia şi puterea, şi slava acum şi-n vecii vecilor. Amin.

Mulţumim, Doamne Dumnezeul nostru, pentru această noapte minunată şi pentru această pescuire fericită. Mulţumim pentru fraţii şi surorile noastre care ne simţim aici aşa de fericiţi în mreaja Ta, în mâinile Tale, în Lucrarea Ta, în luntrea Ta, în Oastea Ta.

Binecuvântează-i pe toţi înaintaşii noştri, părinţii, mamele, taţii noştri care ne-au vestit nouă Cuvântul Tău şi care ne-au adus pe noi în mreaja aceasta a Ta fericită. Răsplăteşte tuturor celor care au ostenit pe toate drumurile locurilor acestora să pescuiască pentru Tine suflete spre viaţa veşnică; să le smulgă din apele murdare ale lumii şi ale păcatelor, care duc la moarte şi la otravă, şi să le aducă în apele limpezi ale Evangheliei Tale, în apele cele calde şi dulci ale Oastei Tale, ale adunării Tale, ale Bisericii Tale.

Îţi mulţumim din toată inima pentru că Te-ai îndurat de ţara noastră să-i trimiţi un astfel de pescar minunat cum a fost părintele Iosif, care ne-a prins şi pe noi în mreaja cea dulce a Evangheliei. Că ne-a tras acum în corabia Ta, corabia Ta mântuitoare, corabia mântuitoare a Bisericii Tale Vii, care înaintează spre Patria Cerească.

Binecuvântează-i apoi pe toţi ceilalţi fraţi ai noştri, surorile noastre care, înainte de noi, au vestit Cuvântul Tău în părţile acestea şi au alergat ca nişte pescari harnici, să pescuiască din valurile lumii acesteia atâtea suflete, printre care şi pe noi. Îţi mulţumim. Acum Te rugăm, păstrează-ne în corabia Ta sfântă. Treci cu noi peste valurile lumii acesteia. Nu ne lăsa să ne mai afundăm în valurile ei murdare, ci ajută-ne să vâslim cu toată puterea, dorind spre apele Ierusalimului ceresc, spre marea de cristal pe care se veselesc şi se bucură cei care au biruit, cei care au rămas credincioşi până la moarte şi au căpătat cununa vieţii. Aşa de puţin mai avem şi noi până acolo, Doamne! Dă-ne putere! Trimite Vântul cel ceresc al Duhului Sfânt să împingă mai repede corabia cu noi, ca să putem ajunge acasă.

Iar până atunci, Te rugăm, ai milă de cei care încă mai înoată în valurile păcatului. Ai milă de copiii noştri, de părinţii noştri, de soţii şi de soţiile noastre, de fraţii şi surorile noastre, de vecinii, de prietenii, de rudeniile, de cunoscuţii noştri, de sătenii noştri care încă trăiesc în păcat şi nu Te cunosc pe Tine. Trezeşte-le şi lor mintea prin lumina harului Tău. Trimite-le şi lor, Doamne, o mreajă cerească, care să-i tragă din valurile lumii şi să-i întoarcă spre Împărăţia Ta. Ca să nu piară nimeni în aceste valuri murdare, ci să scape toţi la lumina şi la limpezimea izvoarelor cereşti.

Mulţumim pentru seara aceasta de pescuire minunată. Mulţumim pentru fraţii pescuitori care au aruncat mrejele; pentru surorile noastre care au pescuit cu mreaja cea dulce a poeziilor şi a cântării. Pentru cei care au căutat să ne atragă cu mreaja rugăciunii, Te rugăm să-i binecuvântezi. Şi să-i binecuvântezi pe toţi fraţii şi surorile noastre care, într-o adunare ca asta sau la nunţi, sau la întâlniri frăţeşti, au mai avut din partea Ta astfel de bucurii cereşti cum am avut noi. Te rugăm să faci ca, şi acolo, sufletele care nu s-au predat să se predea Ţie. Iar cei care Ţi s-au predat să-Ţi rămână credincioşi mai hotărâţi. Sfinţeşte-ne tot mai mult. Curăţeşte-ne tot mai mult. Şi, din buni, cum am fost, fă-ne şi mai buni. Din credincioşi, fă-ne mai credincioşi. Din ascultători, fă-ne mai ascultători. Şi, dacă până acuma ne-am lepădat numai pe jumătate de păcat şi de lume, ajută-ne să ne lepădăm de tot, pentru ca să putem căpăta deplin mântuirea şi iertarea păcatelor noastre.

Te rugăm să binecuvântezi încă o dată locul acesta, corabia aceasta a fratelui Simon, dragul nostru frate, şi a sorei noastre, care s-a deschis cu dragoste pentru Tine, să poţi mărturisi Evanghelia.

Binecuvântează şi celelalte corăbii. Foloseşte-le spre slava Ta. Corăbiile caselor noastre, ale tuturor, foloseşte-le, Doamne, pentru Cuvântul Tău. Că dacă Tu ai loc acuma în casa noastră, vom avea şi noi odată loc atunci în casa Ta. Şi dacă noi Îţi deschidem cu drag acuma poarta noastră, casa noastră, inima noastră, Tu ne vei deschide la fel porţile Tale, inima Ta, Împărăţia Ta.

[Traian Dorz - preluat din «Strângeţi fărâmăturile» vol. 5]

Traian Dorz - O, iată, Doamne!

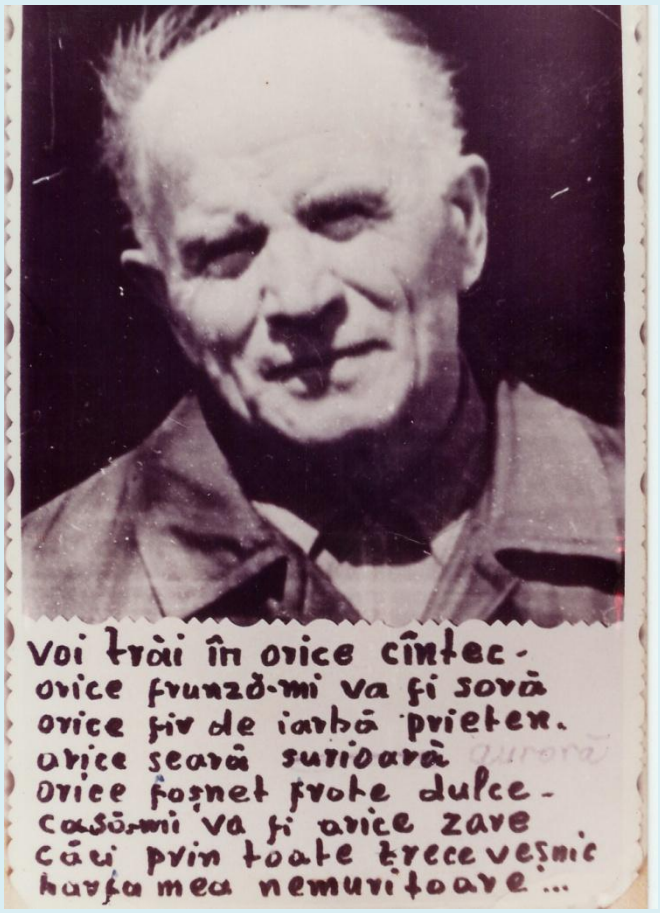
Voi trăi în orice cîntec -
orice frunză-mi va fi soră
orice fir de iarbă prieten.
orice seară surioară
Orice foșnet frate dulce -
cas-ă-mi va fi orice zare
căci prin toate trece veșnic
harfa mea nemuritoare ...

O, iată, Doamne, noaptea întreagă m-am trudit,
dar luntrea mea e goală, nimic n-am pescuit!

Cu ce am să Te întâmpin când ai să-mi vii în zori
pe ţărmul mării mele şi-n luntre-ai să-mi cobori?

Cu fruntea asudată şi trupul tremurând
încerc şi-ncerc zadarnic de fiecare rând,

E marea agitată şi vântul mi-e contrar,
nădejdea-mi luminează din ce în ce mai rar.

... O, iată, Doamne, zorii – e vremea să Te-araţi,
mi-e inima mâhnită şi ochii-nlăcrimaţi!

Tu vii!... Şi luntrea-i goală, şi nu ştiu ce să spun

că, iată, înainte eu n-am nimic să-Ţi pun!

Dar când îmi vezi sudoarea şi trupul istovit
de nici un dar din lume n-ai fi mai mulţumit,

Căci când, cu toată truda, nu pot ce-am vrut, Iisus,
dorinţa de-a aduce e cum aş fi adus!

Traian Dorz - O, iată, Doamne

O, iată, Doamne, noaptea întreagă m-am trudit,
dar luntrea mea e goală, nimic n-am pescuit!

Cu ce am să Te întâmpin când ai să-mi vii în zori
pe ţărmul mării mele şi-n luntre-ai să-mi cobori?

Cu fruntea asudată şi trupul tremurând
încerc şi-ncerc zadarnic de fiecare rând,

E marea agitată şi vântul mi-e contrar,
nădejdea-mi luminează din ce în ce mai rar.

... O, iată, Doamne, zorii – e vremea să Te-araţi,
mi-e inima mâhnită şi ochii-nlăcrimaţi!

Tu vii!... Şi luntrea-i goală şi nu ştiu ce să spun
că, iată, înainte eu n-am nimic să-Ţi pun!

Dar când îmi vezi sudoarea şi trupul istovit
de nici un dar din lume n-ai fi mai mulţumit,

Căci când, cu toată truda, nu pot ce-am vrut, Iisus,
dorinţa de-a aduce e cum aş fi adus!

Traian Dorz - O, suflet ce te-afunzi

O, suflet ce te-afunzi tânjind
în apele-ntristării grele,
cât aş dori să te cuprind
cu mreaja-ndemnurilor mele

Şi cât aş vrea să te atrag,
cu ştirea ta sau fără ştire,
legat cu glasul cel mai drag
spre-un dulce rug de strălucire!

Şi-ajuns acolo, descălţat
de-a firii vechi încălţăminte,
să-ncepi să mergi străluminat
de-un foc nebănuit nainte,

Căci tu nici nu gândeşti acum
când paşti trăirile mărunte
câte minuni te-aşteaptă-n drum
şi câte străluciri pe munte!

Traian Dorz – Cântări de drum

Părintele Teodor Heredea (Gavriş) – Îndemn la pocăinţă

În numele Tatălui şi al Fiului şi al Sfântului Duh. Amin.

„Învăţătorule, toată noaptea ne-am trudit, şi n-am prins nimic. Dar la cuvântul Tău vom arunca mrejele.” (Din Sfânta Evanghelie de astăzi)

Iubiţii mei când vă văd însetaţi după Cuvântul lui Dumnezeu şi când văd că Hristos coboară peste noi, aş dori să nu vă îndreptaţi privirile spre noi. Suntem doar nişte vase de lut şi noi, de care Se foloseşte Hristos. Ridicaţi-vă privirile spre Hristos, Care este în mijlocul nostru, ca să puteţi înţelege ce vrea să ne spună şi ce are de gând să facă cu noi.

Iubiţii mei, Dumnezeu ne-a dăruit în ziua aceasta harul acesta. Vor fi martori şi morţii din morminte [împotriva] tuturor celor ce nu vor şti preţui prezenţa lui Dumnezeu astăzi aici [peste] mulţimea adunată să asculte Cuvântul lui Dumnezeu. Iubiţii mei, Dumnezeu ne-a ales şi pe noi şi ne-a făcut pescari de oameni. De atunci, de mult, de când, căzuţi şi prăbuşiţi la picioarele Crucii, când Hristos a venit şi în casa noastră, am zis: „Doamne, ieşi de la noi, că suntem oameni păcătoşi”. Atunci când cu sinceritate am mărturisit: „Doamne, sunt un păcătos! Sunt cel mai păcătos om de pe pământ! Primeşte-mă…”, atunci Iisus Hristos, Mântuitorul lumii, ne-a dat cel mai mare drept, prin credinţă şi prin puterea harului Său, de a ne numi şi de-a ne face copii ai lui Dumnezeu, născuţi nu din sânge, nici

din carne, nici din firea vreunui om, ci din Dumnezeu. Şi de-atunci ne-a spus: „Duceţi-vă şi voi, de-acum sunteţi pescari de oameni”.

E grea slujba aceasta, dragii mei, să fii pescar de oameni. E grea slujba să chemi sufletele la Dumnezeu. Când parcă toată firea trage spre pământ, e aşa de greu şi-i aşa de mare răspundere să vorbeşti în Numele lui Hristos. Adesea mă gândesc la Mântuitorul când a spus: „Tatăl Care M-a trimis M-a învăţat ce să spun şi cum trebuie să vorbesc”. Noi suntem vase slabe şi adesea poate greşim şi în ce spunem, şi cum vorbim în Numele lui Hristos, în Numele Fiului lui Dumnezeu.

Acelaşi cuvânt care i-a cercetat pe apostoli în vremea lor, acelaşi cuvânt care i-a spus Sfântului Petru: „Aruncă-ţi mreaja de-a dreapta corăbiei” (deşi se trudise toată noaptea), acelaşi cuvânt ne urmăreşte şi pe noi, chiar dacă toată viaţa şi în toată noaptea lumii acesteia aruncăm mereu mrejele să pescuim pentru Dumnezeu. Totuşi, la Cuvântul lui Dumnezeu care ne învaţă să stăruim, să nu stăm, vrem să aruncăm şi noi mreaja lui Dumnezeu, care prinde tot felul de peşte pentru Dumnezeu.

Iubiţii mei, să nu trecem uşor peste harul care ni s-a făcut în ziua aceasta! Să ne gândim la Jertfa de pe Cruce, a Mântuitorului, unde s-a pus temelia mântuirii noastre. Să ne gândim la toată pregătirea ce-a făcut-o Mântuitorul pe pământ mai înainte de acestea. A propovăduit Evanghelia apostolilor. Apostolii au scris-o, au propovăduit-o şi unul dintre apostolii Domnului a venit chiar până în pământul ţării noastre, în Dobrogea, să propovăduiască acest Cuvânt al lui Dumnezeu. Cuvântul acesta a rămas scris apoi în Sfintele Evanghelii şi ne-a fost încredinţat nouă să-l propovăduim. Este acelaşi cuvânt pe care l-a rostit atunci Iisus Hristos. Cuvântul aceleiaşi Evanghelii pe care noi, creştini fiind şi născuţi creştini, popor creştin, trebuie să-l primim în inima noastră, pe acest Sfânt Cuvânt al lui Dumnezeu; pentru ca, primindu-l, să putem deveni sau să putem şi noi să fim în mreaja Mântuitorului nostru Iisus Hristos peşti buni. Pentru ca atunci când va fi alegerea, să nu cumva să fim aruncaţi deoparte.

Iubiţii mei, în Numele Domnului Iisus Hristos vă rog: priviţi spre Crucea însângerată a Mântuitorului. Priviţi! Numai singură Crucea Domnului ne poate mântui. Jertfa şi Crucea Domnului ne poate mântui sufletele noastre. Atunci când vom cădea zdrobiţi la picioarele Lui, după ce vom fi ascultat Cuvântul Evangheliei Lui şi după ce, recunoscându-ne [păcatele], vom intra în taina stabilită de veacuri în Biserica noastră, în Taina Pocăinţei, în Taina Mărturisirii, de-abia atunci, căzuţi la picioarele Mântuitorului, strigând din adâncul inimii ca cel mai bolnav om de pe

faţa pământului după doctor (aşa să strigăm către Mântuitorul), atunci El va veni şi-ţi va zice: „Iartă-ţi-se păcatele tale”. Să cugetăm fiecare la noi înşine.

Am simţit momentul iertării lui Hristos atunci. Dacă Hristos S-a apropiat de noi cu atâta bunătate, şi noi să-L ascultăm şi să-L urmăm până la sfârşitul pribegiei noastre pe pământul acesta.

Dragii mei, eu n-am cuvinte alese să vă spun. Mântuitorul Iisus Hristos, Cel care a murit pentru noi, ne poate trezi şi ne poate înviora sufletele noastre; pentru că Împărăţia Lui nu stă în vorbire, ci în putere. Dacă vom lăsa puterea lui Dumnezeu, puterea harului Său să lucreze în inima noastră, făcând un singur lucru: să ne plecăm, să ne smerim aşa cum ne-a învăţat Domnul: „Veniţi la Mine şi învăţaţi de la Mine, că sunt blând şi smerit cu inima, şi veţi găsi odihnă pentru sufletele voastre”, vom afla har. Dumnezeu celor smeriţi le dă harul Său. Aceasta ne trebuie, socotesc, cel mai mult: să ne smerim, să învăţăm de la Mântuitorul Iisus Hristos să ne smerim şi să nu mai zicem niciodată ca fariseul: „Doamne, eu sunt bun, eu nu sunt ca celălalt”. Ci totdeauna să zicem: „Doamne, fie-Ţi milă de mine păcătosul şi iartă-mă pe mine”. (…) Căci prin mila lui Dumnezeu, prin Harul lui Dumnezeu suntem mântuiţi. Şi mila, şi Harul lui Dumnezeu se dau celor ce sunt smeriţi, ce se pot pleca şi-şi pot mărturisi păcatul lor înaintea lui Dumnezeu.

Spunea regele şi împăratul, şi psalmistul David de demult: „Câtă vreme am tăcut, mi se topeau oasele de gemetele mele necurmate, că mâna Ta apăsa zi şi noapte asupra mea”. Aşa a fost până când şi-a mărturisit păcatul şi n-a ascuns nici una din fărădelegi. Aşa este şi cu noi.

Dragii mei, vom pleca din lume. Iată cum moşii noştri şi strămoşii, şi părinţii odihnesc aici. Mai avem aşa de puţin şi vom pleca şi noi de-aici. Suntem noi pregătiţi pentru cer, pentru Împărăţia lui Dumnezeu cea binecuvântată pe care o cântăm? Dacă nu suntem, să ne pregătim, iubiţii mei. Nimic din ce se vede pe lumea aceasta, ba [chiar] toate lucrurile împreună nu valorează în faţa lui Dumnezeu cât un suflet. Ce i-ar folosi omului să câştige toată lumea, dacă-şi pierde sufletul său? Să nu ne pierdem sufletul nostru, să nu ne pierdem mântuirea. Lui Dumnezeu i-a fost aşa de scumpă mântuirea noastră, că a dat tot ce a avut mai drag, pe Fiul Său, să ne mântuiască.

Să primim mântuirea Lui. Şi, nu ştiu… aş vrea să rămână imprimat pe inima noastră… Mulţi vor zice: „Ce să facem? Doamne, ce să facem?”. Mereu, când s-a auzit Cuvântul lui Dumnezeu, Cuvântul lui Dumnezeu a străpuns inimile şi s-au ridicat întrebări: „Doamne, ce să facem?”. Eu aş zice să facem aşa: să păzim cele

două porunci: Să iubim pe Dumnezeu cum nu mai este altă iubire şi să iubim pe aproapele nostru ca pe noi înşine. [Aceasta] e a doua poruncă şi asemenea celei dintâi. Sau, cu alte cuvinte, să facem cum a spus Mântuitorul: „Ceea ce voiţi să vă facă vouă oamenii faceţi-le şi voi la fel, căci în aceasta se cuprinde toată legea şi proorocii”.

Bunul Dumnezeu să ne ajute tuturor celor ce stăm sub Faţa şi sub privirea lui Hristos să ne predăm toată viaţa noastră lui Hristos, aşa cum cântăm la biserică. Şi răspunsul nostru la Liturghie când vom zice: „Ţie, Doamne”, să fie aşa, cu toată siguranţa: „Da, Doamne, toată viaţa mea să fie a Ta. Că Tu mi-ai dat toată viaţa Ta. Eu sunt un rod al răscumpărării, al morţii Tale. Ai murit ca să trăiesc eu. Tu, Doamne, ai murit, Tu, Hristoase, ai murit ca eu să trăiesc. Tu mi-ai dat viaţa, eu nu mai sunt al meu. Eu sunt al Tău”. Şi toată viaţa noastră s-o dăm lui Hristos şi dimineaţa, şi după-masa, şi-n miezul nopţii, şi-n mijlocul pădurii, şi oriunde am fi: în oraş sau pe drum, sau în sat. Să dovedim că Hristos e cu noi, că ne-am dat toată viaţa noastră lui Hristos, prin pilda vieţii noastre arătată prin dragoste de aproapele.

Că aşa a spus Mântuitorul: „Când vă veţi iubi unii pe alţii, atunci, prin aceasta, vor cunoaşte oamenii că sunteţi ai Mei”. Dragostea lui Hristos să rămână în inimile noastre. Căci, văzându-se în noi dragostea lui Hristos împlinită, atunci şi Hristos este în noi. (…) Dacă nu iubim pe om, dacă nu-i iubire pe pământ, cum putem să-L iubim pe Dumnezeu? Dacă nu facem binele pe pământ, aici, şi dacă nu ne silim aici să trăim în dragoste, cum vom putea intra în Împărăţia dragostei lui Dumnezeu, unde vor fi toţi sfinţii şi îngerii lui Dumnezeu?

Dumnezeu să ne ajute, să ne curăţească prin harul Său şi să ne ajute să intrăm în această mare Taină a Pocăinţei, ca să avem [nădejdea] mântuirii noastre şi să ne putem întâlni în Împărăţia cea binecuvântată a lui Dumnezeu. Amin.

În Numele Tatălui şi al Fiului şi al Sfântului Duh. Amin.

(Vorbirea părintelui Teodor Heredea (Gavriş) de la biserica din Poienile Izei, cu ocazia nunţii din 28 septembrie 1980)

Pr. Anthony M. Coniaris - Duminica I-a după Înălţarea Sfintei Cruci (a XVIII-a după Rusalii) - Înaintaţi în larg…

Un pasager de pe unul dintre vechile vase fluviale de pe Mississippi i-a spus căpitanului într-o zi: "Căpitane, bănuiesc că cunoşti fiecare loc din râu în care apa este prea mică pentru navigat". "Nu, nu cunosc", i-a răspuns căpitanul. "Ar fi o pierdere de timp". "Cum? O pierdere de timp? Dacă nu cunoşti unde sunt aceste locuri, cum poţi să conduci vasul?" "Da, o pierdere de timp", a repetat căpitanul. "De ce ar trebui să navighez ciocnindu-mă de bancurile de nisip? Ştiu unde sunt apele adânci".

În lecţia evanghelică de astăzi Iisus îi spune lui Petru: "***Înaintaţi în larg şi lăsaţi în jos mrejele voastre, ca să pescuiţi***." Discipolii au pescut toată noaptea fără a prinde nimic. Motivul eşecului lor a fost acela că erau prea aproape de mal. Petru l-a ascultat pe Iisus şi rezultatul a fost acela că au prins mai mult peşte ca niciodată.

"Înaintaţi în larg." Aceste cuvinte sunt simbolice pentru felul în care trăim noi. Prea mulţi dintre noi plutim la suprafaţa vieţii, ne agăţăm de mal. ***Dacă dorim cu adevărat să trăim, trebuie să ne avântăm în larg, şi punându-ne credinţa în Domnul Iisus, să aruncăm plasele noastre.***

"Înaintaţi în larg." Aceste cuvinte exprimă atât de bine ceea ce este în mintea şi inima lui Iisus. ***El i-a invitat întotdeauna pe oameni în ape adânci, înţelegând că nu merită să mergi pe lângă bancurile de nisip.***

“Înaintaţi în larg.” Adevărul nu se află întotdeauna la suprafaţă. Suprafaţa este ceea ce se află deasupra, ceea ce vedem prima dată. ***Pentru a ajunge să cunoaştem cu adevărat persoanele şi lucrurile trebuie să pătrundem dincolo de suprafaţă. Adevărul este în profunzime.*** De aceea primele impresii despre oameni sunt adesea atât de greşite, atât de superficiale. ***Atunci când pătrundem într-un nivel mai adânc al caracterului unei persoane ajungem să cunoaştem adevărul despre ea.***

“Înaintaţi în larg.” **Împărăţia lui Dumnezeu este iubire şi bucurie şi pace.** Însă Împărăţia lui Dumnezeu nu poate fi atinsă dacă trăim la suprafaţă. Dumnezeu se află în profunzime. ***Paul Tillich L-a numit “profunzimea inepuizabilă şi adâncul tuturor fiinţelor”.*** Pentru a ajunge la El trebuie să trecem dincolo de suprafaţă. ***Trebuie să pătrundem realităţile profunde din noi înşine, ale lumii noastre, şi ale lui Dumnezeu. Trebuie să ne punem întrebări profunde: Care este sensul vieţii mele? De unde vin eu? Încotro mă îndrept?***

Îmi amintesc că proprietarul unei bărci cu pânze spunea: “Între multele lucruri pe care le-am învăţat din navigatul cu barca, unul dintre cele mai importante este aventura de a ieşi din port pentru a ajunge în larg, acolo unde vântul şi valurile aşteaptă barca. Nu poţi naviga dacă stai lângă mal sau dacă rămâi ancorat. Trebuie să părăseşti apele mici ca să ajungi acolo unde sunt vântul şi valurile. Acolo misterioasa putere numită vânt poate mişca barca şi acolo încep emoţiile navigării”.

Nu este la fel şi cu credinţa noastră? ***Atâta vreme cât stăm pe lângă mal, asigurându-ne că putem atinge fundul apei, nu vom putea cunoaşte emoţiile înotului, emoţia de a ne lăsa pe apă pentru ca ea să ne ţină la suprafaţă.***

Cunoscutul filozof danez Kierkegaard a folosit imaginea înotătorului care preferă să atingă fundul apei cu piciorul decât să se încredinţeze apei. El nu este cu adevărat un înotător decât atunci când se avântă în larg, abandonând susţinerea oferită de fundul apei pentru susţinerea oferită de apă. Credinţa este ca şi când ai pluti pe “o apă adâncă de 70.000 de stânjeni”, bizuindu-te doar pe puterea mării de a te ţine la suprafaţă. Cu alte cuvinte, fie avem încredere în apă, fie ne bazăm pe piciorul nostru sprijinit pe fundul apei. ***Creştinul este acela chemat să părăsească apele mici ale încrederii în sine şi să înainteze în largul unei totale abandonări a vieţii sale în Hristos ca Domn şi Învăţător.*** Doar atunci va putea să simtă braţele eterne ale lui Dumnezeu susţinându-l în timp ce pluteşte pe “o apă adâncă de 70.000 de stânjeni”.

Uneori, oamenii văd o privelişte ciudată pe mare. Vântul, valurile şi gheaţa de la suprafaţă merg toate într-o direcţie, însă se deplasează maiestuos împotriva acestor forţe aisbergul. Există o motivaţie pentru care aisbergul se mişcă împotriva vântului şi a valurilor. Doar o mică parte din el este vizibilă deasupra suprafeţei apei. Adânc în apă se află baza aisbergului care este controlată de curenţi mai puternici decât cei de la suprafaţă.

Aşa este şi cu creştinul care înaintează în largul unei credinţe totale, al unei abandonări totale a vieţii sale în Hristos. El este controlat de curenţi adânci, mai puternici decât aceia de la suprafaţă. Se deplasează împotriva acestora din urmă cu un ţel clar, puternic. Pentru a schimba puţin metafora şi a folosi cuvintele psalmistului: "***Va fi ca un pom răsădit lângă izvoarele apelor, care rodul său va da la vremea sa şi frunza lui nu va cădea şi toate câte va face vor spori***" (Psalm 1,3).

Rugăciune

Preaiubite Doamne, ca răspuns la chemarea Ta de a "înainta în larg", să ne avântăm din apele mici în profunzimile iubirii Tale nemărginite. Ajută-ne să desfacem legăturile care ne ţin în apele mici ale unei existenţe fără sens.

Aşa cum bărcile discipolilor au fost umplute din belşug cu peşte atunci când au ascultat porunca Ta, ne rugăm şi noi, umple vieţile noastre din belşug cu puterea, pacea şi bucuria Ta, atunci când renunţăm la a ţine picioarele pe fundul apei şi ne aruncăm cu credinţă în braţele Tale iubitoare.

Amin.

(Traducere: Radu Capan)

IPS Andrei Rymarenko - Duminica I-a după Înălţarea Sfintei Cruci (a XVIII-a după Rusalii) - Miracolul mai mare decât pescuirea miraculoasă

Cu două duminici în urmă, Sfânta Biserică ne-a dus în atenţie parabola talanţilor. ***Un talant este acea tărie pe care Dumnezeu ne-o dă pentru împlinirea poruncilor sale de a-l iubi pe El şi pe aproapele.***

Duminica trecută ne-a arătat aplicarea acestui talant la viaţa noastră. ***O mamă avea o fiică posedată. Mama a venit la la Iisus: "Ajută-mă!" (Matei 15,25). Dar Hristos a tăcut. Atunci apostolii au început să îi vorbească lui Hristos, arătând spre această femeie cananeancă. Hristos le-a răspuns: Dar Eu am venit la copiii Mei. "Nu este bine să iei pâinea copiilor şi s-o arunci câinilor" (Matei 15,26). Femeia cananeancă a strigat: "Da, Doamne, dar şi câinii mănâncă din fărâmiturile care cad de la masa stăpânilor lor" (Matei 15,27). În acest moment conştiinţa ei a fost pe deplin umplută de umilinţă; şi ca răspuns la această profundă umilinţă, Domnul s-a îndurat de ea şi a spus: "O, femeie, mare este credinţa ta; fie ţie după cum voieşti" (Matei 15,28).***

Acum, Evanghelia de astăzi despre pescuirea miraculoasă ne arată cum acelaşi talant se manifestă în ascultarea şi încrederea absolute în cuvântul Domnului şi produce roade de credinţă. ***Ce este însă credinţa? În ce constă procesul credinţei?*** Aflăm răspunsul la aceste întrebări în Evanghelia de astăzi (Luca 5,1-11).

Hristos a predicat pe lacul Genezaretului. Acum predicarea se sfârşise. Erau două bărci la mal, şi Hristos a predicat din una dintre ele. Aici El s-a adresat Apostolului Petru şi i-a pus: "Mână la adânc, şi lăsaţi în jos mrejele voastre, ca să pescuiţi". Petru i-a răspuns: "Învăţătorule, toată noaptea ne-am trudit şi nimic nu am prins" (Luca 5,4-5). Apostolii erau pescari cu experienţă; ei

cunoşteau legile mării. Dacă în timpul nopţii nu se prindea nici un peşte, atunci în timpul zilei pescuitul ieşea din discuţie. ***Şi Petru i-a spus aceasta. Dar a adăugat: "la cuvântul Tău, voi arunca mrejele" (Luca 5,5). Şi le-au aruncat şi un miracol a avut loc. Bărcile li s-au umplut de atâta peşte încât erau pe punctul de a se scufunda. Atunci Apostolul Petru a căzut la picioarele Mântuitorului şi i-a spus: "Ieşi de la mine, Doamne, că sunt om păcătos" (Luca 5,8).***

Acesta este procesul credinţei. Apostolul a ştiut că nu avea cum să prindă peşti. Dar a acceptat cuvântul lui Hristos în el, a acceptat să facă voia Sa. Şi ce s-a întâmplat? Un miracol! Dar principalul miracol nu este cel al abundenţei peştilor, deşi fără îndoială a fost o pescuire miraculoasă. **Principalul miracol a fost schimbarea din interiorul lui Petru. El s-a văzut pe sine, s-a descoperit. "Ieşi de la mine, Doamne, că sunt om păcătos!"** ***Iată procesul credinţei: acceptăm în inima noastră cuvântul lui Hristos, îi împlinim voia. Şi atunci ni se revelează esenţialul pentru mântuirea noastră, pentru viaţa noastră interioară.***

Unii spun: "eu nu cred". Ce înseamnă aceste cuvinte? Înseamnă că nu împlineşti învăţătura lui Hristos. Pentru că dacă ai încerca doar să împlineşti cuvântul lui Hristos, cel puţin una dintre poruncile Lui, atunci esenţa vieţii ţi-ar fi revelată. Dar tu nu vrei să faci aceasta şi atunci spui: nu am credinţă. ***Ce înseamnă să încerci***? Ei bine, ***trebuie să faci ce a făcut Apostolul Petru. În ciuda experienţei lui de pescar, l-a ascultat pe Hristos şi a aruncat mrejele. Ascultă deci cuvântul lui Hristos. Şi unde găseşti acest cuvânt?*** În Evanghelie desigur. ***Dacă cunoaştem Evanghelia şi o aplicăm în viaţa noastră, atunci ne va fi revelată viaţa în Hristos. Şi atunci învierea Lui va deveni pentru noi mai reală decât lumea care ne înconjoară. El ne va umple inimile cu o bucurie de nedescris, cu bucuria vieţii veşnice; şi această bucurie nu va avea sfârşit.***

Ia Evanghelia în mâini, încearcă să o aplici vieţii tale. Ia tot ceea ce Sfânta Biserică îţi dă. Atunci şi ţie ţi se va întâmpla un miracol – un miracol mai mare decât pescuirea miraculoasă. Hristos însuşi ţi se va revela, aşa după cum i s-a revelat lui Petru. ***Şi atunci şi tu vei spune în adâncul inimii tale: "Sunt un om păcătos, Doamne!" Iar dacă eşti păcătos, înseamnă că eşti bolnav, că ai nevoie de un medic. Şi cine este oare Medicul inimii dacă nu Hristos singur?***

Rugăciune

O, Doamne, Tu vezi infirmităţile şi rănile făcute de păcat în inimile noastre, care ne opresc de la împlinirea învăţăturii Tale, a cuvântului Tău.

Vindecă-ne Doamne şi ajută-ne să începem o viaţă nouă!

Amin.

(Traducere: Oana Capan)

IPS Cyril Salim Bustros - Duminica I-a după Înălţarea Sfintei Cruci (a XVIII-a după Rusalii) - Să îl lăsăm pe Hristos să ne schimbe vieţile

Iisus este Mântuitorul nostru şi Mântuitorul întregii omeniri. El a trăit doar treizeci şi trei de ani, a predicat Împărăţia lui Dumnezeu, a vindecat mulţi bolnavi, a arătat oamenilor iubirea lui Dumnezeu, a murit pe cruce, şi în cele din urmă a înviat din morţi, şi l-a trimis pe Spiritul Său cel Sfânt asupra Apostolilor în ziua Rusaliilor. El a dorit ca lucrarea Lui de mântuire să dureze pentru totdeauna. Astfel a ales doisprezece Apostoli, i-a pregătit în timpul vieţii Lui pentru misiunea de a continua lucrarea Lui de mântuire în istorie. Ei erau oameni obişnuiţi, dar cu harul lui Dumnezeu au devenit mari Apostoli şi misionari.

În pasajul evanghelic de astăzi auzim cum Iisus le-a arătat Apostolilor Săi puterea Sa, şi a sintetizat misiunea lor. Iisus a venit pe malul Mării Galileii, şi a fost urmat de o mulţime de oameni dornici să îl asculte vorbind. Cuvintele Lui sunt hrană pentru suflet. Nici un om nu a vorbit vreodată ca El. În această ocazie particulară mulţimea a fost atât de mare încât Hristos i-a cerut lui Simon Petru să îi dea barca pe post de amvon. Dacă Hristos se îndepărta puţin de mal, mulţimea nu l-ar mai fi înghesuit, dar în acelaşi timp ar fi fost în continuare suficient de aproape pentru a-l auzi.

După ce a vorbit din barcă, Iisus s-a întors către Petru şi i-a cerut să înainteze în larg şi să arunce năvoadele pentru a prinde peşte. Petru a răspuns: "***Învăţătorule,***

toată noaptea ne-am trudit şi nimic nu am prins, dar, după cuvântul Tău, voi arunca mrejele". "După cuvântul Tău!" Să remarcăm diferenţa între Petru care lucrează singur, şi Petru care lucrează cu cuvântul lui Hristos: singur, Petru a trudit toată noaptea şi nu a prins nimic. Cu cuvântul lui Hristos, într-o clipă, când năvodul a fost aruncat în mare, încărcătura de peşti prinsă a fost atât de mare încât acesta a început să se rupă. Când Petru a înţeles miracolul care se întâmpla în faţa ochilor lui, a căzut la picioarele lui Iisus şi l-a rugat: ***"Ieşi de la mine, Doamne, că sunt om păcătos".*** Hristos i-a spus atunci lui Petru: ***"Nu te teme; de acum înainte vei fi pescar de oameni"***. Şi după ce bărcile au fost aduse la mal, Petru, împreună cu Iacob şi Ioan, şi-au lăsat munca şi casele lor, şi au mers să fie Apostolii Domnului.

Când mă gândesc la vocaţia mea, la preoţie, îmi amintesc că am spus şi eu cu Petru: "Ieşi de la mine, Doamne, că sunt om păcătos". Dar Iisus mi-a spus, aşa cum i-a spus lui Petru: "Nu te teme; de acum înainte vei fi pescar de oameni". Noi toţi suntem păcătoşi, dar cu harul lui Dumnezeu putem face lucrările Lui. ***Lecţia importantă de aici este următoarea: Iisus poate scoate la suprafaţă ce este mai bun în oameni.*** Nimeni altcineva nu poate realiza acest lucru. Singurul lucru pe care trebuie să îl facem este să rămânem alături de El, să credem cuvântul Lui. "***Eu sunt viţa, voi sunteţi mlădiţele. Cel ce rămâne în Mine şi Eu în el, acela aduce roadă multă, căci fără Mine nu puteţi face nimic***" (Ioan 15,5). Pentru a aduce roade de virtute şi sfinţenie, în viaţa noastră personală, la locul nostru de muncă, în viaţa noastră în comunitate, şi în educarea copiilor noştri, trebuie să rămânem uniţi cu Hristos şi să ascultăm cuvântul Său.

- Să privim la **Simon Petru**. Dacă Hristos nu s-ar fi întâlnit cu Petru, el ar fi trăit şi murit ca un pescar. Oamenii care au trăit pe malul lacului au văzut în Petru un semen de-al lor cu o inimă mare, nimic mai mult. *Hristos a văzut în el un lider, care le va vorbi într-o zi la trei mii de oameni ce se vor boteza şi vor deveni creştini.*
- Să privim la alţi apostoli şi lideri ai Bisericii lui Hristos. **Sfântul Matei** a fost un vameş. Majoritatea oamenilor l-au considerat un trădător şi un hoţ, deoarece evreii îi dispreţuiau pe cei care erau angajaţi ai stăpânirii romane, şi în plus, vameşii cereau adesea de la oameni mai mulţi bani decât ar fi trebuit. Mulţimea nu avea nevoie de Matei. *Dar Iisus a văzut în el dorinţa de a îndrepta toate relele, dorinţa de a-l sluji pe Dumnezeu, şi l-a chemat să devină un mare Apostol şi Evanghelist.*
- De-a lungul întregii istorii a Bisericii putem găsi exemple ale acestui fel de transformare, în care Hristos scoate ce este mai bun din oameni. Saul,

persecutorul Domnului, a devenit Pavel, vas ales al lui Dumnezeu şi mare Apostol şi misionar;
- Iacob şi Ioan şi-au lăsat năvoadele pentru a deveni şi ei mai Apostoli şi misionari de dragul lui Hristos.

Desigur, acest lucru nu a fost valabil doar în trecut; este valabil şi astăzi. Se poate întâmpla şi cu noi. Există mulţi oameni astăzi ale căror vieţi au fost atinse de Domnul şi care, în consecinţă, au fost transformaţi în creştini care îl slujesc cu entuziasm pe Domnul şi pe aproapele lor. ***Petru ne arată procesul acestei transformări. În primul rând şi-a mărturisit slăbiciunea. Când a înţeles cine este Hristos, a căzut în genunchi înaintea Domnului. Apoi şi-a părăsit vechiul mod de a trăi şi a urmat noul mod al Domnului.***

Să devenim conştienţi de măreţia lui Hristos şi de micimea noastră, de sfinţenia Lui şi de păcatul nostru, şi apoi să aducem lumina lui Hristos în vieţile noastre pentru a le transforma în cât mai bine cu putinţă.

Sfântul Pavel le-a scris efesenilor: "***Să vă dezbrăcaţi de vieţuirea voastră de mai înainte, de omul cel vechi, care se strică prin poftele amăgitoare, şi să vă înnoiţi în duhul minţii voastre, şi să vă îmbrăcaţi în omul cel nou, cel după Dumnezeu, zidit întru dreptate şi în sfinţenia adevărului***" (Efeseni 4,22-24).

Iubiţi fraţi şi surori, a influenţat Hristos vieţile voastre? Suntem tot ceea ce putem fi? Suntem la înălţimea potenţialului nostru? Facem tot ce putem mai bine - la şcoală, la biserică, la locul de muncă, acasă? Să lăsăm ca viaţa lui Hristos să atingă vieţile noastre, şi năvoadele noastre vor fi umplute cu peşte, vom aduce roade bune pentru noi şi pentru întreaga lume. Amin.

(Traducere: Oana Capan)

Pr. George Dimopoulos - Duminica I-a după Înălţarea Sfintei Cruci (a XVIII-a după Rusalii) - Pescarii de oameni

Dragi credincioşi, pasajul evanghelic de astăzi din Sfântul Luca ne poartă pe lacul Ghenizaret. Vedem nişte pescari care se întorc de la pescuit cu plasele goale. Pescarii au nevoie de peşte pentru a-l vinde şi pentru a-şi cumpăra cele de trebuinţă pentru familie. Dar, după cum spune Evanghelia, într-o noapte pescarii nu au prins nimic – în schimb i-a cuprins disperarea văzându-şi plasele goale.

Munca pescarului este dificilă. Dar pentru Sfânta Scriptură este o muncă cu mare încărcătură simbolică. Pentru a prinde peştele, pescarul trebuie să fie experimentat şi bine pregătit. La fel se poate spune şi despre pescarii de suflete. Fiecare preot, fiecare predicator, pentru a atrage sufletele în plasa lui Hristos, trebuie să fie bine pregătit şi experimentat. Un pescar trebuie să fie răbdător, calm. De multe ori îşi va arunca năvodul şi va prinde puţin peşti… sau deloc. La fel se poate spune şi despre preot. De multe ori va predica fără prea mari roade. Şi totuşi, nu se va da bătut. Dimpotrivă, va continua cu o mai mare fervoare. Munca pescarului este dificilă: trebuie să facă faţă apei sărate şi reci, valurilor, vântului, ploilor… Nici misiunea preotului nu este mai uşoară. Şi omul, ca şi marea, este foarte capricios. Când un pescar prinde o plasă plină, se bucură. Dar apoi începe să aleagă peştele bun de cel rău, şi la final cea mai mare parte din plasă se întoarce în mare. Atunci îl apucă disperarea. La fel se întâmplă şi cu predicatorul. Prin predica sa din biserică el reuşeşte să îi capteze pe credincioşi, să îi prindă în plasă. Mai apoi însă, mulţi din cei prinşi în plasa sa se întorc împotriva lui. Avem atâtea exemple din experienţa noastră sau a altora. Cât de mulţi dispreţuiesc harul şi darul primit!

Printre cei ce stau la marginea lacului este şi Domnul. El se urcă în corabia lui Simon, pe care mai apoi avea să-l numească Petru (Luca 5,3). Iisus îi cere lui Petru să o îndepărteze puţin de mal, ca toţi să îl poată vedea. Iisus a transformat corabia în amvon, şi a început să predice: "***Şi şezând în corabie, învăţa, din ea, mulţimile***". Aceasta ne poate foarte bine sluji drept lecţie, că Evanghelia lui Hristos, Cuvântul lui Dumnezeu, nu este legat de vreun loc anume, în nici un caz doar de amvoanele bisericilor noastre. Acţiunea predicării poate şi trebuie să aibă loc oriunde, după cum îi scria Pavel lui Timotei: "***Propovăduieşte cuvântul, stăruieşte cu timp şi fără de timp, mustră, ceartă, îndeamnă, cu toată îndelungarăbdare şi învăţătura***" (2Timotei 4,2). Ca să fiu mai clar: locul unde stau acum este un amvon de unde vă predic. Dar şi restaurantul unde merg să îmi mănânc amiaza poate să fie un amvon. Mergând pe stradă sau intrând în magazine… toate sunt situaţii ce pot deveni amvoane. Tot ce spun trebuie să fie ca o predică – o predică de care să beneficieze semenul meu. Atâţia oameni spun despre preot: "Ce bun este! Ce frumos vorbeşte!" Doar că bunătatea în conceptul creştin este foarte diferit de altele. *Adevăratul creştin este mereu atent la limbajul său şi nu îşi permite să rostească cuvinte dure. Creştinul onest şi adevărat nu se schimbă, indiferent de ameninţările dimprejur.*

La sfârşitul predicii, Iisus îi cere lui Petru să ridice ancora şi să meargă în larg, ca să mai arunce odată năvodul. Petru obiectează imediat: "***Învăţătorule, toată noaptea ne-am trudit şi nimic nu am prins***". Acelaşi pesimism îi caracterizează şi pe oamenii de astăzi, mai ales când trebuie să o ia de la capăt cu ceva. Cât de familiare sunt exprimările: "Este imposibil să fac asta! Nu ar fi trebuit să începem aşa! Nu trebuia să ne facem o biserică aşa mare, pentru o comunitate aşa mică! Episcopul sau preotul nu au nici un drept să facă aceasta!" Ce greşeală… Poziţia creştinului în societate trebuie să fie mereu pozitivă. Creştinismul este o experienţă pozitivă, nu o negaţie. Singurul domeniu în care creştinul îşi poate permite negativismul este atitudinea faţă de păcat. Dar când este vorba de progres, el trebuie să fie mereu optimist, încrezător că Dumnezeu este cu noi. Ne încredem în providenţa Sa, în iubirea Sa paternă.

Domnul insistă, iar Petru aruncă plasa totuşi: "***dar, după cuvântul Tău, voi arunca mrejele***". Plasa, abia scufundată, devine grea: "***făcând ei aceasta, au prins mulţime mare de peşte, că li se rupeau mrejele***". Petru este şocat. Da Petru, dar nu ai de ce să fi surprins! Noaptea trecută te-ai chinuit teribil să pescuieşti, dar fără Hristos. Astăzi mrejele tale sunt pline cu binecuvântările Sale. Cum ar putea rămâne plasele goale? Este desigur o lecţie şi pentru noi. Adesea aruncăm plasele fără să ne amintim de Hristos, fără să căutăm binecuvântarea Sa. Mulţi apelăm la forţă dacă treburile nu merg. Eforturile sunt însă în van, investiţiile pierdute, iar

speranţele nu se împlinesc. De fapt, fără Dumnezeu şi fără Hristos, nu putem să obţinem roadă.

Prima reacţie a lui Petru la această lucrare miraculoasă a lui Iisus a fost conştientizarea nimicniciei sale. El îi spune: "***Ieşi de la mine, Doamne, că sunt om păcătos***." E ca şi cum i-ar spune: "Du-te de pe corabia mea, căci nu e un loc pentru tine. Tu eşti curat!" Nu, Petru, greşeşti. Domnul a venit pentru cei păcătoşi. Cei bolnavi au nevoie de medic, a spus El odată, nu cei sănătoşi. Iată ce fapt ciudat: din predicarea lui Iisus, păcătoşii – ca Petru – au devenit mari predicatori.

Dragi credincioşi, să ne bucurăm. Păcătoşii devin predicatori, apostoli, Părinţi ai Bisericii. "***Simone, nu te teme; de acum înainte vei fi pescar de oameni***". Iubiţii mei, păşiţi înainte: Iisus Hristos vă aşteaptă pe voi, mă aşteaptă şi pe mine. Veniţi, El are un loc pentru fiecare, pentru ca să puteţi sta la propriul vostru amvon şi să predicaţi despre măreţia lui Dumnezeu. ***El, aşa după cum amintea şi Sf. Ioan Gură de Aur, îl acceptă la fel şi pe ultimul şi pe primul.*** Dă aceeaşi răsplată abundentă primului ca şi ultimului. Iar sarcina ce-o avem este, într-adevăr, uşoară, dacă o facem împreună cu El. Amin.

Părintele Vasile Gordon - Predică la Duminica a XVIII-a după Rusalii - Pescuirea minunată

„Nu te teme, de acum înainte vei fi pescar de oameni”! (Luca, 5, 10).

Vă amintiţi, iubiţi credincioşi, cui i-au fost adresat aceste cuvinte? Lui Petru şi le-am auzit în Sfânta Evanghelie rânduită astăzi. O Evanghelie de la Luca, capitolul al V-lea, care poartă ca titlu în calendar, scris cu roşu în paranteză: „Pescuirea minunată”, deci o minune făcută de Mântuitorul în faţa ucenicilor săi, la vederea căreia Petru s-a înfricoşat şi au zis: „Ieşi Doamne de la mine, că sunt om păcătos” (Luca 5, 8).

Petru şi-a dat seama sau cel puţin intuia, că dacă Iisus Hristos nu este chiar Dumnezeu (căci nu gândea el încă atât de sus) este Cineva deosebit, un Profet foarte mare. De aceea s-a înfricoşat. Şi atunci l-a liniştit Mântuitorul şi i-a zis: „Nu te teme, de acum înainte vei fi pescar de oameni!”.

De fapt, aceste cuvinte nu i se adresează numai lui Petru. Cu el a dialogat pentru că el luase cuvântul, ca fiind mai în vârstă decât ceilalţi apostoli, iar Iisus i-a răspuns lui, dar prin el tuturor ucenicilor. Pentru că, altfel dacă numai lui Petru i-ar fi dat această putere şi chemare să fie pescar de oameni, să-i „tragă” pe oameni la creştinism, n-ar mai fi zis după înviere tuturor: „Mergeţi, învăţaţi toate neamurile şi botezaţi în numele Tatălui şi al Fiului şi al Sfântului Duh” (Matei, 28, 19).

Înaintând, însă în înţelesul mesajului evanghelic de astăzi, spunem că nu numai apostolilor li s-a adresat această chemare, sau acest dar de a fi pescari de oameni, ci şi urmaşilor lor, episcopi, preoţi la modul special, de asemenea tuturor creştinilor, la modul general.

Deci fiecare creştin, care este botezat în numele Sfintei Treimi, are această preoţie împărătească sau generală, fiecare dintre dumneavoastră are menirea de a fi pescar de oameni în sensul evanghelic al cuvântului.

Vedeţi dumneavoastră, oamenii în general sunt destul de influenţabili, de aceea sunt atraşi într-o parte sau într-alta şi în politică şi în religie şi în viaţa socială etc. Există anumiţi inşi care au o putere de influenţă mai mare şi-i polarizează în jurul lor pe ceilalţi. Şi cheamă, îi „pescuiesc", spre o direcţie sau alta. Uneori spre lucruri bune, frumoase, alteori spre lucruri rele, spre pierzanie.

Acum ne referim concret la această pescuire pentru creştinism, pentru învăţătura Domnului. Şi fiecare este chemat la locul lui, în casa lui, în „pătrăţica" lui, cum am spune, să aibă o influenţă pozitivă asupra celor din jur şi să-i cheme, cu mult tact, nu cu multe cuvinte, uneori poate fără cuvinte.

Căci mai presus de cuvinte, sau chiar fără cuvinte, se face chemarea prin exemplu personal. Te văd oamenii la locul de muncă, acasă, ori în altă parte, că eşti cumsecade, cinstit, corect, că-ţi respecţi cuvântul şi aşa mai departe. Nu trebuie să spui multe cuvinte. Ei se vor lipi de dumneata şi vor observa că eşti creştin bun, că eşti creştin ortodox. Şi te vor întreba, poate, într-o bună zi: „La ce biserică mergi?". „La cutare". „Da? Poate vin şi eu". Şi uite aşa ajuţi un suflet să se apropie de Dumnezeu. Dar cu tact, cu mult tact. Altfel, dacă îl cicăleşti, sau îl sperii, apostrofându-l: „Nu mergi la biserică, vai! Nu te-ai spovedit niciodată, vai de mine şi de mine!".

Şi omul, după ce că nu s-a spovedit niciodată îl şi înfricoşezi, îl îndepărtezi şi mai rău de biserică. Deci trebuie exemplu personal şi tact. Şi ca să avem tact, iubiţi credincioşi, ce trebuie să facem mai întâi şi întâi? Să ne rugăm lui Dumnezeu ca să ne ajute să avem, totodată să privim la modelele pe care Biserica ni le înfăţişează.

Iubiţi credincioşi, încercăm, acum, să prezentăm pe scurt un model de „pescar de oameni", un exemplu extraordinar, pe care nu putem să-l trecem cu vederea. Este vorba de Sfântul Mucenic Ierarh Antim Ivireanul. Canonizarea lui s-a făcut în Biserica noastră în anul 1992 şi este trecut în calendar pentru ziua de 27 septembrie... .

Să vedem în ce a constat exemplul lui extraordinar. Cum a ostenit el de a ajuns să fie pescar de oameni.

Ştiţi, desigur, că a fost mitropolit. Dar până să ajungă mitropolit a avut nişte vrednicii, pe care istoria noastră bisericească le-a consemnat. N-am să intru acum în amănunte biografice. Vă sunt la îndemână, nu numai în cărţile noastre bisericeşti. Chiar şi cărţile de literatură laică i-au oferit, cu generozitate, un loc de cinste.

Era originar din Iviria (Georgia) şi a fost dus de acolo la Istambul, rob la turci. Aici probabil, spun cercetătorii, ar fi învăţat el şi limba română, că între robii de acolo vor fi fost şi mulţi români. S-a dovedit un tânăr cu multe şi mari calităţi, despre care a auzit şi vrednicul de pomenire Constantin Brâncoveanu, Sfântul Constantin Brâncoveanu, domnitor al Ţării Româneşti.

L-a remarcat, aşadar şi l-a adus în ţară. L-a adus mai întâi ca tipograf pentru că ştia şi acest meşteşug al tipografiei. Şi a înfiinţat el tipografii la Sangov, după aceea la Bucureşti şi când va fi episcop de Râmnic, Antim va înfiinţa o tipografie şi aici, apoi iar la Bucureşti, ca mitropolit.

Dar vreau să deschid o paranteză şi să remarcăm împreună un fapt, deloc întâmplător. Domnitorul Constantin Brâncoveanu, înţelept, aşa cum mărturisesc despre el cronicile, a ştiut să-şi atragă în jurul lui nişte oameni capabili, pentru că aici este secretul reuşitei. Căci Antim nu era numai om de caracter ci şi învăţat, cunoscător a mai multe limbi străine, inclusiv a noastră, deşi el nu era român. Dar a avut dragoste pentru limba română şi nu numai că a învăţat-o pentru el însuşi, dar a ajuns să fie, ştiţi foarte bine, ctitor al limbii şi literaturii române, prin scrierile lui.

Ei bine, Constantin Brâncoveanu i-a remarcat aceste calităţi, l-a încurajat şi până la urmă, ca semn de mare apreciere l-a chemat mitropolit al Ţării Româneşti.

Iubiţi credincioşi, vă prezentăm acum două cărţi. Una mai veche pe care scrie: „Antim Ivireanul - Predici”, din care îngăduiţi să citim un mic fragment spre a vedea ce respect avea el faţă de cuvânt, faţă de limba română. Cât de frumos vorbea, cât de frumos predica, dar cât de smerit era în acelaşi timp în cuvântul lui.

Când a fost ales mitropolit a ţinut o cuvântare, la instalarea lui, din anul 1708 şi la un moment dat a zis aşa: „Dar Dumnezeu nu a căutat la micşorarea şi netrebnicia mea, nu s-a uitat la sărăcia mea, la străinătatea mea. N-a socotit prostia şi neştiinţa mea, ci a căutat Dumnezeu la bogăţia şi noianul bunătăţii sale şi a acoperit de către

oameni toate fărădelegile mele care sunt mai multe decât toţi perii capului meu şi decât nisipul mării. Şi m-a înălţat nevrednic fiind la această mare vrednicie a arhieriei şi m-au trimis la dumneavoastră să vă fiu păstor, părinte sufletesc, rugător către Dumnezeu pentru sănătatea şi spăşenia (adică mântuirea, n.n.) dumneavoastră şi a cinstitelor dumneavoastră case, purtător de grijă pentru cele ce ar fi spre folosul mântuirii şi să vă fiu mângâiere la scârbele robiei celei babiloneşti ale acestei lumi, precum a fost odinioară Ieremia, proorocul, norodului lui Dumnezeu".

Şi alte asemenea cuvinte pot fi citite în Cuvântul de instalare, care este o perlă a omileticii, a predicii, în acelaşi timp a literaturii noastre române.

A doua carte pe care o am aici este mai recentă, chiar foarte recentă, tipărită în 1997 prin grija profesorului nostru de la teologie, Mihail Rădulescu, profesor de franceză şi engleză, totodată apreciat scriitor. Cartea se numeşte „Antim Ivireanul învăţător, scriitor, personaj" şi am ales două exemple de aici care mi se par minunate.

Mai întâi domnul profesor descoperă în Antim Ivireanul un extraordinar peisagist. Nimeni nu s-a gândit până acum cât de frumoase sunt descrierile lui Antim Ivireanul cu privire la peisaje, la un fenomen natural, sau la un loc din natură.

Şi vă dau un mic exemplu. Într-o predică vorbeşte Antim Ivireanul despre Naşterea Domnului şi despre condiţiile precare în care Fecioara Maria a fost nevoită să nască. Auzim mereu că Iisus S-a născut într-o peşteră, dar de fapt era un grajd. Vedem şi în picturi, sau citim în descrieri, că Maica Domnului s-a adăpostit într-o peşteră, lângă o iesle, dar se ştie că a fost un grajd în realitate.

Sigur că în picturi apar acolo boi frumoşi, mieluşei, totul străluceşte, dar nu a fost aşa. O biată tânără de 16 ani, 17 cel mult, negăsind loc de găzduire, s-a adăpostit într-un grajd şi acolo i-a venit vremea să nască, exemplu suprem de smerenie pentru Mântuitorul Iisus Hristos.

Din smerenie, n-a folosit puterea Lui dumnezeiască să găsească un sălaş comod, într-un hotel undeva, ci a vrut să dea un exemplu în timp de smerenie absolută.

Ei bine, lui Antim Ivireanul nu-i scapă acest fapt uimitor şi scrie aşa: „Iar osteneala şi greutatea călătoriei acesteia prea lesne o va putea cunoaşte cine ştie cine. De va vrea să socotească vremea şi cine ar fi fost cei care călătorea (citim din textul acela din secolul al XIIIV-lea). Că era pe la miezul iernii, când pământul şi apele sunt

îngheţate de ger şi de vânturile cele reci. Şi fecioara tânără şi ruşinoasă care nici din casă nu era obişnuită a ieşi şi fiind aproape a naşte purcede spre o cale grea şi anevoie ca aceasta şi apropiindu-se de Vitleem doar ar găsi o casă mai cuvioasă, ca să nască fecioara aceasta într-însa, iarăşi însă iubitorul de sărăcie, Domnul, a poftit într-o aşezare smerită ca să se nască".

Mai departe profesorul Mihail Rădulescu atrage atenţia că Antim Ivireanul nu era prea la curent cu clima de la locurile sfinte de acolo, că nu este ger aşa de mare acolo, dar Antim şi-a imaginat şi a descris peisagistic evenimentul şi locul de atunci.

Iubiţi credincioşi, înainte de a încheia, socotim oportun să mai deschidem puţin această cărticică, care mi s-a părut inedită prin inteligenţa şi dragostea cu care a fost ea alcătuită. Are un capitol intitulat în felul următor: „Cugetări comentate din opera lui Antim Ivireanul". Ceva ce nu s-a mai publicat. Deci maxime şi cugetări.

Şi pleacă în acest demers de la o zicere a lui Lucian Blaga care sună aşa: „Proverbul este înţelepciunea omului păţit, iar nu simplu a omului cu experienţă care priveşte lumea ca spectator".

Am să mai citesc o dată ca să puteţi să reţineţi: „Proverbul este înţelepciunea omului păţit, iar nu simplu a omului cu experienţă care priveşte lumea ca spectator". Adică, a ieşit proverbul atunci când omul a păţit ceva.

Câte proverbe n-au românii! Şi atât de înţelepte! Deci nu priveşti de undeva, stând deoparte şi începi să scrii proverbe. Nu. Ci, din interiorul bucuriei sau al necazului, al păţaniei. Antim Ivireanul aşa a scris cugetările sale. Am ales câteva. Sigur, aici sunt comentate. Noi nu prezentăm detaliat comentariul.

Zice Antim Ivireanul aşa: „Binele nu iaste bine dacă nu se face bine". Mai departe: „Nu socotesc cu altul nimic ca să-i poată vâna omul pe oameni (apropo de pescari de oameni) fără numai cu învăţătura şi cu cuvântul". Iar în alt loc, despre înţelegere: „Ce ascultaţi să auziţi". Este diferenţă între ascultare şi auzire, de aceea se spune că, uneori, cuvintele intră pe o ureche şi ies pe cealaltă. Deci în sens de înţelegere. Ce ascultaţi să înţelegeţi şi după aceea să urmaţi.

Aşa şi noi în Sfânta biserică, învăţăm multe, auzim multe, ascultăm multe, dar ce ascultăm să auzim, adică să intre bine în fiinţa noastră.

Şi încă unul. Despre rău: „Răul a se face este lesne, iar a se desface este anevoie”. Cât de uşor este să faci rău şi cât de greu este să-l repari!

Am ales aceste fragmente iubiţi credincioşi, ca să aducem un modest de omagiu celui care a fost cărturar, tipograf, preot, episcop, mai apoi mitropolit şi nu trebuie să încheiem până nu spunem, poate nu ştie toată lumea că, deşi a avut o asemenea vrednicie, înfiinţând atâtea tipografii în care a tipărit peste 60 de cărţi, între care foarte multe în limba română.

Auziţi? Un străin, vine, ne face tipografie şi tipăreşte foarte multe cărţi. Ei bine după aceste vrednicii, în loc să se bucure de recunoştinţă, a fost victima unor intrigi. Căci intrigile au fost de când lumea şi vor fi cât va fi lumea.

Cineva din anturajul domnitorului, i-a făcut lui Constantin Brâncoveanu pâră pentru mitropolit. Săracul, cu nişte acuzaţii că nu ne vine să credem când le citim, nici nu le pomenim, pentru că nu era vinovat. Istoria a dovedit, cercetările au dovedit. Dar el, săracul, n-a avut altă cale decât să scrie.

A scris: „Măria Ta oricând mă retrag din scaun, dar e bine să ştii adevărul”. Şi i-a scris adevărul. Şi Brâncoveanu nu l-a demis. Nu l-a demis pentru că a fost înţelept. Mai apoi a fost sacrificat Brâncoveanu la 1714, ştiţi foarte bine cu cei patru fii ai săi şi cu sfetnicul Ianache. Şi cu ceilalţi.

A rămas mitropolitul singur în bătaia sorţii. La tron a fost pus alt domnitor, Nicolae Mavrocordat, omul turcilor dintr-un început. Şi cum Antim Ivireanul privea spre răsărit, pe atunci cu nădejde, spre ruşi, ca la nişte fraţi întru ortodoxie, răuvoitorii i-au făcut pâră la Înalta dar păgânească Poartă. Sigur, fără să se amestece prea mult în politică, ci ca un păstor care era, ca mitropolit şi-a spus cuvântul şi a zis: „Noi încercăm să ne unim cu creştinii, cu ruşii, nu cu păgânii”.

Ei bine, turcii erau la putere şi Mavrocordat a cerut la Istambul patriarhului să-l caterisească pe Antim Ivireanul şi auziţi, de la Constantinopol în mare grabă au trimis scrisoare de caterisire. Pentru cine? Pentru cel mai vrednic ierarh de atunci al ortodoxiei. Şi numaidecât Mavrocordat a dat poruncă să fie legat Antim şi dus şi închis la Mânăstirea Sinai - Sfânta Ecaterina.

Dar Mavrocordat dăduse poruncă slujitorilor să-l ucidă pe drum. Şi undeva în drum spre Adrianopol, în a doua parte a lunii septembrie 1716, a fost martirizat prin tăierea capului, Antim Ivireanul, ctitor de limbă şi cultură românească.

El nu rămâne în conştiinţa noastră numai ca un mare cărturar, ca un mare ierarh, ci şi ca un sfânt. Este un sfânt în ceruri despre care suntem convinşi că n-a uitat neamul românesc şi se roagă împreună cu ceilalţi sfinţi ai noştri.

De aceea încheiem, cu toată recunoştinţa faţă de minunatul pescar de oameni şi zicem: „Sfinte Mucenice Antim, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi”. Amin!

(cuvânt rostit în anul 1998, când pomenirea Sfântului Mucenic Antim a coincis cu ziua acestei duminici)

Preot conf. univ. dr. Octavian Pop - Predică la Duminica a 18 - a după Rusalii - Smerenia

„Şi făcând ei aceasta, au prins mulţime mare de peşte, că li se rupeau mrejile” (Luca V, 6).

În Sfânta Evanghelie de astăzi ni se vorbeşte despre pescuirea minunată, minunea săvârşită de Domnul şi Mântuitorul nostru Iisus Hristos cu Simon Petru şi cu alţi pescari care toată noaptea s-au trudit şi nimic nu au prins. „Şi răspunzând Simon, a zis: Învăţătorule, toată noaptea ne-am trudit şi nimic nu am prins” (Luca V, 5). La Îndemnul Mântuitorului, Simon a aruncat mrejile mai adânc, în lacul Ghenizaretului, şi „au prins mulţime mare de peşte, că li se rupeau mrejile” (Luca V, 6).

Această amintire despre pescuirea minunată ne demonstrează succint, cum fapta Mântuitorului a determinat o cotitură în viaţa unor pescari, făcându-i să-şi părăsească meseria lor şi să se înroleze ca slujitori ai lui Dumnezeu, ai oamenilor şi ca Apostoli şi propovăduitori ai Legii evanghelice.

Simon Petru s-a smerit atunci când a văzut această minune săvârşită de Domnul Iisus şi fără a se mândri, îşi recunoaşte păcătoşenia şi slăbiciunile şi îi zice lui Iisus, căzând la genunchii Lui: „Ieşi de la mine, Doamne, că sunt om păcătos” (Luca V, 8).

Simon Petru şi-a dat seama, în faţa minunii săvârşite, ce era el în realitate şi ce i se cuvenea lui Iisus. Spaimă mare i-a cuprins pe toţi care au fost de faţă la săvârşirea acestei minuni, între care erau şi Iacov şi Ioan, fiii lui Zevedeu, „căci spaima îl cuprinsese , pe el şi pe toţi cei care erau cu el, pentru pescuitul peştilor pe care îl prinseseră. Tot aşa şi pe Iacov şi pe Ioan, fiii lui Zevedeu, care erau împreună cu Simon" (Luca V, 9-10).

Mântuitorul Iisus Hristos, văzând smerenia lui Simon, îi zice: „Nu te teme, de acum înainte vei fi pescar de oameni" (Luca V, 10).

Ne punem întrebarea ce i-a determinat pe aceşti oameni să-şi părăsească ocupaţia, familiile lor, şi să-L urmeze pe Domnul Iisus? Hotărârea lor de a-L urma pe Iisus este nepătrunsa şi nebiruita putere a dumnezeiescului, este pilda vieţii Sale curate şi sfinte, virtutea smereniei. ***Mulţi au propovăduit învăţături înalte pe care ei nu le-au urmat, pe când Mântuitorul Iisus Hristos a împlinit tot ce a învăţat. Asemenea pescarilor din Evanghelia de astăzi, pilda vieţii neprihănite a Mântuitorului stă ca o carte deschisă în faţa noastră, El este lumină pentru noi, după nopţi lungi de pescuit în deşert. Pentru smerenia lui Simon şi a celorlalţi pescari, harul lui Dumnezeu a coborât peste ei şi au devenit pescari de oameni, apostoli.***

Smerenia e păzitoarea şi temelia tuturor virtuţilor, deoarece cu ea toate virtuţile devin mai adânci şi desăvârşite. Ea stă la temelia vieţii noastre spirituale, ea se afla la temelia tuturor celorlalte virtuţi şi este izvorul oricărui har ceresc.

Dreptatea şi tăria se sprijină tot pe smerenie. Ştim că tăria noastră nu o avem decât de la Dumnezeu, dacă suntem convinşi de slăbiciunea proprie. Prima virtute a creştinului este smerenia.

Cu smerenia vom avea toate celelalte virtuţi, fără ea, chiar dacă le vom avea pe toate, nu vom avea nici una.

Domnul nostru Iisus Hristos, spre a ne face să înţelegem că această virtute este cea mai preţioasă dintre toate virtuţile, începe „fericirile", cu smerenia, când zice: „Fericiţi cei săraci cu duhul, că a lor este Împărăţia Cerurilor" (Matei V, 3). Fericitul Augustin spune că: „cei săraci cu duhul" sunt cei smeriţi.

Apostolul Petru dă frumoase îndemnuri fiilor duhovniceşti, zicând: ***„Supuneţi-vă preoţilor şi toţi, unii faţă de alţii, îmbrăcaţi-vă întru smerenie, pentru că***

Dumnezeu celor mândri le stă împotrivă, iar celor smeriţi le dă har" (I Petru V, 5).

Smerenia este o virtute iubită de Mântuitorul, prin care vrea să fie imitat de toţi cei care vor să-L urmeze, când zice: ***„Luaţi jugul Meu asupra voastră şi învăţaţi-vă de la Mine că sunt blând şi smerit cu inima şi veţi găsi odihnă sufletelor voastre" (Matei XI, 29).***

Smerenia este un adevăr, de aceea Domnul nostru Iisus Hristos a zis: „Dacă tu vei osebi lucrul de preţ de cel fără de preţ vei fi ca gura mea" (Ieremia XV, 19), adică ceea ce este al lui Dumnezeu de ceea ce este al nostru şi dacă vom putea deosebi ceea ce este de valoare de ceea ce este josnic, vom fi asemenea gurii Sale.

Smeritul nu se încrede în puterile lui proprii, având mereu în minte şi în inimă cuvintele Psalmistului: „De n-ar zidi Domnul casa, în zadar s-ar osteni cei ce o zidesc; de n-ar păzi Domnul cetatea, în zadar ar priveghea cel ce o păzeşte" (Psalm CXXVI, 1). Omul smerit e bucuros atunci când alţii îi cunosc defectele şi lipsurile şi nu se supără dacă unii îl întrec fie prin bogăţia lor, fie prin iscusinţa lor, sau chiar prin virtutea lor.

- ⇒ *Acela este smerit care ascultă de părinţii şi de mai marii lui, având pildă pe Mântuitorul, care s-a făcut ascultător până la moartea pe cruce.*
- ⇒ *E smerit acela care acceptă şi primeşte cu bucurie sfaturile şi îndemnurile altora şi le urmează în lucrarea lui.*
- ⇒ *Smerit este acela care iubeşte pe cei mai de jos decât el sau pe cei care-i sunt supuşi.*

Smerit a vorbit despre Iisus Hristos, Sfântul Ioan Botezătorul, când a zis: „Cel ce vine după mine, care înainte de mine a fost şi căruia eu nu sunt vrednic să-i dezleg cureaua încălţămintei" (Ioan, 27).

Această smerenie e temelia întregii desăvârşiri evanghelice şi a vieţii spirituale.

Smerenia e drumul drept şi sigur pe care, dacă vom umbla, nu vom greşi niciodată. Întotdeauna cel smerit se bucură de pacea inimii, care e binele cel mai mare, pe care îl poate avea omul pe pământ şi, tot din smerenie izvorăşte pacea, bucuria şi fericirea.

Să ne punem încrederea în Dumnezeu şi să fim încrezători în puterea Lui, să dovedim râvnă în săvârşirea lucrării binelui de slujire a semenilor, ca astfel prin tot

binele ce-l facem pentru semeni, să împlinim poruncile Mântuitorului şi să contribuim la binele întregii omeniri. Amin.

Părintele Ion Cârciuleanu - Duminica I-a după Înălţarea Sfintei Cruci (a XVIII-a după Rusalii) - Pescuirea minunată

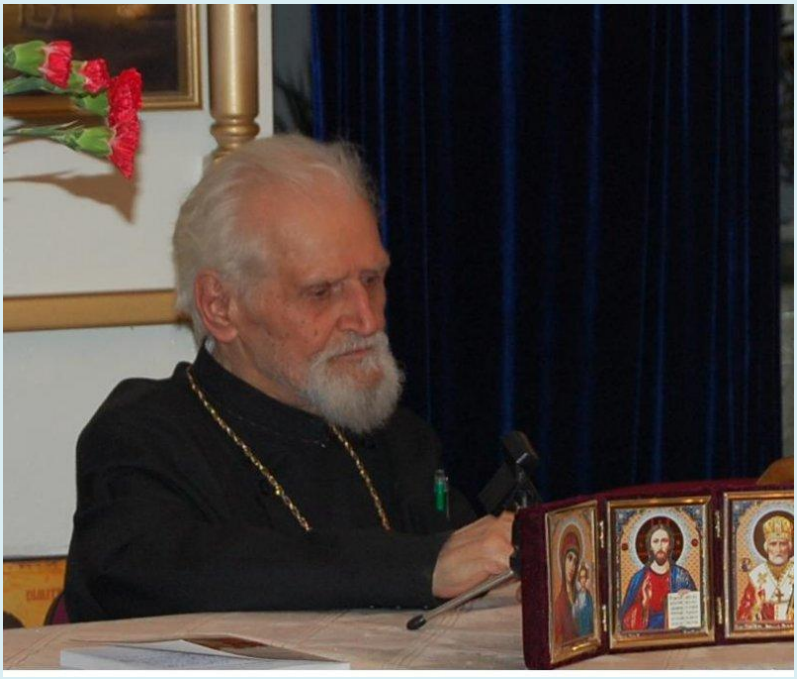

Sfânta Evanghelie de astăzi ne înfăţişează din nou întâmplarea cu alegerea celor dintâi apostoli ai Domnului: Petru (numit mai înainte Simon) şi Andrei, fiii lui Iona, Iacob şi Ioan, fiii lui Zevedeu. Ei au fost cei dintâi chemaţi la slujba apostoliei.

Spre miezul nopţii, două corăbii de pescari brăzdau apa. Una era a lui Simon Petru, alta a lui Iacob şi Ioan, fiii lui Zevedeu, toţi pescari din Betsaida, având fiecare însoţitorii trebuitori, pentru un pescuit bogat. Peştele se prinde mai uşor în nopţile liniştite, şi de aceea aceşti vestiţi pescari din Galileea foloseau prilejul pentru a face o treabă cu spor. Dar truda le-a fost zadarnică. Toată noaptea au vâslit în sus şi în jos, pentru a găsi un loc cu noroc pentru mreje, fără, însă, să prindă ceva. Când zorile s-au ivit din depărtări şi soarele s-a arătat la răsărit, ei s-au retras la ţărm, îngânduraţi şi necăjiţi, că o noapte aşa de prielnică le-a fost fără folos. Ea fusese în adevăr aşa, dar nu în zadar, ci pentru a prilejui un folos mult mai mare şi mai general, care avea să fie nu numai al celor două familii de pescari, ci al omenirii întregi. Căci iată ce se petrece mai departe: *Pe când pescarii îşi spălau mrejele şi se pregăteau să plece, ei văd la ţărm mulţime mare de popor îmbulzindu-se să asculte pe cineva care îi vorbea. Era Iisus, despre ale cărui învăţături se dusese vestea în tot ţinutul Galileei. Văzând pe pescari, Domnul Iisus lasă mulţimea şi vine în corabia lui Petru, pe care îl roagă s-o depărteze puţin de la mal; iar fiindcă*

*mulţimea veni şi ea spre corabie, Iisus îşi urmă predica. Când a terminat, mulţimea a rămas îngândurată de cele ce auzise, iar Iisus rugă pe Petru să depărteze corabia mai în larg şi să arunce mrejele în mare, pentru a încerca din nou să pescuiască. Mirat de acest îndemn la o trudă care i se părea zadarnică, Petru zice: "**Toată noaptea ne-am ostenit şi nu am prins nimic, deşi timpul şi apa au fost prielnice. Totuşi, după cuvântul Tău, voi arunca mreaja**". Abia trecuseră câteva momente şi mrejele începură să se mişte şi să se afunde. Era semn că peştele intra în plasă. Mai aşteptară puţin, dar mrejele deveniseră atât de grele, încât ameninţau să se rupă.*

Făcură semn la cei din a doua corabie, să le vină în ajutor.

Aceştia, miraţi, vin în grabă, trag împreună mrejele, le răstoarnă în corabie, care de asemenea se umple şi constată, cu mirare, că amândouă corăbiile stau gata să se scufunde din cauza greutăţii şi mulţimii peştilor.

*Toţi rămân uimiţi de această întâmplare. Atâta peşte prins în câteva clipe, când o noapte întreagă pescarii nu izbutiseră să prindă nimic. Petru, care era un suflet simţitor, în faţa acestei întâmplări minunate, mai uimit decât toţi ceilalţi, a căzut în genunchi şi a zis, plin de frică şi de mirare: **"Ieşi de la mine, Doamne, că sunt om păcătos. Ce putere înfăţişezi înaintea noastră, dacă faci să se întâmple asemenea lucruri care trec închipuirea şi puterile noastre pământeşti?"** Senin, blând şi îngăduitor, Iisus se apropie de Petru şi îi zice: **"Nu te teme! De acum vei fi pescar de oameni!"** Iată ce putere are cuvântul lui Iisus! Oamenii îşi lasă toate ale lor, familia, meseria, locul lor drag şi-L urmează.* Din pescuitori de peşte devin pescuitori de oameni, devin apostoli, trimişii lui Iisus în lume, vestitorii Sfintei Evanghelii, solii Împărăţiei lui Dumnezeu către oameni, "fiii împărăţiei". Printr-un singur cuvânt şi printr-o singură privire, viitorii apostoli sunt aduşi la picioarele lui Iisus.

Prezenţa lui Iisus şi chemarea Sa au făcut ca aceşti pescari să dea un răspuns imediat la chemarea Mântuitorului, ceea ce constituie în istoria omenirii unul dintre cele mai mari evenimente. ***Căci cu aceleaşi cuvinte: "Veniţi după Mine" şi cu o simplă privire sunt chemaţi în slujba apostoliei Filip din Betsaida, Natanail cel fără vicleşug, Matei vameşul şi tot restul cetei apostolice. Cea mai mare parte sunt pescari, numai unul vameş, oameni simpli, umili, suflete curate ca natura în mijlocul căreia îşi câştigau existenţa, minţi nealterate de cultura rabinică şi de învăţătura fariseică, firi deschise, capabile de credinţă şi devotament, de renunţări şi sacrificii.***

De ce Domnul nostru Iisus nu-şi găseşte ucenici printre alţi oameni: preoţii legii vechi, fariseii cei învăţaţi, oamenii cei bogaţi, dregătorii cei mai respectaţi din toată lumea? Iată că rânduiala lui Dumnezeu este alta decât cea a firii noastre. ***Alege apostoli dintre oameni săraci, pescari şi oameni simpli, pentru ca oricine să-şi dea seama că de la Dumnezeu s-a făcut aceasta.*** "***Dumnezeu şi-a ales pe cele nebăgate în seamă, ca să dea jos pe cele ce sunt, aşa că nici un trup să nu se laude în faţa Lui***" (I Cor. 1, 27). Aceşti oameni cinstiţi şi curaţi la inimă aşteptau cu nerăbdare pe Mesia şi erau gata să jertfească totul numai ca să-L urmeze. Pentru aceasta ochii Domnului se opresc asupra lor, chiar dacă mintea lor nu va putea înţelege totdeauna pe Învăţătorul lor, chiar dacă uneori se vor îndoi de El şi vor şovăi şi poate nu-i vor putea pricepe toate învăţăturile şi pildele, iar la urmă, în momentele grele îl vor părăsi. Toate le vor fi iertate pentru inima lor curată şi râvna cu care au răspuns la chemarea Lui dintâi.

Cum şi-au îndeplinit apostolii chemarea lor şi prin ce putere? Fără puterea dumnezeiască ce li s-a dat şi fără harul Sfântului Duh ce s-a coborât în ziua Cincizecimii, ucenicii Domnului n-ar fi putut face ceea ce au făcut şi n-ar fi jucat nici un rol. Ar fi rămas şi ar fi continuat să ducă mai departe viaţa lor de pescari şi de oameni simpli, neştiută de nimeni. Dar Iisus i-a smuls din mulţimea necunoscută, din viaţa obişnuită, dându-le o misiune sfântă. Cuvântul Evangheliei se răspândeşte prin ei cu uimitoare repeziciune. "***În tot pământul a ieşit vestirea lor şi la marginile lumii, cuvintele lor***". Când apostolii porniră în lume ca să vestească cuvântul lui Hristos, lumea era idolatră; într-un timp istoric scurt, marea majoritate a lumii renunţase la închinare la idoli, pentru a îmbrăţişa Evanghelia Domnului. Crucea Domnului, obiect de ocară şi ruşine, devine mijloc de mântuire, obiect de închinare şi iubire. Roma însăşi, stăpâna lumii, intră în mrejele învăţăturii lui Iisus, aşa încât, după cuvântul lui Tertulian, ***"creştinii sunt pretutindeni, ocupând cetăţile, câmpiile, palatele, senatul şi forul, lăsând păgânilor numai templele goale".***

Trimiţându-şi ucenicii la propovăduire, Iisus nu le făgăduieşte bunăstare, ranguri, mărire şi slavă, ci dimpotrivă, le-a spus că în lume necazuri vor avea, că vor fi batjocoriţi şi urâţi. Totuşi, opera lor este măreaţă şi trainică pentru întemeierea Bisericii şi răspândirea creştinismului. ***Transformarea pescarilor din Galileea în apostoli neînfricaţi s-a făcut cu puterea lui Iisus, Fiul lui Dumnezeu.*** În propovăduirea lor, nimic nu i-a înfricoşat, căci, după învăţătura Sf. Apostol Pavel, ***nici foamea, nici setea, nici lungimea timpului, nici trufia celor bogaţi, nici persecuţiile celor puternici, nici moartea, nimic nu i-a înspăimântat.*** Istoria creştinismului ne spune că prin învăţătura lui Iisus, propovăduită de apostoli şi urmaşii lor s-a regenerat lumea păgână. Iubirea de oameni a dat libertate robilor.

Spitale şi aziluri binefăcătoare au apărut în curând alături de ruinele amfiteatrelor stropite cu sânge omenesc.

Dar întâmplarea aceasta are şi un alt tâlc adânc. Ea nu este numai semnul biruinţelor pe care, mai târziu, ucenicii Domnului le vor avea între oameni, răspândind învăţătura Sa, ci şi încredinţarea că această omenire, în întregul ei, ca şi fiecare din noi, în parte, nu putem realiza nimic trăitor, în afara învăţăturii Lui, în afara legilor statornicite de El. Toate strădaniile noastre, în afara cuvântului Lui sunt zadarnice, ca şi truda pescarilor din Evanghelia de astăzi.

"***Toată noaptea ostenindu-ne, n-am prins nimic…***" ***este munca lipsită de harul lui Dumnezeu;*** "***dar după cuvântul Tău voi arunca mrejele…***" ***este munca sfinţită prin har, munca aducătoare de rod bogat şi satisfacţie materială şi spirituală.***

Programul ideal al vieţii omeneşti se cuprinde în două cuvinte scurte: roagă-te şi munceşte. Starea lumii de azi, cu înfăţişarea şi realităţile ei, este dovada zădărniciei omeneşti, când faptele sunt în afara cuvântului lui Iisus. Frământările sociale şi politice, crizele spirituale, murmurele de nemulţumire nu sunt altceva decât ecoul unei vieţi în afara lui Hristos, rezultatul firesc la care au ajuns minţile fără cuget creştin, care umblă după alte legi decât ale lui Iisus.

Ceea ce au făcut Petru şi tovarăşii lui, după ce s-au ostenit o noapte întreagă în zadar, să facem şi noi. Între munca lor fără folos, făcută noaptea pe lacul Ghenizaretului, şi "Cuvântul" lui Iisus, ei au preţuit mai mult pe acesta din urmă şi astfel au reuşit. Tot aşa să facem şi noi.

Orice muncă trebuie să aibă la temelie învăţătura Mântuitorului Hristos, îndemnul şi chemarea Lui de a arunca mrejele, nu alte îndemnuri. Această învăţătură ne stă la îndemână oricând şi oriunde.

Trebuie să ascultăm chemarea lui Iisus şi vom înţelege adevăratul rost al vieţii spirituale creştineşti. Sf. Apostol Pavel ne spune şi ne îndeamnă: "***Ori de mâncaţi, ori de beţi, ori altceva de faceţi, toate spre mărirea lui Dumnezeu le faceţi***" (I Cor. 10, 31).

Deci viaţa noastră de creştini să fie, în toate înfăptuirile ei, o împlinire a poruncilor lui Dumnezeu, o năzuinţă puternică de a ne potrivi viaţa cu voia Lui şi vom ajunge la împlinirea năzuinţelor noastre sfinte, după înaltele chemări ale Domnului Iisus prin apostolii Săi. Ascultând şi înfăptuind chemarea Domnului Iisus, vom fi

ucenicii şi vestitorii voilor Sale, ca oameni noi, lucrători cinstiţi, hotărâţi şi încrezători în puterea Domnului, care umple mrejele celor ce urmează poruncile Lui. Amin.

Pr. Mihai Tegzeş - Duminica I-a după Înălţarea Sfintei Cruci (a XVIII-a după Rusalii) - Vocaţia creştinească

Tema evangheliei de astăzi este vocaţia. De fapt, întreaga Biblie tratează acest subiect, deoarece în fiecare viaţă umană există o vocaţie. Prin urmare, Biserica ne cheamă să medităm misterul chemării pe care Domnul ne-o adresează. Ştim că fiecare om are vocaţia sa şi că fiecare vocaţie are o misiune specifică pe care trebuie să o împlinească. Chiar de la începutul istoriei mântuirii Dumnezeu a cerut oamenilor să colaboreze în vederea realizării planului Său mântuitor în favoarea lor. În VT au fost chemaţi patriarhii şi profeţii; în NT, apostolii. Şi astăzi Dumnezeu cheamă bărbaţi şi femei, ca să colaboreze la răspândirea Împărăţiei Sale în lume, ca mesajul Său de iubire şi pace să poată ajunge la toate popoarele.

În VT, profetul Isaia are o vedenie (cfr. Is 6,1-8) în care, aflându-se în Templul din Ierusalim, îl contemplă pe Domnul. Întâlnirea sa cu Domnul este neaşteptată, dar va influenţa viaţa şi misiunea profetului. Dumnezeu îi apare ca un Rege în toată splendoarea Sa, înconjurat de serafimi, care formează ceata curţii Sale. Serafimii au şase aripi şi sunt mereu în mişcare, gata să împlinească poruncile Domnului. Cântecul lor: sfânt, sfânt, sfânt, exprimă realitatea sfinţeniei, specifică numai lui Dumnezeu: sfântul prin excelenţă, exprimat prin repetarea de trei ori a cuvântului "sfânt". Expresia "Domnul puterilor", doreşte să întărească şi să afirme că Dumnezeu este stăpânul tuturor puterilor cereşti şi pământeşti, suveranul suprem al universului.

Cuvântul "sfânt", aplicat lui Dumnezeu înseamnă "despărţit" (separat), diferit de tot ceea ce este realitate creată. Sfinţenia manifestă şi absoluta Sa perfecţiune morală; exprimă realitatea divină în toată bogăţia sa infinită, în frumuseţea Sa maximă, în perfecţiunea Sa absolută. Tot pământul este plin de mărirea Lui, de

prezenţa Lui proniatoare. Acest imn îl cântăm la fiecare Sf. Liturghie. Oare participăm din suflet la bucuria adoratoare a îngerilor?

Fraţilor! *Observăm că în prezenţa lui Dumnezeu, Isaia înţelege toată neputinţa şi micimea sa, condiţia sa de om slab şi păcătos. Însă Dumnezeu intervine cu mila Sa, prin atingerea serafimului, curăţindu-l pe profet de toată vina şi necurăţia, purificându-i sufletul. Acest lucru are o consecinţă importantă, deoarece atunci când Domnul caută un voluntar, Isaia (iată rodul purificării!), spune imediat: "Iată-mă! Trimite-mă pe mine!". Acest lucru ne învaţă că adevărata convertire implică vestirea Evangheliei, a adevărului, celorlalţi oameni.*

Evanghelia ni-L prezintă pe Iisus în barca lui Petru – simbolul Bisericii – învăţând mulţimile. Observăm că mai înainte de toate Iisus a predicat, arătându-le apostolilor că: omul niciodată nu trebuie să acorde lucrurilor pământeşti o valoare mai mare decât cea trecătoare pe care o au. Înaintea lor primează rugăciunea şi vestirea binelui!

Evanghelia ne informează că Iisus nu învăţa doar în Sinagogă, ci în orice loc în care găsea lume dispusă să Îl asculte! Dacă lumea Îi cere ajutorul, pentru a o "putea" ajuta, Iisus cere ajutorul lui Petru şi prietenilor săi. Dumnezeu cere colaborarea omului. Şi noi, adunaţi aici, facem parte din "mulţimile" din lumea întreagă şi din toate timpurile ,adunate în jurul lui Iisus, pentru a asculta ceea ce Dumnezeu doreşte să spună oamenilor şi a primi ajutorul Său.

Dumnezeu a înzestrat oamenii cu darul multor calităţi care au ca scop: preamărirea Sa, iubirea şi slujirea aproapelui, în vederea mântuirii lumii întregi. Domnul i-a dat omului şi darul libertăţii, iar acesta îşi poate folosi calităţile sale pentru a face binele sau a face răul. Din păcate, mulţi oameni se folosesc de calităţile lor pentru a se afirma în chip egoist, pentru a realiza descoperiri împotriva vieţii oamenilor. De fapt, descoperirea şi cunoaşterea interiorului atomului a dus la crearea bombei atomice. Omul nu a folosit energia atomică doar pentru facerea de bine. În zilele noastre, visul multor oameni este acela de a se îmbogăţi. Acest lucru poate fi un mod pentru a-i elibera de mizerie, foame şi de boală pe cei săraci sau un mod pentru a crea o şi mai mare mizerie, sărăcie şi asuprire a celor mulţi, în măsura în care bogăţia este privită ca o posesie egoistă de bunuri.

În familiile de astăzi, copiii nu mai sunt educaţi să caute voia lui Dumnezeu, ci părinţii proiectează viaţa lor strict în orizontul realităţii pământeşti. Astfel o viaţă întreagă o cheltuiesc fugind după iluzia realizării, după onoruri strict lumeşti şi uită să aducă mărire şi cinste lui Dumnezeu. Se pare că astfel judeca şi Petru, dar la un

moment dat, experimentează falimentul total. Înţelege că el (ca şi oricare om) este mic şi slab, iar în faţa greutăţilor ar vrea să se predea, să abandoneze totul. ***Cuvintele lui Iisus arată că Dumnezeu nu doreşte să ne predăm, nu vrea să fim biruiţi de faliment… Iisus ne cere să aruncăm mrejele, să mai încercăm o dată, să trecem peste deziluzii, să înălţăm ochii de la pământ la cer şi să ne trăim viaţa bazând-o pe puterea lui Dumnezeu.***

Imediat, Evanghelistul introduce un tablou nou: Iisus îi dă lui Petru un ordin neaşteptat: "***aruncă mrejele în apă***"! Deşi după o noapte întreagă de pescuit în van, propunerea lui Iisus este destul de ciudată, părând a fi o provocare faţă de profesionalismul şi experienţa de pescar de o viaţă a lui Petru – Iisus, un tâmplar, poate să-mi dea sfaturi cum să pescuiesc? – ucenicul ascultă de porunca Mântuitorului, chiar dacă aruncarea mrejelor constituia o muncă grea, istovitoare şi lungă. Iisus se apropie de pescari la terminarea muncii. Oare nu ar fi trebuit să-i lase să se odihnească? Deşi Îl întâlnesc pe Domnul chiar când sunt mai obosiţi şi mai descurajaţi, ei se întorc la muncă. Dar se încredinţează Lui din răsputeri! Acest fapt îi va salva!

Deoarece Simon, cu puţin înainte, cunoscuse eficienţa cuvintelor lui Iisus – atunci când i-a vindecat soacra – (cfr. Lc 4, 38s), Îl ascultă. În această situaţie, el se încrede total în cuvintele Mântuitorului, chiar dacă poruncesc un lucru, care după mintea umană este destinat falimentului. Minunea arată cât este de înţelept ca omul să se încreadă oricând în cuvintele lui Iisus!

Văzând minunea, Petru retrăieşte experienţa lui Isaia: în timp ce descoperă puterea lui Dumnezeu, înţelege micimea şi păcătoşenia sa care nu poate sta aproape de Domnul şi, prin urmare Îl roagă: "***Doamne, mergi de la mine, pentru că sunt un păcătos***". Din cuvintele sale înţelegem că Petru Îi recunoaşte dumnezeirea. Iisus, prietenul păcătoşilor, nu pleacă de la el, ci îl cheamă să lucreze în via Sa: ***"Nu te teme. De acum înainte vei fi pescar de oameni".***

Petru îşi recunoaşte slăbiciunea, necredinţa, însă Domnul va porni chiar de la acest nivel pentru a face din el "stânca" pe care îşi va construi Biserica. Nu-l ceartă pentru necredinţa lui, ci îi cere să nu se teamă, încurajându-l şi susţinându-l, premiindu-l prin misiunea măreaţă ce i-o încredinţează, sub identitatea unui nume nou. Schimbându-i numele lui Petru, Iisus îi schimbă menirea vieţii, dar de fapt, viaţa le-o schimbă la toţi cei care Îl urmează, inclusiv celorlalţi apostoli, plătind preţul jertfei de pe cruce pentru ca să elibereze de păcat pe tot omul. Astfel, Petru – un om păcătos şi nepotrivit pentru o astfel de misiune – prin puterea Cuvântului lui Iisus devine "Capul văzut" al Bisericii.

Răspunsul afirmativ al lui Petru şi al prietenilor săi este instantaneu şi total: "***lasă totul şi Îl urmează***". Din asociaţi în afaceri, devin asociaţi în predicarea Evangheliei, pentru că, lăsând totul, Îl urmează pe Domnul. ***Observăm că omul îşi acceptă şi urmează misiunea sa adevărată, în urma unei întâlniri personale cu Dumnezeu, în Iisus Cristos.***

Iubiţilor! Pericopa ne arată că Iisus cheamă mereu bărbaţi şi femei să-şi pună viaţa în serviciul Evanghelizării, chiar dacă mulţi avem impresia, că în ciuda unei munci asidue şi epuizante, bazată pe o mare experienţă, nu am reuşit să realizăm mare lucru, asemenea lui Petru. Poate că acest lucru ni se întâmplă deoarece nu avem curajul să trecem mai departe: să înţelegem slăbiciunile noastre şi să ne punem viaţa la picioarele lui Iisus, încrezându-ne orbeşte în puterea şi în ajutorul Său. Petru este garanţia faptului că viaţa mereu ni se schimbă în bine dacă ne încredem în Domnul, care a trasat pentru noi adevărata şi singura cale care duce la eternitate.

Dacă în ciuda falimentelor, nu ne întrebăm dacă ne trăim viaţa la lumina şi după planul lui Dumnezeu, eşecul deplin este asigurat. Proiectele noastre dau faliment pentru că nu sunt în linie cu ceea ce Dumnezeu vrea de la noi, fiindu-ne dăunătoare mântuirii sufletului! Nu ne mântuim zbătându-ne să împlinim visurile noastre cu orice preţ, ci numai urmând voia, porunca Domnului, asemenea lui Petru.

Prin urmare, minunea – un semn ambiguu – constă în faptul că Petru vede în succesul pescuirii un semn divin. Ar fi putut spune că este vorba numai de norocul începătorului, dar nu neagă adevărul.

Cuvintele: "Nu sunt vrednic" pot fi o scuză pentru a-L ţine pe Dumnezeu departe de noi. El a venit în lume, vrea să se apropie de noi, dar noi, dorind să fim independenţi, Îl ţinem la distanţă. Din cuvintele lui Petru observăm că este omul cel care pune condiţii, nu Domnul! Răspunsul lui Iisus… Genial! Nici o problemă, Petre! De fapt, Eu am venit pentru păcătoşi, nu pentru sănătoşi.

Vestea cea bună de astăzi este că Dumnezeu nu are nevoie de genii, de cei care au realizat ceva în viaţă, ci are nevoie de mine, de tine… aşa cum suntem, cu condiţia să înţelegem slăbiciunile proprii şi să mergem în urma Sa.

Văzând minunea, Petru va înţelege că ascultarea Domnului este infinit mai productivă decât munca şi experienţa sa de o viaţă! De fapt, Iisus îl pregăteşte pe Petru pentru o misiune nouă: pescar de oameni, pentru care nu este suficient să ai experienţă şi să cunoşti teoretic câteva principii. Evanghelizarea nu se face doar pe baza puterilor omeneşti, ci urmând planul lui Dumnezeu şi criteriile Sale. În urma

minunii, Petru – în ciuda slăbiciunilor sale – alege să asculte până la capăt de poruncile Domnului, arătându-ne care trebuie să fie stilul ucenicului din toate timpurile.

Înaintea lui Dumnezeu, Isaia şi Petru pot doar să-şi recunoască slăbiciunile. Este interesant că Dumnezeu se foloseşte chiar de aceste slăbiciuni pentru răspândirea Evangheliei. Înţelegem că Iisus încredinţează predicarea Cuvântului Său, răspândirea Evangheliei, nu atât unor specialişti, ci unor oameni simpli, slabi? Acest fapt evidenţiază şi mai mult puterea lui Dumnezeu! Dar pentru ca Evanghelia să fie predicată, Petru (şi orice om) trebuie să-şi recunoască mai întâi slăbiciunile, necredinţa, puterile limitate, lipsurile, fragilitatea. Dacă omul nu-şi recunoaşte micimea înseamnă că pe Dumnezeu (Evanghelia şi adevărata credinţă) nu L-a întâlnit niciodată.

Acest fel de a vedea lucrurile se opune ideilor noastre legate de apostoli, preoţi, pe care de multe ori îi privim ca pe nişte super-eroi: a avea credinţă înseamnă a fi puternic, solid (de neclintit), sigur… dar Petru ne învaţă, că unica siguranţă pe care o avea era aceea că nu va prinde nimic, zicând: "***După Cuvântul Tău, voi arunca mrejele***". Totuşi, în ciuda slăbiciunilor sale se încrede în Cuvântul Domnului, îşi abandonează activitatea şi viaţa în mâinile Sale. Acest lucru va însemna succesul său.

Noua lor misiune: "**Pescari de oameni**", nu înseamnă că Dumnezeu sau apostolii vor trata oamenii ca pe nişte animale, ci sensul expresiei în greacă se traduce cu: "a-i prinde vii: vii, în vederea salvării vieţii lor", **a-i salva pe oameni din mijlocul valurilor învolburate ale mării, pentru a le restitui viaţa.**

Minunea săvârşită ne arată puterea, veridicitatea şi eficienţa Cuvântului lui Iisus, vestindu-ne şi fecunditatea misiunii Bisericii: salvarea oamenilor care se află înconjuraţi de problemele vieţii şi ameninţaţi de moarte, prin puterea Cuvântului lui Iisus.

La lumina celor spuse până aici putem intui care sunt elementele constitutive ale unei vocaţii: iniţiativa este a lui Dumnezeu: El este cel care cheamă; pentru cel chemat este important să înţeleagă că viaţa lui este în relaţie strânsă cu Dumnezeu: Dumnezeu este sfânt, mare, iar omul este slab şi nevrednic. Dumnezeu a hotărât să se folosească de mijloace fragile în vederea realizării mântuirii tuturor oamenilor, instrumente pe care El le purifică şi le trimite în misiune. Chemarea Domnului este în vederea unei misiuni: misiunea nu este întotdeauna clară, este important ataşamentul de totală încredere al ucenicului; răspunsul omului este cel al urmării

Domnului întru totul; puterea pentru împlinirea misiunii vine de la Dumnezeu (nu de la apostol): de exemplu, Pavel recunoaşte că în el lucrează "harul" lui Dumnezeu. Nu suntem noi cei care alegem să-L urmăm pe Domnul: este El cel care ne cheamă să-L urmăm.

Petru îşi dă seama de nimicnicia sa în clipa în care Iisus îşi arată marea iubire faţă de oameni, procurându-le peştele necesar pentru a-şi astâmpăra foamea. Numai iubirea ne stimulează la schimbarea vieţii spre o cale nouă: "pescari de oameni"!

Amin.

Pr. Gheorghe Neamţiu - Duminica I-a după Înălţarea Sfintei Cruci (a XVIII-a după Rusalii) - Episodul pescuirii minunate

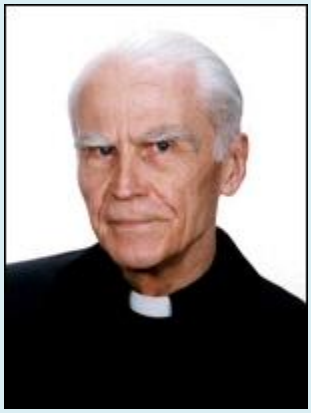

Meditând atent asupra pericopei evanghelice citită azi, pericopă în care Sfântul Evanghelist Luca ne istoriseşte episodul pescuirii minunate şi al chemării la apostolat a lui Simon, care ca apostol se va chema Petru, şi al lui Iacob şi Ioan, fiii lui Zevedei, trei lucruri ne reţin atenţia privitor la comportarea lui Simon Petru. Acestea sunt:
1. Resemnarea lui în faţa insuccesului de după o noapte întreagă de pescuit;
2. Smerenia şi recunoştinţa lui în urma pescuirii miraculoase; şi
3. Răsplătirea acestor virtuţi de către Mântuitorul prin alegerea lui Petru ca apostol.

Să ne oprim pe rând asupra acestor trei momente.

1. Urmat de mulţimea dornică să-I asculte cuvântul, Iisus soseşte la malul Mării Tiberiade, unde vede două corăbii trase la mal şi nişte pescari spălându-şi mrejele. O corabie era a lui Simon, cealaltă a celor doi fii ai lui Zevedei – Iacob şi Ioan. Obosiţi şi abătuţi după o noapte întreagă de trudă zadarnică, îşi spălau tăcuţi mrejele. Iisus, urcându-se în corabia lui Simon, îl roagă pe acesta s-o depărteze de la mal şi, şezând în ea, începe să înveţe mulţimile. După ce îşi încheie cuvântarea, îi zice lui Simon: "***Depărteaz-o la adânc şi aruncaţi-vă mrejele spre pescuit***" (Luca V, 4).

În momentul în care Iisus îi adresează aceste cuvinte, Simon se găsea la capătul unor eforturi de o noapte întreagă, soldate cu un eşec total. Toată noaptea se trudise degeaba, fără să prindă ceva, deşi noaptea e timpul cel mai prielnic pentru pescuit. Din partea sa, el făcuse totul fără nici un rezultat final.

Dar această neizbândă externă a îndeletnicirii sale aduse oare cu sine şi o neizbândă internă, sufletească? Era el descurajat? Îşi spunea oare în sine: "Dumnezeu nu-mi ajută, nu are grijă de mine?" Nicidecum. Desigur, vesel nu putea fi, căci era firesc să nu fie după atâta trudă zadarnică, dar descurajat nu era, ceea ce vedem din faptul că la porunca lui Iisus de a depărta corabia în larg şi de a-şi arunca mrejele în apă, Petru îi răspunde liniştit şi încrezător: "***Învăţătorule, toată noaptea ne-am trudit şi n-am prins nimic, dar, după cuvântul Tău, voi arunca mreaja***" (Luca V, 5). Acest răspuns ni-L arată pe Petru gata, sprijinit pe cuvântul lui Iisus, să reînceapă munca, deşi acum condiţiile erau nefavorabile, căci era ziuă, iar el era istovit. Iată deci cum insuccesul, departe de a-l descuraja, îi insuflă un nou elan, prin încrederea deplină în cuvântul Mântuitorului.

Ce pildă edificatoare pentru noi! Câte eşecuri, câte umiliri şi obstacole întâmpinăm şi noi în îndeplinirea slujbei şi ocupaţiilor noastre de fiecare zi! Unele datorită grabei, altele neatenţiei, ori nepriceperii. Unele vin fără vina noastră, chiar când pornim la drum cu intenţiile cele mai curate şi după ce ne-am rugat şi am făcut toate preparativele cuvenite. Avem oare dreptul să ne pierdem nădejdea? ***Nicidecum, deoarece Dumnezeu, care urmăreşte un scop mai înalt, spiritual, vrea ca toate eşecurile şi piedicile ce-mi ies în cale să-mi fie tot atâtea trepte spre o mai mare dezlipire de mine însumi, şi o mai mare ataşare de El şi încredere fără rezerve în ajutorul Său.*** Pot eu să las totul, în caz de insuccese, şi să renunţ la chemarea Sa ce îmi asigură un atât de preţios profit spiritual?

Nu rareori se întâmplă să sufăr înfrângeri chiar în străduaniile pentru înaintarea în virtute. Iau zilnic hotărâri bune, îmi fac planuri măreţe, dar, poate, chiar în clipa următoare, din slăbiciune ori neatenţie, le calc în picioare. Am oare dreptul să-mi spun: "Nu mă pot învinge, Dumnezeu nu-mi ajută?" Nu. Dimpotrivă, dacă mă voi examina serios, voi constata că vina o port tot eu, care mi-am pus încrederea în puterile mele, nesocotind că fără harul său nu sunt nimic. Şi astfel nu am altceva de făcut decât să mă căiesc şi să-i cer mai multă smerenie şi încredere necondiţionată în El. Şi după fiecare cădere să mă ridic prompt, gata să-mi reiau lucrul: "***Doamne, cu încredere în puterea harului Tău, voi încerca din nou***".

În felul acesta toate insuccesele, atât în îndeletnicirile mele pe plan vremelnic, cât şi în străduaniile mele pe planul vieţii spirituale, care de altfel sunt legate de primele, se vor transforma în succese, căci celor ce-L iubesc pe Dumnezeu, adică celor ce tind din răsputeri să caute şi să facă în toate voia Lui, în bucurii ca şi în încercări, toate li se întorc spre bine.

2. Aşa a făcut Petru. "***Şi aruncând mreaja, a prins mulţime mare de peşti, încât li se rupea mreaja***" (Luca V, 6). Astfel, încrederea necondiţionată a lui Petru în cuvântul lui Iisus a fost răsplătită de Iisus printr-o minune. Şi, aci, apare smerenia profundă a lui Petru. El îşi dă seama că în acest succes miraculos el nu are nici un merit; totul este efectul puterii milostive a lui Iisus. De aceea, copleşit de propria sa nevrednicie, se prosternează în faţa Lui, implorându-L: "***Ieşi de la mine Doamne, căci om păcătos sunt***" (Luca V, 8). Ceea ce nu vrea să însemne: "Desparte-Te de mine, rupe-o cu mine, Doamne!" ci: "***Tu, Doamne, Tu singur ai făcut aceasta şi eu nu sunt vrednic să stau în prezenţa Ta***!" Şi precum înainte, din insucces, tot astfel acum, din succes, Petru trage folos pentru sufletul său, căci sufletul său deschis, docil cuvântului lui Iisus, se umple de har, de harul unei credinţe tari şi al unei încrederi şi mai mari, precum şi de harul unei smerenii profunde care îl leagă strâns prin recunoştinţă şi iubire de Învăţătorul său. Prin acel: "Ieşi de la mine (…)", Petru ajunge şi mai aproape de Iisus, de Dumnezeu.

Cât de departe suntem noi de această atitudine a lui Petru în succese! Uităm atât de uşor de Dumnezeu în succesele noastre, chiar şi în acelea care privesc mântuirea. Nu o dată ne pomenim printre aceia care, izbutind într-un lucru, spun: "eu", "eu" şi iar "eu", în loc să avem permanent în faţa ochilor adevărul că existenţa şi puterile noastre fizice şi morale sunt opera iubirii lui Dumnezeu, şi doar Lui îi datorăm lauda pentru tot ce suntem şi realizăm? "***Ce ai, ce nu ai primit*** – ne avertizează Sfântul Apostol al neamurilor – ***şi, dacă ai primit, de ce te lauzi ca şi cum nu ai fi primit?***"

3. În sfârşit, drept răsplată pentru frumoasa mărturie de ataşament şi încredere, Iisus îi face lui Petru un dar şi mai preţios şi neaşteptat – darul alegerii lui de apostol, de colaborator intim al Său şi de continuator al misiunii Sale de mântuire a oamenilor: "***Nu te teme, de acum vei prinde oameni***" (Luca V, 10), îi zice Iisus lui Simon. "***Şi scoţând amândouă corăbiile la mal, lăsând toate, s-au dus după dânsul***" (Luca V, 11).

Prin acest pescuit miraculos, Iisus a vrut să-l pregătească şi să-l educe pe Petru pentru viitoarea lui îndeletnicire, aceea a mântuirii sufletelor, în care, la fel ca şi în aceea pe care o părăsea el acum, el va avea nu numai bucurii şi succese, ci şi suferinţe şi înfrângeri. Dar, după cum în insuccese el va trebui să nu-şi piardă curajul, ci să reia lupta cu încredere neclintită în ajutorul Celui ce l-a chemat, tot astfel, în bucuria succeselor neaşteptate el va trebui să se smerească, recunoscând că în lucrarea de mântuire a semenilor săi el nu a fost decât un instrument netrebnic în mâna lui Dumnezeu, şi singur Lui să-I ofere toată slava.

Comportamentul lui Petru să ne fie îndemn şi model de încredere în Dumnezeu când străduaniile noastre sunt zădărnicite, şi de smerenie şi recunoştinţă în clipele de izbândă, preamărindu-L pe El, de la care vine "***tot darul cel bun şi tot harul desăvârşit***" (Iacob I, 17). Astfel vom creşte tot mai mult în har, în credinţă şi iubire, care prin succese şi înfrângeri ne va înălţa – ca pe tot atâtea trepte – spre unirea cu Iisus, cu Domnul şi Mântuitorul nostru. Şi, asemenea lui Petru vom deveni şi noi, în locul pe care-l avem în societate, apostoli prin trăirea noastră creştinească, ce va iradia în jurul nostru, chiar dacă nu se va vedea, lumina şi mireasma cuvântului şi virtuţilor lui Iisus care trăieşte în noi şi care, prin noi, vrea să atragă la Sine şi sufletele semenilor noştri.

Amin.

Dc. Vasile Tudora - Duminica I-a după Înălţarea Sfintei Cruci (a XVIII-a după Rusalii) - Roadele ascultării

"***Învăţătorule, toată noaptea ne-am trudit şi nimic nu am prins, dar, după cuvântul Tău, voi arunca mrejele***" (Lc. 5, 6)

Iubiţi fraţi, iată esenţa Evangheliei de astăzi. Dacă în mintea noastră s-ar putea întipări numai aceste cuvinte atunci mântuirea noastră ar fi sigură. ***Ascultarea este esenţa nu numai a evangheliei de astăzi ci a întregii învăţături Dumnezeieşti.*** De ce, mă veţi întreba? Pentru că ascultarea este preţuită şi totdeauna răsplătită de Dumnezeu. Cei care aveţi copii ştiţi bine câtă bucurie aduce în sufletele părinţilor ascultarea copiilor. Când un copil este cuminte şi nu iese din vorba părinţilor aceştia revarsă asupra lor toate bunătăţile pământului.

Şi în evanghelia de astăzi vedem că ascultarea apostolilor de a mai arunca încă o dată năvoadele în mare, după o noapte întreagă de insucces, este recompensată cu atâta "***mulţime de peşte că li se rupeau mrejele***"; prin aceasta Iisus descoperindu-le în mod minunat care este răsplata ascultării.

De cealaltă parte, neascultarea este sămânţa tuturor relelor, din ea izvorând toate păcatele şi răutăţile din lume. Mă îndoiesc că întâmplarea de astăzi ar fi fost aceeaşi dacă la rugămintea lui Iisus Petru ar fi răspuns arogant: Omule, noi suntem pescari de ani de zile şi cunoaştem lacul acesta. Mergi în drumul tău şi lasă-ne pe noi cu ale noastre! Dar nu, el a ascultat cuvântul şi a primit în schimb darul.
Despre ascultare şi neascultare vom vorbi şi noi astăzi, pentru că aşa s-a scris istoria omenirii.

Vom începe cu începutul, cu cartea Facerii, în care aflăm că protopărinţii noştri Adam şi Eva au fost izgoniţi din rai tocmai pentru păcatul neascultării. Ei au călcat porunca Dumnezeiască de a nu mânca din pomul cunoştiinţei binelui şi răului, şi astfel binecuvântarea Dumnezeiască a fost înlocuită cu moarte şi blestem: ***"Pentru că ai ascultat vorba femeii tale şi ai mâncat din pomul din care ţi-am poruncit: "Să nu mănânci", blestemat va fi pământul pentru tine! Cu osteneală să te hrăneşti din el în toate zilele vieţii tale! Spini şi pălămidă îţi va rodi el şi te vei hrăni cu iarba câmpului! În sudoarea feţei tale îţi vei mânca pâinea ta, până te vei întoarce în pământul din care eşti luat; căci pământ eşti şi în pământ te vei întoarce".*** (Fc. 3, 17-19). Răul a intrat atunci în lume, începând un şir lung de chinuri şi nenorociri pentru neamul omenesc: potop, foc şi pucioasă din cer, robie în pământ străin, 40 de ani de rătăcire prin deşert, secetă, grindină, furtuni şi multe altele. Toate pentru păcatul neascultării.

În contrast cu neascultarea lui Adam şi a Evei în Noul Testament avem două pilde de ascultare, care se ridică mai presus de orice închipuire omenească.

- ***Prima este cea a Mântuitorului Însuşi, care prin ascultare deplină se goleşte de toată măreţia Sa Dumnezeiască şi Se naşte Om, noul Adam, care va lua în spate crucea păcatelor întregii omeniri, mergând până la moarte cu ascultarea faţă de Tatăl Său ceresc. El va rezista tuturor ispitelor care-I speriau trupul şi firea omenească, având un singur ţel în minte: împlinirea voii cereşti pentru răscumpărarea omenirii!***
- ***A doua pildă este Fecioara Maria, noua Evă, care îşi pleacă smerită capul în faţa arhanghelului Gavriil la Bunavestire, primind să-L nască pe Hristos: "Iată roaba Domnului, fie mie după cuvântul Tău!" (Luca 1, 38). Era momentul în care smerenia nepoatei spăla uşurătatea strămoaşei, iar prin ascultarea sa deplină se ştergea neascultarea, spre împăcarea cea nouă cu Dumnezeu. Rodul ascultării sale este Hristos Mântuitorul, prin care ea însăşi devine "mai cinstită decât heruvimii şi mai mărită fără de asemănare decât serafimii"***

Iată deci ascultarea în faţa neascultării. Una aduce moarte alta aduce viaţă, una aduce chin alta aduce odihnă, una aduce tristeţe alta bucurie veşnică. ***Adam şi Eva se afundă în pământ prin neascultare iar Hristos Mântuitorul şi Maica Sa se înalţă la Ceruri, urmând voia Tatălui Ceresc.***

Îmi veţi spune că acestea sunt modele absolute, pe care nici unul din noi nu le putem urma. Şi într-un fel aşa este. Nici un om nu se poate ridica la măsura lui Hristos, pentru că El singur este fără de păcat. Dar aceasta nu ne împiedică să

încercăm totuşi să le imităm după puterile noastre, pentru că Dumnezeu ne cere aceasta: ***"fiţi desăvârşiţi precum şi Tatăl vostru este".*** El doreşte de la noi străduinţa, iar El o va împlini cu Duhul Său Cel Sfânt. El este cel care ***"poate să înmulţească tot harul la noi"*** (2Cor. 9,8), cum am auzit în apostolul de azi. Cetele Sfinţilor ne stau mărturie că se poate, că putem ajunge la o măsură mai înaltă, că ne putem apropia de modelul nostru Hristos.

Aşa au făcut astăzi şi Sfinţii Apostoli: căci văzându-şi năvoadele rupându-se de peştii ascultării au lăsat în urmă totul şi i-au urmat lui Hristos. I-au urmat aşa cum erau ei, nişte simpli pescari de pe malul Ghenizaretului, cu puţina lor minte şi imperfecţiunile lor. Au început cu frică de Dumnezeu, auziţi ce spune Petru astăzi : „***Ieşi de la mine, Doamne, că sunt om păcătos***", dar tot Petru va fi acela care, luminat de Duhul Sfânt îl va recunoaşte pe Iisus ca Dumnezeu „***Tu eşti Hristosul, Fiul lui Dumnezeu Celui viu***" (Mt.16,16), el îi va spune "***Doamne, Tu ştii toate, Tu ştii că Te iubesc***". Ştim cu toţii că şi Petru s-a îndoit, ba chiar s-a lepădat de Hristos în noaptea patimilor, dar s-a pocăit de greşelile sale şi a mers înainte, pe calea pe care Hristos, Învăţătorul său a deschis-o.

Sfinţii Apostoli au ascultat mai târziu porunca Mântuitorului „***Mergând învăţaţi toate neamurile botezându-le în numele Tatălui, al Fiului şi al Sfântului Duh***" (Mt. 28,18), răspândind astfel bucuria Învierii în toată lumea. Şi au mers cu ascultarea până la capăt, ca şi Învăţătorul lor, primind moartea mucenicească pentru credinţă:

- *Sfântul apostol Petru a murit răstignit pe o cruce cu capul în jos,*
- *Sfântul apostol Andrei a murit răstignit pe o cruce în X,*
- *Sfântul apostol Pavel murit decapitat şi*
- *aşa aproape toţi Sfinţii apostoli.*

Dar împlinind în viaţa aceasta cuvântul ascultării au căpătat cununi în cer, primind loc de cinste de-a dreapta Mântuitorului. Lor le-a proorocit Dumnezeu: ***Adevărat grăiesc vouă, că voi cei ce aţi urmat Mie, la înnoirea lumii, când Fiul Omului va şedea pe scaunul slavei Sale, veţi şedea şi voi pe douăsprezece scaune, judecând cele douăsprezece seminţii al lui Israel*** (Matei 19, 28).

Urmând exemplul lor, să începem şi noi să ascultăm cuvântul lui Dumnezeu, cu frică la început, dar cu credinţă, împlinind poruncile. În mod cert vom greşi şi ne vom îndoi, dar având în faţă icoana Sfinţilor Apostoli, ca şi ei vom şti să ne ridicăm şi să ne căim de greşelile noastre. Şi o vom lua din nou de la început. Până când? ***Părintele Cleopa spunea „până la sfârşit nu până la prăşit". Până când***

inimile noastre se vor umple de dragoste şi îi vom urma Lui Hristos din toată inima „***căci Dumnezeu iubeşte pe cel care dă cu voie bună***.” (2Cor. 9,7).

Aceasta mai ales pentru că Sfinţii Apostoli trăiesc încă printre noi, prin urmaşii lor. Prin punerea mâinilor, episcopii, preoţii şi diaconii sunt verigi ale unui lanţ neîntrerupt care începe de la apostoli înaintând până la noi fără vreo ruptură. Prin ei ni se dă nouă harul dumnezeiesc. Pe ei trebuie să-i urmăm şi să-i cinstim. ***Trebuie să ascultăm de slujitorii cei sfinţiţi ai Biserici, spunea părintele Cleopa, ca de Sfinţii Apostoli şi să ascultăm de duhovnicii pe care ni i-a dat Dumnezeu ca de Însuşi Hristos.***

Cum putem aplica ascultarea în viaţa noastră zilnică? Pentru călugări ascultarea deplină de duhovnic, tăierea voii, cum se mai numeşte, este esenţa vieţii lor zilnice. Prin “Tăierea voii” aşa cum o descriu Sfinţii Părinţi, călugărul sau maica reuşeşte în timp să cunoască voia lui Dumnezeu, de vreme ce propria voie este suficient de supusă pentru a-i da posibilitatea să cunoască voia lui Dumnezeu. Aşa se mântuiesc călugării. Iată un exemplu.

Se spune în Pateric că avva Ioan Colov, când era tânăr a intrat ca ucenic la un bătrân care şedea în pustie şi luând acesta un lemn uscat, l-a pus în pământ şi i-a zis lui: în fiecare zi adapă acest lemn cu câte un ulcior de apă, până ce va face roadă. Şi izvorul era departe de dânşii încât se ducea de cu seara şi venea dimineaţa. Iar după trei ani, a trăit lemnul şi a făcut roadă şi luând bătrânul rodul lui, l-a dus la biserică, zicând fraţilor: luaţi, mâncaţi rodul ascultării !

Dar bineînţeles că nu toţi sunt călugări. Ce ne facem noi cei căsătoriţi? ***Ascultarea mireanului căsătorit, spunea părintele Cleopa, este înţelegerea în familie.*** Dacă ambii soţi ascultă unul de celălat şi amândoi de Dumnezeu, umblând în bună înţelegere, atunci ascultarea este deplină. La fel şi cei necăsătoriţi trebuie şi ei să facă ascultare de preotul duhovnic, iar copiii trebuie să-i asculte şi să-i respecte pe părinţii lor. Toate acestea pentru a putea trăi cu toţii în armonia iubirii pe care ne-a adus-o Hristos prin Jertfa Sa de pe Cruce.

Să nu lăsăm aşadar orgoliile noastre să ne oprească din calea cea sigură a ascultării, ci urmând pilda Sfinţiilor Apsostoli, care au lăsat totul pentru a-i urma Mântuitorului, să lăsăm şi noi în urmă gândurile cele deşarte şi grijile lumii acesteia şi să pornim pe calea cea sigură pe care ne îndeamnă preoţii noştri. Amin.

Pr. Olimpiu Todorean - Duminica I-a după Înălţarea Sfintei Cruci (a XVIII-a după Rusalii) - Pescuirea minunată

"Nu-ţi fie teamă, de acum înainte vei pescui oameni" (Lc. 5,11)

Iubiţi credincioşi, Liturghia din Duminica aceasta ne introduce într-o chestiune fundamentală a experienţei creştine. Se pare că astăzi, în timpurile pe care le trăim, problema principală este ce înseamnă să fii creştin; şi, în consecinţă, ce înseamnă să alegi viaţa de creştin. Ei bine, pericopa de azi ne ajută în meditaţia noastră, punându-ne înainte trei situaţii de vocaţie, adică de chemare pe urmele lui Isus, de a fi în slujba Domnului.

Trebuie, însă, înainte de toate, să clarificăm un eventual echivoc pe care îl găsim adeseori printre credincioşi: imaginea că atunci când se vorbeşte de vocaţie trebuie să se înţeleagă o chemare specială: de ex. să fii profet sau apostol, sau preot ori călugăr, călugăriţă. Nu este aşa. Pentru că, dată fiind natura oricărui creştin, este consacrat de Dumnezeu înainte de a se naşte, prin chemarea la viaţă şi apoi, după naştere, cu Botezul şi celelalte Sacramente, astfel încât se poate spune foarte bine, astăzi, fără teama de a greşi că orice fiinţă este o chemare a lui Dumnezeu, o vocaţie. Valorează pentru toată lumea unele criterii de evaluare şi orientare care se pot culege din pericopele bibliei.

Primul criteriu apare ca şi element fundamental al oricărei vocaţii: este gratuitatea creaţiei lui Dumnezeu care inundă cu iubire şi milostivire, cu toată fragilitatea vaselor din cretă cărora le este încredinţată o bogăţie atât de mare. Profetul Isaia pare să protesteze cum că limitele sale par să-l facă nepotrivit pentru chemarea Domnului: "***Vai mie, că sunt pierdut! Sunt un om cu buze spurcate***" (Is. 6,5). Dar Dumnezeu nu găseşte vreun obstacol în aceasta: "***Iată s-a atins de buzele tale şi va şterge toate păcatele tale, şi fărădelegile tale le va curăţa***" (Is. 6,7).

Şi pentru Sfântul Pavel naraţiunea autobiografică din Epistola I-a către Corinteni (15, 11) ne arată aceeaşi dinamică. Înainte de a se găsi pe drumul Damascului, Saul s-a comportat într-un mod care l-a făcut să declare: "***Nu sunt vrednic să mă numesc apostol, pentru că am persecutat Biserica lui Dumnezeu***" (9). Dar Domnul l-a chemat şi Pavel a răspuns, iar rezultatul este răsturnarea unei existenţe: "***Dar prin harul lui Dumnezeu sunt ceea ce sunt (adică apostol) şi harul care este în mine n-a fost în zadar***" (10). Aceeaşi logică şi pentru chemarea lui Simon Petru, Iacob şi Ioan (pericopa de azi) şi pe ceilalţi care formează grupul celor doisprezece."***Simon Petru s-a aruncat în genunchi la picioarele lui Iisus zicând: Ieşi de la mine, Doamne, că sunt un om păcătos***". Şi Iisus a răspuns:"***Nu te teme, de acum înainte vei fi pescar de oameni***".

Iubiţi credincioşi,slăbiciunea noastră nu este o dificultate pentru Domnul. Mai mult, chiar Pavel, în una dintre scrisorile sale, evidenţiază cum este cu strategia lui Iisus pentru a ne arăta puterea Sa, dar, în acelaşi timp, şi milostivirea Domnului. Ceea ce noi trebuie să facem este doar să răspundem cu "Da" chemării Sale, să ne lăsăm atraşi de prietenia Sa, să avem o inimă umilă şi încrezătoare atunci când ne dăm seama că Dumnezeu vrea să ne cheme. Textele biblice evidenţiază cât este de necesar să răspundem afirmativ chemării Domnului. Isaia spune: "***Iată-mă, trimite-mă pe mine***".

Sfântul Pavel recunoaşte, fără mândrie, conştient, propria coerenţă, tocmai de aceea "***harul pe care l-a primit nu a fost în zadar***". De altfel şi pescarii invitaţi de Iisus pentru a-L urma au fost pregătiţi. "***Şi trăgând corăbiile la ţărm, au lăsat totul şi au mers după El***". În momentul acesta ne vin în minte atitudini similare ale celor mai mari personaje ale Vechiului Testament: de la Avraam la Moise, de la Amos la Osea şi, practic, la toţi profeţii. Iar în Noul Testament, promptitudinea încrezătoare a Mariei atunci când spune "DA", cu ocazia bunei vestiri, rămânând credincioasă pentru toată viaţa, devenind în Biserică, tocmai pentru aceasta, model al primilor creştini. Şi ea a declarat, înainte de a spune acel "Fie", propria îndoială înaintea îngerului Gavril, dar acesta a asigurat-o: "***Nu te teme, Marie, căci ai aflat har la Dumnezeu***".

Iubiţi credincioşi, dacă voim să actualizăm pentru viaţa noastră Cuvântul lui Dumnezeu, cred că putem evidenţia unele pasaje. Înainte de toate este clar că nici o limită, nici un păcat nu poate să ne furnizeze un alibi pentru a refuza să dezvoltăm, în viaţa noastră, un drum constructiv şi deplin responsabil, fie uman cât şi creştin. Este important, în consecinţă, să nutrim o atitudine de a ne accepta pe noi înşine, de a ne auto stima. Este adevărat că nu trebuie să o facem în baza unor evaluări subiective ci în măsura în care ne uităm în ochii lui Dumnezeu. Conceptul de

umilinţă este baza acestei atitudini, de aceea, cu cât nu ne apropiem de el, nu este al nostru.

De multe ori, în numele unei false umilinţe (referindu-ne la propriile noastre mizerii) ne dăm înapoi de la responsabilitatea la care Dumnezeu ne cheamă. Aceasta se întâmplă şi atunci când, chiar încercând să facem ceea ce este bine, ne adaptăm încet, încet celorlalţi; facem la fel, pentru că aşa este moda, ne ruşinăm să dăm mărturie mai mult decât ceilalţi sau să facem muncă voluntară; uneori ne este frică să arătăm că suntem creştini când ne aflăm în mijlocul acelora care ne-ar putea judeca… Este important să ne reamintim că prin botez suntem cu toţii abilitaţi să participăm la preoţia lui Isus. De aceea, orice creştin trebuie să se simtă responsabil, nu numai pentru sine, ci şi pentru alţii.

Iubiţi credincioşi, ceea ce am primit trebuie să dăruim. Trebuie să ducem cu noi, acolo pe unde mergem, valorile umane şi creştine. Amin.

Pr. Vasile Rob - Duminica I-a după Înălţarea Sfintei Cruci (a XVIII-a după Rusalii)

"Nu este nimeni care să-şi fi lăsat; casă, fraţi, surori, tată sau mamă, femeie sau copii, lucruri sau avere, pentru Mine şi pentru Evanghelie şi care să nu primească însutit acum, în viaţa aceasta plină de prigoniri." (Mc. 29,30)

Sfânta Evanghellie ne spune că Iisus s-a dus la Marea Galileii (lacul Ghenezaretului) unde a văzut două corăbii din care pescarii coborâseră şi tocmai îşi reparau mrejele, după o noapte în care trudiseră pe mare şi nu au prins nimic. Deodată Iisus se urcă în corabia lui Simon Petru şi-l roagă s-o depărteze de la uscat pentru a reuşi să vorbească mulţimilor care l-au urmat.

După ce a "săturat"mulţimile de sfintele învăţături, i-a zis lui Petru să meargă cu corabia mai în larg şi să mai arunce o dată mreaja. Petru îi spune că toată noaptea s-a trudit şi nu a prins nimic, dar totuşi la cuvântul Domnului va mai arunca incă o dată mreaja. Şi, sfânta Evanghelie ne spune că a prins atâta peşte încât a umplut amândouă corăbiile.

Această minune a înfricat pe pescarii de faţă, care simţind puterile omului din faţa lor au început să se teamă, înţelegând că numai Dumnezeu a putut să facă asemenea minune. ***Iată cum în zadar se trudeşte omul bazându-se numai pe***

puterea sa, că nu reuşeşte să facă nimic dacă Dumnezeu nu-l ajută. Fără ascultare de Dumnezeu şi de poruncile lui nu putem face nimic stătător.

Mulţi oameni au început-o bine, dar au sfârşit prost pentru că nu şi-au pus nădejdea în Dumnezeu şi nu au vrut să asculte de cuvântul lui, de biserica lui şi de ucenicii lui.

Ascultarea lui Petru, nu numai că l-a făcut fericit, că s-a aflat în prezenţa lui Dumnezeu, dar a fost şi răsplătit pentru încrederea sa în el.

Pentru smerenia şi încredere acordată, Iisus l-a răsplătit pe Petru şi pe prieteni lui făcându-i "***pescari de oameni***", adică făcând din aceşti oameni simpli cei mai buni şi cei mai autorizaţi propovăduitori ai Evangheliei în toată lumea păgână, umilind pe toţi învăţaţi vremurilor de atunci.

Petru, nu numai că are încredere în cuvântul lui Iisus, dar se şi supune lui Iisus cu toate că la vremea respectivă el doar bănuia că Dumnezeu este lângă el. Dar fiindcă Petru avea frică de Dumnezeu în prezenţa lui Iisus simţea că-l năpădesc toate păcatele, de aceea cel care are frică de Dumnezeu capătă înţelepciune şi află calea adevărată şi dreaptă şi mai ales se fereşte de păcate. În timp ce omul care nu are frică de Dumnezeu nu are nici milă dar nici ruşine, făcându-se şi pilda rea pentru copii lui.

În acest sens vă spun o întâmplare cu un tată şi fiu care au mers să fure porumb dintr-un lan. Când au ajuns la marginea lanului, tatăl copilului s-a uitat în dreapta şi în stânga, după care a vrut să intre, dar copilul l-a întrebat: "Tată, te-ai uitat în toate părţile, dar în sus nu te-ai uitat, să vezi dacă de acolo, unde-i ochiul lui Dumnezeu, ne vede cineva!"

Multe şi minunate sunt adevărurile dumnezeieştilor Scripturi care făgăduiesc păzitorilor poruncilor răsplata pământească. Iată ce ne transmite Dumnezeu prin **prorocul Isaia:** "***dacă veţi vrea şi Mă veţi asculta, bunătăţile pământului veţi mânca, iar dacă nu veţi vrea şi nu mă veţi asculta, sabia vă va mânca***." Iar **împăratul David** când a vorbit despre promisiunea făcută omului drept de Dumnezeu, a spus: "***Cu lungime de zile îi voi umple şi-i voi arăta lui mântuirea mea***." La fel cum şi **Mântuitorul nostru Iisus Hristos** a spus: "***Nu este nimeni care să-şi fi lăsat; casă, fraţi, surori, tată sau mamă, femeie sau copii, lucruri sau avere, pentru Mine şi pentru Evanghelie şi care să nu primească însutit acum, în viaţa aceasta plină de prigoniri***."

Astfel că a venit timpul să ne trezim, să tragem şi noi corăbiile la uscat şi să-l urmăm pe Iisus. Să urmăm sfatul, lăsat prin **proorocul Isaia**, care zice: "***să nu se laude cel înţelept cu înţelepciunea sa, nici cel puternic cu puterea sa, nici cel bogat cu bogăţia sa. Dacă vrea cineva să se laude, să se laude numai dacă mă cunoaşte pe mine, că eu sunt Domnul cel care face milă, judecată şi dreptate pe pământ – zice Domnul.***"

Amin.

Pr. Ioan Abadi şi Pr. Alexandru Buzalic - Duminica I-a după Înălţarea Sfintei Cruci (a XVIII-a după Rusalii) - Pescuirea minunată

Dacă aţi fost atenţi la faptul cum se comportă persoanele în prezenţa oamenilor renumiţi aţi putut observa reacţii diferite. În general vorbind tânărul american, la vederea unui actor de film, ori a unui sportiv celebru sau a preşedintelui, caută să atragă atenţia asupra sa, sare, strigă, vrea să dea mâna cu aceştia. În Roma, mii de pelerini, cu ocazia întâlnirii Sfântului Părinte - Papa, îşi ridică mâinile în sus de bucurie şi strigă «Viva Papa», iar pe feţele numeroşilor credincioşi se pot vedea lacrimi de bucurie şi mişcare lăuntrică. În apropierea puterii şi celebrităţii lumeşti, în preajma urmaşului Sfântului Petru - semn viu al unităţii şi continuităţii Bisericii – sau acolo unde radiază sfinţenia lui Dumnezeu, fiecare om îşi simte micimea sa.

Dar ce se poate spune despre omul căruia i se deschide Cerul?

- Profeţii Vechiului Testament la vederea îngerilor cădeau cu faţa la pământ, tremurau de frică sfântă, căci l-au văzut pe trimisul lui Dumnezeu.
- Patriarhul Iacob, văzând în somn îngerii care se coborau şi urcau pe o scară, din cer pe pământ, a spus cutremurându-se: «***Cât de înfricoşător este acest loc***» (Geneza 28, 17).
- Profetul Isaia, văzând puterea cerească a lui Dumnezeu într-o viziune necunoscută nouă, s-a închinat profund şi a strigat: «***Vai mie, că sunt pierdut! Sunt un om cu buze spurcate şi locuiesc în mijlocul unui popor***

cu buze necurate. Şi pe Domnul Savaot L-am văzut cu ochii mei» (Isaia 6, 5). Profetul s-a simţit nevrednic de a-L vedea pe Dumnezeu.

- Evanghelistul spune că «***Nimeni şi niciodată nu L-a văzut pe Dumnezeu***» (Ioan 1, 18). ***Pe pământ, omul nu poate să-L vadă niciodată pe Dumnezeu, deoarece la vederea frumuseţii divine, inima omului ar înceta să mai bată.*** În aceste relatări biblice drepţii lui Dumnezeu au văzut numai oglindirea unei mici părţi din frumuseţea lui Dumnezeu. Sfântul Apostol Ioan scrie în Cartea Apocalipsei că L-a văzut pe Fiul Omului şi cutremurat «***a căzut la picioarele Lui, ca un mort***» (Apocalipsa 1, 17).

Evanghelia de astăzi ne relatează ce s-a întâmplat cu Petru la vederea minunii înfăptuite de către Hristos. Mântuitorul, dintr-o barcă, învăţa poporul care se afla pe mal şi asculta învăţătura Sa cerească. După ce Şi-a terminat învăţătura, Iisus s-a adresat viitorului Apostol: «***Mână la adânc şi lăsaţi în jos mrejele voastre, ca să pescuiţi***» (Luca 5, 4). Simon Petru i-a răspuns: «***Învăţătorule, toată noaptea ne-am trudit şi nimic nu am prins, dar, după cuvântul Tău voi arunca mrejele***» (Luca 5, 5).

Are respect pentru "un Om" care s-a dedicat lui Dumnezeu. Iisus este recunoscut ca "Rabi" - Învăţător, care ştie interpretarea Scripturii… Dar el, Simon pescarul, prinde peşte de o viaţă. Este un pescar care a moştenit o experienţă ce s-a transmis din generaţie în generaţie. Ce poate face în plus "un om", fie el şi sfânt, în faţa realităţii unei zile grele, plină de extenuare, la finalul căreia este departe de rezultatul dorit. Muncă multă şi satisfacţii puţine – de câte ori nu am gustat şi noi starea de disperare a unei astfel de situaţii.

Dar, ceva din adâncul sufletului îl mişcă şi ascultă de "acel om", împotriva oricărei speranţe. Şi s-a înfăptuit minunea! Mrejele s-au umplut cu atâţia peşti, încât pescarii au umplut două corăbii. Atunci Petru a înţeles că Iisus este Fiul lui Dumnezeu, a căzut la picioarele Lui şi I-a spus: «***Ieşi de la mine, Doamne, că sunt om păcătos***» (Luca 5, 8). ***Tu, Doamne, eşti Mesia Hristos, Sfântul lui Dumnezeu, iar eu sunt un om păcătos şi neputincios, sunt nedemn să mă aflu în apropierea Ta***, iar Evanghelistul Luca consemnează: «***Spaima îl cuprinse pe el şi pe toţi cei care erau cu el***» (Luca 5, 9). ***Aceasta este frica cea sfântă, venerarea divină şi umilinţa înaintea Fiului lui Dumnezeu! Este sentimentul pe care creatura îl simte în faţa Creatorului.***

Hristos l-a liniştit cu blândeţe pe Petru spunându-i: «***Nu te teme; de acum înainte vei fi pescar de oameni… Atunci apostolii au lăsat totul şi au mers după El***» (Luca 5, 10-11), devenind pilonii Bisericii catolice, răspândită în toate neamurile.

În Joia Patimilor, atunci când sinedriul evreilor L-a condamnat la moarte pe Iisus Hristos, Apostolul Petru s-a dezis de trei ori de Iisus spunând: «***Nu-L cunosc pe Omul acesta***» (Matei 26, 74). Mai târziu, Iisus a privit la Petru… El şi-a dat seama de ceea ce a făcut şi : «***ieşind de acolo, a plâns cu amar***» (Luca 22, 61-62). ***Apropierea Domnului Hristos, privirea plină de iubire şi înţelegere a lui Iisus, a transformat frica omenească a lui Petru.***

Dar nu numai frica sfântă transformă sufletele, ci în mod simplu, chipul Mântuitorului este uneori de ajuns pentru convertire.

Într-un an, în Paris, a avut loc o petrecere, la care au fost invitaţi actori renumiţi. Oaspeţii au petrecut până când s-a făcut prea târziu pentru a se reîntoarce înapoi la locuinţele lor, trebuind astfel să înnopteze la palat. O tânără actriţă a intrat în camera care i s-a pregătit. A privit în jurul ei şi a văzut o statuie a Mântuitorului răstignit pe Cruce. Era o statuie preţioasă, căci era sculptată în fildeş încrustat în lemn. Tânăra actriţă fusese botezată, dar niciodată nu a fost practicantă în privinţa religiei, nu a mers la Biserică, nu se ruga, iar comportamentul ei moral lăsa de dorit. Apropiindu-se de statuie, nefericita actriţă a văzut pentru prima oară Corpul rănit al Mântuitorului răstignit, I-a văzut mâinile şi picioarele însângerate. A privit cu cea mai mare atenţie la chipul Mântuitorului, la coroana de spini, iar înainte de toate, la ochii îndurători ai lui Hristos. La baza statuii lui Hristos răstignit a văzut sculptate cuvintele: "Aşa iubeşte Iubirea". Actriţa a simţit o putere misterioasă, care ieşea din postura Domnului Hristos. Acestea toate au cuprins-o iar sufletul ei păcătos s-a cutremurat aşa de tare, încât a început să plângă cu amar. Timpul s-a scurs, a trecut noaptea, a venit dimineaţa, iar ea se afla îngenunchiată în faţa Mântuitorului răstignit şi se ruga. Întorcându-se acasă, a început o nouă viaţă, viaţa iubirii lui Isus Hristos. Prezenţa statuii Domnului, privirea chipului însângerat al Mântuitorului răstignit şi ochii Lui îndurători au purificat sufletul femeii, iar ea a început să-L iubească pe Iisus Hristos din toată inima ei.

Hristos ne invită pe calea iubirii, chemându-ne asemenea lui Petru la munca de apostolat pentru timpul pe care-l trăim. Convertiţi de minunile care se petrec în sufletele noastre la auzul şoaptei divine ce vine de sus, să ne schimbăm şi noi viaţa mergând pe urmele Celui care a zis: "***Eu sunt calea, adevărul şi viaţa***" (Ioan 14, 6).

Rugăciune

Credinţa Ta, Doamne, mă face să înţeleg că nimic nu mă poate apropia mai mult de Tine, decât lucrarea, voinţa şi iubirea Ta.

O, Dumnezeul meu, mi-ai arătat unde mă poate duce credinţa cea adevărată şi ce înseamnă ea. Ştiu şi recunosc că numai prin trăirea credinţei mă pot mântui.

De aceea vin acum la Tine Domnul meu, cerând lumina Spiritului Sfânt, pentru ca aceasta să înflăcăreze credinţa, care să fie legată de faptele pe care Tu le aştepţi de la mine.

Dacă puterea Ta a făcut să ţâşnească din stâncă apa în pustiu, în faţa profetului Moise, atunci eu vreau ca şi credinţa din mine, să facă să izvorească faptele virtuţilor, de pe urma cărora Tu doreşti să culegi roade vrednice de a Te lăuda pe Tine.

Însufleţeşte-mă de viaţa Ta cea adevărată, prin care să trăiesc credinţa neclintită, indiferent de încercările vieţii pământeşti, chiar dacă în ea lovesc valurile durerilor ori ale tentaţiilor.

Iar dacă duşmanul mântuirii mele vrea să distrugă poarta speranţei şi a încrederii în Tine, ajută-mă să fiu un exemplu viu în a-mi construi locuinţa eternităţii pe Stânca credinţei care dăinuie de-a pururi.

Amin.

Părintele Constantin Coman - Despre chemarea lui Dumnezeu şi răspunsul oamenilor

- **R. Rădulescu:** Părinte Constantin Coman, două corăbii pline cu peşti pe un lac care fusese, să zicem aşa, sterp, înainte cu câteva ore. Două corăbii pline cu peşte, în faţa cărora omul pescar reacţionează, aş spune eu, aparent straniu! În loc să fie captivat de abundenţa peştelui, Îl roagă pe Cel prin care îi vine abundenţa, adică pe Iisus, să plece de la el. În loc să-L ţină mai mult, ca pe un loz câştigător, el Îl alungă. ***De ce reacţionează Petru astfel, pentru că despre el este vorba, despre Simon pescarul. Cum să înţelegem reacţia lui Petru?***

- Pr. Coman: ***Nu-L alungă pe Hristos, ci se alungă pe sine!*** Trebuie să luăm seama la motivul „alungării". Scena pe care tocmai aţi descris-o, este una în care ***Sfântul Apostol Petru Îl descoperă pe însuşi Dumnezeu.*** Reacţia lui este chiar o reacţie pe care ar trebui să o aibă oricine dintre noi, dacă, la un moment dat, ar avea revelaţia dumnezeirii. ***În momentul acela Petru conştientizează nimicnicia sa, micimea sa, netrebnicia sa, care se descoperă cu adevărat omului numai atunci când acesta este faţă în faţă cu Dumnezeu.*** De altfel, Petru însuşi mărturiseşte lui Iisus exact acest lucru: ***„Simon Petru, văzând aceasta, a căzut la genunchii lui Iisus, zicând: Ieşi de la mine, Doamne, că sunt om păcătos."*** (Luca 5,8). Este un fel de conştientizare prin oglindire, un fel de confruntare cu etalonul absolut, cu măsura desăvârşirii. Nu Îl alungă pe Hristos pentru că deranjează, ci pentru că se simte pe sine nevrednic de a sta în faţa Lui. Îi spune să plece de la el, pentru că este

om păcătos, nu pentru că i-a făcut ceva rău sau pentru că ceea ce s-a întâmplat îl înfricoşează. Sigur că multe din minunile Mântuitorului Hristos înfricoşau, pentru că nu puteau fi înţelese. Sfântul Evanghelist Luca, cel care consemnează evenimentul, face acest comentariu: ***„Căci spaima îl cuprinsese pe el şi pe toţi cei ce erau cu el, pentru pescuitul peştilor pe care îi prinseseră."*** (Luca 5,9).

Petru, însă, are revelaţia dumnezeirii, I se descoperă Dumnezeu şi instantaneu are şi revelaţia sinelui. Mai avem astfel de reacţii. Sutaşul roman, când îi cere lui Hristos să-i vindece slujitorul, iar Hristos îi spune că va veni la casa lui. Acesta spune: „***Doamne, nu sunt vrednic să intri sub acoperişul meu, ci numai zi cu cuvântul şi se va vindeca sluga mea***". (Matei 8,8). O să vă mire, dar orice om când se întâlneşte fie şi numai cu ideea de Dumnezeu sau cu un semn-simbol care trimite la Dumnezeu (biserică, preot, cruce etc.) are reflexul judecăţii. Altfel, cum s-ar explica fuga de Dumnezeu concretizată în cele mai neînsemnate gesturi reflexe, precum cel al ocolirii preotului, pe care nu-l cunoşti etc.?!

R. Rădulescu: ***Cum se întâmplă revelaţia dumnezeirii, ca să înţelegem ce se întâmplă cu Petru? Ce înţelege el în momentul în care vede două corăbii pline cu peşti?*** Hristos era învăţătorul, aşa Îi şi spuneau. Propunea o învăţătură nouă, captivantă, care îi atrăgea pe foarte mulţi oameni. Asistăm, în acelaşi episod evanghelic, la această întâmplare, El predică oamenilor dintr-o corabie, tocmai ca să fie văzut de toţi. Erau mulţi pe malul lacului. ***Ce înţelege, de fapt, Petru din toate acestea?***

Pr. Coman: Lui Petru nu-i era străină ideea de Dumnezeu. El făcea parte din poporul iudeu. Acest popor avea un foarte puternic fond religios. Vechiul Testament era foarte aproape de ei, dar prezenţa lui Dumnezeu, întâlnirea lui Dumnezeu era un eveniment absolut excepţional. **Întâlnirea lui Dumnezeu se trăieşte în momentul în care omul simte că se întâmplă lângă el ceva care depăşeşte limitele umane şi limitele lumii create.** Tocmai aceasta i se întâmplă lui Petru. Erau convinşi că în lacul acela şi la ora aceea nu era deloc peşte. Mântuitorul îi spune să arunce mrejele. Petru o face doar pentru cuvântul Său: ***„Pentru că ne spui Tu să mergem, mergem şi aruncăm din nou mrejele!"***

R. Rădulescu: Îi face un hatâr, cum am spune?

Pr. Coman: Ii face pe plac, deşi era convins că n-o să prindă peşte! Ascultarea, deşi nu părea să fie foarte convinsă, se dovedeşte roditoare! Cuvântul Mântuitorului Hristos se adevereşte şi se întâmplă o minune. Rezultatul depăşeşte,

evident, calculele omenescului. Puterea lui Hristos, Fiul lui Dumnezeu se manifestă asupra firii.

Şi nouă ni se întâmplă astfel de lucruri! Sunt situaţii în care ne confruntăm cu soluţii, cu evoluţii ale unor situaţii, care depăşesc, mai mult decât evident, calculele noastre umane, calculele celor din jurul nostru, chiar condiţiile lumii noastre create. Atunci, dacă beneficiem de o oarecare vigilenţă sau trezvie, avem şi noi simţul unei intervenţii de undeva „din afară". Dacă suntem familiari cu ceea ce înseamnă Dumnezeu, din vieţuirea noastră cu El în Biserică, în rugăciune sau din experienţele noastre anterioare, atunci percepţia dumnezeirii poate avea o anume evidenţă. Dacă nu avem vigilenţa necesară, spunem că s-a întâmplat ceva neobişnuit, că s-a întâmplat ceva ciudat, că a intervenit ceva inexplicabil. Îmi vine în minte Mircea Eliade, care consemnează, dacă nu mă înşel, în memoriile sale o serie de astfel de întâmplări „minunate". ***Dumnezeu este prezent clipă de clipă în existenţa noastră, dar noi nu avem capacitatea de a-L observa.*** Cele mai multe dintre lucrurile care ni se întâmplă, le considerăm a fi consecinţe logice ale unor cauze de asemenea omeneşti. ***Cei care au însă ochi duhovniceşti, cum le spunem, sau ochii inimii sau ochi lăuntrici suficient de treji, văd intervenţia lui Dumnezeu în mai tot ce li se întâmplă.***

Dacă vorbim despre Evanghelie şi luăm în serios Evanghelia Mântuitorului Hristos, vom vorbi totdeauna despre un dialog continuu al omului cu Dumnezeu. Putem extinde această perspectivă la Sfânta Scriptură în întregimea ei, care consemnează şi comentează istoria dialogului continuu dintre om şi Dumnezeu. Una dintre cheile de înţelegere ale acestui dialog este dată de binomul chemare-răspuns. După această pescuire minunată urmează chemarea adresată de Mântuitorul pescarilor de a-L urma ca ucenici, cu făgăduinţa că-i va face pescari de oameni:

„Nu te teme; de acum înainte vei fi pescar de oameni. Şi trăgând corăbiile la ţărm, au lăsat totul şi au mers după EL" (Luca 5,10-11).

Cei trei, Petru, Iacob şi Ioan, fiii lui Zevedei, lasă totul şi-I urmează lui Hristos. Răspund fără ezitare chemării. Rezultatul acestui răspuns: din simpli pescari ai unei modeste localităţi de pe Lacul Ghenizaret sau Marea Galileii, cum i se mai spunea, au devenit Apostoli ai Mântuitorului lumii, cucerind cu puterea Evangheliei lumea cunoscută de atunci. Ar fi putut să se împiedice de un pretext sau altul, omeneşte vorbind, şi să piardă şansa de a deveni patriarhi ai Noului popor al lui Dumnezeu, temelie a Bisericii creştine.

Chemarea din partea lui Dumnezeu şi răspunsul din partea omului sunt lucruri esenţiale pentru viaţa noastră, întreaga noastră existenţă se derulează în spaţiul dintre chemarea lui Dumnezeu şi răspunsul nostru la această chemare. Din păcate, prea puţini oameni sunt atenţi la această chemare şi o lasă fără răspuns. Este o mare responsabilitate a omului aici. ***Dumnezeu ne vrea şi ne cheamă să-I fim parteneri în creaţia continuă şi în susţinerea lumii.***

Părintele Dumitru Stăniloae, marele nostru teolog, spune că: „Timpul cu care ne confruntăm noi şi ne batem, clipă de clipă, nu este nimic altceva decât distanţa dintre chemarea lui Dumnezeu şi răspunsul omului!” Sigur, este o filozofie adâncă, dar să încercăm să ne-o însuşim, să o experimentăm. Încă odată îi invit pe ascultătorii noştri să experimenteze lucrurile. Să încerce, nu neapărat să verifice această afirmaţie, nu neapărat în relaţia cu Dumnezeu, deşi şi acolo este posibil, ci în relaţia cu unul dintre semenii apropiaţi: soţ, soţie, părinţi, colegi, superiori şi aşa mai departe. Să vadă ce înseamnă distanţa dintre chemarea sau rugămintea cuiva, şi răspunsul său la chemarea respectivă.

R. Rădulescu: Vă întrerup Părinte Constantin. În cazul lui Petru chemarea este evidentă. Iisus Hristos îi adresează, îi spune: ***„Vino, şi te fac pescar de oameni!”*** Petru lasă totul, răspunde prezent, răspunde da. În cazul nostru, al celor de astăzi, şi poate şi în trecut, chemarea lui Dumnezeu nu este atât de evidentă, precum în cazul lui Petru! Petru este un privilegiat, este apostolul lui Iisus. ***Noi unde identificăm chemările lui Dumnezeu, în ce gesturi, unde să le căutăm?*** Pentru că, poate nici nu ne dăm seama, uneori, că Dumnezeu ne face o chemare!

Pr. Coman: Nici în cazul lui Petru nu este foarte evidentă chemarea, dacă îmi îngăduiţi să spun! La ora aceea Petru era un simplu pescar. Ce înseamnă un pescar? ***Un om fără carte, un om sărman, care nu ieşise din graniţele satului său, care îşi cârpea mrejele, cum spune Sfântul Ioan Gură de Aur.*** Era un om foarte simplu, care se trezeşte la un moment dat că cineva, este drept o personalitate foarte importantă, un învăţător, un profet, cu puteri foarte mari, îl cheamă şi-i cere să-L urmeze. Cine este acel Cineva, unde îl va conduce, ce va urma acestei chemări, nici el nu ştia prea mult. Tocmai de aceea este extrem de importantă şi este foarte apreciată replica lui Petru şi a celorlalţi doi, Ioan şi Iacob. Nu este deloc ezitantă, este imediată, deşi suportă foarte multe necunoscute.

Aşa se întâmplă şi cu noi! Sigur că este foarte greu să identificăm chemarea lui Dumnezeu! Cei care ne aflăm în slujirea Lui: preoţi, teologi sau cei care se mişcă înlăuntrul Bisericii, încep să simtă, la un moment dat, care este chemarea lui Dumnezeu sau voia Lui într-un context anume. Ceilalţi se întâmplă poate să

recunoască mai greu chemarea lui Dumnezeu. Dacă te mişti, un pic, în Duhul lui Dumnezeu, dacă eşti puţin familiarizat cu cuvântul lui Dumnezeu, dacă eşti familiarizat cu rugăciunea, încet-încet dobândeşti puterea şi capacitatea să discerni lucrul la care te cheamă Dumnezeu.

[...]

Pentru ca omul să sesizeze chemarea lui Dumnezeu, trebuie să se apropie de El. Trebuie să trăiască într-o relaţie cu Dumnezeu, trebuie să Îl invoce, trebuie să-L cheme. Chiar să îndrăznească să-L asculte, să aibă disponibilitate şi, de ce nu, să-L iubească. Va putea ajunge să-L iubească, dacă pleacă de la o premiză esenţială, anume, că existenţa lui I se datorează.

Existenţa mea, faptul că eu exist, eu personal, Preotul Constantin, se datorează unei chemări foarte tainice a lui Dumnezeu. Din părinţii mei, se puteau zămisli „n" alţi copii, în acelaşi context. Şi totuşi, m-am născut eu! Pe mine mă emoţionează, mă copleşeşte acest fapt! Mărturisesc, mă copleşeşte că aşa au fost rânduite lucrurile cu bunicii mei, cu străbunicii mei, ca eu să mă nasc! Faţă de acest eveniment eu mă plasez cu un sentiment de foarte adâncă recunoştinţă şi mulţumire. Sunt copleşit în faţa lui Dumnezeu, pentru că darul existenţei mele este unul absolut extraordinar!

De aici porneşte, după aceea, înţelegerea. Dacă Dumnezeu m-a chemat la existenţă, atunci ce vrea de la mine?! Am observat în viaţa mea şi am înţeles chemarea lui Dumnezeu. Eu nu m-aş fi dus la seminar, pentru că era o perioadă în care tot ceea ce însemna Biserică presupunea şi o foarte mare marginalizare socială. Eram foarte vioi, inteligent, mergeam foarte bine cu şcoala şi m-aş fi dus să fac orice altceva. Dar a fost o rânduială a lui Dumnezeu. Eram al cincilea copil la părinţi. Tata nu mai putea să ne ţină la şcoală. Toţi ceilalţi erau deja plecaţi. A fost un gând să merg la seminar, dar eu am spus tatălui meu nu. A rânduit Dumnezeu de aşa manieră, încât să pierd admiterea la liceu datorită unui incident banal şi, în cele din urmă, să ajung la seminar. Nu am înţeles atunci că a fost o chemare foarte specială, care nu mi se datora mie, ci părinţilor mei, Pătraşcu şi Maria, aşezaţi foarte profund în credinţă. Acum am toată convingerea că slujirea preoţească la care am ajuns se datorează unei chemări a lui Dumnezeu mai mult decât evidentă. Mai am convingerea că alegerea aceasta a făcut-o Dumnezeu, cum spuneam, pentru părinţii şi strămoşii mei, pentru credinţa şi jertfa lor de o viaţă. Cred că Dumnezeu le-a dăruit, în cele din urmă, ca din neamul lor să se aşeze un preot.

Nu mai am nici o îndoială că preoţia este chemarea mea, faţă de care, cu nevrednicie încerc să mă achit, cu conştiinţa că răspund unei chemări a lui

Dumnezeu. După terminarea facultăţii am avut un foarte mare impas. Dar s-a deschis drumul într-o direcţie la care nu visasem niciodată, aceea a unei cariere ştiinţifice universitare. O trăiesc ca pe o chemare, nu îi răspund cum se cuvine poate, pentru că omul este foarte neputincios, foarte slab, dar am conştiinţa chemării mele. Şi nu o chemare anonimă, ci o chemare a lui Dumnezeu la o slujire concretă. Eu simt aceasta, nu am nici o îndoială! Îi rog şi pe ceilalţi să mediteze asupra acestui aspect. Se vor fi trezit a fi medici, a fi profesori, a fi ingineri sau politicieni, fără a se fi întrebat cum au ajuns acolo! Poate că este posibil să discearnă, în anumite etape ale vieţii şi ale carierei dânşilor, intervenţii, semne, care să trimită la ceea ce numim chemare a lui Dumnezeu.

R. Rădulescu: Părinte profesor, încă o problemă legată de pescuirea minunată. Hristos îi cheamă pe pescari să fie în continuare pescari de oameni. Este o echivalenţă între ceea ce făceau ei înainte şi ceea ce aveau să facă după convertire? Pescarul prinde peştele fără voia peştelui. Pescarul de oameni are o altfel de lucrare, lucrează cu oameni care sunt liberi. Funcţionează această echivalenţă întru totul?

Pr. Coman: Este foarte bună întrebarea dumneavoastră, ca să răspund americăneşte. Cu adevărat, este foarte potrivită, nu este deloc întâmplătoare asocierea. Dacă ar fi fost întâmplătoare, nici Mântuitorul n-ar fi făcut acest lucru, nici Sfinţii Evanghelişti nu l-ar fi consemnat. Toţi cei trei sinoptici, Matei, Marcu şi Luca, consemnează această asociere a chemării ucenicilor cu evenimentul pescuitului minunat.

Nici în cazul pescuirii oamenilor efortul uman nu este suficient! Va fi tot o pescuire minunată, datorată lucrării tainice a Duhului lui Dumnezeu. Ei vor arunca mrejele, Dumnezeu va face ca ele să se umple! Nu pescarii, aceşti oameni simpli şi neînvăţaţi, cum îi numeşte sfântul Ioan Gura de Aur, nu ei, prin efortul lor exclusiv, vor fi cei care vor converti popoarele la creştinism. Ei fac ascultare, biruind temerile de orice fel, mai ales cele venite din lipsa de educaţie. Îi trimite Hristos să vestească lumii Evanghelia şi ei Îi împlinesc porunca. Nu a fost puţin lucru. Cum ar îndrăzni astăzi, de exemplu, un pescar simplu să urmeze chemării lui Hristos de a deveni apostol şi propovăduitor al Evangheliei fără să spună: „Dar nu am şcoală! Nu cunosc lumea! Nu am ieşit din satul meu până acum!” ***Urmând poruncii lui Hristos cu credinţă, acei pescari au ajuns să cucerească Roma şi Atena şi Efesul şi Corintul şi Alexandria cu Evanghelia Mântuitorului Hristos***. ***Se întreabă Sfântul Ioan Gură de Aur, cum a fost posibil aşa ceva: într-o lume ostilă, într-o lume plină de învăţaţi, filosofi şi retori, aceşti umili propovăduitori***

să cucerească lumea cu Evanghelia lor. Nu ar fi fost posibil dacă nu ar fi fost cu ei Duhul lui Dumnezeu, răspunde acelaşi mare exeget al dumnezeieştilor Scripturi.

Lucrul acesta este evident de-a lungul veacurilor până astăzi. De cele mai multe ori preoţii sunt destul de neputincioşi sau nevrednici. În ciuda acestui fapt, Biserica lui Hristos merge înainte. Tocmai aici se face evidentă lucrarea lui Dumnezeu. Asemenea peştilor, oamenii sunt prinşi de puterea, de momeala atractivă a Duhului lui Dumnezeu, pozitiv vorbind.

Lucrul cel mai important, pentru preoţi mai ales, este să aibă credinţa şi conştiinţa că lucrarea lor preoţească nu se întemeiază pe puterile lor. Ceea ce fac ei în biserică nu fac în nume propriu şi nici cu puteri proprii, ci fac în Numele lui Dumnezeu şi cu puterea lui Dumnezeu.

Cred că am relatat întâmplarea mea cu Părintele Cleopa, când tânăr preot fiind, cercetându-l într-o vară, l-am întrebat: „Părinte, ce să fac să aduc mai multă lume la biserică?" Eram chiar mândru de întrebarea mea! Părintele a reacţionat cu totul neaşteptat.

„Măăăi!", a strigat ca un tunet, răstit şi mustrător, „dar ce tu aduci lumea la biserică?! Dumnezeu aduce lumea la biserică, nu tu!!!"

Atunci m-a intrigat mult reacţia dânsului, dar mai târziu aveam să o înţeleg perfect.

R. Rădulescu: Sunt prinşi, chiar şi atunci când opun rezistenţă.

Pr. Coman: Mai ales atunci când opun rezistenţă. Nu calea convingerii este cea care îl duce pe om la Dumnezeu, ci calea credinţei, care presupune o imprevizibilă şi inefabilă schimbare lăuntrică. Se trezeşte cineva că, dintr-o stare de indiferenţă sau dintr-o stare de potrivnicie, devine dintr-o dată foarte interesat şi foarte doritor să afle despre Hristos şi despre Evanghelie şi în clipa următoare poate deveni un fervent închinător a lui Dumnezeu. Nu ştie nici el cum! Acolo a lucrat Duhul lui Dumnezeu, prin cuvântul cuiva. Iată ce scrie Sfântul Apostol Pavel creştinilor din Corint, care primiseră credinţa în Hristos în urma propovăduirii sale:

„Şi eu, fraţilor, când am venit la voi şi v-am vestit taina lui Dumnezeu, n-am venit ca iscusit cuvântător sau ca înţelept. Căci am judecat să nu ştiu între voi altceva decât pe Iisus Hristos, şi pe Acesta răstignit. Şi eu întru slăbiciune şi cu frică şi cu cutremur mare am fost la voi. Iar cuvântul meu şi propovăduirea mea

nu stăteau în cuvinte de înduplecare ale înţelepciunii omeneşti, ci în adeverirea Duhului şi a puterii, pentru ca credinţa voastră să nu fie în înţelepciunea oamenilor, ci în puterea lui Dumnezeu”. (I Cor 2,1).

Lucrul acesta se întâmplă şi astăzi în biserică. ***Tainele Bisericii, începând cu Botezul, Euharistia, Nunta, etc, toate fac evidentă puterea Duhului. Adeverim prin toate puterea Duhului lui Dumnezeu lucrătoare în lume.***

(din: Pr. Constantin Coman, “Dreptatea lui Dumnezeu şi dreptatea oamenilor”, Editura Bizantină, Bucureşti, 2010)

Pr. Constantin Sturzu: De ce ne e greu să facem fapte bune?

De câte ori nu mi-a fost dat să aud, ca preot sau ca simplu interlocutor: „Părinte, mi-e greu. Nu mai pot duce atâta povară. E greu şi acasă, şi la serviciu. Îmi vine să renunţ la toate”! Iar cei preocupaţi de viaţa duhovnicească mai adaugă: „Nu pot nici să mă rog cum trebuie, nu am timp de canon. În loc să văd un progres, parcă mai rău cad în păcate şi în patimi. Nici nu mai vreau să mă ridic...”. De unde acest greu de care ne plângem adesea? Este viaţa doar o înlănţuire de momente dificile, eventual cu scurte răgazuri între ele? Ce putem face pentru a nu mai fi atât de apăsaţi, de încruntaţi, de agitaţi sau de descurajaţi?

Să ne aducem aminte de prima pescuire minunată relatată în Evanghelii (v. Luca 5, 1-11). O noapte întreagă s-au trudit Simon Petru şi ceilalţi apostoli pescari şi nu au reuşit să prindă nici măcar un peşte. La îndemnul Mântuitorului, ei au aruncat din nou mrejele şi au prins atât de mult peşte, încât au umplut amândouă corăbiile. A vrut Domnul să dea o lecţie de pescuit lui Petru şi celorlalţi? Cu siguranţă, nu. Doar a vrut să-i înveţe diferenţa între a lucra cu puterile proprii, după mintea proprie, şi a face totul ascultând de Dumnezeu. În prima situaţie ne aflăm toţi atunci când ne plângem că ne este greu. Bâjbâim precum orbul în noapte şi nu adăugăm nimic vieţii noastre, ci ne sleim de puteri. Dacă însă ascultăm de Hristos - „Lumina lumii” (Ioan 8, 12) -, acţiunile noastre dau rod bun şi bucuria ne umple inima precum peştele ce stătea să dea pe dinafara corăbiilor galileene.

De ce ne este greu, aşadar? Pentru că nu credem acest cuvânt al lui Hristos: „Veniţi la Mine toţi cei osteniţi şi împovăraţi şi eu vă voi odihni pe voi. (...) Căci jugul Meu e bun şi povara mea este uşoară” (Matei 11, 28 şi 30). Nu am luat jugul Domnului, iată de ce resimţim apăsare şi oboseală, iată de ce deznădăjduim adesea. Poate că ne facem datoria în toate, ostenindu-ne la locul de muncă sau la şcoală, în familie sau în mănăstire. Dar le facem pentru noi, pentru cei dragi sau pentru un câştig oarecare. Şi, mai devreme sau mai târziu, picăm sub povara acestor responsabilităţi. ***Un singur lucru mă poate odihni: ca tot ceea ce fac să fac cu puterea lui Dumnezeu, în numele lui Dumnezeu şi de dragul Lui. Absolut totul, până la cele mai banale lucruri.***

Copleşiţi de atâtea îndatoriri, nici timp de rugăciune nu mai găsim. Picăm de oboseală uneori, adormind chiar în timp ce ne facem canonul. Dar Dumnezeu nu pune poveri asupra noastră şi nici nu are pretenţii de la noi. El doreşte să fie părtaş la viaţa noastră aşa cum este ea în prezent. În felul acesta, toate ale noastre devin rugăciune.

La fiecare Liturghie, şi nu numai, spunem: „Pe noi înşine şi unii pe alţii şi toată viaţa noastră lui Hristos Dumnezeu să o dăm”. Dar ce-I dăm noi, de fapt? Acele momente în care ne afundăm în rugăciune în faţa icoanei, lacrima ce o zdrobim, rareori, sub pleoapele pocăinţei, cele două-trei ore petrecute la slujbă, duminica? Viaţa noastră cuprinde înmiit mai multe momente şi situaţii. Toată viaţa să o dăm lui Hristos, nu doar clipele de evlavie.

Şi încă nu e de ajuns. Sfântul apostol Pavel ne atrage atenţia că nu ne putem mântui din faptele noastre, ci aceasta este „darul lui Dumnezeu” (Efeseni 2, 8-9), adăugând că suntem „zidiţi în Hristos Iisus spre fapte bune, pe care Dumnezeu le-a gătit mai înainte, ca să umblăm întru ele” (Efeseni 2, 10). Percepţia comună este că noi suntem cei care facem fapte bune sau virtuoase. De aici şi străduinţa noastră, însoţită de oboseală şi de sentimentul că niciodată nu facem destul. Dar faptele cele bune sunt deja gătite, noi doar trebuie „să umblăm întru ele”.

Ca să înţelegem întrucâtva cum stau lucrurile, să ne închipuim viaţa noastră ca pe o călătorie cu maşina personală. Nimeni nu este atât de nesocotit încât să meargă pe câmpuri sau pe drumuri neamenajate. Toţi şoferii caută drumurile cele mai bune, cât mai bine asfaltate şi cât mai rapide. Când vreau eu să fac fapte bune, mă asemăn unui şofer care fie merge pe arătură, fie vrea să-şi construiască singur drumul: să taseze pământul, să pietruiască, să asfalteze... În ambele situaţii, traseul devine istovitor şi greu de parcurs. Când aleg şoselele deja existente şi mă

concentrez doar asupra modului în care şofez, atunci sunt asemenea celui ce „umblă întru faptele cele bune, gătite mai înainte”.

Să renunţăm, aşadar, la orgoliul de a inventa drumuri, căci Hristos este Calea (Ioan 14, 6). Şi cum ajungem pe Cale? Cum facem să ieşim de pe arătură şi să intrăm cu maşina pe şosea asfaltată? Nu e complicat. Începem prin a oferi lui Dumnezeu ceea ce facem şi tot timpul nostru, aşa cum îl petrecem acum. Treptat, această chemare şi conştientizare a prezenţei lui Dumnezeu, va produce schimbări de direcţie în viaţa noastră. Ne vom bucura atunci de uşurare şi de odihnă dumnezeiască. Pe pământul acesta fiind, vom intra deja, deşi încă nu deplin, în Împărăţia Cerurilor. Pentru cei lumeşti, vom părea nişte chinuiţi. Ei vor vedea doar restricţii, lipsuri şi osteneală - dar noi vom gusta, cu îndrăzneală, din bucuria Crucii, a Celui Răstignit. „Căci ceea ce se pare ca slăbiciune a lui Dumnezeu este mai puternică decât tăria oamenilor” (1 Corinteni 1, 25).

Preot profesor Ion Buga: Pescuirea minunată (1998)

Nu putem astăzi să plecăm de aici fără să asimilăm bine textul Sfintei Evanghelii care astăzi ne vorbeşte despre pescuirea minunată. Nu e vorba despre o simplă pescuire. N-are nici o legătură cu acţiunile, cu activitatea umană. Cu împărţirea socială a muncii pe sectoare: agricultură, pescuit, vânătoare, păstorit. Aceasta este problema istoriei, a sociologiei.

În toată Evanghelia, ca şi astăzi, cel ce lucrează acolo este Dumnezeu. Când lucrează Dumnezeu, actele Lui, ca şi cel de astăzi, sunt acte originare. Iar noi ştim foarte bine că originea ca ontologie după concepţia credinţei noastre scripturistice este creştinismul. Adică, ori de câte ori lucrează Dumnezeu (şi El lucrează totdeauna), nu face ceva acolo printre altele. El creează întotdeauna. Actele Lui sunt actele creaţiei. Avem de-a face mai mult, cu Liturghie. Dumnezeu este cel ce săvârşeşte toată Liturghia. Iar astăzi în Evanghelie avem de-a face cu o dumnezeiască Liturghie, lucrare publică. Lucrare cu ţintă publică. Nu e vorba de o lucrare interioară, de introspecţie, de gândire. Este vorba de o lucrare adresată de Dumnezeu în afara Lui. Este un act de creaţie, de revelaţie, de descoperire.

Acest lucru se întâmplă în oglinda lacului. Ne aflăm pe această oglindă de apă şi aici privim tainele Lui. În adâncimea acestei oglinzi numită Marea Galilei, Marea Tiberiadei ne amintim de oglinda acvatică primordială a creaţiei celei dintâi. Este o Liturghie unică. Este de o splendoare, frumuseţe, adâncime şi puritate unice, cum rar găseşti undeva în paginile lumii. Astăzi avem de-a face cu a doua creaţie.

În Evanghelia după Matei 19,28 Iisus spune ucenicilor Săi aşa: ,,voi, cei care M-aţi urmat pe Mine la facerea din nou a lumii''(cuvântul grecesc este palingenezia), exact ce se întâmplă astăzi. Pe suprafaţa aceasta de puritate şi claritate primordială se săvârşeşte o Liturghie.

Cine sunt cei ce lucrează, cine se cuprinde în această Liturghie? În primul rând se cuprinde Dumnezeu, săvârşitorul tuturor liturghiilor şi al tuturor actelor creatoare. Numai El este creator în sens ontologic. De unde ştim că este Dumnezeu acolo. Din strigarea pe care o face Petru sau ucenicul Ioan. Pericopa aceasta se mai găseşte şi la evanghelistul Ioan, capitolul 21. În momentul în care Mântuitorul le spune cu poruncă creatoare:,,aruncaţi mreaja de-a dreapta corabiei şi veţi afla peşte", ei fac acest lucru, ascultă şi ascultarea rodeşte pe linia creatoare, rodeşte la infinit. În momentul în care ei văd rezultatul poruncii creatoare şi al ascultării tot atât de creatoare (fiindcă acolo unde, Doamne fereşte, nu se întâlneşte porunca creatoare cu ascultarea creatoare, lucrul nu se săvârşeşte, se produce căderea), au bucuria cea mai mare pentru om: Cunoaşterea lui Dumnezeu. Când în mintea ta, în inima ta a explodat sensul total, plin, al cunoaşterii lui Dumnezeu, eşti atât de plin, de fericit, că se suspendă orice intermitenţă. Nu mai există trecut, viitor, bun sau rău, durere, osteneală. Există doar o esenţă fericită care umple totul. Acest lucru se produce astăzi când la capătul ascultării apare plinătatea şi în plinătate se poate citi uşor dumnezeirea.

Ioan, ucenicul iubirii este primul care intuieşte teologic, în univers, plinătatea dumnezeirii, realitatea şi prezenţa divină. De aceea el este primul din Evanghelie care va striga:,,Domnul este!'' Este o mărturisire doxologică, adică un strigăt de bucurie, de slavă, de adoraţie. Petru reprezintă un alt aspect al atitudinii umane în faţa divinităţii. Ucenicul cel iubit Ioan, fiind de o puritate cum poate n-a mai existat pe pământ (ieri a fost ziua lui), va arde pur şi simplu etapele şi pe el îl vom afla totdeauna în stare de adoraţie în faţa lui Dumnezeu. Nu veţi găsi la Ioan Evanghelistul, nici o secundă de îndoială, de remuşcări. Nimic din toate cele omeneşti. El totdeauna se află cel mai vecin cu dumnezeirea. Şi-a sprijinit capul pe pieptul (deci pe inima) lui Dumnezeu. În aşezarea de la Cină el era deja în sânul lui Hristos.

Avem şi aspectul celălalt: aspectul mai frământat, mai incomod, mai dramatic al condiţiei umane în relaţie cu prezenţa divină. Acest dramatism (uneori tragic chiar) al condiţiei umane în Vechiul Testament este cutremurător la întâlnirea dintre om şi Dumnezeu.

Vă amintesc doar lupta înfricoşătoare de la pârâul Iaboc între Iacob şi Dumnezeu, unde omul luptător (lupta cea bună, de a-L smulge pe Dumnezeu din abisurile universului, pentru a-L revela, pentru a-L sili să se arate) Iacob este un dumnezeu de jos în sus ca o replică la divinitatea cerească. Aşa este omul: omul este o replică divină în creaţie. Aşa l-a vrut Dumnezeu. Cu o forţă uluitoare, Iacob Îl uimeşte chiar pe Dumnezeu spunându-I, poruncindu-I. Este strigătul sfâşietor al Cunoaşterii.

În clipa în care reuşeşti să obţii o fărâmă cât de mică din cunoaşterea lui Dumnezeu, atunci eşti ca şi Dumnezeu. Pentru că atunci se oglindeşte Dumnezeu în tine. Se produce un transfer. Pur şi simplu un transfer de perdonalitate între Dumnezeu ascuns şi omul căutător.

Revenim la Petru. El reprezintă aspectul dramatic al omului problematizat. Petru are mici probleme. Drumul lui este mai sinuos spre Dumnezeu: cu căderi, cu ridicări, cu mici trădări, cu mici viclenii (vezi situaţia penibilă când, urcându-se Iisus spre Ierusalim la răstignire, Petru, primind o sugestie necurată se duce şi zice: „Doamne, încearcă să eviţi situaţia asta, suferinţa, moartea''). Deci Petru va spune: „Doamne, pleacă de la mine că sunt om păcătos''. Deodată se vede în oglinda apei Dumnezeul minunii şi omul căderii. ***Ce bogăţie de cunoaştere! Ca să cunoşti pe Dumnezeu deodată şi în acelaşi timp, să te cunoşti pe tine însuţi sau să recunoşti cum eşti, este o dialectică supremă. Mai mult nici nu se poate.*** Ce vrei mai mult? Ai dobândit cunoaşterea lui Dumnezeu, ai reuşit să te recunoşti şi pe tine, să ştii exact cine eşti. S-a stabilit această distanţă şi în acelaşi timp şi încleştare. Nu mai lipseşte nimic! Totuşi, se poate merge la infinit.

Următorul pas îl spune Mântuitorul: „nu te teme, Petre. De acum încolo te voi face pescar de oameni''. Toată lumea crede că atunci Mântuitorul i-a spus lui Petru ceva pentru care el, Petru, ar fi trebuit să sară în sus de bucurie aşa cum fac toţi cei pe care istoria îi încarcă de o cinste oarecare: că îl face ministru, diplomat, director.

Ştiţi ce i-a spus Hristos lui Petru? Că darurile Lui, darul lui Dumnezeu e jertfă toatală. Ce era vinovat peştişorul prins (o sută cincizeci şi trei de peşti)? Peştele prins a fost fericit pentru că asta e vocaţia lui. Pentru asta a fost creat peştele: să fie jertfă pentru om. I s-a spus atunci lui Petru ce-l aşteaptă. Să fie pescar de oameni.

Aţi pescuit vreodată un om? Pescuieşti om şi te trezeşti că e fiară. Dacă cu Dumnezeu nu te poţi întâlni fără să mori (cu Dumnezeu care e bun şi iertător), cum credeţi că se poate întâlni om cu om fără să moară măcar unul? Că dacă nu moare nici unul nu se produce întâlnirea. Pentru că omul îl devorează pe celălalt. Asta

este întâlnirea dintre oameni. Şi atunci tu trebuie să înţelegi că unul din doi trebuie să fie jertfă convenită de sine însuşi, înţeleasă ca atare. Altfel nu se produce, nu se realizează liturghia. În orice liturghie trebuie să se mistuie o jertfă. Dacă eu nu vreau, tu nu vrei, celălalt nu vrea, ce rezultă? Rezultă o lume aharistică şi nu euharistică. Nu se va produce comuniunea, adică topirea unuia în celălalt, îmbrăţişarea universală pentru a fi bucurie şi plinătate. Acest lucru i l-a spus lui Petru. Sigur că nu ne facem iluzii; Petru nu a înţeles atunci, dar a înţeles mai târziu.

Aşa i-a spus Mântuitorul la Cina cea de Taină când i-a spălat picioarele: ,,ce fac Eu acum, tu nu înţelegi''. El nu înţelegea cum adică să se jertfească Dumnezeu în actul acesta de smerenie? Să se coboare Dumnezeu să spele picioarele? Acesta este un act în care se mistuie jertfa. Este act de jertfă pe care Dumnezeu îl face mereu. El n-a ezitat să Se jertfească omului, să coboare şi să-i spele picioarele. Dar omul, Petru înţelege foarte greu acest lucru. Şi nu numai că nu-l înţelege, se pare că nu vrea să înţeleagă. Pentru că, în măsura în care înţelegi, devii responsabil. Trebuie să faci şi tu. Petru Îi spune: ,,cât voi trăi eu aşa ceva nu-mi faci, să-mi speli Tu mie picioarele!'' Atunci Mântuitorul îi spune că va înţelege mai târziu că singura condiţie autentică nu este condiţia tragică (de care vorbeşte Malraux), ci este condiţia jertfelnică. Evanghelia nu este nimic altceva decât cronica condiţiei jertfelnice divino-umane sau umano-divine. Prin urmare, nu staţi în această lume altfel decât în stare de jertfă. Căutaţi jertfa. Şi chiar când n-o căutaţi ea este prezentă totală şi absolută, dar încercaţi s-o înţelegeţi şi numai aşa veţi fi fericiţi.

Nu observaţi că atâta timp cât lucrurile nu se aşează sub acest clopot al jertfei, totul pare nonsens, absurd, haotic şi cumplit de greu. Suntem nefericiţi, cu o nefericire veşnică. Nici măcar nu mai e nevoie să mai aşteptăm să murim ca să fim şi mai nefericiţi cum suntem ameninţaţi de sectele exhatologice. Ce să mai adaugi la ce avem? Mântuirea trebuie să se facă aici, în raport de ce este, nu ceva de viitor şi de veşnicie. Mântuirea se lucrează acum şi aici. Pentru că acum şi aici este iadul nejertfirii sau raiul jertfirii reciproce, continue, totale. Este vorba de Liturghie. Staţi toată viaţa dumneavoastră în stare de liturghie. Orice viaţă prăpădită în afara stării de liturghie este un bun pierdut. Şi nu orice bun, că viaţa e totul. Şi e a lui Dumnezeu, nu e a noastră. El ne-a dat-o, Lui să i-o dăm. ,,Pe noi înşine şi unii pe alţii şi toată viaţa noastră lui Hristos Dumnezeu să o dăm!''.

Evanghelia de Duminică - Pr. Octavian Dabija - Cât risc ne asumăm atunci când ascultăm de Hristos?

Duminica a 18-a după Rusalii (Pescuirea minunată) Luca 5, 1-11

Tabloul pe care ni-l înfățișează Sfântul evanghelist Luca în pericopa evanghelică unde este relatată pescuirea minunată rămâne unul dintre cele mai ample.

Hristos, în început de zi, în început de lume, ajunge pe marginea lacului Gheni-zaret. Mulțimile deja Îl urmau pentru puterea cuvântului cu care propovăduia Evanghelia, binevestind Împărăția lui Dumnezeu.

Lacul era pentru mulți dintre semenii Lui o sursă a hranei. Ca și astăzi, în unele sate de pescari, foarte de dimineață, oamenii veneau pe țărmul lacului să cumpere peștele pe care pescarii se trudiseră să îl prindă. Hristos știa că acolo va întâlni mulțime mare de oameni care veneau să își cumpere hrana zilei, peștele, și vine în întâmpinarea lor pentru a propovădui Împărăția.

Dar, „ca prin minune”, în noaptea aceea pescarii trudiseră în zadar, aruncaseră mrejele în toate părțile lacului, fără ca măcar un peștișor să se fi prins în ele. Stu-poarea și tristețea trebuie să fi fost mari pentru pescari, care își pierduseră sursa de venit pe ziua respectivă, dar și pentru mulțimea de oameni care se vedea în imposibilitatea de a se hrăni atunci.

Pe această stare de dezamăgire și frustrare, Hristos vine și oferă omului, drept hrană, hrana cea duhovnicească, Cuvântul Lui cel plin de har și de adevăr.

Ichthysul Ceresc Se dăruiește omenirii în toată simplitatea. Nu ai pește? Îl ai pe Dumnezeu drept hrană.

Îndepărtarea de lume

Urcând în barcă, Iisus, discret, îl roagă pe Simon-Petru să se depărteze de mal, pentru a putea vorbi mai lesne mulțimilor care Îl împresurau de acum. Printre miracolele pe care le săvârșise deja era și acela al vindecării soacrei lui Simon-Petru (Luca 4, 38-39), iar acesta, acum, poate în semn de mulțumire, onorat chiar fiind probabil de faptul că Hristos, Învățătorul, îl alege pe el să Îl conducă în larg, acceptă fără împotrivire. De pe lac, Hristos are o altă deschidere către mulțime, Se află ca într-un amfiteatru.

În tradiția ebraică, apa liniștită evocă binecuvântarea lui Dumnezeu, precum oaza care face să înflorească deșertul și calmează setea. Dezamăgirea și frustrarea dispar, binecuvântarea Domnului prin cuvântul rostit liniștește inimile și cugetele celor prezenți. Dumnezeu Cuvântul este deasupra apelor!

Ca într-o nouă geneză, cuvântul Mântuitorului remodelează sufletele oamenilor, făcându-i să uite de foamea cea trupească, de grijile și alergăturile vieții, de tot ceea ce îi îndepărta de Dumnezeu, deschizându-le ferestre către cer. Hristos reumanizează omul, readucându-l la comuniunea cu Ziditorul său.

Petru, Ioan, Iacob devin mult mai atenți la cuvântul Învățătorului, captivați de mesajul mântuitor. Nimeni nu mai vorbise așa!

Hristos arată apostolilor că pentru a putea accede și a se hrăni cu Cuvântul lui Dumnezeu trebuie să se îndepărteze de tot ceea ce este lumesc, precum barca lor s-a îndepărtat de țărm pentru a ajunge la apa adâncă, sursă a hranei și a vieții.

Ei înșiși devin peștii pescuiți de Hristos în năvodul dragostei Lui și, dimpreună cu ei, toți cei prezenți acolo. Peștele reprezintă creatura care e veșnic cu ochii deschiși, trăind în bancuri, imagine a credinciosului într-o continuă creștere spirituală și în perpetuă vigilență, trezvie, capabil să trăiască în comunitate și comuniune.

Deznădejdea este consecința lipsei lui Hristos din viața noastră

După terminarea cuvântării, Hristos îi cere lui Simon-Petru să se îndepărteze cu barca și mai departe, la apă adâncă, și să arunce năvodul. Acesta din urmă, pescar cu experiență, dubitativ încă, are un moment de ezitare: nu-și va pierde oare iarăși timpul și energia într-o acțiune sortită din nou eșecului? Nu ne regăsim oare în fața acestei descurajări adesea: „Am încercat atâtea și nimic n-a ieșit, nu mai are nici un sens să mai insist. Renunț!” Neputința omului dezarmat în fața eșecului e consecință a lipsei vieții în Hristos.

Simon-Petru intră în încrederea lui Dumnezeu, simte că Hristos Se pune garant și, „după cuvântul Tău”, în ascultare, acceptă: Fiat!

De data aceasta, minune: năvoadele sunt pline, gata să se rupă și gata să scufunde bărcile lui Simon și fiilor lui Zevedeu chemați în ajutor. Cu toții sunt uimiți și înfricoșați de cele întâmplate și își dau seama că acolo a lucrat mâna lui Dumnezeu.

„Ieși de la mine, Doamne, că sunt om păcătos!”

Întoarce fața Ta de către păcatele mele! Fraza aceasta, rostită cu multă temere și profundă căință, este cea de-a doua îndepărtare pe care Hristos ne cheamă să o împlinim: nu poți să te împărtășești de Cuvânt atâta vreme cât nu te îndepărtezi, nu îți întorci fața de către păcat. Pe Domnul Îl rugăm să își întoarcă fața nu de la noi, (vai, ce ne-am face dacă Dumnezeu ne-ar întoarce spatele!), ci de la păcatele noastre la care suntem gata să renunțăm prin pocăință. Minunea nu e decât acceptarea lucrării Domnului în firea noastră cea căzută, și împreună lucrarea cu Dumnezeu, și-atunci barca goală a firii umane se umple de har.

Din Petru, Andrei, Iacob, Ioan și toți apostolii, Hristos a făcut pescari de oameni. Din ei face noi Moise, luându-i de la pescuitul cu mrejele și trecându-i prin apa botezului în Duh. Dar, la rându-ne, fiecare din noi e chemat să devină pescar de oameni prin lucrarea Duhului Sfânt.

Prinși în năvoadele dragostei lui Dumnezeu, primim vocația și priceperea de a deveni pescari de suflete. Frica de a fi luați în râs, de a ieși din tiparele lumii în care trăim, nu trebuie să-și aibă locul în noi. Petru, de-ar fi scos năvodul gol, s-ar fi făcut de râs în fața mulțimilor, dar își asumă riscul ascultării. Merge, dintr-o ascultare pe care nu și-o putea probabil explica încă, pe mâna Domnului. Și recompensa e imensă!

Petru atunci nu Îl iubea încă pe Hristos, abia intra în comuniune cu El. Dar noi, cei scăldați în dragostea Lui prin baia botezului, cămări, temple ale Duhului Sfânt, cât

ar trebui să fim în ascultare, în încredere şi credinţă nebiruită că orice vom cere în numele Lui vom şi dobândi?

Biserica nu s-a terminat de clădit, se construieşte, se înalţă cu fiecare dintre noi, e într-un perpetuu dinamism în care suntem antrenaţi.

Cu Hristos cârmaci în corabia Noului Legământ, cu năvoadele sufleteşti spălate, detaşaţi de cele ale lumii, dar trăind în lume, în război cu păcatul şi în nădejde în dragostea nemăsurată a Sfintei Treimi, marcaţi cu pecetea Duhului Sfânt, să înaintăm în cele cereşti la care suntem chemaţi să urcăm. Amin!

Pr. profesor Ion Buga – Predică la Duminica a 18-a după Rusalii (1999)

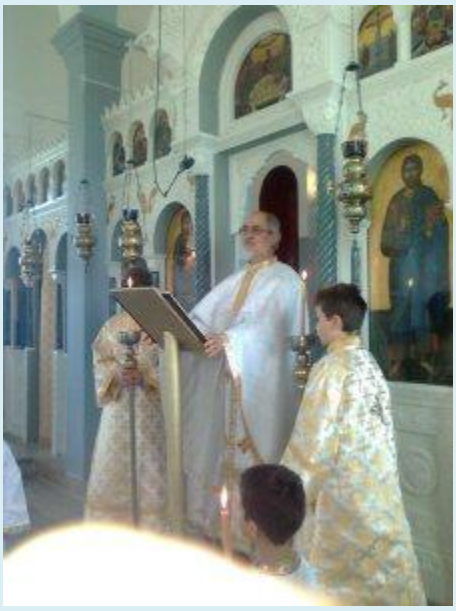

Acest act al pescuirii minunate aparent gratuit la sinoptici, îl pune Ioan la sfârşitul Evangheliei. La sinoptici cu asta începe activitatea misionară a Mântuitorului. E o povestioară frumoasă. Ioan o aşează însă la locul ei – după înviere. Iisus înviat vine la ţărmul mării; înviat fiind, Îi era foame. ,,Fiilor, nu aveţi ceva de mâncare?'' Vedeţi ce rost îşi găseşte Evanghelia în punctul acesta? E vorba să răspunzi foamei lui Dumnezeu. Ce vrednicie i-a dat Dumnezeu omului să-l caute Dumnezeu pe om şi să-I fie foame lui Dumnezeu, să vină şi să cerşească la om de mâncare. Şi omul (Petru) Îi răspunde: ,,Nu avem''. Asta e nenorocirea că omul mereu nu a avut pentru că a avut tot şi a pierdut tot.

,,Aruncaţi mreaja de-a dreapta corabiei şi veţi afla''. Adică nu aţi căutat unde trebuie, de aceea nu găsiţi şi de aceea nu aveţi. Atunci, citind Evanghelia lui Ioan a pescuirii, nu numai că nu mai apare gratuitate şi abia aici capătă întreaga anvergură a minunii.

În ultimă instanţă, ce se pescuieşte în Evanghelia lui Ioan? Nu Dumnezeu pescuieşte pe oameni, pe apostoli; invers, aceşti oameni amărâţi, simpli, Îl pescuiesc pe Dumnezeu. Spune Ioan: ,,Domnul este''. Atunci Petru, auzind că este Domnul, a pus cămaşa pe el şi s-a aruncat în apă şi s-a dus la ţărm nemaiavând răbdare să mai stea cu corabia, corabia era acum greu de mânuit pentru că în năvod se prinsese mai mut decât le trebuia. Peştele rămâne un pretext, peştele este simbolul lui Iisus. Iată ce au pescuit! L-au pescuit pe Dumnezeu, pe Iisus Hristos Dumnezeul întrupat. L-au găsit în mare, în apă, nu undeva într-un templu

strălucitor, nu într-o civilizaţie complicată; L-au pescuit cu un năvod într-un lac,la Marea Tiberiadei.Vedeţi ce uşor se poate găsi Dumnezeu când Îl cauţi unde trebuie, când Îl cauţi de-a dreapta?

Vă sfătuiesc să vă bucuraţi de toate pe pământ pentru că pământul e făcut spre bucuria oamenilor. Bucuraţi-vă şi de cer care ne-a fost adus şi prins într-un năvod de Ioan, în năvodul iubirii lui. Cine ar putea spune de ce Ioan a putut acest lucru? Nu era nici mare cărturar, biografia lui nici nu există.

Întrebaţi-vă mereu: Doamne, de ce lui Ioan i-ai dat atât de mult? Ce să fac eu ca să Te pescuiesc şi eu puţin, măcar un pic, nu cât Ioan? Aceasta trebuie să fie întrebarea noastră. Să înţelegem ce e cu noi, ca atunci să înţeleagă şi Dumnezeu în măsura în care ne descoperim bine pe noi înşine pentru că este o simetrie. Dumnezeu pescuieşte pe om, conform sinopticilor; omul pescuieşte pe Dumnezeu cu o sete care seacă toate mările lumii.

Conform Evangheliei duhovniceşti, a lui Ioan, toate vor seca, Dumnezeu niciodată. Marea aceasta în care putem să Îl pescuim pe Dumnezeu în toată plinătatea Lui şi în toată frumuseţea Lui şi în tot adevărul Lui este Sfânta Liturghie, marea cea mare a înţelegerii, a tegnosiei, a cunoaşterii de Dumnezeu. Noi toţi săvârşim aici pescuirea minunată a lui Dumnezeu din Liturghie. Aşa să ne ajute Dumnezeu!

Ieromonah Luca Mirea – Mână la adâncul inimii!

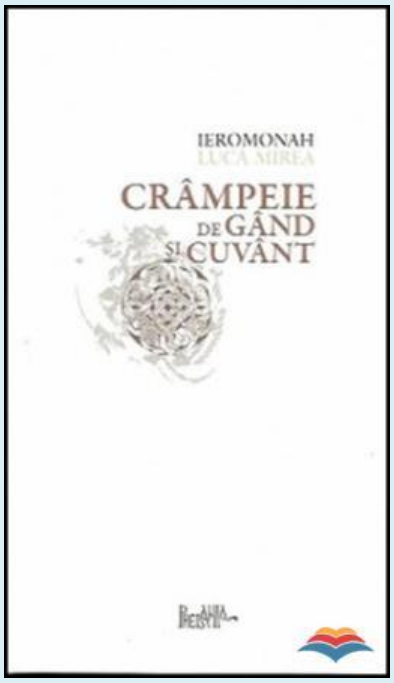

Adevărata nevoinţă se săvârşeşte în adâncul tainic al inimii, precum Mântuitorul i-a spus Sfântului Apostol Petru să mâne la ape adânci: ***„Mână la adânc şi lăsaţi în jos mrejele voastre, ca să pescuiţi.” Luca 5,4***

Mrejele pot închipui şi gândurile, cugetul omului, astfel încât neîncetată nevoinţă este aceea de a-şi uni mintea cu inima prin rugăciune. Numai mintea smerită, „lăsată în jos”, cunoaşte ridicarea întru pogorâre, adică „pescuirea minunată” - mântuirea.

***

În mintea ce nu s-a unit cu inima apar gândurile care slobozesc vorbele, grăirea deşartă, pe când în acea minte care este unită cu inima se zămisleşte gândul ce naşte cuvântul, cuvântul care mângâie, tămăduieşte şi dăruieşte putere de viaţă, nădejde şi bucurie.

***

Cuvântul lui Dumnezeu este de mai înainte de timp, în timp şi dincolo de timp, cuvântându-ne pe limba tăcerii, pe limba dragostei. Puterea cuvântului este tăcerea, deoarece tăcerea este limba veciniciei. Tăcerea nu înseamnă absenţa cuvântului, ci dimpotrivă, prezenţa acestuia, care de multe ori e mai deplină în… tăcere.

***

Cuvântul analogie provine din limba greacă şi are mai multe înţelesuri printre care şi acesta: cuvânt de sus (ana-logos).

Dacă ne dorim viaţa vecinică, ar trebui să ne raportăm la aceia care au câştigat-o, adică la Sfinţii lui Dumnezeu şi să ne oglindim în icoana lui Hristos. Astfel, bine ar fi ca în viaţa noastră de zi cu zi toate analogiile să se facă ţinând seama de Cuvântul lui Dumnezeu.

[...]

***

Atunci când iubirea ajunge la plinătatea trăirii, ea ne dezvăluie taina clipei. În această deplinătate a iubirii, clipa atinge vecinicia încremenind în ea, devenind astfel o… clipa învecinicită.

[...]

***

„În rugăciune, o inimă vorbeşte altei inimi“, spunea Sfântul Ioan din Kronstadt. Inima noastră cuvântă cu Inima lui Dumnezeu, Care, prin Inima Lui, dă glas de iubire în toate celelalte inimi ce se află în Dumnezeu.

***

Sfântul Grigorie Sinaitul spunea că din linişte se naşte rugăciunea, din rugăciune tăcerea, din tăcere penthos-ul adică tânguirea şi din tânguire smerenia, dar şi invers: smerenia naşte tânguirea, tânguirea naşte tăcerea, tăcerea naşte rugăciunea, şi rugăciunea… liniştea, liniştea care covârşeşte toată mintea.

“Întru necaz M-ai chemat şi te-am izbăvit, te-am auzit în mijlocul furtunii şi te-am cercat la apa certării”

„Când Te-am chemat, m-ai auzit, Dumnezeul dreptăţii mele! Întru necaz m-ai desfătat!” Ps. 4,1

Iarna, din pricina gerului năprasnic, trunchiul copacilor crapă pe dinăuntru, iar în nopţile geroase aceste rupturi pricinuite de ger scot sunete destul de nefireşti. Deşi ar părea că gerul îi vatămă, el nu face altceva decât să-i despice şi să-i desfacă pe dinăuntru, pentru a forma crăpături care primăvara sunt plinite cu noi fibre, pline de sevă, prin care copacii se umplu iarăşi de viaţă şi se dezvoltă, aducând rod de frumuseţe.

În curgerea vieţii lui pământeşti, omul întâlneşte nenumărate piedici aproape de netrecut: necaz, suferinţa, durere… Toate acestea se regăsesc, deşi ne este greu s-o acceptăm, în pronia lui Dumnezeu.

Psalmistul spune:***„Întru necaz M-ai chemat şi te-am izbăvit, te-am auzit în mijlocul furtunii şi te-am cercat la apa certării” Ps 80,6***

Dumnezeu îngăduie să ajungem la „apa certării” nu ca să ne înece, ci dimpotrivă, ca să ne înveţe să înotăm. Deşi ne este foarte greu să acceptăm suferinţa în viaţa noastră, ea este aceea care rupe şi desface egoismul din noi (precum gerul trunchiul copacului), lărgindu-ne inima spre a-L primi pe Dumnezeu.

Este adevărat că acest proces de creştere este unul dureros, dar precum Însuşi Dumnezeu-Cuvântul Şi-a asumat această cruce a durerii, asemenea şi noi suntem

chemaţi să ne purtăm crucea, astfel încât inima noastră să devină o inimă mare, care să poată cuprinde toată lumea agonisindu-şi o nouă calitate: mărinimia.

Sfântul Luca al Crimeei spunea într-o scrisoare ca: „toate întâmplările din vieţile noastre fac parte dintr-o iconomie a lui Dumnezeu cu noi, necunoscută nouă pe deplin. Acum nu le înţelegem tâlcul, dar mai târziu le vom înţelege. Acum ni se pare că suntem nedreptăţiţi, trişaţi, batjocoriţi şi aşa mai departe. Mai târziu, vom înţelege că din toate am fi putut trage un folos imens: smerita cugetare. Smeritu-m-am şi m-am mântuit, spune Psalmistul.“

În astfel de momente ale vieţii noastre, când întunericul şi deznădejdea pun stăpânire pe noi, nu ne rămâne decât să aşteptăm, asemenea copacilor, primăvara: primăvara duhovnicească ce oblojeşte rănile provocate de iubirea de sine şi ne aduce rod de bucurie.

„În necaz am chemat pe Domnul şi m-a auzit şi m-a scos intru desfătare.” Ps. 117,5

Taina Iubirii ascunsă în verticala şi orizontala Crucii

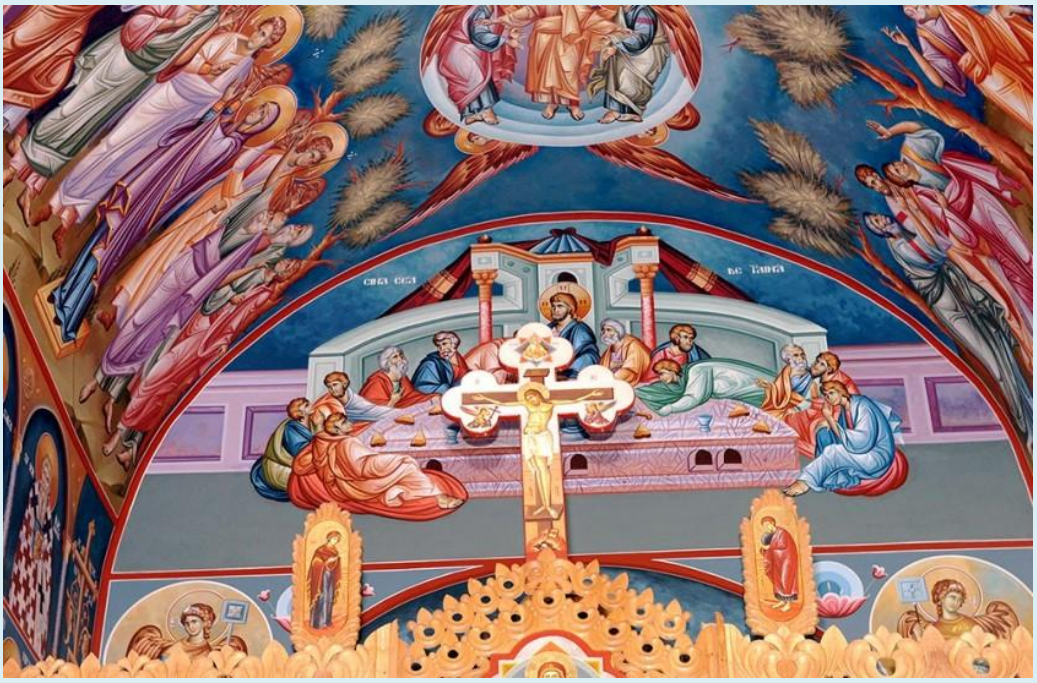

“Omul a fost plămădit întru slujire şi spre slujire, după pilda Făcătorului său, Care necontenit lucrează. Slujirea izvorăşte din iubire, astfel că omul, în mod firesc, îşi slujeşte atât luişi, cât şi aproapelui, dar adevărata dragoste, care izvorăşte

dinlăuntrul lui spre slujirea semenului, ţine necontenit de felul în care omul slujeşte nemijlocit lui Dumnezeu şi care se oglindeşte în chipul Crucii.

Astfel, atunci când vrem să construim o cruce, primul element pe care-l aşezăm este verticala, după care pe ea se va sprijini şi orizonata. Verticala crucii reprezintă slujirea, nevoinţa personală a omului de a se uni cu Ziditorul său, Care este Iubirea vecinică. Această nevoinţă (a omului de a se uni cu Dumnezeu) este de fapt o ridicare… prin pogorâre întru pocăinţă. Dumnezeu Însuşi l-a învăţat pe om să se înalţe. Precum El Însuşi S-a pogorât pe Sine, ca să-l ridice pe om, slujindu-i omului, asemenea şi omul este chemat să se pogoare, să se smerească pe sine, după pilda ce i-a fost dată de Ziditorul său, pentru a se putea înălţa.

Întruparea Cuvântului lui Dumnezeu reprezintă pilda desăvârşită a tainei Iubirii şi a Smereniei, care este totodată începutul mântuirii omului.

Dumnezeu ni S-a descoperit ca fiind Iubire, deoarece prin jertfa şi iubirea Sa nemărginită le-a unit pe cele de sus cu cele de jos, cerul cu pământul, vecinicia cu vremelnicia.

Însă înţelesul deplin al Crucii îl aflăm în rânduirea celor două elemente, verticala şi orizontala, care se întâlnesc şi se sprijină în inima omului. Pe măsură ce iubirea omului pentru Dumnezeu creşte şi se desăvârşeşte, formându-se astfel verticala Crucii, inima lui se lărgeşte, ca să-L primească pe Cel neîncăput. Şi de îndată ce Dumnezeu Se naşte prin iubire în inima omului, iubirea de Dumnezeu se revarsă în iubirea pentru aproapele şi pentru întreaga zidire, întruchipând orizontala Crucii. Astfel, omul ajunge să îmbrăţişeze, în iubire, toată zidirea, iubire care îl răstigneşte, dar în acelaşi timp îl adună şi îl desăvârşeşte.

Din nesocotinţă, astăzi împlinim slujirea noastră anapoda, începând cu orizontala Crucii, consumându-ne energia în a face "misiune" şi neînţelegând că misiunea noastră este întărită şi desăvârşită de verticala Crucii, care este unirea cu Dumnezeu. Părinţii ne-au atras atenţia să nu ne asemănăm lucrătorilor care au construit corabia lui Noe, dar din păcate, au rămas pe dinafară, pierzându-se: ***"Că ce foloseşte omului dacă va câştiga lumea toată, iar pe sine se va pierde sau se va păgubi?" (Luca 9, 25).***

(Ieromonah Luca Mirea, "Crâmpeie de gând şi cuvânt", Editura Predania, Bucureşti, 2011)

Ieşi de la mine, Doamne, că sunt om păcătos!

Părintele Melhisedec Ungureanu- Doamne, ieşi de la mine că sunt om păcătos!

“… e vorba de faptul când Domnul a ieşit la propovăduire şi, pentru că erau mulţi cei care erau în jurul lui Hristos şi s-ar fi putut auzi mai bine cuvântul pe care Hristos l-a rostit, Hristos a intrat în corabia lui Petru şi l-a rugat să se depărteze un pic mal - ţărmul mării Galileii e ca un fel de amfiteatru -, şi a putut mai uşor să vorbească mulţimilor care erau acolo cu El pe ţărmul mării Galileii. Petru era după o noapte de priveghere - aş numi-o -, în care împreună cu Iacov şi cu Ioan fuseseră la pescuit pe marea Galileii şi n-au prins nimic, deci era, fizic, să spunem aşa, rupt de oboseală. Dar totuşi, pentru gestul pe care Hristos l-a făcut, de a intrat în corabia lui şi l-a rugat să se depărteze un pic de la ţărm, a primit cumva ceea ce Hristos i-a cerut.

Şi Hristos după ce Şi-a ţinut cuvântul în faţa celor care-L ascultau pe ţărmul mării Galileii i-a spus lui Petru: mână la adânc ca să pescuieşti. Şi Petru a spus: Doamne, toată noaptea am pescuit şi n-am prins nimic, dar pentru cuvântul Tău…, pentru că-l atinsese cumva cuvântul lui Hristos, pentru cuvântul Tău voi arunva mreaja. Şi spune Evanghelia că a prins mulţime de peşte încât a trebuit să cheme şi pe Iacov, şi pe Ioan, care erau în cealaltă corabie, şi au umplut corăbiile încât stăteau amândouă să se scufunde. La această minune, reacţia inimii lui Petru a fost că a

căzut la picioarele lui Hristos şi a spus: Doamne, ieşi de la mine că sunt om păcătos!

Replica asta, cuvântul acesta al Sfântului Petru mi se pare că cuprinde în ea atitudinea omului care nu e deloc obişnuit cu Duhul Sfânt, nu este deloc obişnuit cu Dumnezeu, nu este deloc obişnuit cu felul de a fi al lui Dumnezeu, cum reacţionează Dumnezeu. Şi omul, în prezenţa lui Dumnezeu, în prezenţa luminii lui Dumnezeu se simte păcătos, se simte murdar, se simte nevrednic, se simte incomodat cumva de prezenţa Lui. Doamne, ieşi de la mine că sunt păcătos, a zis Petru, pentru că simţea că pământul îi fuge de sub picioare.

El era pescar profesionist, ştia prea bine ce putea şi ce nu putea în meseria lui de pescar, şi a văzut că pentru cuvântul lui Hristos a fost imposibil să se adune atâta peşte încât mrejile stăteau să se rupă. Şi omul, în general, care nu e obişnuit cu Duhul Sfânt şi cu Dumnezeu, când Dumnezeu se manifestă ca prezenţa, când se săvârşeşte o minune, când Hristos săvârşeşte o minune, se suspendă cumva legile lumii acesteia cu care omul este obişnuit şi pe care se sprijină, iar lucrul acesta îi dă o senzaţie şi o stare de nesiguranţă. Dacă omul nu atârnă de Dumnezeu, nu e obişnuit să stea smerit înaintea lui Dumnezeu, nu poate purta şi nu suporta minunea lui Dumnezeu şi nu suporta prezenţa lui Dumnezeu. De aceea reacţia Sfântului apostol Petru a fost: Doamne, ieşi de la mine că sunt om păcătos. S-ar fi simţit mai bine, mai în albia lui, mai în pielea lui dacă Hristos ar fi fost mai depărtat, nu aşa aproape, nu chiar în corabia lui, nu chiar să-l atingă. Doamne, ieşi de la mine că sunt păcătos.

Vedem că Hristos ştia prea bine că omul care nu-l cunoaşte reacţionează aşa şi i-a spus: Nu te teme, Simone, pentru că de astăzi înainte n-o să mai fi pescar, te voi face pescar de oameni! Şi ne spune Evanghelia că Hristos a plecat şi Petru L-a urmat şi L-a mărturisit pe Hristos până la sfârşitul vieţii lui, când a fost răstignit cu capul în jos, pentru că s-a socotit nevrednic să fie răstignit pe cruce aşa cum a fost răstignit Domnul şi Dumnezeul lui, în care el credea şi pe care îl mărturisea lumii.

Deci prima atitudine a lumii în urcuşul sau, în felul de a fi, şi de a-L cunoaşte pe Dumnezeu aşa cum este, aceasta este: Doamne, ieşi de la mine că sunt păcătos!

Dar ceea ce vedem la Sfântul apostol Petru, şi ceea ce vedem în istoria mântuirii, în istoria Bisericii, este ca atunci când harul lui Dumnezeu răneşte inima omului, inima omului nu mai poate să trăiască cum trăia înainte. De aceea Hristos i-a spus lui Petru: nu te teme, Simone, ca de astăzi înainte o să fii pescar de oameni, n-o să

mai fii un simplu pescar, un om necunoscut care trăieşte aici, în Capernaum. Şi într-adevăr, apostolul Petru a devenit verhovnicul apostolilor.

Dar experienţa lui ne ajută pe noi, dacă vedem în viaţa noastră reacţii în care socotim că Dumnezeu ar fi bine să stea un pic la distanţă. Şi spun lucrul acesta pentru că-mi aduc aminte când eram monah la Sâmbăta, veneam de la facultate către mănăstire cu o ocazie, şi nu aveam bani să dau la ocazie, şi am zis să-i fac o urare omului. Când am coborât din maşină i-am zis "Dumnezeu să vă ducă… în fundul Raiului!" a m-am gândit că ce-i mai mult decât atât?! Şi reacţia omului a fost: "Da, dar nu acum!". Dacă omul respectiv ar fi trăit la o conştiinţă plenară mărturia, sau ceea ce am vrut să-i împărtăşesc, n-ar fi avut reacţia asta, dar pentru el asta însemna că ar fi trebuit să moară şi-a zis: "Da, dar nu acuma!". Asta e reacţia omului care încă nu-L cunoaşte pe Dumnezeu, nu cunoaşte cum lucrează Dumnezeu: Doamne, ieşi de la mine că sunt om păcătos! E reacţia, comodă cumva, a omului care mai bine Îl alungă pe Dumnezeu decât să schimbe ceva în viaţa lui.

[…]

[extras din: STAREŢUL MELHISEDEC DE LA LUPŞA - CONFERINŢA DE LA BUCUREŞTI (audio şi text): Se poate obişnui omul cu Duhul Sfânt? Chemarea la adânc şi agonia lumii]
http://www.cuvantul-ortodox.ro/conferinta-parintele-melchisedec-lupsa-ascor-bucuresti-audio-text-obisnuinta-duhul-sfant/

Pr. Visarion Alexa: „Iubirea este tare greu de dus atunci când e purtată în afara lui Dumnezeu”

Apostolii se aflau pe mare și, după ce toată noaptea nu au prins nici un pește în mreje, vine Iisus și le spune să arunce mrejele din nou. Apostolii fac întocmai și prind pește mult, iar Petru, văzând una ca asta, merge la Iisus și-I spune: „Doamne, eu sunt om păcătos, pleacă de la mine!” M-am gândit tot timpul: „Cât de zăpăcit să fii să intre Bogăția și Bunătatea în casa ta și tu să-i spui să plece?”

Hai să coborâm puțin în viața noastră... Să știți că Dumnezeu, așa cum ni s-a revelat nouă, creștinilor, are o mare adâncime. Niciodată Dumnezeu nu a făcut cu noi filosofie. Niciodată nu a susținut ideologii, nu a încercat să ne emancipeze trecându-ne prin școli și doctorate, făcându-ne astfel să înțelegem că viața în Dumnezeu nu este apanajul oamenilor înțelepți, ci este apanajul sincerității și al lipsei de viclenie. Miracolul este că un om care este sincer spiritual va fi întotdeauna un artist. Va scrie frumos, va crea frumos, va trăi frumos.

Am văzut oameni banali, fără școală, dar care vorbeau atât de frumos și corect, încât am fost plăcut impresionat și uimit cum un om simplu ÎL poate trăi pe Dumnezeu atât de complex. Cum e posibil?! Oameni fără școală, fără carte, să ajungă la o înălțime atât de profundă din toate punctele de vedere și să-L poată exprima pe Dumnezeu într-o frumusețe fără margini?! Sfântul Siluan spune așa: „Smerenia este modul prin care omul primește iubirea lui Dumnezeu”. Un om care nu e smerit, respinge și scuipă în Iubirea Lui.

Nu vreau să cobor pe un nivel inferior pregătirea intelectuală, ea înseamnă civilizare. Dacă vrem toți o țară mai bună, e musai să facem educație pe bune, dar ca țara bună să se păstreze așa și să ofere o geografie spirituală, e nevoie de Spiritualitate. Un intelectual fără Spiritualitate este un demon. El se va ridica împotriva umanității la un moment dat. Un intelectual fără Spiritualitate va începe să ardă cărțile altora, socotindu-se pe sine mai înțelept decât ei. Iar când un om începe să ardă cărți, urmează să omoare oameni (istoria a demonstrat lucrul acesta).

Există, așadar, două aspecte foarte importante în existența unui om: unul spiritual și unul intelectual. Dacă nu le practicăm pe amândouă, în aceeași măsură, riscul să ne transformăm în teroriști/ fundamentaliști este uriaș. Un om spiritual fără intelect se transformă într-un fundamentalist, iar un intelectual fără Spiritualitate, se transformă într-un om rece care va fi de acord cu epurările el va dicta cine merită să trăiască și cine nu.

Evanghelia aceasta este semnul belșugului lui Dumnezeu. Un om care se apropie de Dumnezeu primește, fără mari eforturi, Viața. Și primul semn al Vieții care sălășluiește în el este că dispar cârcotelile. Omul acela va trăi lin, în Dragostea lui Dumnezeu, pentru că el are o concepție și o viziune despre viață, care îi dau putere să trăiască astfel. Intelectul și sufletul lui sunt astfel construite încât ajunge la Înălțimea aceasta. Omul cârcotitor este acela care nu L-a cunoscut pe Dumnezeu. Iisus le spune ucenicilor săi: „Și va veni o vreme când voi nu mă veți mai întreba nimic, pentru că nu va mai fi nevoie.” Ne vom împărtăși unii altora dincolo de întrebări și de cârcoteli.

Asta este măsura la care ne cheamă Evanghelia și Biserica. Să nu credeți că viața într-o parohie este simplă. Spunea un om al cărții: „Cum să te ferești să cazi fie în intelectualizare, fie în fundamentalism religios?”. Eu cred că viața într-o parohie te ferește să cazi în oricare dintre aceste exagerări. Aici e școala. Aici înveți cum să fii echilibrat, ferit de extreme. Nu poți sta singur acasă, dându-ți cu părerea despre tot ce se întâmplă în jurul tău, neparticipând la Izvorul Vieții. Provocarea supremă este Potirul și, dacă ați înțelege lucrul acesta, nu v-ați dezlipi de El. Din El vine echilibrul existenței noastre.

În „Pescuirea minunată”, Petru îi spune lui Iisus să plece de la el, în contradicție cu dialogul de pe muntele Tabor, atunci când îi spune să facă trei colibe și să rămână acolo, doar ei.

E tulburătoare prezența Iubirii lui Dumnezeu lângă noi. În principiu, prezența iubirii în viața noastră e tulburătoare, nu prea știm ce să facem cu ea. Un om care e

iubit, ori se sperie, ori e sufocant, ori devine dependent. Iubirea este tare greu de dus atunci când e purtată în afara lui Dumnezeu. În lumea spirituală, Dumnezeu le adună pe toate cele păcătoase și distructive ale noastre și le ridică și îndreaptă.

Un om așezat în Iubirea lui Dumnezeu nu se mai sperie, nu se mai teme, nimic nu-l mai poate scoate din ea, nimic nu-l dărâmă, pentru că știe că El a biruit toate relele acestei lumi. El nu mai are întrebări, cârcoteli, nu mai are nemulțumiri de viață. Prin ce a trecut Iisus și nu a biruit?

Străduința mare, așadar, este aceasta, să intrăm în Dragostea Lui și să nu mai trăim bicisnic, în orgolii și gelozii mizere (De ce el și nu eu?). Noi, creștinii, suntem cei mai liberi oameni din Univers! Omul care încă nu a primit Dragostea Lui Dumnezeu va face precum Petru. I se întâmplă o mare bucurie (îi spune cineva „Te iubesc!”), iar el o rupe la fugă, pentru că nu crede că i se poate întâmpla ceva bun. În mod paradoxal, am devenit suspicioși la cele bune. Dacă cineva ne spune un cuvânt frumos, ne temem, devenim întrebători, suntem siguri că urmărește ceva, că vrea ceva de la noi. Nu mai știm să primim un zâmbet și o îmbrățișare cu bucurie.

În schimb, pentru omul ce a primit Iubirea lui Dumnezeu , viața este plasa cu pește pe care Dumnezeu a umplut-o peste măsură. Are tot și pe toate le va trăi în Bucuria Lui. Iubirea Lui alungă din inimile noastre toate necioplirile și barbariile interioare și bine-ar fi să învățăm a trăi în Ea. Nu după închipuirile noastre, ci după cum ne învață Hristos, prin gura lui Pavel: „Dragostea nu cade niciodată!”, pentru că Dragostea este Însuși Dumnezeu.

Ierom. Maxim Morariu - Pescuirea minunată

Evanghelia de astăzi e bogată în sensuri și extrem de actuală. O exegeză completă ar putea face de-a dreptul subiectul unei cărți, căci episodul „pescuirii minunate” are deopotrivă valoare simbolică, teologică și dacă s-ar face o investigație atentă, de bună seamă, aici s-ar regăsi și accente doctrinare. Nu e scopul acestor modeste rânduri de a realiza o abordare exhaustivă, ci mai degrabă de a vă pune la suflet câteva gânduri în legătură cu mesajul și conținutul ei.

În linii mari, medicul Luca ne relatează aici modul în care Hristos a transformat câțiva pescari sfătoși în apostoli, prin intermediul unei minuni. Episodul e marcat de spontaneitatea Învățătorului, altminteri constantă în activitatea Lui de propovăduire.

Pe malul lacului cu apă dulce, pe care localnicii îl numesc de asemenea și Marea Galileii, Hristos propovăduia. Conform relatării, tocmai realizase o spectaculoasă exorcizare. Acum, își trăgea nițel sufletul, vorbind mulțimilor. Nu oriunde, ci în vecinătatea unei ape străjuite în mod pitoresc de niște terase naturale superbe, ce-l fac pe vorbitor să se simtă într-un adevărat amfiteatru natural. Deodată, vede două corăbii adăstate la țărm. Îi întâlnește și pe proprietari, care-și spălau mrejele, fapt ce arată că tocmai sfârșiseră lucrul în acea zi. Alege să se urce într-una din ele, cea a lui Simon. Nimic surprinzător. De pe corabie, cu un vânt prielnic ce i-ar fi purtat spusele înspre cei de pe țărm, ar fi putut propovădui până târziu în noapte. Ar fi fost deopotrivă văzut și auzit și ar fi lăsat o puternică impresie asupra auditoriului. O făcuse cu certitudine și anterior, o va face și în viitor. De aceea, proprietarul nu e

speriat când i se cere să-l ducă în larg. De-altminteri, Rabbi acționează într-un mod de-a dreptul predictibil: de pe corabie, vorbește.

Ceea ce va urma după ce-și încheie cuvântul, constituie însă chintesența episodului. Le va cere să meargă mai în adânc și să arunce mrejele. Un pescar profesionist nu primește ordine de la nimeni. Cu atât mai mult atunci când el însuși știa că sorții de izbândă sunt slabi. Își avea și Simon semnele lui, că doar nu bântuia pe luciul apei de azi-de ieri! Ține să-i spună vorbitorului că nu-i de șagă cu meșteșugul! Și totuși, se conformează. E o formă de ascultare. Nu va fi dezamăgit. Într-un mod cu totul excepțional, va prinde atât de mult pește, că mrejele încărcate vor sta să se rupă. Cere ajutoare. Chiar și așa, drumul până la țărm e de-a dreptul anevoios, din pricina mulțimii încărcăturii.

E momentul în care vorbărețul, dar sincerul pescar, își va da seama că cel cu care vorbește nu e un învățător de lege oarecare. E ceva mai special. Reacția lui, similară ca atitudine cu cea a locuitorilor ținutului Gherghesenilor, are totuși la bază o altă motivație. „Ieși de la mine, Doamne, că sunt om păcătos”!, va spune el. Și alții îi vor cere să plece, însă pentru că se temeau că năstrușnicele Lui minuni le vor periclita avutul. Motivația viitorului corifeu al cetei apostolice e însă una de natură metafizică. Omul se știe necurat. Lumina lui Hristos e într-un puternic contrast cu întunericul ce-i stăpânea ființa. Și ceilalți, anume Ioan, și Iacov, fiii lui Zevedeu, sunt speriați. De vorbit, vorbește doar Simon. Așa-i e firea, de om apucat. Extrovertit până la culme, ar zice psihologii de astăzi.

Hristos nu se sperie de întunericul lui, ci dimpotrivă, lansează un ordin-chemare: „Nu te teme; de acum înainte vei fi pescar de oameni”. Nu doar Simon se va supune, ci toată ceata. La finele zilei, pe malul lacului vor rămâne două corăbii goale. Pescarii se reconvertiseră profesional. Vor răspunde unei chemări mai înalte. Corabia pe care o vor cârmui, va cunoaște de acum înainte altfel de ape.

Evanghelia de astăzi vorbește despre smerenie, ascultare și transformare lăuntrică. Specialiști în domeniul lor, Simon și cei împreună cu dânsul vor ține să-I semnaleze politicos celui care le folosise corabia în scopuri de propovăduire, că nu e treaba lui meșteșugul pescuitului. Și totuși, îi vor face hatârul. Spre surprinderea lor, vor fi de-a dreptul copleșiți, căci printr-o minune, eforturile le vor fi răsplătite. Așa se întâmplă cu fiecare dintre noi, atunci când îl ascultăm pe Hristos, chiar dacă uneori cererile Lui ni se par neînelese, ori în contra logicii noastre. Interacțiunea cu El transformă! Vine în primă fază să ne descopere păcatele și întunericul, ca lui Simon. Însă nu cu scopul de a ni le reproșa, ci pentru a ni le curăți. Hristos e balsamul prin excelență, pentru care orice act de pocăință reprezintă semnalul

primenirii sufleteşti! Odată curăţit, sufletul simte chemarea. Una care-l face să se perpelească şi să răspundă nepregetat afirmativ la solicitarea transformării interioare.

Episodul ne mai spune ceva, cu precădere păstorilor de suflete, dar nu în mod exclusiv. Hristos îi cheamă să fie pescari de oameni. A fi pescar te transformă într-un om aflat la îndemâna intemperiilor, ce se remarcă mai degrabă prin răbdare şi nădejde decât prin alte calităţi. Pescari, nu vânători! Nu oameni ce iau viaţa în mod deliberat, ci în truditori ce propun, momesc, apoi aşteaptă, nădăjduind că vor avea noroc. Sunt zile, cum a fost şi cea de dinaintea minunii, când mrejele putrezesc în apă şi nada nu produce nimic. Ceasuri încununate de griji, în care omul nu ştie dacă va avea din ce-şi hrăni copiii sau dezvolta negoţul. Apoi vin vremuri cu roadă, în care meşteşugarul prinde într-atât încât poate face şi provizii, sau pune un ban deoparte pentru zile grele. Şi-n vocaţia pastorală, apostolii vor face la fel. Vor arunca mreaja. Vor propovădui cuvântul lui Dumnezeu, în ape mai mult sau mai puţin cunoscute. Vor fi primiţi, ignoraţi, sau uneori chiar batjocoriţi.

Lacul Ghenizaretului era populat de peşti paşnici, marea învolburată a lumii în care vor fi trimişi va conţine din abundenţă şi rechini, balene sau alte speciii marine, unele prietenoase, altele cât se poate de periculoase. Va fi un risc pe care Simon şi ceilalţi doi însoţitori ai lui şi-l vor însuşi. Unul pe care suntem chemaţi să ni-l asumăm şi noi, căci şi nouă ne răsună chemarea de a deveni pescari de oameni.

Şi noi suntem părtaşi pescuirii minunate, nu doar atunci când o ascultăm citită din Evanghelie, ci de fiecare dată când în viaţa noastră Dumnezeu lucrează!

Să-I cerem s-o facă cât mai des şi să răspundem prompt chemării Lui, aşa cum au făcut-o apostolii de astăzi!

Pr. Bogdan Frăsilă - Evanghelia de Duminică - Ascultarea de Dumnezeu și belșugul după o pescuire eșuată

Duminica a 18-a după Rusalii (Pescuirea minunată) Luca 5, 1-11

După ispitirea din Muntele Carantaniei, Iisus „în puterea Duhului” (Luca 4, 14), părăsind Nazaretul, a venit și a locuit în Capernaum, în ținutul Galileea. În „Galileea neamurilor” (Matei 4, 15), evreii erau înconjurați de populații ne-evreiești. Diversitatea etnică și religioasă a dus la pierderea limpezimii credinței mozaice a evreilor, de aici disprețul evreilor din sud față de galileeni.

Hristos Domnul începe de aici propovăduirea, aici unde confuzia și întunericul spiritual erau mai mari, anticipând universalitatea chemării tuturor oamenilor la Împărăția cerurilor.

Noaptea unei încăpățânate zgârcenii

Ce ne spune Evanghelia? Pe când Iisus ședea lângă lacul Ghenizaret, mulțimi de oameni Îl îmbulzeau ca să asculte din gura Sa cuvântul lui Dumnezeu. Înțelegem de aici că sufletele oamenilor erau însetate de adevăr, de sens, de lumină. În apropierea acestor oameni însetați de cuvântul lui Dumnezeu se aflau și câțiva pescari. Aceștia trudiseră o noapte întreagă fără vreun câștig, iar acum, osteniți, poate supărați, își spălau năvoadele.

Iisus, Dumnezeu și Om, cunoștea foamea de cuvânt dumnezeiesc a mulțimilor care-L căutau, dar și nevoia de hrană a pescarilor care trudiseră fără rod. Întrucât viața trupului își trage seva vieții din suflet, „Cel ce hrănește toată făptura” (Psalmi 103, 28) urcă în corabie și oferă hrană sufletească și apa vieții mulțimilor. Corabia devine astfel amvon, iar cuvântul lui Dumnezeu mângâie sufletele, le hrănește, adapă și luminează.

După ce a astâmpărat foamea sufletească, Iisus îl îndeamnă pe Simon (Petru): „Mână la adânc și lăsați în jos mrejele voastre ca să pescuiți”. Simon (Petru), vorbind în numele tovarășilor săi, spune: „Învățătorule, toată noaptea ne-am trudit și nimic nu am prins, dar, după cuvântul Tău, voi arunca mrejele”.

Marea, în acea noapte, și-a închis pântecele și nu a mai-umplut strachina nesecată a pescarilor. După o noapte de încăpățânată zgârcenie, era aproape imposibil ca marea să-și deschidă sânurile. Experiența lor de pescari venea să întărească și mai mult imposibilitatea ca ei să aibă succes în încercarea imediată. Dar Simon (Petru) și tovarășii săi aveau acum sufletele încălzite de cuvintele dumnezeiești și din inimile lor a răsărit ascultarea („Deși n-am prins nimic, după cuvântul Tău vom arunca mrejele”).

Ascultarea devine expresia credinței care depășește evidența, credința lasă spațiu lucrării lui Dumnezeu, depășind posibilitățile omenești sau naturale.

Cuvântul lui Dumnezeu e unul cu putere

Evanghelia ne spune, în continuare, că „făcând ei acestea, li se rupeau mrejele”, cu alte cuvinte, s-au rupt toate îndoielile și le-au fost depășite toate așteptările. Intervenția lui Dumnezeu se arată în toată splendoarea: „Au prins mulțime mare de pește și au umplut amândouă corăbiile, încât erau gata să se afunde”.

Abundența peștelui nu le-a adus pescarilor satisfacția unui succes inedit, ci îi umple de uimire și de spaimă. Ei realizează că, omenește, lucrul acesta era imposibil. De aceea, Simon (Petru) își întoarce privirea de la darul vânatului către Dăruitor. Simțind că se află în fața unei lucrări dumnezeiești, se descoperă neputincios în fața lui Iisus. Lumina dumnezeirii lui Iisus îl face să-și vadă propriile neputințe și slăbiciuni, de aceea, în mod spontan, cere răgaz de pregătire, de vindecare: „Ieși de la mine, Doamne, că sunt om păcătos!”. Simon (Petru) nu-l alungă pe Hristos, ci se alungă pe sine, se neagă pe sine, el este nevrednic de această întâlnire, de acest eveniment. Acestei atitudini smerite, de pocăință, Iisus îi răspunde cu

o nouă provocare, chemându-l pe o treaptă și mai înaltă: „Nu te teme, de acum înainte vei fi pescar de oameni!”

Când omul se pocăiește, se golește de sinele propriu, face loc harului lui Dumnezeu, care „pe cele neputincioase le vindecă și pe cele cu lipsă le împlinește” (slujba Hirotoniei). Omul, vindecat de harul lui Dumnezeu, devine el însuși vindecător (terapeut), cel pescuit devine, la rândul lui, pescar de oameni.

Evanghelia se încheie cu cuvintele: „Trăgând corăbiile la țărm, au lăsat totul și au mers după El”. Trei acțiuni au constituit o lucrare văzută, dar exprimând una nevăzută, care s-a petrecut în sufletul lui Simon Petru, al lui Iacob și al lui Ioan.

- ✓ Tragerea corăbiilor la țărm a însemnat, în primul rând, adunarea gândurilor, a preocupărilor și a planurilor de viață de până atunci la un țărm la care - spiritual - nu aveau să mai revină.
- ✓ În al doilea rând, nu numai gândurile și planurile lor au fost abandonate, ci au lăsat totul, adică toate înțelesurile, deprinderile și faptele îndoielnice ale vieții lor.
- ✓ În al treilea rând, „au mers după El”, adică i-au urmat Lui, „s-au îmbrăcat în Hristos” (Galateni 3, 27), viața Lui devenind viața lor.

Ce ecouri are Evanghelia de azi în sufletele noastre?

Faptul de noapte de pe lacul Ghenizaret se regăsește adesea în viața creștinului, și nu doar în viața creștinului, ci în viața fiecărui om. „Toată noaptea ne-am trudit și nimic n-am prins”… Ecouri de acest fel se aud adesea în viața de toate zilele: Ce rost are toată truda? Cu ce m-am ales? Ce rost a avut sau mai are viața mea?

Orice om care își ia viața în serios ajunge, mai devreme sau mai târziu, la frământări existențiale. Se poate spune că oricine poate deslușI chemarea dumnezeiască pentru sufletul lui, la care e dator cu un răspuns. Dacă omul se lipsește de harul lui Dumnezeu, de cuvintele Lui, de Trupul și Sângele Lui, nici pâinea nu îl mai satură, nici florile nu-i mai zâmbesc, nici lumina soarelui nu-l mai bucură. Săturarea, aflarea sensului, nu este totuși departe. Se află în corabia Bisericii în care așteaptă același Hristos, cu porunca de odinioară și pururea vie: „Mână la adânc”, descoperă lumina lui Dumnezeu dinlăuntrul tău! Și, în toți care o ascultă, se naște bucuria pescuirii minunate, umplându-se amândouă corăbiile, și trupul și sufletul, de belșugul harului care vine de la Domnul.

Cu Iisus sau fără Iisus în viață!

Fără Iisus în viață, existența omului este întunecată și seacă, dezamăgitoare și amară. Orice filosofie de viață care nu ia în calcul moartea și viața de după moarte nu poate da un răspuns mulțumitor omului însetat de nemurire. Cine alege să trăiască cu Iisus se bucură de făgăduințele Lui: „Eu sunt Calea, Adevărul și Viața” (Ioan 14, 6), „Cine crede în Mine nu va umbla în întuneric, ci va avea Lumina vieții” (Ioan 8, 12), iar o altă făgăduință și mai surprinzătoare este aceasta: „Cine crede în Mine, chiar de va muri viu va fi!” (Ioan 11, 25). Asemeni apostolilor, orice creștin își poate oglindi viața în lumina lui Hristos, căci, descoperindu-și neputințele, va abandona la țărmul clipei trecătoare „faptele fără roadă ale întunericului” (Efeseni 5, 11).

Dacă va lăsa în urmă înțelesurile greșite asupra lumii și va părăsi faptele cele moarte, se va lumina cu poruncile de viață dătătoare. Oricare dintre noi, lepădându-se de sine și urmând lui Hristos, se poate vindeca, primind în sine viața dumnezeiască. Cuprins de bucurie și uimire, omul va mâna la adânc pentru a pescui pentru Împărăție și alți semeni de-ai săi, așa cum el însuși s-a lăsat pescuit.

Pr. dr. Dumitru Măcăilă - Predică la Duminica a 18-a după Rusalii (2011)

29 septembrie 2011

Moto: „Ieși de la mine, Doamne, că sunt om păcătos!” (Luca, 5:8)

Iubiți frați și surori în Hristos, ***i***mediat ce Petru a realizat că el se afla în prezența lui Dumnezeu Cel PreaSfânt, a strigat: „Ieși de la mine, Doamne, că sunt om păcătos!” Mărturisindu-L pe Iisus ca fiind Domnul, Petru arată că e profund conștient atât de divinitatea lui Hristos cât și de propria lui păcătoșenie. Nu există ură sau regret în cuvintele lui Petru. Era vocea agoniei care a ieșit la suprafață din adâncurile sufletului său: „Ieși de la mine, Doamne, că sunt om păcătos!” Cu alte cuvinte, el a spus: „Cum pot eu fi unde ești Tu, Cel fără de păcat, Însuși Fiul lui Dumnezeu? Cum e posibil ca Tu și cu mine să fim în aceeași barcă? Cum pot eu, păcătosul, să stau în prezența Celui Preaînalt?”

Întrebarea este: Este acest strigăt al lui Petru singur? Cum ar putea fi? El este, sau, mai degrabă ar trebui să fie, strigătul cathartic, genuin al fiecăruia care Îl întâlnește astăzi, într-adevăr, pe adevăratul, nu pe răstălmăcitul Hristos, și se știe judecat de copleșitoarea viziune a sfințeniei lui Dumnezeu în Hristos Cel întrupat!

În una din predicile mele recente am subliniat că nu mă mai mir de ce unii credincioși refuză să înnegrească ușa bisericii. Unii dintre aceștia pretind, într-un

mod foarte fals, că au dreptul de a se îndoi. Unii spun că Creștinismul nu este relevant. Dacă prin creștinism ei înțeleg cele peste treizeci de mii de denominații creștine protestante, pot avea un punct valid. Dar nu pot avea un asemenea punct dacă vorbesc despre Biserica Ortodoxă, care este Biserica, stabilită de Duhul Sfânt, nu de către o ființă umană păcătoasă, în ziua Cincizecimii.

Oricum, ei aleg să stea în afara Bisericii, pentru că în acest mod nimic nu le va tulbura viețile păcătoase! În afara Bisericii, ei își pot trăi viețile fără a fi examinate. În Biserică, confruntați cu majestatea eternă a lui Hristos, ei vor ști că au păcătuit și au căzut departe de slava Lui. Mai mult decât atât, văzând că Fiul lui Dumnezeu a trebuit să-Și verse sângele Său total nevinovat, pe Cruce, pentru a-i mântui, ei vor înțelege profunzimea și enormitatea păcatului lor. Dar ce s-ar putea spune despre cei care sunt în Biserică, dar care trăiesc ca și cei care sunt în afara ei, cei care nu-și practică credința? Nu este comportarea lor similară cu cea a celor care rămân în afara Bisericii?

Adevărul problemei este că Iisus n-a plecat de la Petru. Nu numai că n-a plecat, dar El S-a întors imediat către Petru și i-a promis pe loc ceea ce nici o ființă umană nu i-ar fi putut promite vreodată: „Nu te teme; de acum înainte vei fi pescar de oameni” (Luca, 5:10). De acum înainte tu vei fi un împreună- lucrător cu Mine în via Mea, tu Mă vei ajuta să-i aduc pe alții ”la cunoștința adevărului” (I Tim., 2:4), „certând cu blândețe pe cei ce stau împotrivă, ca doar le va da Dumnezeu pocăință spre cunoașterea adevărului” (II Tim., 2:25).
Iubiți credincioși: când strămoșii noștri, Adam și Eva, au păcătuit, ei au plecat din prezența lui Dumnezeu. De fapt, aceasta este ceea ce înseamnă păcatul! Prin rebeliunea lor, ei au distrus apropierea care exista între om și Dumnezeu în Paradis. O prăpastie de netrecut s-a creat. Fiul lui Dumnezeu a venit tocmai pentru a construi podul peste prăpastie!

El a zidit podul care a anulat separarea omului față de Dumnezeu și L-a adus pe Dumnezeu înapoi pentru fiecare ființă umană. Numele acelui pod este Crucea. Nimeni nu se poate apropia de Dumnezeu, n-are importanță cât de religios pretinde că este, dacă refuză să meargă peste acest pod! Nimeni nu poate ajunge la Dumnezeul Cel adevărat dacă respinge chemarea Celui care încă stă pe acel pod și-l cheamă pe fiecare să se apropie de Dumnezeu.

Frumusețea mersului peste pod este că noi niciodată nu vom fi singuri. Hristos va fi Cel care ne va însoți în călătorie. N-a promis El că va fi cu fiecare care crede în El cu adevărat „în toate zilele, până la sfârșitul veacului” (Matei, 28:20)? Hristos nu Se mută niciodată din partea noastră; noi suntem cei care ne mutăm departe de

El. Tragedia este că atunci când noi ne mutăm departe de El experimentăm ceva comparabil cu iadul!

Ascultați mărturia unui om care s-a îndepărtat de Dumnezeu: „Sunt obosit să fiu un adult singuratic care se bizuie pe sine. Sunt plictisit de eliberare. Sunt sătul până în gât de libertatea sexuală și bolnav de moarte de viața fără angajament. Aș fi vrut să fi avut pe cineva care să aibă grijă de mine când mă simt putred. Cineva care mi-ar da independență când am nevoie de ea… Urăsc să trăiesc într-o lume unde iubirea durează doar pentru o oră și viitorul este un cuvânt murdar. Nu mai sunt capabil să trăiesc după regulile vechi, dar nu pot găsi vreo regulă nouă care să fie eficientă. Încep să mă simt foarte înfricoșat să mai iubesc din nou. Sunt un adult singuratic, eliberat, care se bizuie pe sine și, vă spun destul de sincer, urăsc acest lucru!”

Problema cu această persoană era că el I-a cerut lui Hristos să plece de la el, așa după cum fac astăzi cei mai mulți creștini doar cu numele, unii dintre ei chiar creștini ortodocși! Dar El nu pleacă; El stă! Așa că, dacă Dumnezeu nu este prezent în viața cuiva într-un mod pozitiv, El este prezent într-unul negativ. Și această experiență este ca o pregustare a focului iadului.

Prezența negativă a lui Dumnezeu poate fi descrisă ca fiind piscul lipsei de sens, al vidului spiritual, al disperării. Persoana „plictisită de eliberare”, „sătulă până în gât de libertatea sexuală”, „bolnavă de moarte de viața fără angajament”, „putredă,” „foarte înfricoșată ca să mai iubească din nou”, a simțit profund prezența negativă a lui Dumnezeu! Dumnezeu este Cel care niciodată nu va pleca de la noi și care căuta să-i spună acelui individ bolnav și obosit de viață că adevărata fericire nu poate fi găsită departe de Dumnezeu, ci întotdeauna în El prin Hristos!

Iubiții mei, cea mai sigură cale de schimbare a prezenței negative a lui Dumnezeu într-una pozitivă este prin rugăciune și pocăință. „Fericiți cei curați cu inima, că aceia vor vedea pe Dumnezeu” (Matei, 5:8). Cel „curat cu inima” este devotat închinării și slujirii lui Dumnezeu. Prin harul Sfântului Duh, el va practica orice virtute, și nu va fi conștient de vreun rău în el însuși. Când sufletul nu este dominat de patimi păcătoase și energia lui nu este risipită pentru lucrurile acestei lumi, singura lui dorință este Dumnezeu. Într-un asemenea individ, Dumnezeu este prezent într-un mod pozitiv.

Dacă cineva trăiește ca un păcătos nepocăit, nu e posibil ca el să-L vadă pe Dumnezeu, sau să-L cunoască pe Dumnezeu, sau să fie folosit de Dumnezeu.

***Sfântul Ioan Scărarul** spune: „Puritatea îl face pe ucenicul său un teolog care înțelege singur dogma Sfintei Treimi”. Curăția inimii prin pocăință zilnică și prin pocăință sacramentală!*

Iată ce spune Sfântul Isaac Sirianul: „Cel care voiește să-L iubească pe Dumnezeu mai presus de orice altceva trebuie să aibă grijă de puritatea sufletului său!”

În timp ce Sfântul Ioan Casianul subliniază: „Puritatea inimii este un dar, nu o realizare. Totuși tu trebuie să încerci!” Trebuie să te disciplinezi pe tine însuți. Tu trebuie să continui să închizi ușa minții și a inimii tale la gânduri impure și rele!

Matei Săracul scrie: „Cea mai mică impuritate, chiar dacă ar fi un gând trecător, e suficientă pentru a ascunde fața lui Dumnezeu, pentru că impuritatea e întuneric, și este lucrarea diavolului. De aceea, este imposibil pentru cineva să intre în prezența lui Dumnezeu prin rugăciune și meditație dacă există cea mai mică înclinație spre impuritate în inima, mintea și trupul lui. Această stare de puritate poate fi realizată doar… prin rugăciuni fervente, și agățându-te de har prin sângele lui Hristos”.

Da, prin sângele lui Hristos vărsat pe Cruce, Podul prin care el a acoperit prăpastia dinte Dumnezeu și om. Astăzi, voi puteți găsi prea sfântul Sânge al lui Hristos în Sfântul Potir. Dacă vrei să te împărtășești din el cu vrednicie, menține-ți plasa minții, a inimii și a trupului tău curată, spălând-o cu lacrimile adevăratei pocăințe, și făcând-o disponibilă pentru Stăpânul tău în orice moment!

Unii dintre noi spun: „Rugăciune? Liturghie? Biserică? Scriptură? Cine are nevoie de acestea?” Așa că noi „izbim” podul care ne ține în legătură cu Dumnezeu. De fapt, noi îi cerem Lui să plece de la noi! La puțin timp după aceea, nu încetăm să ne întrebăm de ce universul nostru pare să se sfărâme în jurul nostru; de ce sunt atât de multe războaie; de ce există ură, lipsă de sens, confuzie în societatea de astăzi! Nu vă amăgiți: Omul este liber să plece de la fața lui Dumnezeu, dar când o face, creează iadul! Și totuși, Dumnezeu este prezent chiar în acel iad, luptându-Se cu omul, încercând să-l ajute să-și „vină în sine,” (Luca, 15:17), așa după cum l-a ajutat pe fiul cel risipitor.

„Ieși de la mine, Doamne, că sunt om păcătos!” a spus Petru către Iisus în pericopa evanghelică de astăzi. Dar, în loc să plece, Iisus i-a spus lui ceva cam așa: „De ce trebuie să plec, Petru? Eu am venit la tine tocmai pentru că tu ești un păcătos. Am venit să „mănânc cu vameșii și cu păcătoșii” (Matei, 9:11). Eu am venit acum nu

ca un Judecător, ci ca un Doctor, să te vindec! N-am venit să-ți dau vreo sarcină, să te înrobesc; ci am venit ca un Eliberator, să te eliberez! „Căci n-a trimis Dumnezeu pe Fiul Său în lume ca să judece lumea, ci ca să se mântuiască prin El lumea” (Ioan 3.17).

Nu, Domnul nu va pleca niciodată, în special când noi spunem cuvintele lui Petru cu aceeași umilință și penitență pe care le-a arătat Petru. El ne va spune: ”Tocmai pentru că tu mărturisești că nu ești vrednic de Mine, Eu Mă voi arăta ție. Este exact pentru că tu ai venit la Mine aducând nimic, Eu îți voi aduce ție totul. Este tocmai pentru că tu te simți nevrednic să stai în prezența Mea, că Eu Mă ofer ție în Euharistie ca o pregustare a Zilei când îți voi spune: „Intră întru bucuria Domnului tău!” (Matei, 25:21). Acum tu poți vedea față către față ceea ce înainte ai crezut de departe!”

Să ne rugăm: „Doamne, noi nu vrem ca Tu să pleci de la noi. Rămâi cu noi. Fără Tine, noi ne-am străduit toată noaptea și n-am prins nimic în această viață. Fără tine, viața noastră este goală, stătută, fără sens. Vino, iubite Doamne! Ia plasele noastre goale și le umple cu abundența harului Tău! Ia viețile noastre goale și le umple cu bucurie adevărată și scop real. Tu ești bucuria și scopul nostru adevărat! Ajută-ne să curățim plasele vieților noastre prin pocăința genuină, adevărată, și când timpul va veni, fă-ne gata să ne lansăm întru adâncul Împărăției Tale veșnice!” Amin.

Părintele Valentin Mordasov - Predică la Duminica pescuirii minunate despre făţărnicie şi rostul faptelor exterioare: “Să nu fim credincioşi doar cât timp stăm la slujbă!” Când ne devine zadarnică lucrarea duhovnicească?

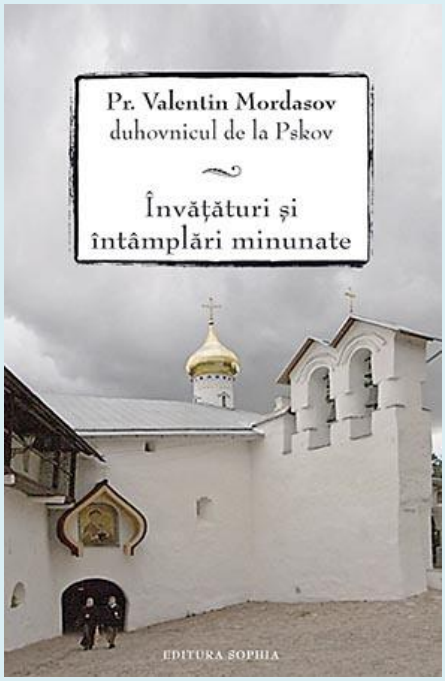

În numele Tatălui şi al Fiului şi al Sfântului Duh. Amin!

Evanghelia de astăzi ne relatează cum Iisus Hristos, după ce a predicat mulţimilor, i-a poruncit lui Petru să arunce mrejele în apă. Şi au prins atâta peşte, încât nu încăpea în corabie. Înainte de a urma sfatul Mântuitorului, Apostolul Petru a spus: ***Doamne, toată noaptea ne-am trudit şi nimic nu am prins, dar, după cuvântul Tău, voi arunca mrejele.***

La fel se întâmplă şi în viaţa noastră: omul trăieşte, munceşte, dar ajunge la sfârşit cu mâinile goale. Şi iată, în faţa lui se descoperă veşnicia, dar Împărăţia lui Dumnezeu e închisă.

Mulţi ostenesc în zadar. Aceştia sunt sectanţii, cei de altă credinţă etc. Există un singur Dumnezeu, o credinţă, un Adevăr şi se află în Biserica Ortodoxă. Dovada acestui fapt sunt icoanele izvorâtoare de mir, sfintele moaşte, care vindecă sufletul şi trupul, darul sfânt al facerii de minuni şi cel al înainte-vederii la stareţi. Toate acestea sunt daruri sfinte ale Ortodoxiei.

Câţi oameni se rătăcesc! Cu regret spun că şi în Biserica Ortodoxă sunt rătăciţi: unii împlinesc cele din afară ale credinţei, formal, dar sufletul le este gol; alţii, dimpotrivă, consideră că credinţa este doar în suflet, iar la biserică nu merg. Pentru aceştia este închisă Împărăţia Cerurilor. Credinţa lor este o iluzie, o amăgire.

Cel care împlineşte doar obiceiurile exterioare merge la biserică şi are impresia că se roagă, dar trăieşte după voia sa, urmându-şi propriile plăceri şi pofte. Unul ca acesta Îl slăveşte pe Dumnezeu cu cuvintele, iar pe diavol, cu faptele. Dacă omul posteşte, dar gândeşte cele rele, nevoinţa sa este zadarnică. Lucrarea lăuntrică este spre mântuirea sufletului, dar lucrarea care nu duce la îndreptarea inimii este zadarnică. Inima bună, blândă, smerită, aceasta este roada lucrării duhovniceşti.

Se cuvine să ştim şi faptul că adeseori roadele efortului duhovnicesc se distrug printr-o lucrare păcătoasă. De exemplu, cineva poate avea obiceiul de a merge la biserică şi de a se ruga, dar să aibă un serviciu păcătos; aşa sunt vânzătorii de băutură, tutun, dansatorii etc. Nerenunţând la munca lor, pierd folosul faptelor lor bune.

Să nu ne împărţim sufletul, ci să-l dăruim întreg lui Iisus. Să fim credincioşi nu doar cât timp stăm la slujbă, ci şi după ce ieşim din biserică. Nici spovedania să nu o facem parţial, ci total. Altfel ne condamnăm la chinurile veşnice.

O nepoată de-a unei egumene - tânără, inimoasă, evlavioasă - a murit subit şi a ajuns în iad pentru fanteziile desfrânate nemărturisite!

Un preot văzător cu duhul a văzut în timpul spovedaniei cum ieşeau şerpi din gura omului care se mărturisea; dar unul mare ba se arăta, ba intra la loc şi aşa a şi rămas, pentru că penitentul n-a mărturisit acel păcat, deşi ar fi dorit. Să luăm aminte să nu lucrăm în zadar!

Se spune în Scriptură de asemenea că trebuie să ne închinăm lui Dumnezeu în duh şi în adevăr. Ce înseamnă aceasta? Domnul vede în inimile noastre, dar ce se află în ele? Ar trebui să se afle dragostea şi tinderea noastră către Dumnezeu. Dar cât de des acestea sunt doar manifestări exterioare! Cu ele putem să-i amăgim pe semenii noştri, dar nu şi pe Dumnezeu! Aceasta este făţărnicie: ***Mă cinstesc cu buzele, dar inima lor este departe de Mine!, spune Domnul.*** Cinstirea exterioară care nu are un suport interior este ofensatoare la adresa lui Dumnezeu. ***Fă fapte de milostenie din dragoste faţă de Dumnezeu!***

Dar dacă faptele exterioare nu sunt importante, înseamnă că ele trebuie respinse? Nu. Biserica, rugăciunile, ritualurile, închinăciunile sunt necesare. Fără ele este imposibil să fii plăcut lui Dumnezeu. Noi suntem alcătuiţi din trup şi din suflet. Aşa cum ne manifestăm dragostea faţă de oameni în mod văzut - prin glas, prin gesturi - tot aşa trebuie să facem şi faţă de Dumnezeu. Rugăciunea este convorbire cu Dumnezeu, închinarea - cinstirea lui Dumnezeu, semnul crucii - sfinţirea noastră.

Domnul Însuşi pleca adeseori genunchii şi ridica ochii la cer, rugându-Se. Aşadar sunt necesare şi lucrarea lăuntrică şi cea exterioară pentru a fi plăcut lui Dumnezeu. Cum să le îmbinăm? ***Să facem fapte de milostenie din dragoste faţă de Dumnezeu, să iertăm supărările, să-i hrănim pe cei flămânzi, să-i mângâiem pe cei trişti, să facem bine şi să împlinim voia lui Dumnezeu. Dacă Îl cinstim astfel pe Dumnezeu, atunci şi rugăciunea noastră va fi plăcută înaintea Lui. Să dobândim lăuntric dragostea de Dumnezeu, printr-o viaţă duhovnicească. Să manifestăm şi în exterior această dragoste. Aşa ne vom închina Lui în duh şi în adevăr.***

(Din: Pr. Valentin Mordasov, duhovnicul de la Pskov: Învăţături şi întâmplări minunate, Editura Sophia, 2011)

Pr. Noël Tanazacq - Duminica a XVIII a după Rusalii - Chemarea primilor ucenici

Întâmplarea se petrece la începutul vieţii publice a Domnului şi nu este raportată decât de Sfântul evanghelist Luca, dar Sfântul Matei (4, 18-22) şi Sfântul Marcu (1, 16-20) istorisesc chemarea primilor ucenici fără pescuirea minunată. Este interesant de observat că o minune asemănătoare este relatată de Sfântul evanghelist Ioan, după Învierea lui Hristos, şi în cele două cazuri Petru joacă un rol central. Este o Evanghelie ecleziologică prin excelenţă.

Domnul a început să predice încă din primele momente ale misiunii Sale pământeşti şi va vorbi fără încetare timp de trei ani, până la Patima Sa, pentru că este Cuvântul lui Dumnezeu, Logosul, cel care exprimă cugetele Tatălui, şi pentru că a fost trimis de Tatăl Său pentru a « binevesti Împărăţia Cerurilor».

Ceea ce spune e atât de nou şi are atâta putere (căci vorbeşte, ca om, în puterea Duhului) că toţi sunt « uimiţi de învăţătura Lui »: mulţimile Îl urmează şi Îl ascultă cu admiraţie.

Aşa este şi acum: Domnul este pe malul lacului Ghenizaret iar «mulţimea se aduna în jurul Său ca să asculte cuvântul lui Dumnezeu». Este elementul care Declanşează, nada care va îngădui lui Hristos să « prindă» pe primii Săi patru ucenici. Această poveste, care ilustrează minunat pedagogia divină, se va derula în trei acte. Am putea chiar să o intitulăm: « Pedagogia misiunii ».

Domnul zăreşte pe malul râului două bărci de pescari, al căror şef este Simon, cel ce avea să fie Petru.

Primul act are un caracter puternic simbolic: Domnul Se urcă în barca lui Simon şi îi cere să se depărteze puţin de mal pentru ca toţi să-L poată vedea şi auzi, Se aşează în barcă şi predică. Este imaginea însăşi a Bisericii. Barca reprezintă Biserica, pentru că pluteşte pe apele zbuciumate ale lumii căzute, fără să se scufunde, şi pentru că poartă pe Hristos, aşezat pe un tron.

Iar Biserica învaţă noroadele, neamurile, omenirea. Hristos este mereu prezent în barca Bisericii, El este cârmaciul ei, iar nu Simon Petru, până la sfârşitul vremurilor. Această barcă nu va pieri niciodată, după cum profeţeşte Însuşi Domnul (« porţile iadului nu o vor înfrânge »).

Faptul important este că cei patru viitori apostoli sunt martori ai acestei scene: ei văd şi aud, şi chiar participă într-o mică măsură. Domnul le arată mai întâi de ce a venit în lume şi deşi ei încă nu o ştiu, la ce sunt şi ei chemaţi.

Cel de-al doilea act este pescuirea minunată însăşi.

Este lucru minunat în ochii noştri cum ştie Domnul să se poarte cu oamenii din popor, cei care trudesc cu propriile braţe, care sunt la opusul acestei inteligheņția religioase alcătuită din scribi şi farisei. Nu le ţine un mare discurs teologic şi nu se arată nemijlocit ca fiind Mesia, ci îi pune să facă ceva, să împlinească un act simbolic, care ţine de meseria lor şi care vorbeşte inimii lor.

Domnul le spune să meargă în apă adâncă şi să arunce mrejele pentru pescuit. Simon ascultă, deşi «toată noaptea lucraseră fără să prindă nimic». Aceasta e măreţia lui Simon: ascultă pe Hristos, Îl crede pe cuvânt. Şi pescuirea este minunată, miraculoasă. Cum sunt pescari profesionişti, au înţeles pe dată: au înţeles că rabbi Ieshouah, care rostise un cuvânt minunat, purta în El o putere dumnezeiască. Au înţeles că era Mesia, Hristosul. Simon Petru are o atitudine admirabilă: se umple de frica lui Dumnezeu şi zice: « depărtează-Te de la Mine, că sunt om păcătos. »

Mai sunt două elemente ecleziologice de subliniat. Simon nu este singur: are un frate, Andrei (care nu este amintit aici dar este prezent la Sfântul Matei şi Sfântul Marcu) şi are doi asociaţi, Iacob şi Ioan. Sunt aici patru persoane (de două ori doi fraţi), triadă apostolică pe care Domnul o va avea la inimă şi care va fi martora celor mai mari lucrări ale Sale (printre care Schimbarea la Faţă). Şi sunt două bărci.

Peştele prins este atât de mult încât e nevoie de cele două bărci şi de eforturile celor patru pentru a-l aduce.

Biserica nu este încredinţată unui singur om, ci unei comunităţi de oameni, cei doisprezece apostoli, colegiul apostolic. Este oglindirea dumnezeieştii Treimi (după cum spune Domnul: «doi sau trei adunaţi în numele Meu» iar nu: « unul singur în Numele Meu »).

Petru a fost cel care a vorbit pentru că Domnul i S-a adresat lui, ca şef al pescarilor, dar întâmplarea îi priveşte pe toţi: toţi au auzit cuvântul Domnului, toţi iau parte la pescuirea minunată şi toţi sunt « cuprinşi de frică».

Cel de-al treilea act decurge din celelalte două: este concluzia lor logică. După ce le-a arătat pentru ce a venit în lume (şi în ce fel voia să înveţe poporul), după ce le-a arătat natura Sa dumnezeiască, Domnul îi cheamă să-L urmeze, folosind o expresie suprinzătoare, singura care putea vorbi inimilor lor: « de acum veţi fi pescari de oameni». De acum veţi face ca şi Mine, pe urmele Mele: veţi scoate din adâncurile lumii căzute (marea este fără lumină şi fără aer, semne ale morţii) pe oamenii supuşi morţii, aceşti peşti-oameni care rămân chipul lui Dumnezeu deşi au căzut.

Domnul iarăşi îi vorbeşte lui Petru, dar chemarea îi priveşte pe toţi: «ei lăsară toate şi urmară Lui». Aceasta este măreţia lui Simon-Petru şi a celorlalţi apostoli: Hristos îi cheamă, iar ei ascultă. Vedem aici prefigurându-se « funcţia » specifică a lui Petru în sânul colegiului apostolic: va fi adesea purtătorul de cuvânt dar fără ca acest lucru să fie impus de Hristos. Nici unul dintre apostoli nu a primit niciodată de la Hristos o misiune particulară. Evanghelia spune: « cei doisprezece ».

Ne putem întreba de ce Domnul a chemat oameni din popor şi nu pe cei învăţaţi sau pe preoţi. Aici găsim un răspuns: Apostolii nu au făcut desigur studii, dar au ceva preţios: simplitatea inimii.

Ei cred pe Dumnezeu pe cuvânt. Şi au simţul concretului, al vieţii, adică bunul simţ, aşa cum au de obicei meşteşugarii şi ţăranii, pe când cei cu carte sunt adesea prinşi de abstracţiuni şi de speculaţii.

În sfârşit, pentru a relua o idee de la Sfântul Pavel, în slăbiciune se plineşte puterea lui Dumnezeu. Dacă apostolii ar fi fost oameni de înaltă cultură, li s-ar fi putut atribui conţinutul predicii, pe când aceasta vine doar de la Dumnezeu. Chemând

oameni probabil fără carte şi cultură, acest risc era evitat. Era clar pentru toţi că Sfântul Duh vorbea prin gurile lor.

Ce trebuie să urmărească un “pescar de oameni”? Răspunsurile a doi misionari rodnici ai Rusiei: Părintele mucenic Daniil Sasoev şi Iurii Maximov

“- Părintele Daniel: (…) Prin urmare, pentru misionar Evanghelia este o carte vie. Ea nu este un text pentru extragerea unor citate pentru munca teologică. Ea este acea carte vie, despre care trebuie să vorbeşti întotdeauna şi să trăieşti prin ea. O eroare enormă a misionarilor este încercarea de a dilua Evanghelia. Astfel de cuvinte există în a doua Epistolă către Corinteni a Apostolului Pavel. În slavonă suna aşa: “Noi nu târguim Cuvântul lui Dumnezeu ca alţii” – de la cuvântul cârciumă, adică tavernă.

Ce fac vânzătorii cei răi într-o tavernă? Ei toarnă apa în vin, iar ca să nu se observe, adaugă coloranţi. Vinul în sine este vindecător, este bun pentru sănătate, dar diluat cu apa îşi pierde utilitatea, iar adăugarea de otravă îl poate chiar strica.

La fel procedează şi misionarii necinstiţi. Ei spun: “Cuvântul direct al lui Dumnezeu, oamenii nu-l vor înţelege”. Recent mi s-au spus următoarele cuvinte: “Părinte Daniel, vă înşelaţi când predicaţi oamenilor atât de direct, pentru că ei nu sunt interesaţi să asculte despre Hristos. De aceea trebuie să adăugăm puţin de la noi. Haideţi să dizolvăm Cuvântul lui Dumnezeu, să-l facem mai modern, mai uşor de înţeles, mai tolerant”. Deşi mi se pare că, de fapt, tocmai cuvântul despre El este interesant. Despre politică nu este interesant. Dar despre Hristos este interesant.

- Iurii Maximov: Aici aş vrea eu să intervin. Este foarte important să înţelegem ceea ce spune părintele Daniel. Unii oameni care vorbesc despre misiune consideră că pentru a avea succes în misiune trebuie să modifici Ortodoxia. Acest lucru nu

este adevărat. Tocmai o propovăduire patristică şi evanghelică a Ortodoxiei – dar nu o Ortodoxie denaturată şi modernistă, ci o Ortodoxie tradiţională şi sănătoasă, pe care am primit-o de la Apostoli prin Sfinţii Părinţi - asta este ceea ce îi convinge pe oameni. O "Ortodoxie modernistă" nu poate interesa pe nimeni, iar misionariii modernişti, de regulă, nu au succes. Deoarece modernismul spune, în general: "Crede cum îţi place şi trăieşte cum vrei, important este să fii un om bun şi totul va fi bine". Dar o astfel de predică îi poate interesa doar pe oamenii care au nevoie de confort, nu şi pe cei care au nevoie de adevăr. Dacă o persoană care are nevoie de adevăr va auzi această predică modernistă pseudo ortodoxă, ea va spune: "Dar eu şi aşa pot fi o persoană bună, de ce trebuie să devin şi ortodox?" La această întrebare, moderniştii nu pot da un răspuns, de aceea misiunea lor este nefondată. Iar ei cred că misiunea în general este nefondată şi că oamenii nu sunt interesaţi să afle adevărul despre Dumnezeu. Dar acest lucru nu este adevărat. Oamenii nu sunt interesaţi să asculte cuvintele lor, deoarece în cuvintele lor nu este nici putere, nici adevăr. Dar Cuvântul Evangheliei, cuvântul patristic adevărat, este interesant de a fi ascultat chiar şi de oamenii obişnuiţi, fără o pregătire teologică. (…)

- Părintele Daniel: (…) Misionarul trebuie să fie martor. El nu trebuie să forţeze oamenii să accepte sau să nu accepte Ortodoxia. Noi nu putem să-i atragem pe toţi. Nu vom reuşi niciodată să facem acest lucru. Domnul Însuşi nu i-a atras pe toţi, deoarece darul voinţei libere, pe care Dumnezeu l-a dat creaţiei Sale, implică posibilitatea respingerii totale. Şi de aceea, desigur, noi nu trebuie să ne bazăm pe faptul că Dumnezeu nu ne-a promis că îi vom atrage pe toţi. Dumnezeu a promis că noi vom mărturisi întregii lumi. Eu cred că, din păcate, noi am aşteptat prea mult. Până în prezent nu am predicat Evanghelia în întreaga lume. Iar acum există această posibilitate. (…)

- Unii oameni fac referire la cuvintele Sfântului Ignatie Briancianinov atunci când el spune că respingerea [?!, n.n.] este trimisă de Dumnezeu şi nu încerca s-o opreşti cu mâna ta slabă. Cum se corelează cuvintele Sfântului Ignatie cu activitatea misionară? [în realitate, este vorba de următorul cuvânt: "Apostazia are loc cu îngăduinţa Domnului, nu încerca s-o opreşti cu slabele tale puteri…"

- Iurii Maximov: Aici se vorbeşte despre acei oameni care şi-au făcut alegerea lor şi atunci când au făcut o alegere, nu poţi face nimic cu ei. Dacă oamenii nu vor să asculte despre Dumnezeu acum şi veţi continua să insistaţi, ei nu vor deveni ortodocşi, ci pur şi simplu vor începe să vă urască. Şi nu veţi putea schimba acest lucru. Dar dacă o persoană vrea să ştie adevărul, atunci puteţi schimba foarte multe. Ştiţi, există o parabolă.

Un om mergea pe malul mării după o furtună. O mulţime de stele de mare fuseseră aruncate pe nisip, astfel încât nisipul era plin de ele. Şi omul a văzut un băiat, care lua aceste stele şi le arunca înapoi, în mare. Trecătorul l-a întrebat pe băiat: "De ce faci acest lucru?" El i-a răspuns : "Dacă aceste stele nu vor fi ridicate şi aruncate înapoi în mare, ele se vor veşteji şi vor muri". Trecătorul a obiectat: "Uită-te cât de multe sunt, nu vei putea schimba nimic, nu vei reuşi să le arunci pe toate înapoi, în mare". Atunci băiatul a ridicat o altă stea, s-a uitat la ea, a aruncat-o în mare şi a spus: "Poate că nu voi putea schimba ceva pentru toate, dar pentru această stea am schimbat foarte multe".

Părintele Daniel: Eu aş adăuga următoarele. Este foarte important pentru misionari să reţină un lucru. La noi, prea multă energie se consumă pentru a opri apostazia, dar nu consumăm la fel de multă energie pentru a salva oamenii. Într-adevăr, încercarea de a opri apostazia este imposibilă. Respingerea, răzvrătirea umanităţii împotriva lui Dumnezeu este de neoprit. Este adevărat. Dar nu uitaţi că vechii creştini nu se luptau cu păcatul păgân, ci cu rătăcirea păgână. Vechii creştini nu se luptau nici chiar cu gladiatorii, ei îi salvau pe păgâni. Îi adunau, le vorbeau despre faptul că nu ar trebui să se închine la idoli, ci trebuie să se închine la Singurul Dumnezeu adevărat. Şi atunci când păgânii deveneau creştini, ei renunţau şi la rătăcire şi la jocurile cu gladiatori etc. şi apoi, când au devenit mai mulţi, au fost interzise şi dezmăţul şi jocurile cu gladiatori. Iar la noi totul este invers. Ne luptăm cu ceva care nu poate fi învins, dar în acelaşi timp cei care pot fi salvaţi sunt ignoraţi. Aceasta este o greşeală. Sfântul Ignatie are dreptate atunci când spune că nu trebuie să facem acest lucru. Nu trebuie să ne luptăm cu ceva ce nu poate fi schimbat. Dar îi putem salva pe acei oameni care doresc acest lucru. (...)

- Iurii Maximov: Pentru un misionar sunt importante rugăciunea şi încrederea doar în Dumnezeu, nu în forţele proprii, nu în sine însuşi, nu în prietenii săi, nu în sponsorii săi, ci numai în Dumnezeu, iubirea pentru Hristos şi persoana căreia îi predici - iată ce este important pentru un misionar. Şi, de asemenea, determinarea de a renunţa la sine".

(Fragmente din interviul dat în Serbia cu exact 8 zile înainte de moartea mucenicească a părintelui Daniil, pentru site-ul svetosavlje.org, apărut în: Martiriul unui apologet al ortodoxiei. Pr. Daniil Sâsoev. Iurii Maximov, Ed. Sophia, 2010)

Predici şi tâlcuiri la Pescuirea minunată aplicate la realităţile vieţii noastre (Părintele Ciprian Negreanu şi Părintele Ioanichie Bălan): "Aceasta e smerenia lui Dumnezeu: că Se coboară până şi la cele mai mici!"

Părintele Ciprian Negreanu (Cluj) - Predică la Evanghelia Pescuirii minunate (Duminica a XVIII-a după Rusalii) - 2012:

La iad cu Scriptura sub braţ… Despre ispita scoaterii din context şi a tâlcuirii după voia noastră a cuvintelor lui Dumnezeu, pentru a ne îndreptăţi şi pentru a evita să-I urmăm lui Hristos

"În numele Tatălui şi al Fiului şi al Sfântului Duh. Amin.

S-a citit Evanghelia a 18-a după Rusalii, ştiţi că noi am ajuns la a 27-a, 28-a, dar ne-am întors la a 18-a, pentru că o dată cu aceste duminici dinainte şi de după Înălţarea Sfintei Cruci, ciclul duminicilor obişnuite se schimbă şi nu mai merge înainte, obişnuit, ci e o mică dereglare. Şi poate v-aţi întrebat de ce în calendar merg duminicile de la prima, a doua, a treia şi mai departe, consecutiv, apoi încep să se deregleze din cauza câtorva sărbători, în jurul cărora şi pentru care se fac duminici speciale, cum e această sărbătoare a Înălţării Sfintei Cruci, pentru care două duminici sunt speciale. Aşa cum tot postul Crăciunului e special şi are duminicile lui, aşa cum sunt duminicile dintre Crăciun şi Anul Nou şi Bobotează şi atunci se dereglează foarte multe şi e o altă rânduială a duminicilor în fiecare an, în funcţie de cum cad Paştile.

Oricum, astăzi s-a citit din Evanghelia de la Luca, capitolul 5, versetele 1-11, pescuirea minunată. O pescuire pe care numai Sfântul apostol şi evanghelist Luca a reţinut-o şi a povestit-o cu detalii şi foarte frumos. Ceilalţi s-au rezumat la a spune cum i-a chemat la apostolat, cum a trecut Hristos pe malul mării şi le-a spus: Veniţi după Mine! Şi toate celelalte. Aici, Sfântul apostol Luca intră în detalii şi spune şi cum l-a întâlnit pe Petru şi pe fratele său, Andrei. Şi, probabil, cealaltă corabie era a lui Ioan şi Iacob, pentru că se zice că erau două corăbii la ţărm când a venit cu mulţimile.

Cumva se dezleagă puţin un gând pe care nu-l puteam dezlega uşor: de ce i-a ales aşa pe apostoli, de ce pe ei şi nu pe alţii? Şi, de asemenea, de ce le-a spus doar: Veniţi după Mine! şi gata? Adică cine dintre noi poate să spună că, dacă ar veni Hristos, dar noi nu L-am cunoaşte, n-am şti de El şi ar trece cu mulţimile pe lângă noi şi doar ne-ar zice: Veniţi după Mine!, noi am lăsa totul, toate, casă, părinţi, cum era Petru, cu soţie, cu copii, Ioan şi Iacob erau cu tatăl în corabie şi au lăsat totul şi s-au dus după El. Cine poate face aşa? Şi asta ne face cumva să ni se pară că lucrurile stau altfel, unii poate am putea să ne gândim că a fost ca o hipnoză sau le-a luat minţile sau n-au ştiut ce zic şi s-au dus după El. Or, Dumnezeu nu face niciodată aşa! Dumnezeu, cu bună-ştiinţa omului şi cu bună-voia lui şi cu toată libertatea şi cu toată persoana lui, fără să-i diminueze capacităţile lui şi puterea lui de judecare, de înţelegere, respectându-i libertatea în mod absolut! Şi atunci ne întrebăm: cum de au răspuns aceşti oameni aşa de uşor? Au lăsat tot şi au plecat după El!

Ne face, pe de altă parte, să ne simţim îndepărtaţi de Evanghelie şi de tot ce se mărturiseşte acolo, socotind, aşa cum au socotit mulţi, că aceia erau alţi oameni, un fel de supermen, oameni deosebiţi, de o altă capacitate, capabili de lucruri deosebite; or noi suntem oameni păcătoşi, iar Evanghelia este despre oamenii

aceştia şi pentru oamenii aceştia extraordinari care au trăit oarecând şi care erau în stare să facă nişte lucruri deosebite, pe când noi ne vedem în altă lume, plini de imposibilităţi, plini de neputinţe, plini de întrebări, parcă nici o asemănare între noi şi ei…

Hotărârea lor şi claritatea lor de a urma lui Hristos, de a lăsa totul pentru El nu găseşte în noi nici un răsunet, noi nu suntem capabili de aşa ceva… Noi, pentru cele mai mici lucruri stăm şi ne gândim mult şi ne sucim şi ne învârtim şi zicem: "Aşa fac!… Ba nu, aşa!… Ba poate n-a fost bine aşa, poate e mai bine aşa!" Şi la ei nu vedem asemenea stări de confuzie, de aşteptare, n-au avut nevoie de timp de gândire vreo lună. Dar să ştiţi că această mărturisire – şi de aceea părintele Teofil Pârâian îl iubea foarte mult pe Sfântul apostol şi evanghelist Luca pentru aceste detalieri, pentru aceste explicaţii pe care ceilalţi apostoli [nu le-au dat], pentru că Evangheliile, în general, sunt o introducere mai lungă la Patimile şi Învierea Mântuitorului, acestea fiind esenţa lucrării şi vieţii lui Dumnezeu pe pământ.

Iar apostolii, văzând o asemenea lucrare minunată a lui Dumnezeu pe pământ, Învierea şi Patimile, tot ceea ce s-a întâmplat atunci, parcă trec cu grăbire peste unele detalii, peste lucrurile de finețe pe care noi, parcă, acum avem nevoie să le ştim. Ei trec cu grăbire peste detaliile chemării lor, peste ce s-a întâmplat, de fapt, de au venit ei imediat după Hristos, nu stau să ne spună că chemarea primilor apostoli - Sfântul Ioan era ucenicul lui Ioan Botezătorul şi Andrei, se pare că şi Iacov, fratele lui Ioan şi că aceştia au auzit când Ioan Botezătorul a zis: Iată Mielul lui Dumnezeu care ridică păcatele lumii! şi au fost dintre cei care I-au urmat imediat după aceea, iar Mântuitorul, văzându-i urmându-L, le-a zis: Ce voiţi? Vrem să vedem unde stai. Iar El i-a dus acasă la El, unde stătea, în Capernaum şi le-a arătat unde stă.

Ne spun câteva detalii de felul acesta, dar acestea sunt foarte importante, pentru că înseamnă că ei nu erau nişte necunoscători, ei ştiau de la Ioan că va veni Mesia, că le spusese: Acesta trebuie să Se înalţe şi eu să cobor. Acesta este mai mare decât mine şi eu nu sunt vrednic nici să-I dezleg încălţămintea. Vă daţi seama, dacă aceşti oameni erau cumva iniţiaţi de Ioan Botezătorul, le-a fost cumva uşor când le-a zis: Veniţi după Mine, să vină după El.

La Petru nu prea ştiam nimic, dar Evanghelia după Luca ne dezvăluie cum s-a decis el să-L urmeze pe Hristos, ce s-a întâmplat. Că n-a zis doar: Vino după Mine şi Petru şi-a lăsat toate, şi familia şi toate ale lui şi a plecat după Hristos, ci, când s-a întâmplat acest episod, el avea deja mărturia lui Andrei, fratele său, care era ucenicul lui Ioan Botezătorul şi care, probabil, îi spunea: "Uite ce am auzit de

Acest Învăţător, despre Acest Om al lui Dumnezeu: că El este Mesia, e Cel care va să vină!" Dar, probabil că Petru, ca orice om serios, nu prea-l lua în seamă - cum socotim noi, aşa, cum că am fi oameni serioşi şi nu luăm în seamă orice veste, orice zvon: "Eh, poveşti, să mai vedem…", zicem noi. La fel şi Petru, om mai în vârstă, om de care mai târziu ascultau apostolii pentru că avea cea mai mare experienţă şi administrativă şi de viaţă şi ca vârstă. A primit prima oară chemarea lui Andrei, a auzit despre Mântuitorul, dar asta nu l-a mobilizat pe el să se schimbe, n-a zis: "Da, Acesta e!", nu era convins de lucrurile acestea şi probabil că problemele vieţii îl făceau să nu fie atât de atent la toate detaliile pe care i le spunea Andrei. Dar această întâmplare de care ne vorbeşte Sfântul Luca ne deschide mintea şi inima să înţelegem ce s-a întâmplat şi cum s-a întâmplat că Petru l-a putut urma pe Hristos.

Şi atunci altfel înţelegem lucrurile! Dintr-o dată vedem că aceşti oameni erau ca şi noi. Nu erau peste om, mai presus de oameni, nişte zei născuţi mai înainte, nişte semizei născuţi să fie ucenicii lui Dumnezeu, să fie vestitorii lui Dumnezeu în toată lumea. Nu erau născuţi cu o stea în frunte, ci erau şi ei oameni ca toţi oamenii, erau ca şi noi, cu ispite ca şi noi, cu încercări ca şi noi, cu boli ca şi noi.

Matei era vameş la o vamă - a fi vameş era una dintre cele mai ruşinoase meserii între iudei, erau socotiţi coada de topor a romanilor în mijlocul poporului, nu erau ucişi de zeloţi şi de iudei pentru că îi protejau romanii şi pentru că aveau puterea în mână, dar, dacă puterea romană s-ar fi clintit o clipă din ţară, ar fi fost primii ucişi, ca nişte vânzători de ţară, ca nişte prigonitori ai poporului. Şi totuşi, cu ce era acest om deosebit? El, fiind la vamă, auzea tot timpul tot ce se întâmplă, pe unde merge Mântuitorul, ştiţi că vameşii, cei care stau la vamă, cei care stau la trecători, la poduri, unde se iau taxele, ei cam ştiu cine trece, cine vine, ce se aude, ce zic cei ce vin, ce zic cei ce pleacă. Aşa a auzit vameşul Matei pe mulţi dintre cei care veneau şi spuneau: "Cum de l-a înviat pe acela? Cum a lucrat cu celălalt? Ce i-a spus celuilalt? Cum i-a dat ochi celuilalt?…" Omul acesta, Matei, avea în minte multe strânse, pe care numai Dumnezeu le ştia şi probabil că se scârbea tot mai mult de ceea ce făcea acolo şi de faptul că trebuia să scoată bir de la oameni, de ceea ce făcea el, dar nu ştia cum să facă, cum să iasă din meseria asta, unde să se ducă. Şi, atunci când Mântuitorul l-a chemat: Vino după Mine, dacă bănuim aceste lucruri din mintea şi din inima lui Matei, înţelegem de ce a plecat cu grăbire de la vamă şi a plecat după El. Şi după aceea a făcut masă mare cu toţi vameşii, şi-a luat rămas bun de la toţi - urma să plece după Mântuitorul. Şi L-a chemat şi pe Mântuitorul la masă şi ziceau cei de afară: Cum de mănâncă Învăţătorul vostru cu vameşii şi cu păcătoşii?

Dacă nu ştim sau măcar nu bănuim toate aceste lucruri, ne explicăm simplist situaţia: “Dom’le, aceştia erau nişte oameni născuţi, sortiţi să fie apostoli, ei au răspuns direct: Da, gata!, probabil că de mici erau predestinaţi, aşa, ca nişte roboţei pentru momentul acela şi asta explică totul! Or noi suntem oameni normali, oameni fireşti, noi nu putem să-L urmăm pe Hristos aşa şi ne vedem de treburile noastre…”, adică aceia ar fi deosebiţi şi noi - vai de capul nostru.

Nu! Să ştiţi că aici e una dintre marile greşeli. Şi noi suntem la fel ca ei! Şi cu noi Dumnezeu lucrează la fel! Aşa cum, în inima lui Matei vameşul, Dumnezeu îi aducea tot felul de mărturii noi despre puterea Sa, despre lucrarea Sa, despre ceea ce făcea El, despre cuvintele Sale care se înnodau unul cu altul ca într-o moară.

Aşa cum Maica Domnului - tot apostolul Luca ne spune - că tot ceea ce s-a întâmplat înainte de naşterea Mântuitorului, după naşterea Sa, fuga în Egipt, toate minunile pe care le-a trăit ea, tot ceea ce a auzit despre Mântuitorul, ea le aduna în comoara inimii sale, le punea pe toate la un loc şi încerca să le înţeleagă, să-şi dea seama de măsura şi de măreţia lui Dumnezeu, care lucrează cu Ea şi ce face El cu ea, ce se întâmplă cu ea. Nu le arunca, nu le punea undeva în podul minţii, cum punem noi lucrurile în podul casei şi uităm de ele şi rămân acolo, prăfuite, ci le aduna în comoara inimii sale, ca şi cum ar fi un loc în casă pe care-l vizitezi cel mai des, pe care îl ştii ca în palmă, aşa era comoara inimii Maicii Domnului, unde aduna tot ceea ce ştia despre Mântuitorul şi le cerceta, probabil, adesea.

Aşa, probabil, avea şi Matei: tot aduna în inima lui tot ce auzea de Mântuitorul. Tot timpul inima sa îi spunea tot mai des că el e păcătos şi el de ce face aşa dacă Acel Om spune că aşa trebuie? Conştiinţa lui tot mai des era mai vie şi mai lucrătoare în inima sa, îi spunea: “Uite ce spune Acel Om! Şi tu ce faci?”.

Dar să ştiţi că la fel lucrează Dumnezeu şi cu noi. Şi ca Petru, prin minuni extraordinare - la Petru degeaba s-au adăugat cuvânt cu cuvânt de la Andrei vorbele şi le auzea de la unii şi de la alţii, nu era convins, gândea că oamenii vor să piardă vremea cu poveşti, cine ştie, poate că era un tip practic, pe care nu-l prea duceai cu vorbele şi nu prea a ascultat de ceea ce-i spunea fratele său şi de ceea ce mai auzea şi de minunile despre care i se povestea. [...] Şi atunci, cu acest om, Dumnezeu a lucrat cu el printr-o minune chiar în ceea ce făcea el ca profesie: era pescar, se ocupa cu pescuitul. Şi a pescuit noaptea - acela era timpul propice pescuitului - deci toată noaptea pescuiseră şi nu prinseseră nimic şi vine Acel Învăţător de care i-a tot zis Andrei, dar probabil a stat el acolo, aşteptând să termine Mântuitorul de zis şi nu cuvintele Lui l-au convins şi la sfârşit le-a zis:

Daţi corabia mai spre mijlocul lacului, aruncaţi mreaja la adânc! Şi el a şi sărit şi a zis, ca şi cum ar zice "Asta e meseria mea! Eu Te-am ascultat pe Tine, dar asta e meseria mea!": Toată noaptea ne-am chinuit şi n-am prins nimic… Totuşi, a ascultat, a aruncat mreaja, de ruşinea mulţimii, de ruşinea Celui care i-a zis să facă asta, de ruşinea de a nu asculta, de a fi chiar băţos, nu ştiu. Oricum, a făcut ceea ce trebuia să facă şi atâta peşte a prins încât cred că nu a mai fost nicicând o zi ca aceea, încât se minuna că nu putea să tragă nici mreaja, era atât de plină de peşte că aproape se rupea şi au trebuit să cheme şi alte corăbii ca să vină să îi ajute să îi aducă la mal şi acolo au scos peştii. Atât de impresionat a fost de acest lucru, care pentru el era foarte clar că nu era omenesc, căci el avea, probabil, mii de nopţi petrecute pe mare şi aşa ceva el nu mai văzuse. La un singur cuvânt al Acestui Om [...] s-a întâmplat o minune care-l depăşea cu totul, s-a cutremurat. Aşa ceva nu se mai întâmplase: să prindă atât de mult peşte ziua şi la o singură aruncare a mrejei. Şi atunci l-a prins Dumnezeu.

Pe fiecare dintre noi Dumnezeu ne prinde sau încearcă să ne prindă după caracterul fiecăruia, lucrează cu noi în felul nostru. Şi acum sunt unii ca Matei, care probabil că fac lucruri pe care n-ar trebui să le facă şi poate trăiesc în minciună şi în profesii sau în lucrări care sunt ca un furtişag sau ca un lucru rău. Şi acum sunt oameni ca Petru, care abia îşi câştigă pâinea şi care nu au timp nici să-şi ridice mintea sau n-au timp sau n-au vreme să-şi ridice mintea la cele înalte, considerând că au destulă treabă, au familie, copii, probleme, rude bolnave. Şi cu Petru Dumnezeu a lucrat altfel, prin minuni.

Să ştiţi că şi acum Dumnezeu lucrează la fel! Tot aşa, cuvintele Lui şi din conştiinţa noastră - care lucrează tot timpul, spunându-ne ceea ce e bine şi rău - dar şi din ceea ce auzim şi din ceea ce vedem la alţii, cum lucrează Dumnezeu în alte case, în alte familii, în alt om, cu un alt bolnav, cu noi înşine, sunt convins că am putea umple fiecare o jumătate de caiet cu câte minuni a lucrat Dumnezeu cu noi până acum. Dacă am sta să ne gândim, de când eram mici şi am spus: "Doamne, dacă mă ajuţi acum…! Numai Tu mă poţi ajuta!", iar El te-a ajutat; dar tu ai uitat, ai zis că s-a întâmplat, că n-a fost o minune, ai găsit alte explicaţii.

Deci nu cu cele pe care le-am auzit în jur, ci cu cele care s-au întâmplat cu noi, am putea umple caiete întregi. Şi nu numai cu minuni mici, ci cu minuni mari! Cum a trăit şi Petru, aşa am trăit şi noi minuni mari, care ne-au scos din încercări şi din greutăţi din care nu credea nimeni că se mai putea ieşi. Dumnezeu ne-a scos cu mână tare şi cu braţ înalt.

Numai că ceea ce ne diferenţiază pe noi de acei oameni e acea sinceritate a lor: acei oameni, când s-au convins, au crezut desăvârşit şi I-au urmat lui Hristos. Pe când noi suntem versatili, suntem alunecoşi, ne minţim pe noi înşine, nu mai suntem sinceri cu noi înşine. Chiar dacă trăim acel lucru, chiar dacă strângem în noi cuvintele Evangheliei pe care le auzim, cuvintele Părinţilor pe care le auzim, sunt cuvinte de foc în inima noastră şi le punem unul lângă altul şi le adeverim, zicem "Aşa este, aşa este, e frumos, ce adevărat este!", dar avem la sfârşit sau când vrem noi, acel cuvânt viclean: "Ei, dar nu acum… Nu despre mine e vorba… Lasă acum; mai târziu!… Nu e cazul la mine, eu am o problemă mai gravă ca ăia…" Găsim câte ceva prin care să nu credem, să nu-i urmăm cuvântului, să nu-i dăm putere; pentru că toţi credem în Dumnezeu, sunt foarte rari oamenii care nu cred în Dumnezeu, numai că foarte puţini cred cuvântului lui Dumnezeu. Chiar dacă credem în El, chiar dacă zicem că-L urmăm, cuvântul Lui nu e băgat în seamă.

Îl tot chemam pe părintele Teofil Părăian şi-i ziceam: „Părinte, aţi vorbit odată despre cuvinte prea puţin băgate în seamă ale Mântuitorului nostru Iisus Hristos. Mai vorbiţi-ne!" Şi a zis: „Dragă, păi toate sunt nebăgate în seamă…!" Aproape toţi putem spune că toate, la noi, sunt nebăgate în seamă sau sunt băgate în seamă o vreme, cât ne convin şi apoi, când nu ne mai convin, nu mai sunt băgate în seamă. Dacă, până să avem o râcă cu cineva, puteam să trâmbiţăm peste tot şi să fim falnici că iubim pe toată lumea, că trebuie să facem bine celui ce ne face rău, când se întâmplă să fim vorbiţi de rău sau să avem cu cineva o supărare, acest cuvânt nu mai are putere pentru noi, nu ne mai convine, chiar nu vrem să ne mai aducem aminte de el, pentru că ne cam stresează, ne doare şi nu mai avem nevoie de el. Şi luăm alte cuvinte ale lui Dumnezeu pe care atunci le punem în valoare.

Cum făcea Moise, arapul. El era un fost tâlhar, a devenit monah, a devenit unul dintre cei mai mari părinţi ai pustiei Egiptului, iar, când au năvălit tâlharii în pustie peste călugări, după ce trecuseră mulţi ani de când el se schimbase, el s-a dus la stareţ şi a zis: „Părinte, lasă-mă să-i bat!", că avea putere şi ar fi putut să-i lege, fusese mare şef de tâlhari, îl căutase Imperiul Roman zeci de ani să-l prindă, atâtă ceată de tâlhari avea în subordine şi nu-l puteau prinde.

Iar stareţul i-a spus: „Nu se poate! Nu asta e legea lui Dumnezeu!"

Iar el a zis: „Dar nu există vreun cuvânt, ceva..?" care să-i dea dezlegare să-i bată.

„Nu există", i-a spus stareţul.

Iar el s-a uitat şi a zis: „Dar este la Moise! Uite: dinte pentru dintre, ochi pentru ochi! Lasă-mă în legea lui Moise!”

Şi nu-l lăsa părintele. Doar i-a legat, altceva rău nu le-a făcut. S-a rezumat, până la urmă, la atât.

Aşa cum el, atunci, încerca să găsească o cale de a pune între paranteze poruncile lui Dumnezeu, aşa încercăm să găsim noi nişte locuri, nişte justificări că am face bine ceva ce facem rău. De fapt, de a scoate din context, pentru că Scriptura toată e într-un Duh şi în momentul în care noi nu mai rezonăm cu acest duh al Scripturii, suntem dispuşi să scoatem din context, să rezonăm numai cu anumite cuvinte, cu anumite fraze, cu anumite litere. Cu alea rezonăm, ne plac, nu contează că le scoatem din context.

De exemplu, cineva care vrea să urască pe altcineva vine cu argumente de genul: “Păi zice Hristos: Cine nu urăşte pe toţi pentru Mine, nu-i vrednic de Mine!” Găseşti motive. Cum zicea cineva: „Părinte, eu îi urăsc pe duşmanii mei! Îi urăsc!” „Dar de ce?” „Păi nu zice David în psalmi despre vrăjmaşii lui…?” Degeaba îi explicam eu că acele cuvinte sunt în înţeles duhovnicesc, el şi-a găsit în asta motiv.

În general, sectele sunt o asemenea ieşire din duhul Evangheliei, se pune accentul pe ceva, se exagerează ceva, peste măsură. Ortodoxia a încercat întotdeauna să păstreze acest echilibru între toate învăţăturile, să păstreze Duhul.

Despre aceasta Mântuitorul spune: Duhul face viu, litera ucide. Adică, scos din context, pus în felul tău de a gândi, orice text dumnezeiesc poate ucide.

Aşa cum, aţi văzut, priceputul cel mare la aşa ceva, expertul e diavolul. El, când a venit la Mântuitorul să-l ispitească în munte, i-a zis: Nu este scris în Scriptură că, dacă Te vei arunca de pe stâncă, îngerii Te vor ţine…? şi celelalte… Este scris în Psalmul 90: Îngerii Te vor ţine să nu-Ţi loveşti piciorul Tău de piatră. El a scos din context când I-a spus: Aruncă-Te! Că aşa zice Dumnezeu!, pentru că Scriptura ne spune de mii de ori: Nu-L ispiti pe Dumnezeu! Nu cere lucruri necuviincioase de la Dumnezeu, lucruri care nu-ţi folosesc, pe care le ceri doar ca să te măreşti, să te slăveşti. E ca şi cum ai citi: Zis-a cel nebun în inima sa: Nu este Dumnezeu. Şi tu zici: “Uite, zice Scriptura că nu este Dumnezeu!”, dar tu ai scos din context! E demonic.

De aceea e periculos ca cineva să se apuce să îşi devină el singur sieşi învăţător. Cum au făcut protestanţii. Ei au zis că zice Sfântul apostol Pavel la Romani că

harul este totul. Prin faptă nu se mântuieşte nimeni, harul este totul, harul este dat în dar. Şi a venit Luther şi a zis: "Vezi? Harul este totul! Faptele n-au valoare faţă de har. Deci tu numai să crezi! Nu mai trebuie să posteşti - că de-asta nu mai postesc protestanţii - nu mai trebuie să faci nimic deosebit, că harul, dacă vrea - vine, dacă nu vrea - nu vine." Şi gata! Ei se luptau atunci cu catolicii şi degeaba veneau catolicii să le spună: "Uite ce spune Ioan Evanghelistul: Arată-mi tu credinţa şi eu îţi voi arăta faptele! Iar Iacov zice: Credinţa fără fapte e moartă." Iar Luther zicea: "Ce Iacov…? Iacov e nimic faţă de Pavel!" şi scotea din context, înţelegea greşit ceea ce Pavel încerca să le explice romanilor, nişte lucruri finuţe, de mare adâncime soteriologică, adică de mântuire; Luther le înţelegea brutal.

Toate aceste ieşiri, scoateri din context, noi le facem continuu în viaţa noastră, ne cam îndreptăţim viaţa cum putem. Cei care-L cunosc pe Dumnezeu şi-L recunosc şi cred în El, de multe ori nu le pasă de cuvântul Lui. Sunt şi cărora le pasă. Dar mai este o ispită: diavolul, dacă vede că le şi pasă de cuvântul lui Dumnezeu, atunci face această şmecherie, le zice: "Ia în seamă cuvintele acestea şi nu le lua în seamă pe celelalte. Acum ia-le în seamă pe celelalte, nu le lua în seamă pe astea. Acum argumentează-ţi viaţa cu cuvintele astea şi pe celelalte lasă-le uitării, că te stresează" - şi tot aşa, numai ca să facă din noi ce vrea.

Şi aşa putem să facem orice, că, dacă ştim că a te mânia e un păcat şi orice păcat trebuie alungat repede din sufletul nostru, noi zicem: "Da, dar Dumnezeu zice Să nu apună soarele peste mânia voastră, deci până seara eu pot să stau mânios şi să fac toate răutăţile din lume şi seara mă liniştesc, dar până atunci…"

Şi la orice putem să argumentăm aşa, ne alegem concepţiile şi credinţa, ni le facem după chipul şi asemănarea noastră, în funcţie de ce caracter avem, de ce porniri şi ne alegem noi citatele care ne sunt de ajutor.

Or, a lăsa Evanghelia aşa cum este ea şi a urma duhului ei este semn de mare smerenie. Cine poate să facă asta e deja pe calea lui Dumnezeu. Şi acest lucru nu se poate face decât urmând explicaţiile Sfinţilor, urmând înţelesurile pe care le-au dat Părinţii cei mari, care s-au curăţit de toate patimile. Ei nu mai încercau să-şi îndreptăţească patimile, că nu le mai aveau sau le ţineau sub stăpânire. Pe când noi, asta facem din Evanghelie: încercăm să ne îndreptăţim urâciunile şi răutăţile noastre. Sfinţii n-au mai avut aceste oprelişti, ei au avut, mai ales sfătuiţi de Duhul Sfânt, adevăratul înţeles al cuvântului, care a venit de la apostoli, înţelesul cel bun. Şi de aceea e bine nu după capul nostru să înţelegem Evanghelia, ci după învăţătura Bisericii, care vine de la Sfinţii cei mari. Aşa s-o înţelegem şi să încercăm s-o urmăm aşa, nu după mintea noastră,

că acolo putem greşi, ci să mergem, cum zicea părintele Arsenie Boca, dureros cuvânt: „la iad cu Scriptura sub braţ.”

Tot aşa de îndreptăţite se simţeau şi fecioarele cele neînţelepte, care au zis: Doamne, deschide-ne! Erau foarte îndrăzneţe. “Noi am fost aici, am făcut tot ce trebuia!” Ştiţi ce preînchipuie faptul că aveau candele în mâini toate? Aţi văzut, candelele sunt cu tot felul de înflorituri, cu tot felul de sculpturi; candela înseamnă credinţă, înţelegerea credinţei, înţelegerea detaliilor credinţei. Dar credinţa, fără căldura iubirii, fără căldura faptei, e moartă. Flacăra e căldura iubirii, căldura faptei. Credinţa fără fapte e moartă, aşa cum zice Iacov. Tu degeaba cunoşti, aşa cum cunosc teologii, excepţional de bine Scripturile şi tot felul de detalii, că fără flacăra iubirii de oameni, fără flacăra iubirii de Dumnezeu, e moartă, n-are valoare. Degeaba vii cu candela în faţa lui Dumnezeu, dacă n-ai uleiul, untdelemnul dragostei, n-are valoare. Dumnezeu o să zică: Nu vă cunosc pe voi. Cine eşti?

O să fim exact cum a fost acel ucenic al unui părinte din pustie, care s-a dus şi a zis: „Părinte, am învăţat Scriptura pe de rost!”

Şi părintele i-a zis: „Ajunsu-ți-a ţie străinul ca şi fratele?” Adică să ţii la el cum ţii la fratele tău.

„Nu mi-a ajuns…”

Şi îi mai pune câteva întrebări de felul ăsta, ucenicul răspunde că nu.

„Păi degeaba o ştii pe de rost. E ca şi cum ai candela, dar nu e aprinsă, degeaba o ştii pe de rost.”

Şi o ştia pe de rost, vă daţi seama? Nu e mântuitor să ştii Scriptura pe de rost, nu e mântuitor să ştii toţi Sfinţii Părinţi pe de rost, cum zice Pavel: De-aş cunoaşte limbile oamenilor şi ale îngerilor şi de aş avea toată cunoştinţa şi dragoste nu am, nimic nu-mi foloseşte. Exact ca la acele fecioare neînţelepte. Ce folos? O să rămâi afară. Nu are nici o valoare. Dar nici fără această învăţătură nu poţi să fii flacără aprinsă şi cu untdelemn în ea! Trebuie să ai această învăţătură, această cunoaştere, dar de aici trebuie să şi aprinzi, după aceea, candela inimii. Chiar dacă candela ta nu e aşa de sculptată, nu e aşa de brodată, e acolo, un căuş în care pui puţin ulei şi puţină flacără, dar arde! Şi atunci, Dumnezeu ne va primi!“

Părintele Ciprian Negreanu - Predică la Pescuirea minunată (2010): "Se îngrijeşte Dumnezeu"

"… A descoperit că Dumnezeu nu era cum crede el, că Dumnezeu nu numai că îi cunoştea toate neputinţele, ci şi că era interesat şi chiar Îl durea inima pentru durerile lui…"

"În numele Tatălui şi al Fiului şi al Sfântului Duh. Amin.

Suntem în a optsprezecea duminică după Rusalii, duminică în care se aminteşte şi se pomeneşte pescuirea minunată, adică, de fapt, chemarea la apostolie a Sfântului Apostol Petru, „pescuirea" lui Petru ca să devină mare pescar de oameni şi nu numai el, căci ni se zice la sfârşit că erau de faţă şi Ioan şi Iacov, prietenii lui, care şi ei tot atunci au fost „pescuiţi".

[...]

Dumnezeu este iubire, spune Sfântul Ioan evanghelistul şi prin aceasta au cunoscut ei [Apostolii] că Dumnezeu este iubire, că Dumnezeu i-a iubit înainte de a-L fi iubit ei pe Dumnezeu.

Ei pentru aceea L-au iubit pe Dumnezeu şi L-au cunoscut, pentru că au înţeles că El îi iubea dinainte. Şi aceasta este şi taina ca sufletele noastre să se dezlege spre dragoste de Dumnezeu, că tot zicem: "Vreau să am dragoste de Dumnezeu, dar nu reuşesc. Încerc să împlinesc prima poruncă, dar nu prea pot…"

Ca să Îl iubeşti pe Dumnezeu, trebuie să Îl cunoşti şi să Îl cunoşti în aşa măsură încât să înţelegi că El te iubeşte şi că te-a iubit dinainte de a fi tu! Înainte de a-L fi cunoscut tu, cel puţin şi chiar înainte de a fi tu, pentru că El ştia că vei fi, ştia şi vremea naşterii tale şi toate cele ce urmează şi te voia dinainte de a fi! Că te iubeşte din pântecele maicii tale, iarăşi e adevărat. Şi cunoscând tu iubirea aceasta a lui Dumnezeu, nu ai cum să nu-L iubeşti pe Acest Dumnezeu, Care te-a iubit dinainte, ştiind păcatele tale în care urma să cazi, ştiind dinainte răutăţile pe care le vei spune despre El, lepădările şi totuşi, El te-a iubit! Nu te-a lepădat.

Cum vedem în vieţile noastre, că El, ştiind dinainte că noi, peste o zi-două ne vom lepăda de El sau ne vom ruşina de El sau vom zice cuvinte de hulă la adresa Lui sau nu-L vom mărturisi de ruşine în faţa oamenilor, cu toate astea El îţi ascultă rugăciunea spusă cu două-trei zile înainte şi simţi darul lui Dumnezeu în timpul rugăciunii sau îţi dă mari daruri sau Se milostiveşte cu tine şi îţi îndeplineşte rugăminţile pe care le aveai cu ani de zile şi te minunezi după aia: că Dumnezeu, ştiind că eşti aşa şi că te vei lepăda de El puţin mai încolo, cum a putut să aibă atâta dragoste să îţi dea? Şi ştiţi că cu toţi se întâmplă aşa! De câte ori, în nenumărate zile, am avut mari daruri de la Dumnezeu şi bucurii mari şi după aceea, în plictisul şi lenea noastră, ne-am lăsat de Dumnezeu şi ne-am îndepărtat de El şi am făcut lucruri urâte şi la adresa Lui am spus vorbe necuviincioase sau chiar ne-am lepădat de El – în sensul că am ales altceva, am ales alte porunci ale veacului acestuia şi ale oamenilor şi pe Dumnezeu L-am lăsat deoparte – şi după aia ne minunăm cum Dumnezeu, ştiind dinainte, S-a milostivit şi ne-a dat şi după ăia noi, iar întorcându-ne, cerând, El ne dă, după aceea noi iar ne facem răi şi ne învârtoşăm şi El trece cu vederea şi iar vine vremea când El ne dă… Şi asta e minunat.

La asta se referă cuvântul Sfântului Ioan Evanghelistul, că El ne-a iubit dinainte de a-L cunoaşte noi. Aceasta i-a rănit în adâncul inimii în cel mai frumos înţeles al cuvântului, le-a rănit inima atât de mult, încât nu s-au mai putut desprinde de Dumnezeu. Au cunoscut că Dumnezeu îi iubea dinainte.

Şi aş vrea să vă arăt această taină şi în pescuirea lui Petru, pentru că şi Petru, pentru aceea s-a întors şi L-a iubit pe Dumnezeu, pentru acea întâmplare din ziua în care s-a întâmplat minunea pescuirii. Petru era fratele lui Andrei. Andrei era un om mai aplecat spre mistică, spre cunoaşterea adevărului, mai pregătit şi mai hotărât să-L aştepte pe Mesia, cercetând Scripturile şi învăţăturile şi proorocii. Petru era mai practic, pus pe treabă şi-a făcut familie, şi-a făcut casă, mergea la pescuit, se ostenea, era un fel de şef al pescarilor, gândiţi-vă că mai târziu, după Înviere, a mers pe lacul Ghenizaretului şi a zis: Ies să prind peşte şi au mai zis şapte împreună cu el: Venim şi noi cu tine! Era ca un mai-mare peste ei. Se pricepea.

Aşa cum mulţi ai veacului acestuia sunt pricepuţi şi bine este că sunt. Andrei – necăsătorit, umbla mai mult să cunoască adevărurile Scripturilor, căuta să vadă când se vor împlini, înseta sufletul său după Dumnezeu, înseta după adevărurile lui Dumnezeu, după proorociri, a auzit de Ioan Botezătorul şi s-a dus şi i s-a făcut ucenic, el şi Ioan şi Iacov şi l-au ascultat şi l-au urmat; de aceea erau aşa de interesaţi ei şi L-au primit imediat pe Hristos, pentru că erau deja pregătiţi de Sfântul Ioan Botezătorul. Andrei probabil i-a spus de multe ori lui Petru despre ce spunea Ioan Botezătorul despre Mesia, dar probabil că Petru avea un fel de reţinere despre această „pierdere de vreme" a lui Andrei, însă ceva ştia de la Andrei. Aşa că, atunci când vine Acest Învăţător, pe care nu-L ştiau încă a fi Mesia, Petru avea deja un fel de respect faţă de El, datorită cuvintelor lui Andrei, dar fără a fi foarte implicat. Stă şi Îi ascultă cuvintele din bun-simţ şi chiar Îl lasă să urce pe corabia lui pentru a le vorbi mulţimilor, probabil că aprecia ce spunea Hristos, dar le considera chestiuni teoretice, fără mare legătură cu greutăţile oamenilor, cu lucrurile practice.

Şi ştiţi că lucrul acesta se continuă în istorie; cei mai mulţi zic aşa, chiar părinţii le spun copiilor: "Bine, du-te şi tu la biserică o dată-de două ori, dar mai ocupă-te şi tu de viaţa ta, că alea sunt teorii…". Şi Petru gândea la fel atunci. Nu credea că Acest Dumnezeu, Care vorbea şi Care propovăduia şi despre Care se vorbea, e interesat de neputinţele şi de micimile vieţii lui. Unde e Dumnezeul Acela Care să fie preocupat de micimile vieţii omului? – asta îl făcea pe Petru să nu fie prea entuziasmat de ce spunea Hristos. Dar Petru, în ziua pescuirii minunate, a descoperit tocmai că Dumnezeu îi iubea dinainte de a-L fi cunoscut ei, că Dumnezeu e interesat de aspectele vieţii lui, asta a descoperit Petru în ziua aceea! A descoperit că Dumnezeu nu era cum crede el, că Dumnezeu nu numai că îi cunoştea toate neputinţele, ci şi că era interesat şi chiar Îl durea inima pentru durerile lui!

Dumnezeu n-a stat să-i explice ceva lui Petru, ci la final doar i-a spus Mână barca la adânc şi coboară mreaja pentru prins peşte. Petru a înţeles că Mântuitorul ştia că n-au prins peşte, le ştia neputinţa, le ştia durerea şi s-a mirat. Asta a fost prima mirare a lui Petru, că ştia Mântuitorul chestia asta mică, cum că trei-patru pescari au fost pe mare şi n-au prins peşte toată noaptea şi de asta se întorceau trişti acasă. Asta a fost o mare mirare a lui Petru, că Dumnezeu este interesat de asemenea micşorimi. Dar atunci i-a şi vorbit aşa, mai cu îndrăzneală: Învăţătorule – ca şi cum I-ar zice: "Tu cu ale Tale, eu cu ale mele…!" – toată noaptea ne-am trudit şi n-am prins nimic – în lacul Ghenizaretului pescuitul se face şi acum noaptea, pentru că nu e un lac adânc, lumina goneşte peştii, umbrele îi alungă, iar acum era amiază – dar, după cuvântul Tău, voi face. – adică "Hai, treacă de la mine…". Dar se vede

încă ruptura asta din mintea lui dintre viaţa asta a pământenilor, a păcătoşilor, cu probleme, cu necazuri şi impresia lui că Hristos vorbeşte despre lucruri frumoase şi despre teorii.

Aruncă, totuşi, mreaja şi se umple mreaja de peşti şi dintr-o dată se cutremură Petru, ştiind bine că nu se prind ziua peştii şi că niciodată nu prinsese atâţia, încât aproape se rupea mreaja şi se scufunda corabia de mulţimea peştilor. Dându-şi seama dintr-o dată că Dumnezeu le ştia necazul şi le ştia şi gândurile, s-a cutremurat sufletul lui Petru, ştiind că Se îngrijeşte Dumnezeu şi ştie şi cele mai mici necazuri ale omului şi că Îl interesează. ***Atunci a zis Petru: Ieşi de la mine, Doamne, că sunt om păcătos, ca şi cum ar fi înţeles atunci Petru că Dumnezeu ştia totul despre sine, îi ştia toate gândurile şi toate îndoielile şi l-a copleşit puterea lui Dumnezeu. Dar nu numai că n-a ieşit Hristos, ci a şi venit în casa lui! Iar Hristos, fără să fie rugat, că Petru nici nu i-a spus, nici nu a îndrăznit să-L roage, a vindecat-o pe soacra lui. Petru L-a cunoscut pe Dumnezeu altfel decât Îl credea, s-a cuprins de dragostea lui Dumnezeu pentru că a cunoscut că Acest Dumnezeu îl iubea pe el dinainte de a fi ştiut el, că Dumnezeu ştia din noaptea dinainte că ei n-au prins nimic şi le ştia durerea şi tristeţea. Asta i-a aprins sufletul lui Petru. Şi faptul că a mai şi venit acasă la el şi fără să fie rugat, S-a atins de mâna soacrei lui şi acesta s-a ridicat şi slujea lor, asta cu atât mai mult l-a făcut să vadă şi să înţeleagă că Dumnezeu ştie durerile oamenilor, inclusiv ale acestei femei necăjite care n-a strigat şi n-a cerut ajutor.***

Se vede clar că Petru a avut această ispită înainte, că a separat de Dumnezeu problemele practice, viaţa, necazurile durerile, lipsurile. Şi noi privim lucrurile ca tot aşa. Chiar dacă nu zicem aşa, undeva mintea tot acolo ajunge, tot la asta tinde să se gândească. Mai târziu, Dumnezeu l-a întărit tot în această problemă, ceea ce înseamnă că el tot aici a avut o lipsă, o durere, încât Dumnezeu a continuat să-l întărească. Şi cum? Când au venit să ceară dajdie pentru cezar şi i-au spus: Învăţătorul vostru nu plăteşte dajdia? Petru a zis că da, dar nu prea ştia ce să zică. Şi s-a dus la Hristos şi i-a spus, iar, după ce i-a spus mai multe, Dumnezeu l-a trimis: Du-te şi prinde peşte şi pe care peste îl vei prinde, aceluia deschide-i gura şi vei găsi în gura lui un satâr. Vă daţi seama? Grija aceasta a lui Dumnezeu! Aceasta cred că îl impresiona pe Petru, îl cuprindea spaima şi l-a cuprins şi mai târziu, când a văzut că toate sunt văzute şi sunt cunoscute de Dumnezeu. Inclusiv peştii care vor trece prin faţa lui, Dumnezeu ştia care sunt! Asta l-a cutremurat pe Petru: înseamnă că Dumnezeu ştie toate micimile vieţii noastre! Ştie şi ce peşte trece prin faţa ta când pescuieşti! Ştie şi pe care să-l trimită la tine când trebuie să-l prinzi!

Şi, mai târziu, tot cu Petru se întâmplă, când Mântuitorul îl trimite pe el şi pe Ioan ca să pregătească locul Cinei celei de taină, ultimele Paşti alături de ei şi le spune că vor găsi în satul din faţă o asină legată şi lângă asină un mânz pe care n-a şezut nimeni şi dezlegaţi mânzul acela şi aduceţi-l la Mine şi de vă vor întreba nişte oameni de ce dezlegaţi mânzul asinei, voi spuneţi că Învăţătorului îi trebuie şi vă vor lăsa şi veniţi cu el aici.

Vă daţi seama, să te duci în nu ştiu ce sat, să ştii că acolo e legat un mânz cu o asină, el, om practic, care ştia cât de uşor se schimbă lucrurile, iar dacă pe acel mânz n-a stat nimeni înseamnă că Dumnezeu ştie bine tot ce s-a întâmplat cu mânzul acela până atunci! Şi exact aşa a fost, cum le-a spus Hristos. El, care credea că pe Dumnezeu nu-L interesează lucrurile acestea mici. Şi, după ce se apropie de Ierusalim, le spune: Mergeţi şi pregătiţi loc pentru Paşti şi veţi intra acolo şi la poarta cea mare a Ierusalimului veţi afla un om ducând pe umeri o cofă cu apă şi să vă luaţi după el şi unde se va opri el să intraţi în casa aceea şi să spuneţi că în foişor am venit să pregătim loc pentru Învăţătorul pentru Paşti şi vă va primi.

Vă daţi seama, totul ar fi putut părea întâmplător, pentru că nimic nu a fost aranjat dinainte, totul a fost cursiv. Aceste lucruri l-au minunat, l-au plecat cu totul pe Petru ca să înţeleagă marea milostivire a lui Dumnezeu, faptul că Dumnezeu zice că nici un fir din capul vostru nu se va clinti fără voia lui Dumnezeu, le ştie pe toate şi nu numai că le ştie, ci Se îngrijeşte şi Îi e drag de om!Acestea l-au făcut pe Petru să-L iubească pe Dumnezeu, de fapt acestea i-au dezlegat inima să-L poată iubi.

Cum şi acum inima multora este legată, zicând “Noi avem necazuri, noi avem dureri, nu avem timp de teorii…” ca şi cum Dumnezeu n-ar mai fi în celelalte treburi pe care le ai. Ba da! E foarte mult Dumnezeu! Şi ştie şi când te doare când nu ţi-a ieşit ceva şi dacă Hristos i-a spus lui Petru ce să facă pentru a plăti dajdia, înseamnă că El ştie ce să facem când avem datorii şi greutăţi şi putem să-L întrebăm pe El ce să facem şi cum să facem, că Dumnezeu nu se scârbeşte că-L întrebi de bani! Înseamnă că atunci când pregăteşti o masă, un eveniment, ca atunci când ei au pregătit Cina, poţi să-L întrebi pe Dumnezeu: “Ce să fac? Unde? Cum? Cât?”, înseamnă că Dumnezeu nu se scârbeşte de micimea acestui lucru, ci va veni să ne ajute! La orice lucru El te va ajuta! El se pricepe la toate şi poate să facă mai multe decât poţi tu face!

Aceasta e smerenia lui Dumnezeu: că Se coboară până şi la cele mai mici! Adică Dumnezeu nu-l iubeşte pe om platonic, de sus, numai când te rogi sau ceva, ci te iubeşte cu toate ale tale, aşa cum eşti! Nu iubeşte căderile tale, nu iubeşte felul

tău rău de a fi, răutăţile tale; le înţelege, le îngăduie încă, le pedepseşte uneori, dar numai ca să te întorci. Dar te iubeşte! Asta e marea taină a lui Dumnezeu, că te iubeşte! Nu ştiu de ce. Nu găsim explicaţii decât în adâncul Fiinţei dumnezeieşti, care este dragoste şi care nu poate fi altfel şi care iubeşte desă-vârşit, nu ca noi.

Aşa cum Avraam s-a minunat, atunci când a fost pus să-şi jertfească fiul, s-a minunat că Dumnezeu S-a îngrijit, că i-a trimis berbec şi tot ce-i trebuia ca să jertfească acolo sus şi nu l-a lăsat să-şi jertfească fiul şi s-a îngrijit să împlinească şi ceea ce i-a proorocit, că din el se va naşte mulţime de neamuri şi neamul sfânt al lui Dumnezeu şi de toate S-a îngrijit Dumnezeu, încât Avraam a numit acel loc în care Dumnezeu l-a pus să jertfească pe fiul său şi i-a trimis, în loc, un berbec, l-a numit „Se îngrijeşte Dumnezeu”. Are un înţeles mult mai adânc acest nume, pentru că pe acel loc, mai târziu, pe Muntele Moria, va fi Ierusalimul şi pe acel loc va fi jertfit Fiul Său. Ca şi cum de omul căzut în necaz, în ispită, învrăjbit de diavol, vrăjit de toată tulburarea şi minciuna minţii noastre şi a inimii noastre, S-a îngrijit Dumnezeu. Şi S-a îngrijit atât de mult încât şi pe Fiul Său L-a dat jertfă ca să se mântuiască omul. Ierusalimul rămâne locul unde S-a îngrijit Dumnezeu de om, acolo s-a arătat grija Lui dumnezeiască.

Ne mirăm şi ne minunăm cum a îngăduit Dumnezeu ca Fiul Său Cel Unul-Născut, Care e din veşnicie şi a Cărui slavă nu se poate spune, cum a lăsat ca Fiul Său să fie ucis de către oameni şi batjocorit şi scuipat? Şi atât de mult S-a îngrijit Dumnezeu de om încât a îngăduit acestea, ca prin toate să încerce să-l ridice pe om! Cât de mult trebuie să-l fi iubit Dumnezeu pe om şi de ce!

Dumnezeu să ne ajute, să ne întărească!”

Părintele Ioanichie Bălan - Predică la Duminica pescuirii minunate (1997): “Tata conduce Corabia!” Hristos este cu noi!

Ascultarea de Dumnezeu şi mântuirea în corabia Bisericii

“Iubiţi credincioşi, în plină toamnă fiind, iată şi Sfânta Evanghelie de astăzi parcă ne întâmpină cu nişte sfaturi speciale pe toţi cei ce iubesc pe Hristos şi mărturisesc pe Preasfânta Treime.

Sfânta Evanghelie de astăzi ne pomeneşte de o pescuire minunată din lacul Galileea. Mântuitorul Hristos de-abia ieşise la predică să vestească Evanghelia mântuirii şi a început această vestire din nordul Ţării Sfinte, din Galileea. Şi a ajuns la malul lacului Galileea sau Ghenizaret şi a văzut două corăbii şi S-a urcat într-o corabie, care era a lui Petru, care încă nu era chemat la apostolie. Şi i-a spus: Te rog, depărtează puţin corabia de mal, ca să vorbesc poporului cuvânt de învăţătură. Şi a făcut aşa.

Ce învăţam de aici? Mai întâi smerenia Domnului, că l-a rugat pe ucenic, pe om, să-I dea voie să intre în corabie şi să îndepărteze corabia de la mal. Că dacă Hristos Se smereşte în faţa omului, ce bine ar fi dacă şi noi ne-am smeri în faţa Domnului!

Şi le-a dat cuvânt de învăţătură din corabie. Ce învăţăm de aici? ***Sfinţii Părinţi spun că corabia este simbolul Bisericii.*** Vedeţi multe biserici făcute ori în formă de cruce ori în formă de corabie. Astea sunt două modele care sunt de aproape două mii de ani în lumea ortodoxă. Şi a predicat Mântuitorul din corabie poporului care era pe uscat.

De ce din corabie? Întâi pentru că era multă lume. Apoi pentru că corabia este simbolul Bisericii. Hristos vorbeşte lumii din toate părţile: şi din Evanghelie şi din

suferinţă, că ne dă câte o boală, că ne grăieşte că trebuie să mai suferi, trebuie să te pocăieşti; ne grăieşte şi din scrierile Sfinţilor Părinţi; ne grăieşte şi prin gura preoţilor care ne învaţă, că una este viaţa preotului şi altul este darul Duhului Sfânt, pe care i-l dă Dumnezeu; ne grăieşte Dumnezeu şi prin gura Sfinţilor Apostoli. Ne grăieşte Dumnezeu şi de pe uscat şi din corabie. Deci corabia este simbolul Bisericii.

De aceea suntem chemaţi şi trebuie să venim regulat la biserică, în fiecare duminică şi în sărbători şi când avem necaz. Unde să alerge omul când marea este în furtună? Dacă corabia este la îndemână, de ce să te îneci, de ce să stai să simţi apa până la gât şi în suflet şi să ajungi în iad cu demonii? Când vine furtuna, când vine necazul, când vine războiul, când vine boala, când vine patima şi te chinui gata să te îneci, unde să alergi? La părintele! În corabie! Deci Hristos a învăţat lumea din corabie ca să ne înveţe pe noi, oamenii, că din corabia mântuirii, care este Biserica, să grăiască cuvânt de mântuire poporului lui Dumnezeu.

Şi, după ce a grăit acest cuvânt de învăţătură către poporul de pe mal, a spus lui Petru: ***Îndepărtează corabia mai la adânc şi aruncaţi mrejele ca să prindeţi peştele.***

Ce a făcut Petru? A făcut ascultare! Cu alte cuvinte, ce a făcut Domnul? I-a încercat şi pe apostoli, să vadă dacă au ascultare. Îl primesc pe Hristos în corabie? Aruncă mreaja când Domnul le porunceşte ca să vâneze sufletele sau nu? Fără ascultare nici Domnul, nici Biserica nu ne pot mântui. Trebuie o ascultare întâi de Dumnezeu, apoi de păstorii noştri sufleteşti, apoi de tată şi de mamă şi apoi de conştiinţă. Că şi conştiinţa spune: "Nu-i bine să faci asta şi aia! De ce ai ocărât pe cutare? De ce l-ai dat pe cutare în judecată? Nu-i bine!" Acela e glasul conştiinţei, ascultă de ea. Dacă am asculta mai mult n-ar fi atâtea certuri, tulburări, bătăi, crime şi nenorociri.

Şi ce a zis Mântuitorul? Aruncaţi mreaja să prindeţi peste.

Şi Petru a zis: ***Învăţătorule, toată noaptea ne-am chinuit şi n-am prins nimic.*** Cum să prindem acum? E ziuă! Noaptea se prinde peştele, aşa e legea peştelui şi a mării. ***Dar, după cuvântul Tău, voi arunca mreaja.*** Adică dacă trebuie să fac ascultare, voi face. El Îl vedea pe Hristos ca pe un învăţător, un dascăl, Care a venit să le spună ceva din corabie. Încă nu ştia el că Hristos este Fiul Dumnezeului Celui Viu. Şi ei încă nu ştiau că vor fi ucenicii lui Hristos.

Şi, aruncând mreaja, ne spune Evanghelia că au prins mulţime mare de peşti, încât se rupea mreaja. Şi erau două corăbii, le-a chemat pe amândouă şi le-a umplut de peşte.

Vedeţi roadele ascultării? Vedeţi roadele smereniei? Când omul e smerit şi ascultă şi întreabă pe tată şi pe mamă şi mai întreabă şi pe preot dacă e bine să facă una sau alta, când întrebăm, nu greşim. De aceea spune un proverb: Cel ce vrea să se mântuiască, cu întrebarea să călătorească. Când faci ceva de capul tău, fie şi o casă cu trei etaje, fie şi o maşină scumpă, fie şi ştiu eu ce altceva, întotdeauna, dacă nu ai binecuvântarea unui preot al lui Dumnezeu, deci a Bisericii, nu ştiu dacă-ţi merge bine. Şi, ca să nu încercaţi degeaba, faceţi ce vă spune Evanghelia de astăzi: întrebaţi! Şi veţi vedea roadele şi răspunsul la întrebarea smerită a frăţiilor voastre.

Şi au prins atâta peşte, că abia l-au adus la mal pe două corăbii. Vedeţi roadele ascultării? Vedeţi minunea lui Dumnezeu? ***Şi care este rezultatul acestei minuni, al acestei pescuiri minunate? Care este sensul lor religios, duhovnicesc? Mai întâi, cum am spus, corabia este Biserica. Dar ce este peştele? Peştele simbolizează pe creştini.***

Sufletele noastre, aceşti taţi şi aceste mame în ale căror braţe stăm ca nişte îngeraşi, ei nu sunt oarece; ei strâng un înger în braţe. Copilul, când este mic şi este botezat, este înger. Păcat că nu credem toţi la fel. Că, dacă am crede că naştem îngeri, nu demoni, n-ar mai fi avorturi.

Ei bine, peştele e simbolul creştinilor în Biserică. Cu cât suntem mai mulţi creştini, cu atât corabia mântuirii este mai încărcată de hrană duhovnicească, de suflete care se duc la mântuire. Cu cât biserica e mai goală şi cârciuma e mai plină, cu atât biserica aceea se ruinează şi satul sau târgul acela merge spre pierzare. Aşa cum se vede acum.

Deci noi, creştinii, suntem ca nişte peşti, în limba veche se spune IHTIS şi peştele e simbolul lui Hristos, ca să ştiţi şi aceasta. Deci nu e întâmplător spusă această Evanghelie, ci ca să ne îndemne pe noi să intrăm în corabie. Care corabie? Biserica! ***Să ne îndemne pe noi să ascultăm pe Hristos, că fără ascultare nici în cer, nici pe pământ nu vom avea odihnă.*** Să ne smerim şi să credem în Hristos şi când ne dă poruncă să facem cutare sau cutare, nu direct, ci prin preot, că de aceea e pus preotul şi duhovnicul şi când ţi-a spus Dumnezeu prin preot sau duhovnic să faci sau nu ceva, fă ascultare! Şi ai să vezi cât peşte sau câte fapte bune o să prinzi în viaţă şi cât de blânzi copii îţi va da Dumnezeu şi cât de bine o să-ţi meargă în căsuţa ta şi în corabia în care tu locuieşti.

Deci, iubiţi fraţi, pe scurt, ăsta este tâlcul Evangheliei de astăzi. Toţi creştinii sunt nişte corăbioare, aşa îi aseamănă Sfinţii Părinţi. Iar corabia mare, în care intră celelalte, micuţe, este Biserica. Iar Stăpânul corăbiei, Învăţătorul, Mântuitorul, Răscumpărătorul, este Hristos, care ne cheamă, care ne învaţă, care ne dă porunci, care ne dezleagă păcatele, care ne primeşte, care S-a răstignit pentru mântuirea noastră.

Aşadar, foarte pe scurt v-am spus tâlcuirea acestei Sfinte Evanghelii. Este extraordinar de interesantă. Toţi suntem o corabie a mântuirii. Şi o ţară ortodoxă este o corabie a mântuirii neamului aceluia! Numai dacă creştinii aleargă la biserici, nu în alte părţi; numai dacă creştinii se ţin de Sfânta Cruce şi de cele sfinte şi ascultă poruncile şi dau viaţă copiilor lor şi nu-şi ucid rodul pântecelui lor, numai atunci Dumnezeu binecuvântează corabia aceea, casa aceea, târgul acela, ţara aceea! Iar dacă ne-am ţine, cum ştiţi până acum, de răutăţi şi de uciderи şi de fărădelegi, cu adevărat corabia noastră se va sfărâma; va intra apă în ea, soţul cu soţia nu se vor înţelege, pentru că au făcut atâtea avorturi şi păcate, mâna Domnului se va lua de deasupra acelei case şi se va îneca corabia.

Ferească Dumnezeu să ne înecăm în valurile acestei vieţi fără pocăință, fără rugăciune, fără duhovnic, fără mântuire.

Iar, dacă vreţi să vă meargă bine în familia dumneavoastră, nu uitaţi că fiecare suflet este o pasăre cerească, o mică corăbioară, şi fiecare casă şi familie este, la rândul ei, o corabie. În casa unde creştinii se roagă, unde merg la biserică regulat, unde nu se avortează, unde creştinii se ţin tare de Sfânta Cruce, de Sfintele icoane şi se mai şi roagă şi muncesc cinstit şi se mulţumesc şi cu mult şi cu puţin şi cu pâine mai albă şi cu pâine mai neagră - că pe amândouă tot Dumnezeu ni le dă, nu ni le dă nici guvernul, nici altcineva, ni le dă Dumnezeu, după cât meritǎm. Deci, transformaţi-vă sufletele şi casele în nişte biserici mici, în nişte corăbii sfinte unde locuiesc tata cu mama, cu băieţii şi fetiţele, în care locuieşte Duhul Sfânt, unde se află icoana la răsărit şi neapărat, Sfânta Cruce, unde se cântă psalmi şi se citeşte din psaltire, unde se plânge citind paraclisul Maicii Domnului, unde creştinii fac mătănii, se roagă cât pot, postesc cât pot – nimeni nu te obligă atât sau atât, dar fă cât poţi, fă măcar o parte din cât poţi – şi unde toţi ai casei urmează porunca lui Dumnezeu, dată prin duhovnic. Duhovnicul are un rol extraordinar! Rolul pe care Mântuitorul îl are pentru toată lumea ca învăţător, ca răscumpărător, acela îl are duhovnicul pentru fiecare casă.

Dar nu tata se duce la un părinte la nu ştiu câţi kilometri şi femeia la alt duhovnic, la nu ştiu câţi kilometri şi fiecare e de capul lui. Mergeţi toţi din familie la acelaşi preot, să vedeţi ce bine vă merge în casă. Şi când tata se roagă şi mama face mătănii şi îngeraşii de copii stau în jurul dumneavoastră şi se închină şi ei cum pot şi casa e sfinţită regulat măcar de două-trei ori pe an şi părintele vine şi binecuvântează şi duhovnicul vă sfătuieşte şi îl ascultaţi şi vă spovediţi mai des şi ţineţi Sfintele posturi şi vă împărtăşiţi măcar de patru, dacă nu de mai multe ori pe an, după cum vă dă voie duhovnicul, să vedeţi ce bine merge în casa aceea. Să vedeţi corabia familiei ce liniştită este şi ce frumos cresc copilaşii şi mamele şi bunicile şi bărbaţii se întorc acasă de la muncă cu pâine caldă subsuoară, cu un ban mai mult în buzunar şi casa merge mai departe şi corabia merge spre Hristos şi pacea Duhului Sfânt va umbri peste casa dumneavoastră.

Nu uitaţi taina aceasta. Noi nu vrem să vorbim degeaba, vrem să vorbim cu folos. Timpul este scurt, viaţa este foarte scurtă şi mâine ne cheamă Hristos să dăm socoteală. Deci vorbim şi din dragoste pentru dumneavoastră, dar vorbim şi din frică, pentru Hristos. Că vai de noi să nu spunem nimic la popor sau să-i spunem trei vorbe şi cu asta drum bun acasă. Vrem să vă îndemnăm ceva de zidire sufletească. Deci fiecare casă de creştin ortodox român să fie o biserică, nu cârciumă, nu casă de desfrâu, nu loc de întâlnire între tineri, nu discotecă. Că, după ce vine necazul, tot la duhovnic ajung oamenii pentru că n-au ascultat. Noi vă spunem dinainte: casa trebuie să fie o biserică, o corabie vie care pluteşte pe apele veacului acestuia. Nu vedeţi câtă tulburare este în lume? Nu ştim de ce, dar toată lumea este tulburată. Şi oamenii foarte bogaţi! Am vorbit cu oameni foarte bogaţi, din alte ţări, bineînţeles: „Domnule, eşti mulţumit? Că ai atâta avere!” „Nu, părinte,” „Păi de ce?” „Nu ştiu. Sunt tulburat.” Ba ca să nu le fure averile, ba se tem de moarte… Păi bine le face, Dumnezeu te înţeapă cu boldul. Ai averi ca să mori şi să le laşi altora.

De aceea noi vă rugăm încă o dată: transformaţi-vă sufletul şi căsuţa într-o biserică vie, cu icoane şi Sfânta Cruce şi o candeluţă mică-mică sau măcar un cap de lumânare când te rogi - că acum untdelemn nu prea mai este, pentru păcatele noastre mari şi multe unii sunt cum ştiţi, că nu meritǎm altă soartă. Să nu dăm vină nici pe guvern, că soarele şi vântul nu depind de ei, nici căldura, nici recolta de pe câmp. Deci toţi, începând cu tineretul şi chiar terminând cu bătrâneii, care umplu cârciumile, toţi am schimbat căsuţa din biserică, unde se rugau mama şi bunica de le curgeau lacrimile, în ceea ce avem acum. De aceea vă îndemnăm să transformăm căsuţele noastre în bisericuţe vii. Şi aceasta cum se face? Întâi să fie sfinţită casa, măcar o dată sau de două ori pe an. Apoi să se facă mai multă rugăciune în casă; lăsăm vorba, lăsăm politica, lăsăm ziarele, că şi aşa sunt pline de

minciuni. Rugaţi-vă mai mult. Citiţi la Psaltire măcar o catismă-două pe zi. Aşa se sfinţeşte casa. Apoi spovediţi-vă regulat, măcar în cele patru posturi. Iar când ai un necaz mai mare, du-te neapărat la preot, spovedeşte-te şi dacă îţi dă voie, împărtăşeşte-te! Apoi vei vedea ce bine merge în casa ta.

Într-o istorioară adevărată veche ni se spune că, atunci când nu erau motoare ca acum, cu sute de ani înainte, mergea o corăbioară pe Marea Mediterană. Şi, la un moment dat, s-a ivit o furtună mare. Şi nu erau vapoare ca acum. Deşi şi acum se mai scufundă şi vapoarele. Şi, la un moment dat, toată lumea a căzut în genunchi şi se rugau şi plângeau, că erau gata să se înece. Şi numai un tânăr copil şedea şi se ţinea cu mâna de marginea corabiei şi nici nu-i păsa.

Şi unul dintre oamenii de pe corabie îi spune: "Măi, dar tu nu te rogi? Nu vezi că pierim? De ce nu te rogi! Roagă-te, că pierim acum!"

"Eu că nu ne înecăm!"

"Dar de ce?"

"Păi tata conduce corabia!"

Asta înseamnă că, dacă noi suntem în corabia mântuirii, în Biserică, oricâte furtuni ne aduc sectanţii, oricât ne dau cu tunul în noi ateii, necredincioşii, nebotezaţii, care mai de care, că acum ne-au umplut ţara păgânii şi străinii, să nu vă temeţi! Noi suntem în Biserică, ei sunt în afara Bisericii. Noi avem Cruce, ei au spadă şi pistoale. Noi avem Sfânta Liturghie, ei au cine ştie ce altceva, nu au ceea ce ne-a dat nouă Hristos. Hristos este cu noi. Să nu ne temem, că nici România nu va pieri dacă noi vom fi oameni de treabă. Luaţi aminte, nici corabia vieţii noastre nu se va scufunda dacă e Hristos în casa noastră şi în inima noastră, dacă El conduce casa.

Iar, dacă suntem legaţi de cârciumi, dacă suntem biruiţi de patimile cele grele, de desfrâu, de alcoolism, de uciderea de copii, temeţi-vă tare, că nici eu, nici altul nu vă pot garanta mântuirea. Ori ne schimbăm, ne întoarcem în corabie şi ne transformăm prin Duhul Sfânt ori dacă nu, pierim!

Să-L rugăm pe Bunul nostru Dumnezeu şi Mântuitor să binecuvânteze ţara noastră, România, să întărească ortodoxia în această ţară de două ori milenară, care a păstrat atâta sfinţenie, Sfânta credinţă ortodoxă. Apoi, să-L rugăm pe Bunul Dumnezeu să binecuvânteze satele şi oraşele cu pace, cu ortodoxie tare, cu preoţi şi păstori buni, care să păstorească turma lui Hristos pe calea

mântuirii. Şi iarăşi, Îl rugăm pe Bunul Dumnezeu să binecuvânteze corabia familiilor dumneavoastră şi să vă dea Dumnezeu în sate preoţi buni, în case pace şi linişte şi copii cât mai mulţi şi binecuvântaţi, ca Dumnezeul păcii, Dumnezeul milostivirii, să aibă milă de noi toţi şi să ne binecuvânteze întru numele Tatălui şi al Fiului şi al Sfântului Duh. Amin".

Încrederea în Dumnezeu preface zdrobirile în binecuvântări dacă "ne punem vieţile în mâna Lui". Cum lucrează puterea minunată a lui Dumnezeu în ciuda neputinţelor mele? "Vrei să fii tare? Dă-ţi, mai întâi, seama că eşti foarte slab. Apoi, să te laşi în grija lui Hristos, căci nimic în această viaţă nu este mai tare decât Hristos". Omilii la Pescuirea minunată

Părintele Nichifor Horia (Mănăstirea Sfinţii trei Ierarhi) - Predică la Duminica pescuirii minunate - 2012:

Iubiţi credincioşi, am auzit astăzi cuvântul Evangheliei pescuirii celei minunate:
Pe când mulţimea Îl îmbulzea ca să asculte cuvântul lui Dumnezeu şi El şedea lângă lacul Ghenizaret, A văzut două corăbii oprite lângă ţărm, iar pescarii, coborând din ele, spălau mrejele. Şi urcându-Se într-una din corăbii care era a lui Simon, l-a rugat s-o depărteze puţin de la uscat. Şi şezând în corabie, învăţa, din ea, mulţimile. Iar când a încetat de a vorbi, i-a zis lui Simon: Mână la adânc, şi lăsaţi în jos mrejele voastre, ca să pescuiţi. Şi, răspunzând, Simon a zis: Învăţătorule, toată noaptea ne-am trudit şi nimic nu am prins, dar după cuvântul Tău, voi arunca mrejele. Şi făcând ei aceasta, au prins mulţime mare de peşte, că li se rupeau mrejele. Şi au făcut semn celor care erau în cealaltă corabie, să vină să le ajute. Şi au venit şi au umplut amândouă corăbiile, încât erau gata să se afunde,
Iar Simon Petru, văzând aceasta, a căzut la genunchii lui Iisus, zicând: Ieşi de la mine, Doamne, că sunt om păcătos. Căci spaima îl cuprinsese pe el şi pe toţi cei

ce erau cu el, pentru pescuitul peştilor pe care îi prinseseră. Tot aşa şi pe Iacov şi pe Ioan, fiii lui Zevedeu, care erau împreună cu Simon. Şi a zis Iisus către Simon: Nu te teme; de acum înainte vei fi pescar de oameni. Şi trăgând corăbiile la ţărm, au lăsat totul şi au mers după El.

De cele mai multe ori suntem cuprinşi, în planurile noastre de zi cu zi, în rânduielile pe care le avem, ale serviciului, ale grijilor pe care le avem, ale copiilor, ale programului obişnuit, fricile pe care le avem, poate că nu vom face faţă vremurilor, că nu vom reuşi să ne plătim datoriile, că nu vom reuşi să fim în înţelegere cu ai noştri, de multe ori îngrijoraţi de dezamăgirile pe care ni le fac oamenii sau de trădările pe care ni le fac prietenii, încât adeseori, în programul nostru aproape că nu mai avem o înțelegere a felului în care lucrează Dumnezeu și, chiar dacă în programul zilei avem un moment, seara sau dimineaţa, în care ne rugăm sau poate duminica venim la Biserică, în timpul zilei obişnuite prea puţin înţelegem cum şi dacă ne vorbeşte Dumnezeu şi prea puţin mai avem timp, ba chiar și dorința de a vorbi noi înșine cu Dumnezeu, de a înţelege că minunile Lui, poate nu asemenea celei din Evanghelia de astăzi, ne înconjoară la tot pasul.

Minuni care încep de la o floare care ne cheamă cu frumuseţea ei să-L slăvim pe Dumnezeu, care încep poate de la o vorbă bună pe care ne-o spune cineva apropiat şi pe care nu-l băgăm în seamă, care încep de la o problemă rezolvată, de la o grijă pe care Domnul în chip minunat o rezolvă şi iată, noi nu apucăm să vedem şi să-I mulţumim lui Dumnezeu pentru că alte îngrijorări şi alte frici vin asupra noastră şi rămânem în acest carusel al obişnuinţei de a ne rezolva oarecum singuri treburile, de a fi prea puţin atenţi la felul în care Dumnezeu lucrează în jurul nostru.

Apostolul Simon Petru era zbuciumat după o noapte întreagă în care pescuise sau mai bine spus, încercase să prindă peşte. Din aceasta îşi trăia agonisita vieţii de zi cu zi. Şi, o noapte întreagă trudind el însuşi şi cei împreună cu el, cu încă o corabie, nu prinseseră nimic. O noapte de trudă în care îşi pusese nădejdea că, din peştele respectiv, va agonisi ceva pentru el, pentru familia lui, căci Petru era om căsătorit. Şi spălându-şi mrejele, probabil cu obidă, probabil cu dezamăgire, pentru că nu prinsese nici măcar să aibă ce pune pe masă, după toate acestea iată că aude la malul Ghenizaretului - care era un lac foarte mare, încât unii îi spun marea Ghenizaretului - cuvântul Mântuitorului Hristos şi mulţime de oameni care ascultau acest cuvânt şi îl ascultau cu interes.

Această mulţime de oameni nu venea să asculte nişte ştiri interesante, nu erau lângă Mântuitorul doar din curiozitate, ci pentru că vedeau că acest cuvânt era, cum spune Scriptura, un cuvânt cu putere multă. ***Cuvântul este o energie care***

hrăneşte sau care poate face rău în jur. Adeseori noi luăm cu multă uşurătate cuvintele. Cu multă uşurătate vorbim prietenilor noştri, copiilor noştri, celor din jurul nostru. De multe ori noi înşine suntem conştienţi de uşurătatea cu care vorbim. De multe ori suntem presaţi de gânduri - şi gândul, fiind putere și energie, ne poate doborî - gând de răutate asupra cuiva sau de bănuială sau de dezamăgire şi nici aceste gânduri nu ştim cum să le chivernisim, cum să le înțelegem, care sunt din neputinţa noastră, care sunt de la Dumnezeu, care sunt din altă parte. Suntem adeseori într-o moară a gândurilor şi a grijilor și a fricilor de tot felul.

Iată, cuvântul Domnului acum era acest cuvânt cu putere multă, cuvânt care vestea oamenilor adevărul şi înţelesul că viaţa era mult mai mult decât ce pare a fi, adică o goană de a avea ce pune pe masă, de a-ţi face proiecte de viitor, poate mici bucurii, mici sărbători, dorinţa să-ţi fie sănătoşi cei apropiaţi şi, de cele mai multe ori, doar atât. Cuvântul Mântuitorului era primit cu putere multă pentru că omul are, în adâncul lui, un for ombilical nevăzut cu Dumnezeu. Subţire, dar mult mai puternic decât cel care leagă pruncul în pântecele maicii sale de mama lui. De multe ori noi nu înţelegem, aşa cum pruncul nu înţelege în pântecele mamei lui, că toată hrana şi toată grija este din partea mamei pentru ca el să trăiască fără grijă acolo și fără nici o teamă, fiind păzit de mama care îl păzeşte şi îl ocroteşte. Adeseori, noi înşine pe pământ nu înţelegem, precum pruncul în pântecele mamei lui nu înţelege, cu câtă grijă şi gingăşie Dumnezeu îngrijeşte de noi.

Simon aude acest cuvânt şi înţelegem că Mântuitorul era deja cunoscut în Iudeea. Oamenii care se adunaseră pe malul Ghenizaretului nu se adunaseră spontan, ci deja ştiau de acest cuvânt puternic, cuvânt înţelept, dar nu cu înţelepciunea acestei lumi, ci din înţelepciunea dumnezeiască, care ajungea la inima omului şi vestea cum să trăiască ca să fie viu cu adevărat. Şi obosit şi, probabil nerăbdător să ajungă acasă, să se odihnească, aude acest cuvânt de la Mântuitorul de a-L primi în corabie, pentru ca de acolo să înveţe mulţimile.

Lacul Ghenizaretului are o formă de amfiteatru, iar, aşezat într-o corabie, aproape de mal, cuvântul se aude în întregul cuprins al malului, aşa cum se aude în amfiteatre. Nu erau pe vremea aceea nici boxe, nici microfoane, încât, îndepărtându-Se un pic cu corabia, Mântuitorul îşi creează condițiile propice astfel încât cuvântul Său să ajungă la fiecare din cei ce voiau să asculte acest cuvânt și pentru asta se adunaseră acolo. Și Simon Petru, deşi era obosit, îşi pune nu numai corabia, ci şi sufletul în slujba acestui cuvânt.

Câți dintre pescarii noştri de astăzi ar mai fi deschişi după o noapte întreagă de trudă, şi încă de trudă neroditoare, să se deschidă unui asemenea cuvânt, să aibă răbdare şi să-şi mute gândul de la nereuşita lui, de la truda lui, la acest cuvânt şi la Acest Învăţător, că aşa Îl numeşte atunci Sfântul apostol Petru, încă neavând conştiinţa că era mai mult decât un Învăţător sau decât un Prooroc oarecare. Deci câţi dintre pescarii de astăzi ar mai avea această deschidere? Probabil foarte puţini, ba mulţi ar fi luat în râs un asemenea demers:

<Lasă, învăţătorule, de cuvinte ne arde nouă? Noi nu avem ce pune pe masă. Criza economică bate la porţile noastre, copiii ne mor de foame, iată câtă minciună este în jurul nostru! Nu de cuvinte ne arde nouă.>

Dar nimic din toate acestea nu au fost în gura lui Petru, ci, mânând corabia puţin mai departe, astfel încât cuvântul să se audă trebuincios celor din jur, ascultă el însuşi cuvântul şi-l ascultă cu luare aminte. Pentru că Petru, ca şi fratele lui, Andrei, erau într-o aşteptare a Dumnezeului Celui viu; era proorocită venirea lui Mesia şi erau atenţi la această proorocie. Nu întâmplător se făcuseră ucenici ai Sfântului Ioan Botezătorul, pentru că văzuseră și în Sfântul Ioan Botezătorul un cuvânt adevărat şi o râvnă adevărată și un curaj de a-L mărturisi pe Dumnezeu și de a mărturisi adevărul. Sfântul Ioan Botezătorul, cu mult curaj, a stat împotriva împăratului celui ce era în nelegiuire luând-o pe femeia fratelui său. Și Apostolii înţeleseseră că singurul interes al lui Ioan era acela de a sluji desăvârșit, fără frică şi fără poticnire, Adevărului şi Dumnezeului Celui viu.

Iată, dar că în această aşteptare Domnul îi găseşte vrednici de a pricepe cuvântul Lui. Câţi dintre noi astăzi vom fi vrednici a pricepe cuvântul lui Dumnezeu, care în multe chipuri ni se vesteşte şi caută să ajungă la inima noastră? Aşadar, Petru îşi pune corabia ca amvon Mântuitorului Hristos, fără să se poticnească de faptul că o noapte întreagă îi fusese de oboseală şi de zdroabă. Şi iată că, după ce Mântuitorul Îşi Ţine cuvântul şi mulţimile se hrănesc cu acest cuvânt, în chip neaşteptat Mântuitorul îi spune: Mână la adânc şi lăsaţi în jos mrejele voastre ca să pescuiţi.

Şi Simon, ca şi ceilalţi împreună cu el, ştiau că, dacă noaptea nu au prins nimic, când peştele este mai uşor de înşelat, atunci ziua, după o noapte întreagă în care nu ai prins nimic, nu mai are rost nici măcar să te mai gândeşti la aşa ceva, darămite să mai faci o osteneală. Şi răspunde: Învăţătorule, noaptea întreagă ne-am trudit şi nimic nu am prins. Dar, după cuvântul Tău, voi arunca mrejele. Adică: <Din experienţa mea de pescar ştiu că acum e cu neputinţă să mai prind chiar şi câţiva peştişori. Dar, pentru acest cuvânt…> – cuvânt pe care Petru l-a înţeles a nu fi cuvânt obişnuit, că era cuvânt de la Dumnezeu, Petru s-a încredinţat Domnului şi a

aruncat mrejele şi a început din nou să pescuiască. Şi minunea pe care o vesteşte Evanghelia este că în chip neaşteptat - şi această minune pescarii aveau s-o înţeleagă cel mai bine - mrejele s-au umplut încât nu au încărcat numai corabia lui Simon, ci şi pe cea a lui Iacov şi a lui Ioan, fiii lui Zevedeu, cei care veniseră să îi ajute la această pescuire neaşteptată.

Și, în acest moment, Simon a înțeles că ceea ce s-a întâmplat nu a fost un rod al hazardului, ci a fost minunea lui Dumnezeu şi de aceea, în momentul când înţelege această minune, nu-L mai numeşte Învăţător, ci Domn: Ieşi de la mine, Doamne, că sunt om păcătos! spune Petru, când vede această minune lucrând. ***Şi când spune: Ieşi de la mine, Doamne, nu spune pentru că ar fi vrut să se îndepărteze de Hristos, n-o spune pentru că ar fi vrut să nu se mai bucure de cuvântul Lui şi de mângâierea Lui şi de înţelesurile vieţii celei veşnice, ci o spune pentru că, în lumina lui Hristos, se vedea pe el însuşi om neputincios, cu multe poticniri, aşa cum spuneam adeseori robit de prea multe gânduri, de multă necredinţă, de prea multă poticneală în faţa unui Dumnezeu atât de apropiat, Care nu doar ne punea înainte cuvântul Adevărului, ci apropiat de toată neputinţa omului, de toată grija lui cea mai de pe urmă.***

Ne învaţă în Evanghelia de astăzi Petru şi evanghelistul Luca, care o relatează, să înţelegem cuvântul Proorocului: De n-ar zidi Dumnezeu casa, în zadar s-ar osteni cei ce o zidesc şi să înţelegem că, atunci când începem ceva, să începem cu rugăciune, cu încredinţarea că Domnul Însuşi ştie osteneala şi nevoia noastră şi, precum lui Petru i-a înmulţit în chip neaşteptat toată agonisita şi toată truda, tot astfel şi fiecăruia dintre noi Domnul îi cunoaşte îngrijorarea şi neputinţa şi Însuşi îngrijeşte de cele de folos.

Şi iată, la acest cuvinte Domnul îi spune: Nu te teme. Parafrazăm noi: <Nu te teme, pentru că, în ciuda neputinţelor tale, Domnul caută râvna ta cea adevărată şi onestitatea ta şi simplitatea cu care vrei să slujeşti lui Dumnezeu.> Nu te teme, căci de azi înainte vei fi pescar de oameni. Adică vei vesti oamenilor cuvântul Evangheliei, care înseamnă Buna Vestire, cuvântul că viaţa înseamnă mult mai mult decât această pescuire obișnuită, că viaţa înseamnă cunoaşterea lui Dumnezeu încă de aici, înseamnă începutul veşniciei împreună cu Dumnezeu. Cuvânt al Evangheliei pe care, vestindu-l, iată o vei face cu puterea Mântuitorului, Cel Ce a venit să-ţi descopere acest cuvânt.

Ne amintim din Scriptură că, după Înviere, Mântuitorul I Se arată lui Petru și celorlalţi apostoli tot la malul Ghenizaretului și tot cu o minune a unei pescuiri asemenea cu aceasta, covârşitoare. Ieşiseră la pescuit, nu prinseseră nimic, ba erau

şi descurajaţi pentru că nu mai ştiau nimic de Cel răstignit. Şi, stând la ţărmul mării, Mântuitorul îi întreabă: Fiilor, aveţi ceva de mâncare?
Şi, la cuvântul acestora că Nu avem, le spune: Aruncaţi mreaja de-a dreapta corabiei şi veţi afla.

Şi spune Scriptura că au prins o sută cincizeci şi trei de peşti mari şi, atâţia fiind, totuşi mreaja, care nu era pregătită să reziste la o asemenea cantitate, nu s-a rupt. Şi atunci ucenicii, cunoscând minunea unei asemenea pescuiri, nu au avut nici o îndoială că Cel care-i aştepta la malul mării era Însuşi Mântuitorul Hristos Cel înviat.

Iată că între două pescuiri minunate apostolii şi-au trăit întreaga lor împreună-lucrare cu Mântuitorul Hristos. Şi, dacă lui Petru i s-a spus: Vei fi pescar de oameni, la cea de-a doua pescuire Domnul îi aminteşte aceasta, la întrebarea: Petre, Mă iubeşti tu pe Mine? şi răspunsul acestuia: Da, Doamne, Tu ştii că Te iubesc, dându-i poruncă: Paşte mieluşeii Mei.

Întruparea Mântuitorului şi cuvântul Lui era dat asemenea unui om care rătăceşte pe cale şi nu ştie încotro să se îndrepte, ce trebuie să agonisească în viaţa aceasta, pentru ce trebuie să lupte, cum să le îndrepte gândurile ca să cunoască fericirea pe care o caută, întâlnirea cu Dumnezeul Cel viu. Şi iată, Mântuitorul, care nu doreşte moartea păcătosului, ci să se întoarcă să fie viu, vrea ca acelaşi gând să fie în Apostolii Săi şi vrea ca acelaşi gând să lucreze în fiecare din noi, care am crezut acestui cuvânt. Astfel încât, împreună cu Apostolii şi preoţii şi toţi cei ce suntem în Biserică să putem mărturisi precum psalmistul: Gustaţi şi vedeţi că bun este Domnul.

Să putem să ne minunăm de Dumnezeu şi să-L vestim tuturor celorlalţi. Şi să ne încredinţăm lui Dumnezeu aşa cum Petru şi-a încredinţat corabia şi viaţa şi gândurile, pentru că în urma acestei minuni, Petru, care era om căsătorit, om care purta grija întregii familii, urmează Mântuitorului lăsând toate şi nu întâmplător, ci lăsându-le cu încredințarea că Domnul Însuşi este Cel ce lucrează în lume şi în sufletele tuturor celor ce cred în El.

Cuvântul Evanghelie ne cheamă, aşadar, ca și noi să ne încredinţăm Cuvântului Celui viu, să ne îngrijim de cuvântul pe care îl rostim, ştiind că el poate fi putere sau otravă și că avem de dat socoteală pentru fiecare cuvânt. Să ne încredinţăm Domnului şi să-i încredinţăm pe cei din jurul nostru de adevărul Evangheliei și bucurându-ne de viaţa veşnică ce ni se binevesteşte, să dăm Domnului, încă de dimineaţă, în încredințare, și grijile noastre, și nevoile noastre, și fricile noastre,

spunând, precum Sfântul apostol Petru: Doamne, iată, noaptea întreagă m-am trudit şi n-am prins nimic, dar, după cuvântul Tău, voi arunca mrejele, spunând şi noi: Doamne, iată, cu puterea mea şi cu priceperea mea încerc să fac toate cele pe care sunt dator şi responsabil să le fac, dar Tu Însuţi ajută-mă ca lucrarea mea să fie roditoare şi roditoare nu doar pentru a avea ce pune pe masă, ci pentru a avea înţelegerea să trăiesc ziua de astăzi fără de păcat şi întreaga viaţă a mea, pentru ca pe noi înşine şi unii pe alţii şi toată viaţa noastră lui Hristos Dumnezeu să o dăm. Amin”.

IPS Irineu Pop-Bistriţeanul - Predică la Duminica a XVIII-a după Rusalii – Pescuirea minunată – Ancoraţi în Dumnezeu, toate ne sunt cu putinţă

Dreptmăritori creştini, pericopa evanghelică ce s-a citit la Sfânta Liturghie ne istoriseşte despre neputinţa şi dezamăgirea apostolului Petru care, după ce o noapte întreagă s-a ostenit cu pescuitul, n-a prins nimic. Însă, în clipa în care Iisus îi porunceşte să arunce mreaja în mare, pescarul galileean, cedând voinţei Mântuitorului, are parte de o pescuire minunată, prinde mulţime mare de peşte (Lc. 5, 6).
Întâmplarea minunată de pe ţărmul Mării Tiberiadei ne învaţă să ne unim voia noastră cu voia lui Dumnezeu, să renunţăm la părerea şi ambiţia noastră şi ca nişte ucenici supuşi, să lucrăm cu credincioşie, precum ne porunceşte Domnul.

Dacă-L ascultăm cu smerenie pe Stăpânul ceresc vom primi, în mod sigur, ajutorul Său care transformă răul în bine, slăbiciunea în putere şi înfrângerea în biruinţă.

Iubiţi credincioşi, în Vechiul Testament ni se spune că poporul lui Israel a avut de luptat cu filistenii. Din rândul acestora s-a ridicat, într-un timp, un uriaş - Goliat - căruia nimeni nu îndrăznea să-i stea împotrivă. Atunci, David a zis lui Saul: „Să nu se împuţineze nimeni cu duhul din pricina lui; robul tău se va duce şi se va bate cu acest filistean” (I Regi 17, 32). Dar tot David a mai spus că nu poate să lupte în armură, căci nu este obişnuit cu ea.

David nu putea să-l înfrângă pe Goliat cu propria putere, dar Dumnezeul Cel viu, pe Care se bizuie toată credinţa lui, poate să biruie. În faţa ochiului său duhovnicesc stătea Acela Care odinioară era în faţa zidurilor Ierihonului, când Iosua a trebuit să lupte. Această „căpetenie a oştirilor lui Dumnezeu" mai este şi azi în acţiune.

Lupta lui Israel în acele zile era o luptă a lui Dumnezeu, la fel ca atunci când soarele şi luna trebuiau să se oprească din mersul lor, pentru ca Iosua să judece pe canaaniţi cu judecata lui Dumnezeu.

Nimic nu ne dă fermitate şi dârzenie în luptă ca adevărul că acţionăm pentru Dumnezeu şi că El este cu noi. Având convingerea că stăm de partea lui Dumnezeu, nimic nu ne poate abate de la calea slujbei pentru El.

Sfântul Apostol Pavel putea să spună: „Toate le pot întru Hristos, Cel Care mă întăreşte" (Filip. 4, 13). ***Cel mai slab credincios poate totul prin Hristos.***

Împăratul David a cunoscut puterea prezenţei lui Dumnezeu în pustietate şi singurătate, înainte de a ieşi la iveală. Acolo, Dumnezeu l-a scăpat din ghearele leului şi din laba ursului, iar acum El îl poate scăpa din mâna filisteanului.

Aceasta este credinţa adevărată, care în orice împrejurare se alipeşte de Dumnezeu.

Se spune despre o sfântă că, la un moment dat, s-a gândit să construiască o biserică, dar nu avea decât 2 bani. Episcopul i-a spus: „Bine, bine, te gândeşti să faci o asemenea construcţie, dar cu ce ai s-o faci? Gândeşte-te dacă eşti în stare s-o faci cu aceşti 2 bănuţi! Îndrăzneşti să începi o asemenea lucrare?". Ea a răspuns: „Aşa este dacă lucrurile rămân numai pe seama mea. Dar dacă mă întovărăşesc cu Dumnezeu, atunci totul este posibil!".
De aici se vede limpede că recunoaşterea puterii lui Dumnezeu devine putere şi în noi. Credinţa este o schimbare de condiţie umană, prin alianţa iubirii active cu Dumnezeu. Dacă avem credinţă în Tatăl Atotţiitorul şi în purtarea Sa de grijă, vom primi întotdeauna putere de la El spre a învinge suferinţa sau lipsa.

Părintele ceresc poate să înmulţească ceea ce ni se pare puţin şi poate să prefacă în bine ceea ce ni se pare supărător.

Sfântul Pavel ne spune: „Şi pentru ca să nu mă trufesc…, datu-mi-s-a mie un ghimpe în trup, un înger al Satanei…, pentru aceasta de trei ori L-am rugat pe

Domnul, ca să-l îndepărteze de la mine" (II Cor. 12, 7-8). Dumnezeu i-a dat Apostolului puterea să biruiască acea boală fizică. El n-a fost biruit de ea. Ghimpele în trup nu l-a ţintuit pe Pavel în pat ca pe un invalid, ci l-a împins spre o mai mare dependenţă de Hristos, spre o mai mare putere.

De aceea, el scria atât de minunat şi de frumos: „Ştim că Dumnezeu toate le lucrează spre binele celor care-L iubesc" (Rom. 8, 28).

Când Apostolul zice „toate", vorbeşte de suferinţă, de boli, de sărăcie, de prigoane. Aceste necazuri, dacă sunt primite cu smerită supunere şi cu îndelungată răbdare, se prefac în valori veşnice.

"Aşa de mare e bunătatea lui Dumnezeu, încât El chiar din rele poate scoate cele bune. Ba Domnul nici n-ar permite necazurile, dacă n-ar putea să aducă prin ele un bine mai mare" (Fericitul Augustin).

Înainte de a fi folosiţi din plin de Dumnezeu, va trebui, poate, să fim răniţi adânc. Istoria ne stă martoră. Să luăm doar două pilde.

Dumnezeu n-a împiedicat pe cei trei tineri evrei credincioşi să fie aruncaţi în cuptorul de foc din Babilon. Dar lăsându-i în mâna lui Nabucodonosor, prin acea încercare, El i-a făcut mai strălucitori decât dacă ar fi fost oaspeţi permanenţi în casa regelui.

Ce poate fi mai îngrozitor decât osândirea să fii spânzurat pe un lemn, gol, în văzul mulţimilor, alături de doi criminali? Asta a fost suferinţa şi moartea Mântuitorului, Care a primit să bea acest pahar rânduit de voia Părintelui Său.

Cât de dureros a fost acest obstacol al răstignirii pe care Iisus l-a întâmpinat! Totuşi, n-a fost înfrânt de el! De aceea „Dumnezeu L-a prea înălţat şi I-a dăruit Lui nume care este mai presus de orice nume" (Filip. 2, 9).

Prin propriile noastre puteri nu putem nimic, dar dacă te faci instrumentul lui Dumnezeu, vei putea totul, căci, în bunătatea Sa, El vrea să utilizeze instrumente neajutorate, ca tine, ca mine. Vrei să fii tare? Dă-ţi, mai întâi, seama că eşti foarte slab. Apoi, să te laşi în grija lui Hristos, Care este un Părinte, un Frate şi un Învăţător, căci nimic în această viaţă nu este mai tare decât Hristos.

El este mai tare decât orice ispită, păcat şi eşec, mai tare decât orice greutate şi problemă, căci a spus: „Datu-Mi-s-a toată puterea în cer şi pe pământ” (Mt. 28, 18).

Când ne aşezăm viaţa noastră în mâinile Domnului printr-un act personal de abandonare, El ne dă puterea să devenim mai mari decât am visat vreodată că am putea fi, mai mari decât o boală, mai mari decât slăbiciunea noastră, mai mari decât ura noastră, mai mari decât înfrângerile noastre. Cu Hristos putem avea un uriaş în noi, precum arată Sfântul apostol şi evanghelist Ioan când zice: „Cel Care este în voi (Hristos) e mai mare decât cel care este în lume (Satana)” (I In. 4, 4).

De aceea, nu trebuie să fim înspăimântaţi de răutatea care ne împresoară, nici copleşiţi de problemele pe care le întâmpinăm. Cu Iisus, Biruitorul iadului, putem învinge puterea răului.

Când israeliţii l-au văzut pe gigantul Goliat au zis: „Priviţi la el. Priviţi la mărimea lui, la puterea lui, priviţi cât de mare este el faţă de noi!”. Dar David a zis: „Aşa este, dar priviţi-l cât de mic este el faţă de Dumnezeu!”.

De fapt, Dumnezeu foloseşte, adeseori, suferinţele şi greutăţile pe care le îndurăm ca să ne arate din nou că El este unica noastră sursă de putere. Când, în încercările noastre, vedem acest adevăr revelându-ni-se şi ne întoarcem spre El cu rugăciuni şi laude reînnoite, atunci, în mod sigur, vom primi „har, spre ajutor, la vreme potrivită” (Evr. 4, 16).

Iubiţii mei, să nu uităm că în Sfânta Scriptură zdrobirea este adeseori premergătoare binecuvântării.

- ⇒ *După ce lui Iacob i s-a frânt coapsa şi a rămas olog, Dumnezeu l-a cinstit, schimbându-i numele în Israel (Biruitorul lui Dumnezeu) şi l-a binecuvântat (Fac. 32, 24-29).*
- ⇒ *Când Isaia L-a văzut pe Domnul „plin de mărirea Lui”, el a fost umilit de condiţia extrem de păcătoasă în care se afla. O singură privire asupra sfinţeniei lui Dumnezeu l-a despuiat de toată mândria, făcându-l să strige: „Vai mie, că sunt pierdut! Pe Domnul Savaot L-am văzut cu ochii mei!” (Is. 6, 5). Prima dată a fost pierdut, apoi a fost în măsură să răspundă chemării lui Dumnezeu pentru slujbă.*
- ⇒ *Când Sfântul apostol Pavel era copleşit de slăbiciuni, dureri şi nevoi, se bucura de acestea şi simţindu-se împuternicit de Dumnezeu, spunea: „Când sunt slab, atunci sunt tare” (II Cor. 12, 10).*

Noi ştim că numai pentru că trupul lui Hristos a fost frânt şi sângele Lui a fost vărsat pe colina Golgotei, curg binecuvântările curăţitoare pentru viaţa noastră. Tatăl ceresc îngăduie să avem parte, în această „vale a plângerii”, de anumite greutăţi şi necazuri, dar nu trebuie să ne lăsăm biruiţi de ele.

Dacă ne încredem în El, Îi îngăduim, astfel să prefacă zdrobirea noastră în măreaţă binecuvântare. Suntem confruntaţi cu frământările şi cu dificultăţile existenţei chiar acum? Să ne îmbărbătăm inima, punându-ne vieţile în mâna lui Dumnezeu, prin Care putem învinge şi în mijlocul suferinţelor.

Să ne amintim că Domnul şi Mântuitorul nostru Iisus Hristos ne-a spus clar: „Dacă veţi avea credinţă cât un grăunte de muştar, nimic nu va fi vouă cu neputinţă” (Mt. 17, 20). Amin.

PS Corneliu, episcopul Huşilor - „Nu vă temeţi, veniţi după Mine, şi Eu vă voi odihni pe voi”

Sfânta Evanghelie din Duminica a 18-a după Rusalii ne aminteşte de unul dintre cele mai sublime momente ale vieţii Mântuitorului petrecut pe lacul Ghenizaretului sau pe Marea Galileii, într-o linişte profundă, datorită faptului că această mare este aşezată şi înconjurată de dealurile provinciei Galileea, la nord aflându-se Siria şi Libanul, de unde izvorăşte râul Iordan, care străbate Mareea Galileii şi de acolo se revarsă către Marea Moartă. Deci, pe această mare a întâlnit Domnul patru pescari care se trudeau din greu căutând să-şi asigure pâinea cea de toate zilele din pescuitul peştilor, aceasta făcând-o adeseori noaptea, pentru că în meşteşugul de a pescui, se pare că noaptea este momentul cel mai propice pentru a avea succes la mulţime mare de peşte.

„Învăţătorule toată noaptea ne-am străduit şi nu am prins nimic”

Cei patru erau locuitori ai provinciei Galileia şi cunoşteau de la Ioan Botezătorul pe Cel care a venit în lume, pe Hristos, să mântuiască lumea din stricăciune şi din moarte. Aceştia erau Simon Petru şi Andrei, fratele lui, Iacob şi Ioan la fel, fraţi, care îşi câştigau viaţa pescuind peşte, iar a doua zi, îl vindeau în pieţele din oraşul Capernaum. Apropiindu-se Mântuitorul Hristos, s-a urcat într-una dintre corăbiile care erau acolo şi învăţa din ea mulţimile, în liniştea mării, în faţa a mulţime de

oameni, Sfânta Evanghelie ne spune că erau atât de mulţi încât unii se călcau în picioare, iar altă dată spune că erau cinci mii, afară de femei şi de copii.

După ce a încetat a le vesti împărăţia cea veşnică a lui Dumnezeu s-a adresat proprietarului corăbiei, Simon Petru şi i-a spus ca să arunce mreaja ca să pescuiască. Dar acesta i-a replicat: „Învăţătorule toată noaptea ne-am străduit şi nu am prins nimic, dar după cuvântul Tău aşa voi face. Şi aruncând mreaja o mulţime mare de peşti s-a prins în ea încât aceasta a început să se rupă". Datorită mulţimii mare de peşti a făcut semn celorlalţi doi să vină să ajute şi aşa au umplut ambele corăbii de peşti. Văzând această minune, Simon Petru a căzut la picioarele Domnului şi i-a spus: „Pleacă de la mine Doamne că sunt un om păcătos. Dar El l-a încurajat: Nu te teme, de acum înainte vei fi pescar de oameni. Şi lăsând totul au mers după El". Aceasta este relatarea din Sfănta Evanghelie scrisă de Sfântul Evanghelist Luca în capitolul al 5-lea şi are mai multe înţelesuri şi mai multe învăţături pe care suntem chemaţi astăzi a le descoperi şi a le primi în viaţa noastră.

Atâta timp cât Dumnezeu a fost departe de ei, munca lor a fost fără succes

Corăbiile pe care pescuiau cei 4 apostoli erau simbolul Bisericii. Din acest motiv, Biserica se zideşte totdeauna spre răsărit, pentru că din răsărit a venit Mântuitorul, din răsărit a apărut steaua, din răsărit au venit cei trei magi, din răsărit va veni a doua oară ca să judece lumea cu dreptate. Aceste două corăbii erau pe mare, simbol al faptului că Biserica străbate valurile istoriei şi furtunile timpului.

Toată noaptea s-au străduit şi munca lor a fost zadarnică, dar dimineaţa când a apărut Mântuitorul li s-au umplut corăbiile de peşti. De ce? Pentru că atâta timp cât El, Dumnezeu, a fost departe de ei, munca lor a fost fără succes, dar când s-a apropiat de ei şi când le-a făcut îndemnul, „aruncaţi mreaja în partea dreaptă şi veţi descoperi mulţime mare de peşti", ei au ascultat şi au făcut aşa, atunci munca lor nu a mai fost zadarnică, adică fără sens.

De multe ori vedem cum oameni care nu îl au pe Dumnezeu prezent în viaţa lor se străduiesc şi nu au succes. Ceea ce reuşesc într-o zi pierd a doua zi şi mai mult decât au câştigat pentru că le lipseşte harul prezenţei lui Dumnezeu în viaţa lor.

De aceea, Sfântul Petru a spus că a fost un om păcătos, pentru că a recunoscut că a fost moment de noapte, de întuneric, în care el s-a bizuit doar pe propria putere, dar când a venit lumina Mântuitorului Hristos, care luminează pe tot omul care crede în El, i s-a descoperit conştiinţa şi a mărturisit: „nu sunt vrednic, du-te de la mine că sunt om păcătos". Dar Domnul l-a mângâiat şi i-a spus să nu se teamă.

Atunci când Maica Domnului a primit de la îngerul Gavriil vestea că va naşte pe Mântuitorul acesta a spus:„nu te teme!”, deoarece prezenţa unei fiinţe cereşti ne înfricoşează pe noi oamenii pentru că suntem păcătoşi şi suntem pământeni, căutăm mai mult cele de jos decât cele de sus. Şi Dumnezeu ştie aceasta şi de aceea a spus să nu se teamă căci va fi pescar de oameni.

Teama este prezentă într-o lume tot mai egoistă şi lipsită de sens. Ea nu poate fi controlată şi stăpânită, mai ales atunci când păcatul neascultării, al laşităţii, al lipsei de asumare a vieţii creştine, devine tot mai evident. Sentimentul acesta al fricii demonstrează lipsa de încredere în ajutorul şi puterea lui Dumnezeu.

După căderea omului, acesta a cunoscut teama: „Unde eşti, Adame?”, iar acesta a răspuns: „Am auzit glasul Tău şi m-am temut, căci sunt gol şi m-am ascuns” (Facere 3, 9-10).

Pe Marea Galileii, în mijlocul valurilor, Iisus, Cel ce a venit să aducă bine-cuvântare în locul fricii, încredere în locul incertitudinii, a mângâiat pe cei patru pescari, aducându-le bucuria împlinirii muncii lor, ba mai mult i-a chemat la misiunea cea mai înaltă, de a câştiga şi salva sufletele din marea cea sărată a acestei vieţi, făcându-i pescari de oameni. Prin cuvântul demn de încredere al lor, prin viaţa şi activitatea lor, împărăţia lui Dumnezeu s-a răspândit în lume, iar cei care au gustat din puterea şi binecuvântarea ei, au depăşit teama şi nesiguranţa.

Biserica lui Hristos este singura care salvează, vindecă şi dă putere celor puţini credincioşi, celor îndoielnici, nepăsători, asaltaţi de valurile agitate ale necredinţei, indiferenţei, stării de egoism şi lipsă de umanitate.

După Înviere când toate vor fi restaurate, puterea diavolului şi a răului va fi totdeauna nimicită

După Înviere, din nou, la Marea Galileii s-a arătat Mântuitorul Hristos înaintea a şapte dintre apostolii Săi. Dar ei nu l-au mai cunoscut şi tot aşa s-au străduit, dar nu au mai prins nimic toată noaptea. Şi când le-a spus să arunce mreaja sau năvodul, Sfântul evanghelist Ioan spune că s-au prins 153 de peşti mari şi deşi erau aşa de mulţi mreaja nu s-a mai rupt. De ce? Pentru că după Înviere când toate vor fi restaurate, când va fi „un cer nou şi un pământ nou”, (Apoc.21,1), când va fi biruită minciuna, nedreptatea, impostura, răutatea, lipsa de dragoste, atunci puterea diavolului şi a răului va fi totdeauna nimicită. Când s-au rupt mrejele s-a arătat că din trupul Bisericii mulţi se vor depărta de ea şi mulţi nu vor mai fi fii Bisericii ci se vor rupe de ea şi vor cădea în adânc.

După Înviere nu s-a mai întâmplat aşa, deşi erau 153 de peşti mari, mreaja nu s-a mai rupt. Şi acolo Domnul i-a arătat lui Petru că va avea de muncă multă vreme, iar când va îmbătrâni, bătrâneţea lui va fi grea şi-l va prea mări pe Dumnezeu în moartea lui. Adică el va fi chemat să moară martir şi va sfârşi această viaţă trecătoare mărturisind iubirea şi iertarea Mântuitorului Hristos. De ce? Pentru că el în timpul Patimilor s-a lepădat de Domnul şi după Înviere Domnul l-a iertat, pentru că a plâns cu amar faptul că l-a negat şi a spus că nu-l cunoaşte. De aceea, a arătat cu cel fel de moarte Petru îl va prea mări pe Dumnezeu.

Puţin invidios, a întrebat dar cu ucenicul acesta Ioan Evanghelistul: „ce va fi? Domnul a spus: că dacă voi vrea să rămână până la venirea mea ce vrei tu? Tu vino după Mine!”. Acesta este singurul Apostol al Domnului care nu a murit ca martir, ci a murit la o vârstă de peste 103 ani. Şi el a scris a 4-a Evanghelie, trei epistole şi ultima carte a Noului Testament, Apocalipsa. Lui i s-a descoperit cele ce urmează să se întâmple către sfârşitul istoriei şi a lumii de pe acest pământ. De aceea Domnul a spus dacă voi vrea să rămână până ce voi veni Eu, ce vrei tu?

În Biserică găsim salvarea sau mântuirea sufletelor noastre

Deci această Evanghelie ne învaţă că în Biserică găsim salvarea sau mântuirea sufletelor noastre. Pentru că ea este uşa care ne duce către ceruri şi prin ea găsim iertarea pentru că cel care conduce Biserica este Mântuitorul şi Întemeietorul ei. Capul Bisericii este Hristos, iar noi suntem parte din trupul Lui, aşa a scris Sfântul apostol Pavel în Epistola către Efeseni: „După cum bărbatul este cap femeii, aşa şi Mântuitorul este cap Bisericii, al cărui şi Mântuitor este”. Efes. 5,23. Iar noi suntem parte din trupul Lui. Deci această Biserică pe care Mântuitorul a întemeiat-o „în sângele Crucii Sale”, F.Ap.20,28 a străbătut istoria şi timpurile. Şi mereu este cea care biruieşte, căci iată-o înălţată iar deasupra ei, semnul biruinţei, crucea lui Hristos. „Pentru cei ce pier nebunie, pentru noi ce ne mântuim puterea lui Dumnezeu”. I Cor 1,18.

Deci în această Biserică, una, pentru că Hristos este Unul, nu există mai multe biserici, ci este una Sfântă pentru că Hristos este Sfânt, se află izvorul sfinţeniei, aceasta ne sfinţeşte şi numai în Biserică câştigăm sfinţenia, pentru că Dumnezeu pe toţi ne cheamă să fim sfinţi, pentru că şi El este sfânt. De aceea orice lucrare în Biserică este sfântă, binecuvântarea este sfântă, Botezul este sfânt, frângerea pâinii este sfântă, toate Tainele Bisericii sunt sfinte, plecarea noastră din această lume şi aceasta este sfântă şi tot ceea ce Biserica lucrează este sfânt. Noaptea omul se înfricoşează, când vine lumina se bucură. Biserica este lumina lui Hristos şi ea ne învaţă să umblăm în lumină.

Un creştin adevărat este cel care trăieşte în lumina Evangheliei. Iar glasul Mântuitorului ne încurajează pe toţi astăzi: „Nu vă temeţi, veniţi după Mine, şi Eu vă voi odihni pe voi. Luaţi jugul meu asupra voastră, căci jugul şi povara mea sunt uşoare şi veţi găsi odihnă sufletelor voastre”, în ciuda dificultăţilor vieţii. Numai Domnul şi Mântuitorul Iisus Hristos ne mângâie prin sfinţii Săi, ne încurajează, ne dă putere, ne vindecă, ne iartă şi ne primeşte în împărăţia Lui.

Glasul Lui este Cel care mereu se adresează tuturor celor care Îl cheamă în ajutorul lor. „Nu vă temeţi!”. Având mângâierea şi încurajarea cuvintelor Lui, mărturisim tuturor şi celor care nu-L cunosc, „Veniţi şi vă bucuraţi, căci am aflat Lumina cea adevărată!”

“Mână la adânc!” Predici la Pescuirea minunată (Mitropolitul Teofan al Moldovei, Pr. Coman, Ierom. Dosoftei, Arhim. Damaschin)

IPS Teofan - Predică în Duminica a XVIII a după Rusalii (Pescuirea minunată) la sfinţirea bisericii Înălţarea Domnului din Iaşi, cartierul CUG I, 28 septembrie 2008: Fuga de superficialitate,zgomot şi amăgiri, căutarea profundă şi îmbogăţirea cea bună, a sufletului

- “Doamne, toată noaptea ne-am trudit şi nimic n-am prins” = Strigătul omului care simte că fără Dumnezeu nu poate să primească nimic autentic în viaţă. Jalea omului care simte că fără Hristos nu poate face nimic.

- Toate “bogăţiile” omului sunt 0 (zero). Doar dacă aşezi în faţa lor acel 1 al credinţei, toate primesc consistenţă.

- Bogăţia cea adevărată - mulţumirea sufletească.

- Ce glas auzi de la Dumnezeu care îţi despietreşte inima şi îţi dă la o parte valul mândriei? “Mânaţi mai la adânc!” = Nu staţi tot timpul la ţărm, unde este agitaţie, gălăgie, iarmaroc. Îndepărtaţi-vă puţin de zgomotul lumii, de frământarea vieţii – într-o pădure, în intimitatea camerei tale, adâncindu-te într-o lectură frumoasă… Să ai puterea să spui un nu categoric superficialităţii, un nu categoric amăgirilor de moment, un nu categoric cântecelor de sirenă pe care le auzim ca o vrajă, tot timpul intrând în viaţa noastră pentru a ne deturna de la singurul scop care-şi merită osteneala: să-L ţinteşti cu inima ta pe Domnul Hristos; a spune nu lucrurilor amăgitoare, îmbrăcate frumos, dar lipsite de conţinut. Înseamnă a spune un da categoric seriozităţii, căutării după adâncime, lucrurilor şi realităţilor care au consistenţă.

- Lucian Blaga: “Sapă, frate, sapă, sapă, până când vei da de apă”. Adânceşte-te, caută, sapă şi vei descoperi câtă bogăţie de har poate încăpea în sufletul tău…

- Şi atunci, văzând bogăţia de bucurii revărsate ţie de la Dumnezeu, te vei simţi, ca Petru, nevrednic de aceste bucurii şi îţi vei vedea sărăcia ta. Să ai conştiinţa nevredniciei tale!

- “Ctitor fii fântânilor, ce sufletul inima-ţi adapă”. Săpând întru adânc, înţelegem că pătrunderea noastră în sensul şi lumina Sfintei Biserici ne ajută să ne reconsiderăm priorităţile în viaţă, să găsim mulţime de scări ale valorilor care aşteaptă a fi urcate şi prin ele, a ne adânci şi a găsi Apa - izvoare nesecate de har - care ne adapă sufletul. Să mulţumim lui Dumnezeu pentru toate!

Părintele Constantin Coman – Predica de la Măn. Putna, 2010:

- De ce i-a chemat Dumnezeu la o lucrare neînchipuit de mare, uriaşă (“o nouă creaţie”) pe nişte pescari, oameni simpli şi smeriţi? Dumnezeu lucrează cu oamenii smeriţi, nu cu oamenii încrezători în puterile lor, nu cu oamenii care nădăjduiesc în capacitatea minţii lor şi în tăria de convingere a cuvintelor lor, ci Dumnezeu lucrează cu cei care nădăjduiesc în puterea Duhului, în lucrarea harului dumnezeiesc.

- Nimeni nu săvârşeşte ceva bun decât ca urmare a unei chemări tainice adresate de Dumnezeu prin Duhul Său sufletului, în taina inimii.

- Atunci când eşti într-un impas, cere de la Dumnezeu răspuns. Mari părinţi nevoitori contemporani: “Nu iau nici o hotărâre până nu primesc înştiinţare de la Dumnezeu”.

- Dumnezeu vrea să ne vorbească, dar trebuie să ne curăţim sufletul şi să ne concentrăm înăuntrul nostru pentru a auzi glasul Duhului.

- Lumea de astăzi trece printr-o foarte mare criză a credinţei. Este o criză a cuvântului, o “ieftinire” a cuvântului, pentru că el a ajuns să nu mai transmită adevărul, ci de cele mai multe ori minciuna. Cuvântul nu mai are putere, lumea nu se mai încrede în cuvânt.

- Noi chemăm lumea să se împărtăşească de Dumnezeu.

Părintele Dosoftei Dijmărescu - Predică (Măn. Putna), 2011:

"Ieşi de la mine, Doamne, că sunt om păcătos!"

- Cum simţirea/vederea luminii şi sfinţenia lui Dumnezeu ne poate înfricoşa, pentru că ne arată ce avem în suflet, ne face să ne vedem toată murdăria noastră?

- Cum să fiu eu capabil să trăiesc cu Dumnezeu, când sunt atât de departe de El, când ne ştim încărcaţi de patimi şi păcate? Şi riscăm să-L alungăm atunci pe Dumnezeu din viaţa noastră, din frică.

- "Nu ştii pe ce lume trăieşti". Pe ce lume trăim cu adevărat?

- Cum ne raportăm la Dumnezeu? De multe ori precum hoţii faţă de poliţist sau ca slugile care au fugit cu bogăţia stăpânului. E un sentiment greşit, nu este acea frică iubitoare, ci o frică ce îndepărtează. Îl vedem pe Dumnezeu ca pedepsitor şi fugim de Dumnezeu atunci când greşim. Dumnzeeu nu se uită la noi ca la nişte răufăcători pe care ar trebui să-i prindă şi să-i pedepsească pentru că I-am risipit darurile, nu se bucură să ne dea o pedeapsă – pe care ne-o atragem, de fapt, singuri. Nu ştim sau uităm că Dumnezeu este smerit şi iubitor de oameni şi mereu caută să ne dea chipul acela dintâi după care a fost zidit omul. Cineva care se smereşte şi iubeşte nu se răzbună pe cel care i-a greşit, deci nici Dumnezeu nu se îngreţoşează de patimile omului, de răul din noi. Simon (Petru) se teme pentru că nu ştie încă adevărul deplin despre cum este Dumnezeu, nu ştie că Dumnezeu este iubire.

- Uitarea că Dumnezeu este iubire – nu este o uitare a minţii. De fiecare când ne învoim cu un păcat, noi aruncăm cu noroi peste această iubire a lui Dumnezeu,

dar noroiul ne stropeşte pe noi şi ne întunecă sufletul, Dumnezeu nu Se întinează. El suferă, dar Îşi revarsă iubirea în continuare.

- Încercăm să ne ascundem de Dumnezeu, dar nu avem, de fapt, unde să fugim şi nu avem motiv să fugim. De fapt, în fiecare greşeală, problemă ori durere, avem şansa să câştigăm mai mult, dacă I le dăm lui Dumnezeu prin rugăciune. Oriunde suntem şi oricât cădem, câtă vreme suflare de viaţă există în noi, putem să ne apropiem mai mult de Dumnezeu. E de ajuns să facem ce au făcut Apostolii, să-L ascultăm în ceva mic, dar important în acel moment. Să-L strigăm, mai ales şi El încearcă să facă în noi, cu răbdare, o lucrare. Trebuie să avem încredere în Hristos-Domnul, ca într-un doctor care vrea să ne facă bine.

- Creştinul nu este naiv, nu ignoră ce se întâmplă în jurul nostru, ci pătrunde mai adânc, dincolo de "coaja" văzută a lumii, "pescuiesc la adânc".

- Trăim în cea mai barbară societate din toate vremurile. Dar dincolo de aceasta se află acea lucrare a lui Dumnezeu, este acea răbdare dumnezeiască, smerită şi iubitoare, din care El caută să hrănească fiecare nevoie a oricărui om.

- Rămâne ca omul să răspundă la darurile felurite ale lui Dumnezeu…

- Limita omului credincios: "Ieşi de la mine, Doamne, că sunt om păcătos!"

- Dumnezeu se coboară către om: "Nu te teme, de acum înainte vei fi pescar de oameni". Nu numai că te voi aduce la Mine, dar te voi face împreună lucrător cu Mine. Nu te voi aşeza la masa Mea ca un tolerat...Până aici Îl aduce Dumnezeu pe om: până a-I fi asemenea, atât cât îi este cu putinţă.

- Să facem ce a făcut Sfântul apostol Petru, ca să ne pescuim în primul rând sufletul nostru şi să-L dăm Domnului Hristos!

ÎPS Pantelimon, mitropolit de Antinoe (Patriarhia Alexandriei şi a toată Africa) - Chemarea ucenicilor

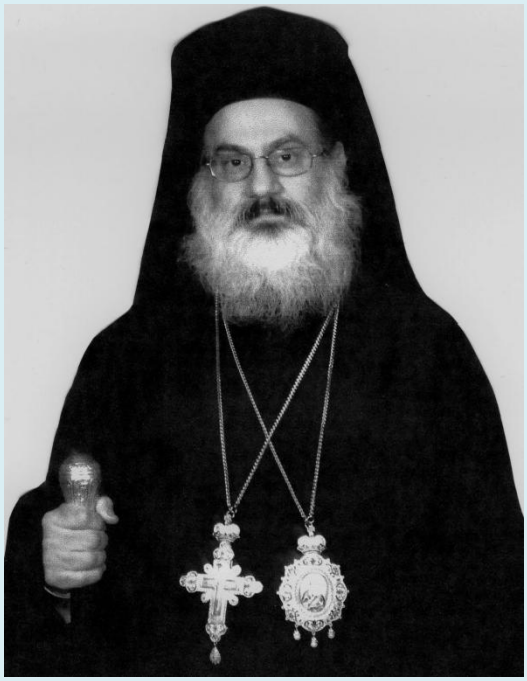

(Luca 5: 1-11)

În pericopa evanghelică din duminica trecută, Sfântul apostol şi evanghelist Luca ne-a prezentat chemarea la vrednicia apostolească a primilor ucenici ai Domnului nostru. Sfinţii apostoli erau muncitori cinstiţi, simpli pescari, care se străduiau zi de zi în muncă şi osteneală ca să dobândească pâinea cea spre fiinţă. Au început din pescari de peşti necuvântători şi s-au dovedit pescari de oi cuvântătoare ca nişte Apostoli ai lui Dumnezeu.

Munca este dăruită de Dumnezeu. Însuşi Atotbunul Dumnezeu de la plăsmuirea celor întâi-zidiţi i-a pus în raiul din Eden „***ca să-l lucreze şi să-l păzească***” (Facere 2:15). Munca este o datorie sfântă a omului. Desigur, în starea paradisiacă a omului munca era plină de mulţumire (euharistică) şi eliberată de osteneli şi chinuri fizice. Munca avea ca scop dezvoltarea capacităţilor omului. Prin mijlocirea muncii poruncite de Dumnezeu omul trebuia să se zidească duhovniceşte şi să se desăvârşească moral. Din nefericire, omul a căzut prin neascultare din harul lui Dumnezeu atrăgând astfel în viaţa sa consecinţe dramatice.

Munca şi-a schimbat însuşirea. Omului căzut i s-au impus noi limite, noi convenţii. „***Blestemat să fie pământul întru lucrurile tale; întru necazuri vei mânca dintr-însul în toate zilele vieţii tale. Spini şi pălămidă va răsări ţie şi vei mânca iarba pământului, întru sudoarea feţei tale vei mânca pâinea ta, până când te vei întoarce în pământ din care eşti luat***” (Geneză 3: 17-19).

Munca omului după cădere devine obositoare şi în sudoarea feţii îşi dobândeşte hrana zilnică. În acest mod se aminteşte omului exilat consecinţele dezastruoase ale neascultării şi ale păcatului.

În cartea „Înţelepciunea lui Sirah” din Vechiul Testament, Dumnezeu ne învaţă: „***Să nu urăşti lucrarea cea cu osteneală şi lucrarea pământului cea făcută de cel Preaînalt***” (Înţelepciunea lui Isus Sirah 7: 16). Cu alte cuvinte, când vei fi supus la osteneli şi la munci să nu te revolţi, ci să-ţi aminteşti că osteneala este consecinţa păcatului.

Domnul şi Dumnezeul nostru în Psalmul 10 ne învaţă spunând: „***Drept este Domnul şi dreptatea a iubit; îndreptări a văzut faţa Lui***” (Psalmul 10:7). Dumnezeu este Dumnezeul dreptăţii şi acelaşi lucru îl pretinde de la cei care cred în numele Lui, adică să împlinească virtutea dreptăţii în viaţa lor zilnică.

Dumnezeu vrea să lucrăm cu toată sinceritatea şi cinstea. Nu vrea măsuri şi greutăţi îndoite. Nu vrea două feţe. Nu vrea să înşeli şi să nedreptăţeşti pe semenii tăi cu care faci afaceri. Să profiţi de semenul tău aduce dezgustul şi mânia lui Dumnezeu împotriva celui nedrept şi adună pe capul lui urgie în „ziua mâniei”, ca şi cum ar aduna cineva cărbuni aprinşi şi i-ar aşeza pe capul său. Pe cel nedrept Dumnezeu nu-l binecuvintează. Niciodată să nu opreşti plata lucrătorului. Să nu-l lipseşti de plata ostenelii sale cinstite. Vrednic este de plata sa, atunci când lucrează cinstit şi cu mărinimie. Din nefericire, există oameni care sunt biruiţi de dorinţa unui câştig mai mare. Sufletul lor este dominat de dorinţa de a câştiga din ce în ce mai multe bunuri materiale şi orbiţi de patima iubirii de argint şi a iubirii de bani se dedau la fapte care sunt potrivnice voii celei sfinte a Dumnezeului nostru.

Omul care nu are sădită în inimă frica de Dumnezeu se dedă la acţiuni care îl vatămă şi îl păgubesc pe semenul său. Unde domină interesul material, icoana lui Dumnezeu - omul - este călcată în picioare. Şi setea neostoită pentru îmbogăţirea rapidă îl ispiteşte pe nedreptul angajator să ia plata dreaptă de la muncitor, să falsifice mărfurile, să exagereze preţurile produselor, să primească bunuri furate, să folosească chitanţe false, să nu dea muncitorilor cărţi de asigurare legale şi, în

general, să încalce legea lui Dumnezeu şi a oamenilor fără frică şi fără ruşine. Şi desigur mulţi consideră o inteligenţă să nedreptăţească pe altul. Dar se înşeală toţi cei care gândesc şi acţionează împotriva voii lui Dumnezeu. ***Nu trebuie să uităm parabola acelui bogat nebun care a adunat în hambarele sale bunuri materiale şi când a dobândit culturi îmbelşugate, în loc să se gândească la cei ce erau în nevoie, a hotărât să dărâme vechile hambare pentru a zidi altele noi şi mai mari, numai şi numai pentru a aduna el însuşi cât mai multe bunuri materiale. Din lumea cu mentalitate materialistă toţi admirau. Dumnezeu însă ce-i spune?*** „***Nebune, în noaptea aceasta sufletul tău îl vor cere de la tine, iar cele pe care le-ai strâns ale cui vor mai fi?***” (Luca 12:20). O, omule fără minte şi imprudent, astăzi, demonii vor cere să ia sufletul tău, iar cele pe care le-ai gătit ale cui vor fi?

Şi tu, omule, care ai câştigat bunuri materiale prin nedreptăţi, care va fi câştigul tău? Care este bucuria şi succesul tău? Poate că ai câştigat un pogon în plus prin acea nedreptate. Adică ai câştigat mai mulţi bani prin nedreptăţile şi hoţiile tale, dar în realitate n-ai câştigat nimic decât numai şi numai vătămarea sufletului. În loc de binecuvântare, blestem; în loc de bucurie, întristare; în loc de bun spor, nenorocire; în loc să câştigi viaţa, ai câştigat iadul sufletesc.

Doar omul care lucrează dreptatea lui Dumnezeu şi păşeşte pe drumul adevărului se desfătează de dumnezeieştile binecuvântări. De aceea şi profetul David, insuflat de Sfântul Duh, învaţă toate generaţiile de oameni, zicând: „***Cel ce umblă fără prihană şi face dreptate, cel ce grăieşte adevăr în inima sa, care nu a viclenit cu limba lui, şi nu a făcut vecinului său rău…acesta va lua binecuvântare de la Domnul şi milostenie de la Dumnezeu, Mântuitorul său***” (Psalmii 14: 2-3 şi 23:5). Profetul Solomon zice: „***Binecuvântarea Domnului pe capul celui drept, aceasta îl îmbogăţeşte***” (Pilde 10: 23). ***Bogăţia omului este binecuvântarea lui Dumnezeu; fără ea nici un bun nu aduce bucurie şi fericire.***

„***Bogaţii au sărăcit şi au flămânzit, iar cei ce-L caută pe Domnul nu se vor lipsi de tot binele***”. Cu alte cuvinte: Bogaţii au sărăcit şi au fost lipsiţi de orice bun şi au flămânzit, dar cei care Îl caută pe Domnul, nu se vor lipsi de bunurile trebuincioase.

Voiţi, iubiţii mei creştini, să aveţi binecuvântarea lui Dumnezeu cu voi, cu familiile voastre, să se binecuvânteze casele voastre şi lucrările voastre?! Atunci căutaţi-L pe Domnul. Păşiţi pe drumul adevărului. Păziţi voia Lui dumnezeiască. Fericit este omul care nu a păşit în voia necredincioşilor şi a bărbaţilor nedrepţi, ci zi de zi s-a străduit spre păzirea voii lui Dumnezeu.

Observăm de multe ori că oameni nedrepţi, lacomi şi hoţi se procopsesc şi se îmbogăţesc. Oameni care nu se conformează voii lui Dumnezeu avansează economic şi în poziţii sociale înalte. Să nu invidiezi acea bogăţie, care se lucrează din fărădelege, pentru că „***cei ce viclenesc de tot vor pieri***” (Psalmul 36:9). Mulţi oameni nedrepţi şi nelegiuiţi au trecut prin viaţa aceasta, au dobândit bogăţii şi bunuri lumeşti şi trecătoare, dar toate rămân aici şi nu însoţesc sufletul în veşnicie. Urgia lui Dumnezeu vine asupra tuturor acelora care lucrează nedreptatea. Să nu ne rătăcim! Nimeni nu poate să ascundă faptele de fărădelege, pentru că toate faptele noastre, toate gândurile noastre, dorinţele sunt descoperite înaintea Dreptului Judecător şi sunt supuse judecăţii lui Dumnezeu. Mai bine puţin, dar cinstit, decât mult şi nedrept.

Cel care iubeşte nedreptatea îşi urăşte şi face un rău de moarte sufletului său.

Iubiţii mei creştini, munca pe care o amestecăm cu nedreptăţi şi cu fapte fără de lege aduce mânia lui Dumnezeu. ***Dumnezeu dăruieşte binecuvântarea Sa celui ce lucrează dreptatea. Dumnezeu binecuvintează munca noastră, atunci când cu credinţă şi cu nădejde Îl rugăm să ne învrednicească mai întâi de Împărăţia Sa şi mai apoi să ne dăruiască toate câte ne sunt indispensabile pentru a petrece această mică distanţă de timp a acestei vieţi vremelnice.***

Fraţii mei, să nu ne întinăm sufletul cu fapte fără de lege, ci să-l sfinţim prin munca noastră şi prin viaţa noastră cu binecuvântarea Sfântului nostru Dumnezeu. Astfel dobândim adevărata fericire şi adevărata bogăţie, care este binecuvântarea lui Dumnezeu.

(tradus de monahul Leontie)

Mitropolitul Antonie de Suroj: Predică la Duminica a 18-a după Rusalii (Pescuirea minunată) - Cum venim la întâlnirea cu Dumnezeu?

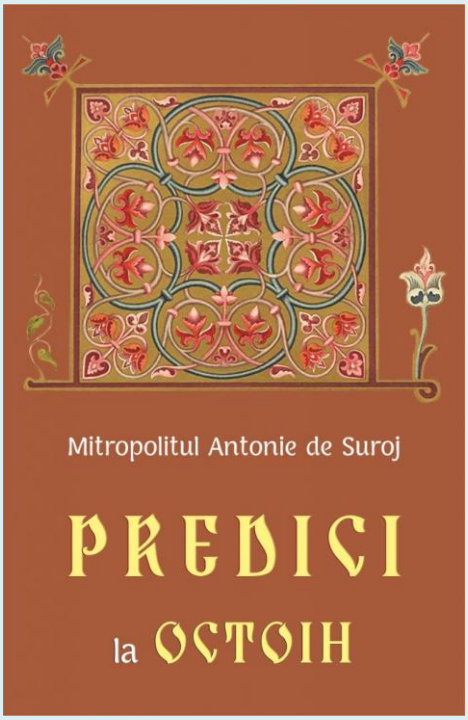

Mitropolitul Antonie de Suroj: Predică la Duminica a 18-a după Rusalii (Pescuirea minunată)

Auzind relatarea evanghelică de astăzi, referitoare la pescuirea minunată şi la frica apostolului Petru, când a recunoscut şi a trăit în prezenţa Celui ce se afla lângă el în barca sa, suntem încercaţi, sau, mai degrabă, ar trebui să fim încercaţi de frică pentru uşurătatea cu care ne apropiem de Dumnezeu, aşteptând să-L întâlnim faţă către faţă Trebuie să ne apropiem de Dumnezeu şi să venim la El întotdeauna, dar să o facem cu duh înfrânt, cu inimă smerită. Să venim, conştientizând că nu avem nici un drept la această întâlnire. Dacă întâlnirea se produce, se face din mila nemărginită şi neînţeleasă a lui Dumnezeu.

Însă, de obicei, noi nu venim în felul acesta la Dumnezeu. Ne punem la rugăciune şi aşteptăm imediat experienţe religioase deosebite. Venim la biserică şi îi cerem, oarecum, lui Dumnezeu să ne ofere starea potrivită pentru rugăciune. Trăim, uitând din zi în zi prezenţa Domnului, dar în clipele când ne aducem aminte spontan de prezenţa Lui, Îi cerem lui Dumnezeu să răspundă imediat la rugăciunea, strigătul şi dorinţa noastră.

Adesea, Dumnezeu nu Se apropie de noi tocmai din pricina faptului că, dacă ne apropiem în duhul acesta de El, atunci întâlnirea noastră cu El ar fi pentru noi judecata căreia nu i-am putea face faţă. El ar apărea în faţa noastră şi ne-ar spune: „M-ai chemat, dar cu ce stai în faţa Mea?" Şi am fi rămas tăcuţi, cutremuraţi şi osândiţi. De aceea, când Îi cerem lui Dumnezeu să răspundă cât mai curând şi în mod simţibil la plânsul sau dorinţa întâlnirii noastre, facem o greşeală. Trebuie să-L căutăm pe Dumnezeu, dar să aşteptăm cu răbdare clipa când Domnul va vrea să ni Se arate.

Însă şi atunci, oricât de bogaţi duhovniceşte am fi, numai dacă am fi capabili să trăim întâlnirea aceasta, precum a trăit-o Petru care a înţeles Cine este El, căzând la picioarele Domnului şi spunându-I: ***Ieși de la mine, Doamne, că sunt om păcătos (Luca 5, 8).***

Adesea ne rugăm, imaginându-ne că ne aflăm deja în Împărăţia lui Dumnezeu, că facem deja parte din familia Domnului şi că suntem în numărul celor care se pot veseli de prezenţa Lui. De multe ori trebuie să ne dăm seama că am ieşit cu toată viaţa noastră din această Împărăţie, că în viaţa noastră Domnul nu este Împărat, Domn, Stăpân şi nici măcar Prieten care ne poate bate la uşă în orice minut şi de dragul căruia putem uita totul.

Dacă am sta în felul acesta afară, bătând la uşă, dacă am înțelege cât de străini suntem încă de tot ceea ce constituie Împărăţia lui Dumnezeu, atunci nu ne-am avânta să avem nişte experienţe religioase extraordinare şi revelaţii dumnezeieşti directe ale prezenţei şi împartăşirii de Domnul, precum facem adesea. Am fi stat cu blândeţe, liniştiţi şi smeriţi, ştiind că nu avem dreptul să stăm acolo unde este Domnul, dar știind şi că iubirea Sa se revarsă dincolo de marginile pământului, până la adâncul beznei iadului.

Să ne amintim mai des de cuvintele minunate ale lui Petru: Ieși de la mine, Doamne, că sunt om păcătos (Luca 5, 8). Şi când ne vom pune la rugăciune, să o facem în duhul acesta, stând cu blândeţe la uşă, bătând cu mâna tremurândă în speranţa că ne va deschide Domnul. Dacă nu ne va deschide, să fie pentru noi de ajuns şi bucuria că-L cunoaștem, Îl iubim şi Îl căutăm.

Să-I arătăm lui Dumnezeu adevărata noastră iubire, adevărata noastră credinţă, sinceritate şi intenţia bună a tendinţelor noastre prin viaţă care să facă pentru noi posibilă întâlnirea cu Domnul faţă către faţă şi să auzim de la El glas îmbucurător, nu unul ce ne va aduce tristeţe. Amin.

6 octombrie 1968

(Din: Mitropolitul Antonie de Suroj, Predici la Octoih, Editura Egumeniţa, 2020)

Ips Timotei - Ancora credinţei, corabia - Biserica mântuitoare

† Timotei prahoveanul, episcop-vicar
al Arhiepiscopiei Bucureştilor
24 sep, 2020

De demult, când Biserica a trecut printr-o perioadă a grelelor persecuții care au durat mai bine de două veacuri, creștinii își însemnau casele, mormintele și locurile unde se întâlneau pentru a săvârși Liturghia cu semnul distinctiv al unui pește.

În limba greacă veche cuvântul „ihtis” ne ajută la construirea unui adevăr de maximă importanță pentru viața fiecărui creștin. Inițialele se traduc cu: „Iisus Hristos, Fiul lui Dumnezeu, Mântuitorul lumii”.

Evanghelia Duminicii a 18-a după Rusalii ne aduce aminte de faptul că Mântuitorul Iisus Hristos, atunci când Și-a chemat ucenicii la apostolat, la începutul activității Sale publice, le-a vorbit celor care veneau în număr mare pe malul lacului Ghenizaret (Marea Galileii sau Marea Tiberiadei), dintr-o corabie staționată la mal, lângă care pescarii își curățau mrejele și gândurile după o noapte în care nu prinseseră nimic.

Sfinții părinți spun că cele două corăbii care erau lângă mal reprezentau Legea și Prorocii, care nu mai aduceau bucurie oamenilor și nu-i mai hrăneau sufletește pe cei însetați de cuvântul adevărului. Lângă corăbii S-a oprit și Mântuitorul, fără să știm dacă îi cunoștea pe proprietarii acestora, dacă îi mai întâlnise vreodată. De

asemenea, nu cunoaștem cu exactitate subiectul dialogului de pe marginea lacului Ghenizaret.

Locul era cu totul și cu totul neobișnuit. În locul despre care vorbim, Mântuitorul a fost și când a rostit Predica de pe munte la poalele Muntelui Fericirilor, unde se aflau cele șapte izvoare de apă caldă. Izvoarele sunt mărturie și astăzi, în locul cunoscut sub numele de Tapca. Aceste izvoare de apă termală aduceau în trecut, cum aduc și astăzi, oameni veniți de departe pentru a se vindeca de neputințele lor.

Având în vedere o permanentă prezență numeroasă, a preferat ca loc al predicii și meditației zona amintită, unde mai târziu Sfânta Împărătească Elena, mama Împăratului libertății Bisericii, Constantin, l-a însemnat cu o prea frumoasă biserică ale cărei ruine se mai văd și astăzi, locaș de cult care a fost dărâmat de perși la începutul veacului al 7-lea.

Mântuitorul a început să le vorbească celor prezenți, dar nu de pe țărm, ci de pe o corabie care era a lui Simon, pe care a depărtat-o puțin de la uscat și a folosit-o ca amvon, propovăduind cuvintele vieții veșnice.

Evanghelistul Luca nu pomenește textul sau cuprinsul cuvântării pe care a rostit-o atunci. Le vorbea adeseori oamenilor de dimineața până seara, iar oamenii Îl ascultau, neavând nevoie de mâncare, pentru că El le oferea o altfel de hrană, duhovnicească, de care toți oamenii au nevoie. După ce le-a vorbit, i-a spus lui Petru: „Mână la adânc și lăsați în jos mrejele voastre, ca să pescuiți” (Luca 5, 4). Petru era pescar, iar majoritatea ucenicilor Domnului au avut aceeași îndeletnicire.

Petru, deși toată noaptea nu prinsese nimic, a făcut după cum i-a poruncit Mântuitorul, iar corabia, purtând semnul ascultării, era gata să se scufunde de mulțimea peștilor.

Ceea ce s-a întâmplat l-a făcut pe Petru să recunoască faptul că este un om păcătos și I-a cerut Mântuitorului: „Ieși de la mine, Doamne, că sunt om păcătos!” (Luca 5, 8). El, așa cum sunt toți oamenii la întâlnirea cu dumnezeirea Mântuitorului, recunoscuse starea pe care o simțea, povara, emoția și chiar neliniștea că se afla în fața Fiului lui Dumnezeu, cel venit în lume din iubire negrăită față de om.

Evanghelia ne spune că, lăsând toate, corăbii, case, familii, prieteni, cei care erau acolo și L-au ascultat pe Mântuitorul L-au urmat, dorind să devină pescari de oameni.

Lepădarea de sine a lui Petru ne aduce aminte de cuvintele Mântuitorului: „Oricine voieşte să vină după Mine să se lepede de sine, să-şi ia crucea şi să-Mi urmeze Mie” (Marcu 8, 34). N-a fost nimic forțat, totul petrecându-se asemenea rânduielii firești ca urmare a descoperirii bucuriei Domnului.

Îl știm și în alte ipostaze. Om direct, simplu, obișnuit cu mrejele și cu corăbiile de pe Marea Galileii, a spus și cuvinte pentru care a plâns cu amar, într-un moment al slăbiciunii și lepădării de Domnul. Tot el I-a spus Mântuitorului la Cina cea de Taină că „nu-mi vei spăla picioarele în veac” (Ioan 13, 8), dar până la urmă a acceptat pentru că Mântuitorul i-a răspuns: „Dacă nu te voi spăla, nu ai parte de Mine” (Ioan 13, 8).

Apostolul, care a spus cuvinte pe care le-a regretat și, asemenea tuturor oamenilor, a avut și momente de indiferență, neascultare și chiar trădare, în această clipă a avut puterea să-L asculte pe Mântuitorul. A lăsat toate, chiar experiența bogată de pescar, și a aruncat mreaja, ceea ce arată că atunci când oamenii fac ascultare față de Dumnezeu, chiar dacă lucrurile nu li se par a fi corecte, ele au un final folositor.

Trăim într-o lume care nu mai ascultă decât de sine și cele mai multe păreri întâlnite acum nu mai sunt cuvinte ale Evangheliei, nici învățături ale Mântuitorului, ci idei personale, adeseori enunțate de oameni care sunt despărțiți și depărtați de Dumnezeu.

Petru ne oferă modelul de lepădare de sine a gândului și experienței personale. E drept, modest la prima vedere, însă esențial și existențial. Ascultându-L pe Mântuitorul, mulțimea peștilor era cât pe ce să scufunde corabia.

De asemenea, învățăm că întreaga creație, chiar și făpturile inferioare, până și peștii mării, ascultă de Domnul. Doar la porunca Lui aceștia au recunoscut în El pe creatorul lumii. Astăzi, foarte mulți oameni nu mai ascultă de El, Cel venit pentru a ne învăța calea cea bună, smerenia pe care să o împlinim în viața noastră.

Ascultarea de El, de cuvintele Bisericii, simbolizată de corabia apostolilor, bine știind că din primele veacuri creștine, cum citim în Constituțiile Apostolice (380), biserica trebuie să fie construită sub formă de corabie îndreptată spre Răsărit, este izbăvitoare, binefăcătoare. Corabia de pe malul lacului Ghenizaret reprezintă și anunță Biserica cea una, Sfântă, sobornicească și apostolică.

Dacă Mântuitorul a vorbit atunci din corabie, cuvântul Îi este ascultat acum permanent prin Evanghelie și prin omiliile (cateheze și cuvinte de învățătură) rostite întotdeauna în biserică.

Cei care au călătorit la Ierusalim și ajung în preajma lacului propovăduirii Domnului simt adeseori liniște, pace și odihnă adâncă. În preajmă, apa, nisipul, pietrele și munții din jur tac și ascultă în continuare cuvintele Domnului.

Cei care se află pe valurile învolburate ale mării acestei vieți, dar care privesc mereu spre Mântuitorul înțeleg cuvintele Lui: „Veniți după Mine și vă voi face pescari de oameni" (Matei 4, 19). Acesta este de fapt un cuvânt mai vechi al profetului Ieremia care ne spune că va trimite Domnul mulți pescari care vor pescui, dar și vânători care vor vâna prin păduri și crăpăturile pământului.

Referindu-se la aceste cuvinte, Sfântul Chiril, arhiepiscopul Alexandriei, ne spune că pescarii îi reprezintă pe apostoli, iar vânătorii de care vorbește profetul, pe preoții din toate vremurile. Pe cei care laolaltă, aflați în păduri, munți și crăpăturile pământului, vânează nu pentru ei, ci pentru Împărăția lui Dumnezeu.

Prorocul Elisei, ucenicul marelui Ilie Tesviteanul, când a fost chemat, n-a avut puterea să le lase pe toate, i-a cerut îngăduință, spunându-i: „Atunci a lăsat Elisei boii şi a alergat după Ilie, zicând: «Lasă-mă să merg să sărut pe tatăl şi pe mama mea şi voi veni după tine!» Iar el i-a zis: «Du-te şi vino înapoi, că ce-am făcut e făcut!»" (3 Regi 19, 20). Așa a făcut Elisei, dar altfel au făcut ucenicii Domnului, Simon cel care s-a numit Petru, Iacob și Ioan care l-au lăsat pe Zevedeu, tatăl lor. Din ceea ce ne spune un text paralel la aceeaşi istorisire, și Andrei se afla împreună cu ei. Ei au fost ucenicii cei mai apropiați ai Domnului, care au auzit cele mai frumoase cuvinte ce s-au spus vreodată și au văzut minuni pe care nimeni altădată nu le-a mai văzut, cum au fost cele de pe Tabor, cele legate de învierea fiicei lui Iair, dar și altele asemenea.

Chemarea Mântuitorului Hristos se adresează tuturor fiilor Bisericii deopotrivă, dar ne întrebăm cu sinceritate: câți mai urmează și răspund acestei chemări cu iubirea și interesul arătat de primii ucenici ai Domnului?

Noi suntem prea legați de lucrurile care trec pentru a-L mai căuta și a-L mai urma pe Domnul. Exemplul Sfinților apostoli trebuie să rămână viu și lucrător în viața noastră. Măcar unii dintre fiii Bisericii să arate iubirea fără margini față de Fiul lui Dumnezeu cum au arătat-o Sfinții apostoli pomeniți în Evanghelia Duminicii a 18-a după Rusalii.

Corabia întemeiată de Domnul și Dumnezeul și Mântuitorul nostru va dăinui până la sfârșitul veacurilor. Dragostea noastră față de El și față de Biserica Lui este ofranda pe care o putem aduce.

Oamenii arată uneori o anumită dragoste, dar sunt negrăite bucuriile când întâlnim dragostea trăită în profunzimea inimii, în privegheri și rugăciuni, în fapte bune și lacrimi. Rămânerea noastră în corabie este fără de primejdii. Ceilalți, aflați dincolo, în valurile zbuciumate, se pot pierde. Cei care se află în corabie pot ajunge cu ajutorul celui de la cârmă la limanul cel liniștit al mântuirii.

Rămânerea împreună cu El, șederea în corabia mântuitoare, este singura și adevărată bucurie pe care o pot avea oamenii, deși adeseori căutăm diverse bucurii trecătoare și ne arătăm preocuparea pentru lucruri irelevante.

Evanghelia acestei duminici este confirmarea faptului că acolo unde este Mântuitorul sunt posibile înmulțirea și belșugul consemnate în paginile Sfintei Evanghelii. Altfel, corabia rămâne goală, iar pescarii, trudiți, flămânzi și descurajați. Cerem ajutorul și prezența Lui, care aduce negrăită bucurie, în vreme de furtună ori în zile senine, pentru a ajunge într-un liman liniștit.

Preafericitul părinte patriarh Daniel - Predică la Duminica a XVIII-a după Rusalii - Întâlnirea cu Dumnezeu face din pescari apostolic

Evanghelia *Duminicii a XVIII-a după Rusalii,* de la Sfântul evanghelist Luca, se numeşte *Evanghelia pescuirii minunate* şi evidenţiază o mulţime de învăţături duhovniceşti în ceea ce priveşte taina Bisericii şi viaţa creştinului în general. Sfântul evanghelist Luca ne arată că erau două corăbii oprite lângă ţărmul lacului Ghenizaret, numit şi Marea Galileii, iar pescarii care ieşiseră din corăbii curăţau mrejele. Mântuitorul Iisus Hristos S-a apropiat de Simon-Petru, care avea una din corăbii, şi de Iacov şi Ioan, fiii lui Zevedeu, care aveau cealaltă corabie.

Corabia pe mare prefigura Biserica lui Hristos în lume

Domnul Iisus a intrat în corabia lui Petru şi a cerut acestuia să îndepărteze puţin corabia de la ţărm, pentru ca El stând în corabie să înveţe mulţimile adunate pe malul mării. Astfel, mai întâi, Mântuitorul Iisus Hristos a învăţat mulţimile bine-vestindu-le Evanghelia Împărăţiei cerurilor sau vestea cea bună a mântuirii. Predica Sa din corabie era ***o preînchipuire sau o prefigurare a tainei Bisericii*** prezentă în lumea aceasta ca o corabie pe mare, uneori liniştită, alteori învolburată. ***Biserica este corabia mântuirii care ne trece din lumea aceasta, unde viaţa noastră este amestecată cu păcatul şi cu moartea, pe tărâmul celălalt al existenţei, în viaţa veşnică, unde 'nu este durere, nici întristare, nici suspin'***, ci odihnă în Împărăţia lui Dumnezeu, care este ***'dreptate, pace şi bucurie în Duhul Sfânt'*** (Romani 14, 17). Deci, ***Iisus stând în corabie şi propovăduind mulţimilor Evanghelia Împărăţiei lui Dumnezeu prevesteşte prezenţa şi lucrarea Sa în Biserica Sa, de-a lungul veacurilor.***

După ce a învăţat mulţimile şi le-a hrănit cu lumina Sfintei Evanghelii, Mântuitorul Iisus Hristos a poruncit lui Petru să mâne corabia înspre larg, unde apa era adâncă, iar apoi a spus celor din corabie să arunce mrejele în apă pentru a pescui. Însă Petru a răspuns lui Iisus, zicând: ***'Învăţătorule, toată noaptea ne-am trudit şi nimic n-am prins, dar, după cuvântul Tău, voi arunca mreaja'*** (Luca 5, 5). De fapt, Sfântul apostol Petru nu avea mare speranţă că va prinde peşte, dar, din smerenie, a împlinit ceea ce i s-a poruncit.

Smerenia înseamnă ascultare fără a cere explicaţii

Petru era un pescar iscusit şi experimentat, care ştia cum se prinde peştele noaptea, dar ştia şi ce înseamnă răbdarea şi osteneala. Dacă o noapte întreagă nu a prins nimic, acum, istovit de puteri şi oarecum trist că nu a avut nici o izbândă, Petru pescarul nu are prea mare speranţă că va putea pescui vreun peşte. Evanghelia nu ne spune că Petru s-ar fi îndoit, dar nici nu ne spune că ar fi fost foarte încrezător, ci doar că a ascultat, din respect şi din smerenie, de porunca Mântuitorului Hristos. ***Semnul smereniei lui este ascultarea de Hristos fără să pună vreo întrebare, fără să ceară vreo explicaţie şi fără să înţeleagă pentru moment ce va urma. Nu ştia ce se va întâmpla. Sfântul Petru a ascultat de Iisus pentru că Îl iubea şi recunoştea că El este Învăţătorul său.***

Această smerită ascultare a lui Petru faţă de Iisus era atitudinea sa obişnuită, deşi nu înţelegea ce va urma şi nici nu avea multă speranţă că va reuşi să prindă peşte. Nici pe departe nu se gândea el că, deodată, o izbândă mare în cele ale pescuitului va schimba viaţa sa. Deci, el doar a ascultat de Iisus şi a zis: ***'după cuvântul Tău, voi arunca mreaja'*** (Luca 5, 5). Însă, după ce a făcut ce i s-a poruncit, Petru şi cu cei care-l însoţeau ***'au prins mulţime mare de peşte, încât li se rupeau mrejele'.*** Atunci, ei au făcut semn celor ce se aflau în cealaltă corabie să vină ca să-i ajute. Şi astfel au umplut ambele corăbii de peşte, încât erau gata să se scufunde.

Teama care se naşte din întâlnirea păcătoşeniei omului cu sfinţenia lui Dumnezeu

Însă Evanghelia ne spune că cei care au prins o mare mulţime de peşti, în loc să se bucure, s-au înspăimântat. În mod obişnuit, nimeni nu se înspăimântă sau se teme după o mare izbândă, ci se bucură.

De ce în loc să se bucure pescarii au fost cuprinşi de spaimă? Deoarece şi-au dat seama că ***pescuirea aceasta neaşteptată nu era ceva obişnuit, ci o minune săvârşită prin puterea cuvântului lui Dumnezeu***, ca urmare a ascultării smerite a

lui Simon-Petru faţă de Domnul Iisus Hristos. Vedem că primele cuvinte ale Sfântului apostol Petru nu au fost cuvinte de mulţumire, cum era firesc, nici cuvinte de bucurie, ci ***o puternică şi profundă conştiinţă a păcătoşeniei sale în faţa lui Dumnezeu Cel Sfânt.*** De aceea, Petru a zis: ***'Ieşi de la mine, Doamne, că sunt om păcătos!'*** (Luca 5, 8). Iar aceste cuvinte le-a rostit el după ce a îngenuncheat la picioarele Mântuitorului Iisus Hristos.

De ce acest gest cu totul neaşteptat al Sfântului apostol Petru? Deoarece el a simţit puterea dumnezeiască a lui Hristos. Cuvintele sale ***'ieşi de la mine, Doamne, că sunt om păcătos!'*** (Luca 5, 8) ***exprimă fiorul şi teama omului credincios când se întâlneşte cu puterea sfinţeniei lui Dumnezeu, care S-a făcut Om pentru mântuirea oamenilor.*** Această teamă sfântă şi plină de smerenie este exprimată în spaţiul sacru al Bisericii Ortodoxe când ne apropiem de Sfânta Masă a Sfântului Altar, care simbolizează mormântul lui Hristos şi tronul Său de slavă. De aceea, în timpul Sfintei Liturghii Euharistice, înainte de împărtăşire, ne închinăm până la pământ în faţa Sfintei Mese şi zicem: ***'Dumnezeule, curăţeşte-mă pe mine, păcătosul!'. Deci, vedem în cuvintele şi gesturile Sfântului apostol Petru din Evanghelia acestei Duminici atitudinea pe care trebuie să o avem când ne întâlnim cu Hristos, Dumnezeu-Omul, prezent în Sfânta Euharistie.***

Pescuirea minunată a schimbat viaţa lui Petru: din pescar a devenit apostol sau misionar al lui Iisus

Observăm că după ce omul credincios ascultă Evanghelia lui Hristos şi împlineşte poruncile Lui, se arată şi lucrarea lui Hristos în viaţa sa. ***Numai în stare de ascultare smerită şi de împlinire a poruncilor lui Hristos poate omul simţi sfinţenia lui Dumnezeu, care contrastează cu păcătoşenia sa.*** Văzând smerenia şi teama lui Petru, Mântuitorul Iisus Hristos îi spune acestuia: ***'Nu te teme. De acum te voi face pescar de oameni!'*** (Luca 5, 10). Astfel, ***pescuirea minunată a fost lucrare de pregătire a ucenicilor lui Iisus ca să înţeleagă că lucrarea lor viitoare trebuie să se bazeze mai întâi pe puterea harului lui Hristos, nu pe forţele proprii.*** După această minune, Sfântul apostol Petru şi cei împreună cu el, Iacob şi Ioan, fiii lui Zevedeu, Îl urmează pe Mântuitorul Iisus Hristos cu multă convingere şi bucurie: ***'Şi trăgând corăbiile la uscat, au lăsat totul şi au mers după El'*** (Luca 5, 11).

Înţelegem, aşadar, că ***Evanghelia de azi se referă în mod direct la taina Bisericii. Corabia din Evanghelie preînchipuie Biserica lui Hristos ca spaţiu al mântuirii, ca adunare a oamenilor în iubirea mântuitoare a lui Hristos.*** De aceea, majoritatea bisericilor, ca lăcaşuri de cult, din primele veacuri şi până acum, se

construiesc *în formă de corabie,* (chiar dacă, mai târziu, corabia a luat forma crucii), iar turla principală ţine loc de catarg, purtând în vârf o cruce. Această normă este fixată în cartea numită *'Constituţiile apostolice'*. ***Hristos Cel răstignit şi înviat conduce tainic această corabie a mântuirii. El stă la cârma Bisericii pentru că El este Capul Bisericii. Însă El cheamă la lucrarea mântuirii slujitori care binevestesc lumii Evanghelia vieţii veşnice şi-i îndrumă pe calea mântuirii pe cei ce cred în El şi sunt botezaţi în numele Preasfintei Treimi.***

Harul lui Dumnezeu primează faţă de osteneala omului

Învăţătura principală pe care o primim din Evanghelia de astăzi este că ***lucrarea de pescuire sau adunare a oamenilor din marea vieţii în corabia mântuirii, adică în Biserică, se realizează prin harul lui Dumnezeu.*** Ceea ce învaţă Sfântul apostol Petru prin pescuirea minunată în largul mării este *un capitol de teologie referitor la taina Bisericii şi a păstorului în Biserică,* şi anume: **în lucrarea bisericească mai întâi contează harul sau ajutorul lui Dumnezeu şi apoi priceperea omenească.** Cât timp Sfântul Petru a contat doar pe priceperea sa, pe forţa sa fizică şi pe dibăcia sa de a pescui, nu a prins nimic.

Cuvintele sale: ***'Toată noaptea ne-am ostenit şi nimic nu am prins!'*** (Luca 5, 5) sunt, de fapt, *constatarea tristă a unui eşec total, însoţit de o stare de oboseală şi resemnare. Dar iată că, pe neaşteptate, la capătul puterilor omeneşti, începe lucrarea lui Dumnezeu.* Când Petru nu mai avea nici o speranţă de reuşită, atunci a venit ajutorul lui Dumnezeu şi s-a săvârşit minunea. *După ce a făcut ce i-a spus Hristos Învăţătorul, ucenicul Petru a văzut cum s-a schimbat eşecul în succes.* ***Această putere care face minuni, schimbă situaţii şi rezolvă probleme dificile este harul lui Dumnezeu.*** În acest sens, Sfântul apostol Pavel spune: ***'Toate le pot întru Hristos, Cel ce mă întăreşte!'*** (Filip. 4, 13). De aceea, slujitorii Bisericii se hirotonesc sau se sfinţesc prin ***'dumnezeiescul har care totdeauna pe cele neputincioase le vindecă şi pe cele cu lipsă le împlineşte'*** ('Arhieraticon', Slujba hirotoniei diaconului, preotului şi episcopului). Totuşi, trebuie remarcat faptul că ***Hristos nu a săvârşit minunea pentru nişte pescari leneşi, care au dormit toată noaptea, ci minunea s-a făcut pentru pescari harnici, care s-au ostenit toată noaptea. Astfel, din multa lor osteneală fără succes s-a născut multa lor smerenie.*** Abia atunci, întrucât i-a aflat în stare de osteneală şi de smerenie, Hristos-Dumnezeu le-a dăruit ajutorul Său care face minuni. ***Sfântul Isaac Sirul spune: 'Dumnezeu ne dăruieşte harul Său pentru smerenia care vine din multe osteneli'.*** Aşadar, ***harul îmbelşugat se dăruieşte celor ce au privegheat mult şi s-au ostenit mult.*** Chiar dacă nu s-a împlinit speranţa lor când se aşteptau ei, ea s-a împlinit mai târziu într-un mod mai frumos şi mai avantajos tocmai pe când ei nu

mai sperau nimic. Aşa se întâmplă uneori şi în viaţa Bisericii sau în viaţa creştinului. Foarte adesea ne străduim să facem ceva bun, dar *nu reuşim când şi cum dorim noi.* Apoi ne întrebăm, cu întristare sau nedumerire: *'De ce n-am reuşit?'* Cineva se pregăteşte pentru examen, dar are un moment de slăbiciune şi nu reuşeşte să treacă examenul cu succes. Cineva se străduieşte să facă o lucrare mare cu scop nobil, dar nu mai ajunge să o termine; intervine o situaţie neprielnică şi toată lucrarea a eşuat. Însă, adesea, ***ceea ce nu poate fi înţeles la un moment dat se va lumina mai târziu, când voieşte Dumnezeu şi cum voieşte El.***

Ajutorul lui Dumnezeu se dobândeşte prin rugăciune smerită, osteneală şi răbdare multă

Uneori oamenilor care, pe lângă multă osteneală, dau şi dovadă de răbdare le vine ajutorul lui Dumnezeu pe când nu se aşteaptă. Unii oameni, fiindcă nu au ajuns la o reuşită pe care o doreau, au interpretat aceasta ca fiind un eşec, o părăsire a lor de către Dumnezeu. Mai târziu însă au constatat că dacă s-au smerit şi s-au întărit în credinţă, cu toate că Dumnezeu nu a răspuns la cererea lor când doreau ei, *totuşi le pregătea atunci o biruinţă viitoare sau o binecuvântare mai mare.* Însă El a voit să le verifice smerenia, ascultarea şi răbdarea. În cazul Sfântului Apostol Petru şi al celorlalţi pescari care erau cu el, Hristos Domnul a văzut multa lor osteneală, răbdare şi smerenie. ***După ce Simon-Petru a recunoscut, în stare de smerenie şi pocăinţă, limitele puterii şi cunoaşterii sale, Dumnezeu l-a chemat să devină pescar de oameni, adică păstor de suflete.*** ***Vedem că abia când omul recunoaşte că are nevoie de ajutorul sau harul lui Dumnezeu, el poate deveni cu adevărat slujitor al lui Dumnezeu pentru mântuirea oamenilor.***

Această înţelepciune tainică a lucrării lui Dumnezeu în viaţa oamenilor este cuprinsă în Evanghelia de astăzi. Astfel, ***Evanghelia ne arată că Dumnezeu cunoaşte atât ostenelile omului, cât şi limitele sau slăbiciunile lui, dar îl învaţă să-I ceară ajutorul Lui, să lucreze împreună cu El, să se bucure de iubirea Lui milostivă, în smerenie şi recunoştinţă.***

Evanghelia acestei Duminici ne învaţă că totdeauna avem nevoie de ajutorul lui Dumnezeu. Prin urmare, nu numai când ne simţim mai slab pregătiţi, ci şi când suntem foarte bine pregătiţi trebuie să ne rugăm Lui, zicând: *'Doamne, ajută!'*. ***Dumnezeu iubeşte foarte mult pe fiecare om smerit care îi cere ajutorul Său şi se străduieşte să fie harnic şi darnic.***

Să ne ajute Bunul Dumnezeu să simţim puterea Lui când Îi cerem ajutorul Lui, să nu deznădăjduim niciodată, chiar dacă nu se împlineşte dorinţa noastră atunci când

voim noi şi cum voim noi. Să învăţăm că ***înţelepciunea Lui este mai mare decât înţelepciunea noastră, puterea Lui este mai mare decât puterile noastre, iar harul Lui şi sfinţenia Lui sunt izvor de lucrări minunate şi mântuitoare, spre slava Preasfintei Treimi şi spre bucuria noastră.***

Amin!

Pescuirea minunată - lumină pentru misiunea Bisericii

Predica prea fericitului părinte Daniel, patriarhul Bisericii Ortodoxe Române, la Duminica a 18-a după Rusalii (Pescuirea minunată)

În Sfânta Evanghelie din Duminica a 18-a după Rusalii vedem cum pescuirea minunată devine prilej de chemare sfântă pentru Sfântul apostol Petru și cei împreună cu el, Iacob și Ioan, fiii lui Zevedeu, și anume sunt chemați de Mântuitorul Iisus Hristos ca să devină pescari de oameni. Acestei chemări sfinte ei îi răspund cu multă convingere și bucurie: 'Și trăgând corăbiile la uscat, au lăsat totul și au mers după El' (Luca 5, 11). Promisiunea făcută de Mântuitorul lui Petru: 'Nu te teme. De acum te voi face pescar de oameni!' (Luca 5, 10), se adresează, de fapt, tuturor Sfinților apostoli, pentru că toți cei 12 apostoli au câștigat mulțimi de oameni, prin mreaja Cuvântului, care adună oamenii pentru Împărăția Cerurilor.

Mântuitorul Iisus Hristos alege pe cei 12 apostoli și-i trimite să vestească Împărăția lui Dumnezeu (cf. Marcu 3, 13-19; Matei 10, 1-42). După Înviere, Domnul le promite 'făgăduința Tatălui' (Luca 24, 49), care le va da putere să fie martorii Evangheliei Lui până la marginile pământului (cf. Fapte 1, 8) și le descoperă că misiunea aceasta trebuie să continue până la sfârșitul veacurilor (cf. Matei 28, 20).

Prin trimiterea în misiune, ucenicii devin apostoli

Izvorâtă din adâncurile apei celei vii, adică din puterea Duhului Sfânt, predicarea Evangheliei lui Hristos produce în suflete credința, iar prin credință și Botez se

constituie Biserica (cf. Romani 10, 17). De ce? Pentru că Însuși Dumnezeu - Cuvântul Întrupat este prezent în cuvintele Sfintelor Scripturi, îndeosebi în Sfânta Evanghelie.

Deci, Sfinții apostoli au fost chemați de Mântuitorul Iisus Hristos la o lucrare sfântă, și anume misiunea de a binevesti Evanghelia Împărăției lui Dumnezeu în lume, o lucrare pe care Mântuitorul Iisus Hristos o săvârșește El Însuși mai întâi și apoi o împărtășește celor pe care i-a ales, spre a fi împreună-lucrători cu El la mântuirea lumii.

Sfinții apostoli Îl propovăduiesc pe Hristos și Evanghelia Sa, arătând că în Hristos și prin Hristos se află și se dăruiește nesfârșita iubire a lui Dumnezeu pentru oameni, pentru persoane și popoare. Hristos Domnul, care a fost trimis de Dumnezeu Tatăl în lume pentru mântuirea lumii, trimite și El pe ucenicii Săi în lume, ca să lucreze pentru mântuirea oamenilor. Prin trimiterea în misiune, ucenicii devin apostoli, adică trimiși ai Domnului. Mandatul pe care ei îl primesc de la Hristos este în același timp misionar și pastoral, în el este cuprinsă în mod concentrat și iconic (paradigmatic) toată activitatea misionară și pastorală a Bisericii pentru mântuirea oamenilor: 'Mergând, învățați toate neamurile, botezându-le în numele Tatălui și al Fiului și al Sfântului Duh, învățându-le să păzească toate câte v-am poruncit vouă; și iată, Eu cu voi sunt în toate zilele, până la sfârșitul veacului' (Matei 28, 19-20).

Binevestirea prezenței și lucrării Împărăției lui Dumnezeu, care vine spre oameni ca o arvună a vieții veșnice, se realizează atât prin cuvântul credinței, cât și prin fapta iubirii milostive, vindecătoare de boli, alinătoare de suferință, eliberatoare de demoni și de patimile egoiste pe care adesea demonii le folosesc pentru a desfigura și degrada natura umană. Toate lucrările minunate săvârșite de Mântuitorul și la care El îi cheamă și pe ucenicii Săi sunt semne ale Împărăției lui Dumnezeu, ale vindecării oamenilor de neștiință, de păcat, de boală și de teama de moarte. Prin apostolii Săi, Hristos Domnul cheamă pe oameni să cunoască iubirea lui Dumnezeu și să o arate altora prin cuvânt și prin faptele iubirii creștine.

Mântuirea păstorilor Bisericii depinde de mântuirea celor păstoriți de ei

Asemenea Sfinților apostoli, Sfinții părinți ai Bisericii sunt 'pescari de oameni', călăuziți de Sfântul Duh spre a aduce pe oameni în iubirea lui Dumnezeu, 'învățând toate neamurile'. 'Apostolii… au transmis învățătura (lui Hristos) celor cărora le-au încredințat Bisericile lor', spune Sfântul Irineu de Lyon (202), 'au vrut ca cei pe care i-au lăsat urmași și cărora le-au predat însuși locul de învățătură al

lor să fie desăvârșiți și ireproșabili în toate' [1]. Prin cuvânt, catheză, cult, Sfinte Taine, agape, corespondență, tratate teologice, și mai ales prin puterea sfântă a dragostei duhovnicești, Sfinții părinți au câștigat sufletele oamenilor pentru Hristos, pentru mântuire.

Așadar, Sfinții părinți, cei mai mulți dintre ei fiind episcopi sau preoți, în calitate de urmași ai apostolilor, au avut misiunea de a predica tuturor oamenilor Evanghelia, de a păstra tezaurul mărturisirii apostolice și de a-l transmite mai departe generațiilor viitoare. Continuitatea cu Biserica apostolică și fidelitatea față de ea au marcat conștiința misionară și pastorală a Sfinților părinți, conștiință exprimată nu numai în scrierile și activitățile lor pastorale și misionare, ci și în mod solidar și solemn în Sinoadele Ecumenice care au ca paradigmă Sinodul Apostolic de la Ierusalim din anul 50 (cf. Fapte cap. 15). Aceasta explică de ce, în Crezul niceo-constantinopolitan din 381, Biserica este mărturisită ca fiind una, sfântă, sobornicească și apostolească. Ea transmite credința apostolilor ca normativă și nu încetează a fi misionară și pastorală asemenea Bisericii Sfinților apostoli.

Duhul Sfinților părinți a schimbat fața lumii

Înainte de a deveni păstori ai comunităților locale și învățători ai Bisericii universale, Sfinții Părinți au fost fiii credincioși ai Bisericii celei una a lui Hristos, având o profundă experiență a vieții liturgice și ascetice dublată de o vastă cultură. Ca fii ai Bisericii, ei aveau un singur ideal: propria lor mântuire. Însă, ca părinți și păstori ai Bisericii, au înțeles că mântuirea lor depinde de mântuirea celor păstoriți de ei, de apărarea dreptei credințe, ca lumină și hrană pentru suflet, și de promovarea sfințeniei vieții creștine. Lucrarea pastorală și misionară a Sfinților Părinți în și pentru Biserică a fost imensă și diversă. Această lucrare poate fi rezumată și enumerată astfel:

- ✓ *în primul rând, fixarea canonului Sfintei Scripturi, Scriptură care devine, apoi, pentru ei normă și izvor de inspirație pentru toată teologia, spiritualitatea și activitatea lor în Biserică și în lume. Teologia lor este, de fapt, o multiplă și bogată interpretare a Sfintei Scripturi. Ei au slujit Evanghelia unică a lui Hristos, în Biserica unică a lui Hristos, pentru umanitatea unică iubită de Sfânta Treime, după al Cărei chip a fost creat omul.*

---

[1] *Irineu, Contra ereticilor, III, 1; în Ioan I. Ică jr, Canonul Ortodoxiei, vol. I, Deisis/ Stavropoleos, 2008, p. 484.*

- ✓ *În al doilea rând, Sfinții Părinți ai Bisericii au contribuit în mod decisiv la formularea normei credinței prin definiții dogmatice, îndeosebi Crezul niceo-constantinopolitan (325 și 381) și Mărturisiri de credință, care au ajutat Biserica să distingă adevărul de erezie și să păstreze unitatea Bisericii în dreapta credință.*
- ✓ *În al treilea rând, Sfinții Părinți, ca mari păstori de suflete, vindecători de patimi și păcate, au elaborat și statornicit în sinoade locale și ecumenice reguli pentru viața creștină și pentru organizarea vieții bisericești, numite Sfinte Canoane.*
- ✓ *În al patrulea rând, Sfinții părinți au lăsat drept moștenire Bisericii Universale rânduielile și textele de bază ale vieții liturgice.*

Toate aceste lucrări ale lor arată dragostea lor fierbinte față de Biserică și responsabilitatea lor pastorală pentru comunitățile eclesiale păstorite de ei pe calea mântuirii sau a vieții veșnice.

Sfinții Părinți s-au străduit ca Evanghelia lui Hristos să fie vestită și să devină roditoare la toate neamurile, adică în toate etniile și în toate generațiile, în orice context cultural și în orice epocă. Creștinarea lumii greco-romane și a altor zone culturale a fost o lucrare misionară și pastorală căreia Sfinții Părinți s-au dăruit cu jertfelnicie și înțelepciune, cu pasiune și bucurie, cu dragoste părintească și cu pricepere pastorală de mari dascăli ai lumii și ierarhi. Diversitatea școlilor teologice, a vieții liturgice și monahale din epoca patristică arată și diversitatea culturilor cărora li se adresa Evanghelia mântuirii în Hristos. Sfinții Părinți, prin lucrarea lor misionară și pastorală, ca învățători ai credinței și păstori ai comunităților eclesiale, au pus în stare de comunicare și comuniune popoare și culturi diferite, într-o Liturghie de gândire și simțire creștină sincronică și diacronică, astfel încât neamuri și generații diferite să poată aduce lui Hristos slava lor despre care vorbește Cartea Apocalipsei (21, 26).

Consensul teologic al Părinților Bisericii în privința credinței Bisericii este baza spirituală a comuniunii liturgice, iar norma vieții liturgice era o garanție pentru dreapta credință. 'Credința noastră este conformă cu Euharistia, iar Euharistia o confirmă' - spunea Sfântul Irineu de Lyon.

Calendarul liturgic ortodox confirmă permanent legătura dintre Consensus Patrum (Consensul Părinților) și Communio Sanctorum (Comuniunea Sfinților), deoarece calitatea de Sfânt Părinte al Bisericii cuprinde deopotrivă ortodoxia credinței, sfințenia vieții și acordul teologic cu generațiile precedente. Datorită Sfinților Părinți ai Bisericii, Sfânta Tradiție Apostolică arătată în Evanghelie și transmisă

de-a lungul veacurilor de către Biserică a devenit pentru Ortodoxie principiul ermeneutic al Revelației divine biblice. Asemenea Sfinților apostoli și în comuniune cu ei, Sfinții Părinți ai Bisericii arată că taina lui Hristos este conținutul identic al Sfintei Scripturi și al Sfintei Tradiții, al scrierilor și rugăciunilor sfinților. Pentru Sfinții Părinți, Sfânta Scriptură și Sfânta Tradiție nu stau una lângă alta, ci una în alta. Sfânta Scriptură este forma concentrată, fundamentală și definitiv fixată a Tradiției, în timp ce Tradiția este forma desfășurată, misionară și dinamică a Sfintei Scripturi. De aceea, scrierile și viețile Sfinților părinți rămân izvor viu de inspirație pentru tâlcuirea Sfintei Scripturi în comuniunea sfinților.

Hrăniți cu prezența lui Hristos-Cuvântul din cuvintele Sfintei Scripturi și din Sfintele Taine ale Bisericii, Sfinții părinți au dezvoltat și o lucrare pastorală bazată pe prezența tainică a lui Hristos în aproapele nostru care are nevoie de ajutorul și iubirea noastră (cf. Matei cap. 25). Hristos Cel tainic prezent în Sfânta Euharistie pe masa Sfântului Altar nu poate fi despărțit de prezența smerită a lui Hristos în 'Taina Fratelui (Aproapelui)', așa cum ne arată, de pildă, Sfântul Ioan Gură de Aur în predicile sale și Sfântul Vasile cel mare în lucrarea sa filantropică numită apoi Vasiliada.

În acest sens, pastorala caritativă sau filantropică a Sfinților părinți nu se reduce la o etică socială, ci este o filantropie mistagogică, deopotrivă eclesială și socială, o filantropie care se inspiră din Liturghia Euharistică și devine faptă milostivă sau ofrandă a credinței adusă lui Hristos Cel tainic prezent în oamenii săraci și bolnavi, în cei suferinzi și întristați.

'Ai grijă de unitate, căci nimic nu este mai bun decât aceasta'

Din cele prezentate mai sus, înțelegem că în Biserica lui Hristos păstorii de suflete au ca modele sau repere în activitatea lor misionară pe Sfinții apostoli și Sfinții Părinți.

Vorbind despre marea responsabilitate a păstorilor Bisericii, Sfântul Ioan Gură de Aur (407) zice: 'Este o încercare mare păzirea Bisericii, o primejdie mare care are nevoie de multă înțelepciune și de un curaj ca cel despre care vorbește Iisus Hristos, acela ca să-și dea viața pentru oile sale, ca niciodată să nu le părăsească, ca să fie tare, ca să stea curajos în fața lupului. În aceasta se deosebește păstorul de mercenar. Acesta se îngrijește puțin de oile sale, și nu veghează decât pentru propriul său interes, dar celălalt se uită pe sine însuși, și veghează în mod unic

numai la mântuirea turmei sale'[2]. Așadar, păstorul cel bun se deosebește atât de furii sau hoții care intră în staulul oilor pentru a răpi, cât și de cei ce păstoresc doar pentru plată, el înțelegând că scopul prim și ultim al lucrării pastorale nu trebuie să fie profitul personal, ci mântuirea credincioșilor, adică atât apărarea lor în fața celor ce răstălmăcesc dreapta credință și sfâșie unitatea Bisericii, cât și îndrumarea lor pe calea unirii lor cu Hristos prin rugăciune, viață curată și fapte bune.

Desigur, această lucrare pastorală necesită multă dăruire de sine, activitate jertfelnică, multă dragoste părintească și înțelepciune duhovnicească din partea tuturor celor ce sunt păstori de suflete, adică ierarhi, preoți de mir și preoți de mănăstire, ajutați de credincioși mireni iubitori de Hristos și de Biserică.

De aceea, Sfântul Ignatie Teoforul îndeamnă pe Sfântul Policarp al Smirnei, zicând: 'Te rog în harul în care ești îmbrăcat să adaugi la alergarea ta și osteneala de a-i îndemna pe toți să se mântuiască… Ai grijă de unire (unitate, comuniune, n.n.), că nimic nu este mai bun decât aceasta. Poartă-i pe toți, cum și Domnul te poartă pe tine. Suportă-i pe toți în iubire… Fă-ți răgaz pentru rugăciuni neîncetate, cere pricepere mai multă decât ai. Priveghează având duh neadormit. Vorbește cu fiecare în egală deschidere. Poartă bolile tuturor ca un atlet desăvârșit…' [3].

Deși într-o vreme de secularizare sau sărăcire spirituală este greu de organizat și menținut comunități creștine vii și dinamice, totuși Hristos Domnul dăruiește și azi oamenilor putere, curaj și bucurie după măsura credinței lor în El și a iubirii lor față de El și de Biserica Sa. De aceea, El cheamă și astăzi oameni să fie ucenici ai Săi, pentru a binevesti Evanghelia iubirii milostive și a păstori pe credincioși pe calea mântuirii, spre slava Preasfintei Treimi și bucuria Bisericii. Amin.

Daniel, patriarhul Bisericii Ortodoxe Române

---

[2] *Sfântul Ioan Gură de Aur, Comentar la Evanghelia de la Ioan, Omilia 60, 1, Ed. Pelerinul Român, Oradea, 1998, p. 296.*

[3] *Sfântul Ignatie Teoforul, 'Către Policarp', I, 2-3; în Canonul Ortodoxiei, vol. 1, Ed. Deisis/ Stavropoleos, 2008, p. 457.*

„Harul se dăruieşte celor care sunt smeriţi, ascultători şi harnici”

Arhid. Ştefan Sfarghie
- 27 sep, 2020

În Duminica a 18-a după Rusalii, prea fericitul părinte Daniel, patriarhul Bisericii Ortodoxe Române, a rostit un cuvânt de învăţătură în Paraclisul istoric „Sfântul mare mucenic Gheorghe” din Reşedinţa Patriarhală. Prea fericirea sa a subliniat faptul că pasajul evanghelic citit în cadrul Sfintei Liturghii (Luca 5, 1-11), în care se vorbeşte despre pescuirea minunată, ne învaţă în esenţa sa că întâlnirea cu Dumnezeu face din pescari apostoli.

Prea fericitul părinte patriarh Daniel a precizat că Evanghelia Duminicii a 18-a după Rusalii ne prezintă trei învăţături principale.

⇒ *„În primul rând, pescuirea minunată din Evanghelia de astăzi este o pregătire a ucenicilor lui Iisus pentru a deveni pescari de oameni, adică slujitori ai lui Hristos şi ai Bisericii Sale.*
⇒ *În al doilea rând, corabia de pe mare prefigura taina Bisericii care adună în ea mulţimea credincioşilor, după cum în corabie, prin pescuirea minunată, au fost adunaţi o mulţime de peşti.*
⇒ *În al treilea rând, Evanghelia ne arată că în lucrarea de slujire a Bisericii lui Hristos contează mai întâi harul sau ajutorul lui Dumnezeu şi apoi priceperea sau puterea omenească. Iar harul lui Dumnezeu se dăruieşte celor care sunt smeriţi, ascultători şi harnici.*

Evanghelia aceasta are o legătură strânsă cu taina Bisericii, dar şi cu viaţa fiecărui creştin în parte", a evidenţiat părintele patriarh Daniel.

Întâistătătorul Bisericii noastre a arătat că ascultarea smerită a lui Petru a dus la pescuirea minunată, ce s-a săvârşit prin puterea dumnezeiască a lui Iisus. „În mod surprinzător, Petru, în loc să-I mulţumească lui Iisus şi în loc să se bucure de această pescuire îmbelşugată, a căzut în genunchi în faţa lui Iisus şi I-a spus: «Ieşi de la mine, Doamne, că sunt om păcătos» (Luca 5, 8).

În mod normal, după ce a realizat cineva o pescuire mare, sau după ce a adunat o recoltă mare, se bucură şi mulţumeşte lui Dumnezeu şi celor care l-au ajutat să ajungă la un succes mare, la o reuşită importantă. De data aceasta vedem că Petru nici nu a mulţumit, nici nu s-a bucurat, ci s-a pocăit, pentru că spaimă mare i-a cuprins pe toţi (Luca 5, 9). Aceasta arată că Petru a simţit puterea dumnezeiască a lui Iisus. În faţa lui Dumnezeu cel Sfânt a simţit mai mult păcătoşenia sa de om. Vedem aici contrastul dintre sfinţenia lui Dumnezeu şi păcătoşenia omului.

Simon Petru ne arată atitudintea pe care trebuie să o aibă omul păcătos când se întâlneşte cu Dumnezeu cel Sfânt. De aceea, până astăzi, în Biserica Ortodoxă, când slujitorii Altarului intră în Sfântul Altar, se înclină până la pământ în faţa Sfintei Mese, care reprezintă mormântul şi tronul de slavă ale lui Hristos, şi zic: Dumnezeule curăţeşte-mă pe mine păcătosul. În faţa sfinţeniei lui Dumnezeu omul trebuie să mărturisească păcatele sale şi să ceară curăţire de păcate şi iertare", a precizat patriarhul României.

În continuare, părintele patriarh Daniel a subliniat că prin pescuirea minunată ucenicii au învăţat cea mai importantă lecţie de eclesiologie. „Pescuirea minunată s-a făcut prin harul lui Dumnezeu, ca ucenicii, mai târziu, când vor deveni apostoli, să înveţe cea mai importantă lecţie despre taina Bisericii, cea mai importantă lecţie de eclesiologie, că, în lucrarea lor în Biserică, mai întâi contează harul şi ajutorul lui Dumnezeu şi mai apoi priceperea sau efortul omenesc. Aceasta ne arată şi de ce la hirotonia unui diacon, a unui preot sau a unui episcop se spune aceeaşi formulă: dumnezeiescul har, cela ce totdeauna pe cele neputincioase le vindecă şi pe cele cu lipsă le plineşte, adică le completează. Dumnezeiescul har vindecă ceea ce este infirmitate în om, ceea ce este neputinţă sufletească şi completează, întăreşte ceea ce lipseşte în persoana respectivă, care va fi sfinţită, consacrată, hirotonită pentru a deveni slujitor al Sfântului Altar. Harul are prioritate faţă de orice înzestrare omenească, capacitate omenească sau putere şi pricepere omenească. Harul este temelia pe care se construieşte întreaga lucrare a Bisericii".

Prea fericitul părinte patriarh Daniel a mai reliefat faptul că pescuirea minunată a fost săvârşită de Mântuitorul Iisus Hristos nu pentru nişte pescari leneşi, „ci pentru pescari care s-au ostenit toată noaptea, care erau epuizaţi şi trişti pentru că nu prinseseră nimic. Harul care face minuni a venit la capătul puterilor omeneşti. La capătul ostenelilor omeneşti, osteneli care au produs multă smerenie, vedem deodată lucrarea minunată a harului.

De aceea, Sfântul Isaac Sirul spune că Dumnezeu dăruieşte harul nu pentru mulţimea faptelor bune, ci pentru smerenia care vine din multă osteneală. Cei ce se ostenesc mult şi devin smeriţi, pentru că simt că au nevoie de ajutorul lui Dumnezeu, aceia primesc harul facerii de minuni, al săvârşirii de lucruri minunate. Minunea săvârşită de Mântuitorul Iisus Hristos ne arată că este nevoie de multă osteneală, de multă smerenie şi de multă ascultare pentru a primi harul Său (...).

Adesea, în viaţă, deşi ne ostenim mult, nu reuşim să împlinim ceea ce ne-am propus. Şi dacă nu reuşim, iar lucrarea a fost una bună, nu am cerut lucruri deşarte, ci lucruri folositoare, atunci este semnul că trebuie să aşteptăm cu nădejde, fiindcă nu totdeauna cererile noastre sunt împlinite de Dumnezeu când dorim noi şi cum dorim noi. El le împlineşte uneori mai târziu, pe neaşteptate şi într-un mod pe care noi nu l-am prevăzut, pentru a ne răsplăti credinţa, smerenia şi speranţa”, a precizat prea fericirea sa.

Cugetări duhovniceşti ale Sfinţilor părinţi

„Lasă-te în voia Domnului şi suferinţa ta va scădea şi va fi mai uşoară, pentru că sufletul tău va fi la Dumnezeu şi va găsi atunci pacea, pentru că Domnul iubeşte sufletul care se lasă în voia lui Dumnezeu şi în mâna sfinţilor Părinţi.”
(Sfântul Siluan Athonitul)

“În greutăţi, în neînţelegeri şi în toate împrejurările, cel mai apropiat mijloc şi sigur spre folosul nostru este adresarea către Domnul şi lăsarea în seama Lui a necazurilor şi grijilor noastre.

În acelaşi timp trebuie să ne rugăm lui Dumnezeu pentru cei cu care avem de-a face şi totul va merge bine.

Domnul luminează pe tot omul care vine în lume şi dă pace sufletelor noastre.

Tristeţea nu este de folos în lucrul care cere bărbăţie.”

(Sfântul Moise)

Răspunsuri duhovniceşti ale părintelui Paisie

- Părinte, în vara aceasta m-am încurcat cu multe griji. Am alergat încolo şi-ncoace pentru a-mi cumpăra un teren pe care să-l las copiilor mei, însă cele duhovniceşti au dat înapoi şi nu mi-a plăcut aceasta. Cum este mai bine să acţionăm?

- Să-şi facă cineva mai întâi cele duhovniceşti ale sale, apoi să arate interes şi pentru celelalte, dar să se încreadă şi în Dumnezeu şi să-L lase şi pe El să lucreze.

Uite, eu când eram la mănăstire, mă minunam de un călugăr. Avea ca ascultare pregătirea sinodiconului (sală de primire), unde în fiecare zi după Sfânta Liturghie, părinţii şi închinătorii serveau câte o cafea.

După ce lua anaforă, călugărul alerga la ascultarea sa şi pe toate le săvârşea repede şi bine, cu toate că nu era atât de zvelt ca mine.

Fiind rânduit şi eu în aceeaşi ascultare, nu reuşeam să o îndeplinesc atât de repede, deşi mergeam mai devreme. Într-o zi l-am întrebat:
- Părinte, cum izbuteşti să termini atât de repede, căci eu nu reuşesc?

- Eu îmi arunc toată grija lui Hristos, îmi răspunde.

În timp ce mie, încercând să le fac pe toate singur, odată mi se vărsa cafeaua, altădată mi se stingea focul...

Ai înţeles? Să-L lăsăm şi pe Dumnezeu să lucreze, să nu voim să le facem pe toate singuri.

*****

Să nu avem încredere în noi înşine. Încrederea în sine este o mare piedică pentru venirea în noi a harului dumnezeiesc. Încredere deplină să avem numai în Dumnezeu. Iar atunci când noi le încredinţăm pe toate Acestuia, Dumnezeu se obligă ca să ne ajute.

(Atanasie Rakovalis, Părintele Paisie mi-a spus..., Ed. Evanghelismos, Bucureşti, 2006)

Din umorul părintelui Paisie Aghioritul

Să spunem întotdeauna "Dacă va vrea Dumnezeu" ca să nu păţim ca Hogea.

Într-o zi acesta îi spune femeii lui:
- Mâine voi merge la vie.
- Dacă va vrea Dumnezeu, Hoge al meu!

- Bre, vrea-nu vrea, eu voi merge!

Şi a doua zi de dimineaţă acesta a pornit la drum. Dar după ce a mers o bucată, a început să plouă cu găleata şi l-a udat leoarcă. Cum să mai meargă astfel?

S-a întors acasă şi a bătut la uşă:
- Cine este? întreabă femeia lui.

- Dacă va vrea Dumnezeu, eu sunt, bărbatul tău.

Costache Ioanid - Ce bine mă simt...

Ce bine mă simt când în clipa cea grea
aud glasul Tău cum mă cheamă.
O, pune-mi în inimă liniştea Ta şi
scapă-mă, Doamne, de teamă.

Apucă-mi Tu braţul, puternic, şi ia-l,
când marea mă-nvolbură-n spume.
Rămâi lângă mine la oricare val,
şi scapă-mă, Doamne, de lume.

Ajută-mi privirea spre Tine să ţin,
predat închinării depline,
Aşterne-o maramă pe tot ce-i străin
şi scapă-mă, Doamne, de mine.

Ce bine mă simt când la ceasul cel greu
simt liniştea-n piept cum revine.
O, scapă-mă, Doamne, de tot ce-i al meu
şi umple-mă-n totul de Tine.

Icoane

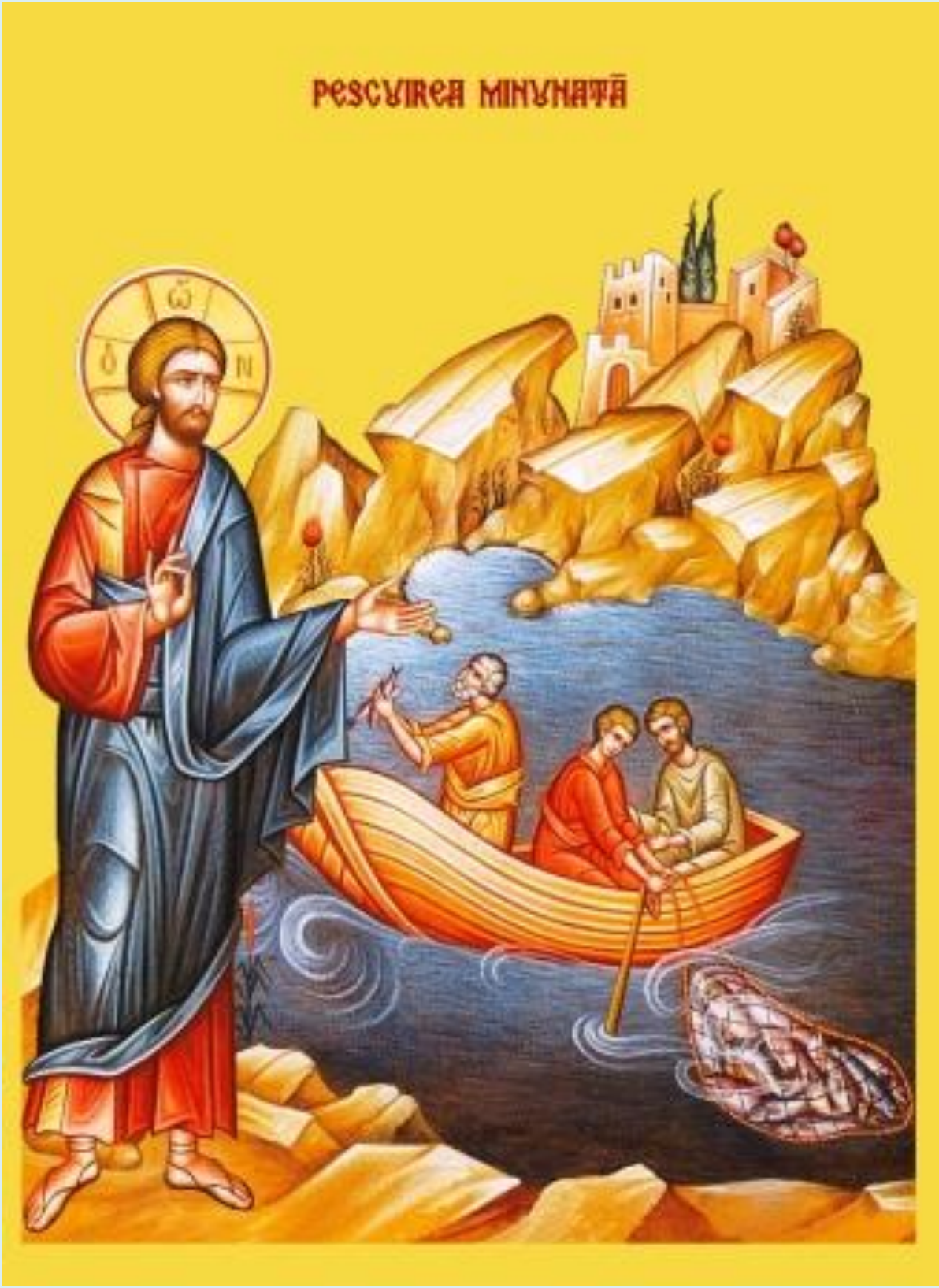

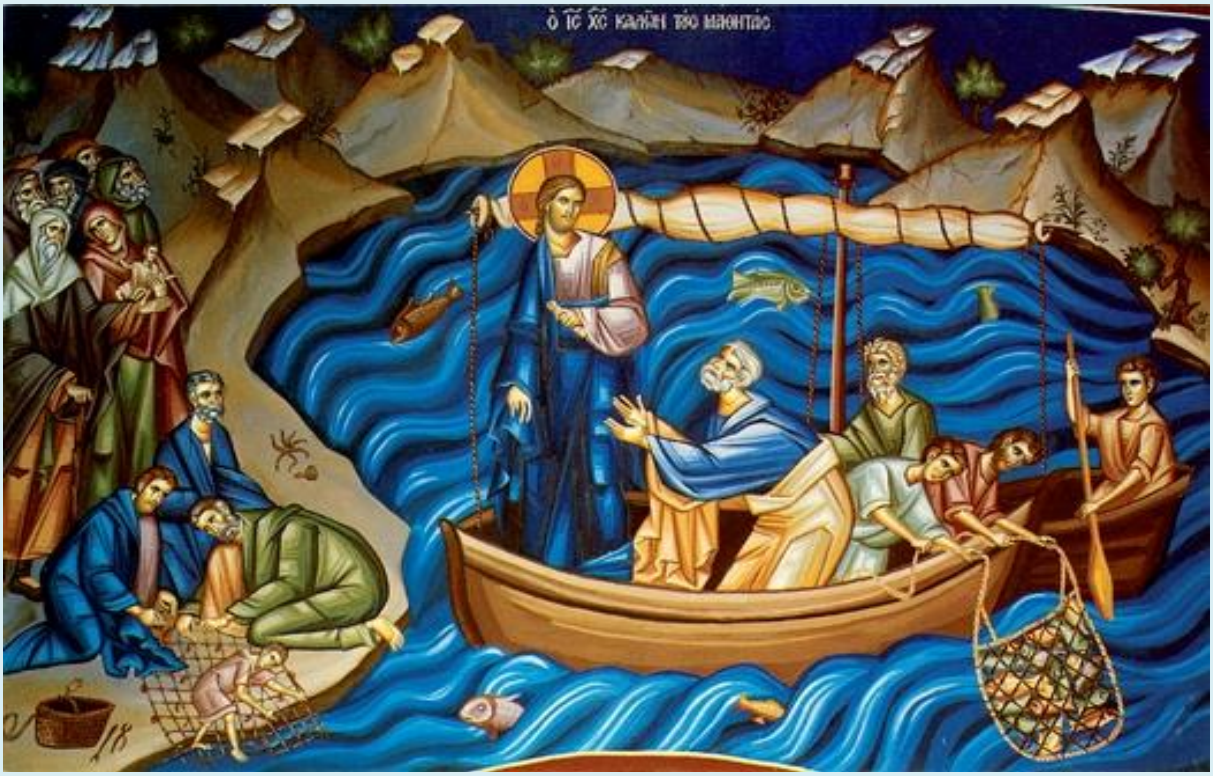
Ὁ ΙΣ ΧΣ ΚΑΛΕΙ ΤΟΥΣ ΜΑΘΗΤΑΣ

Duminica a 18-a după Rusalii

(Pescuirea minunată)

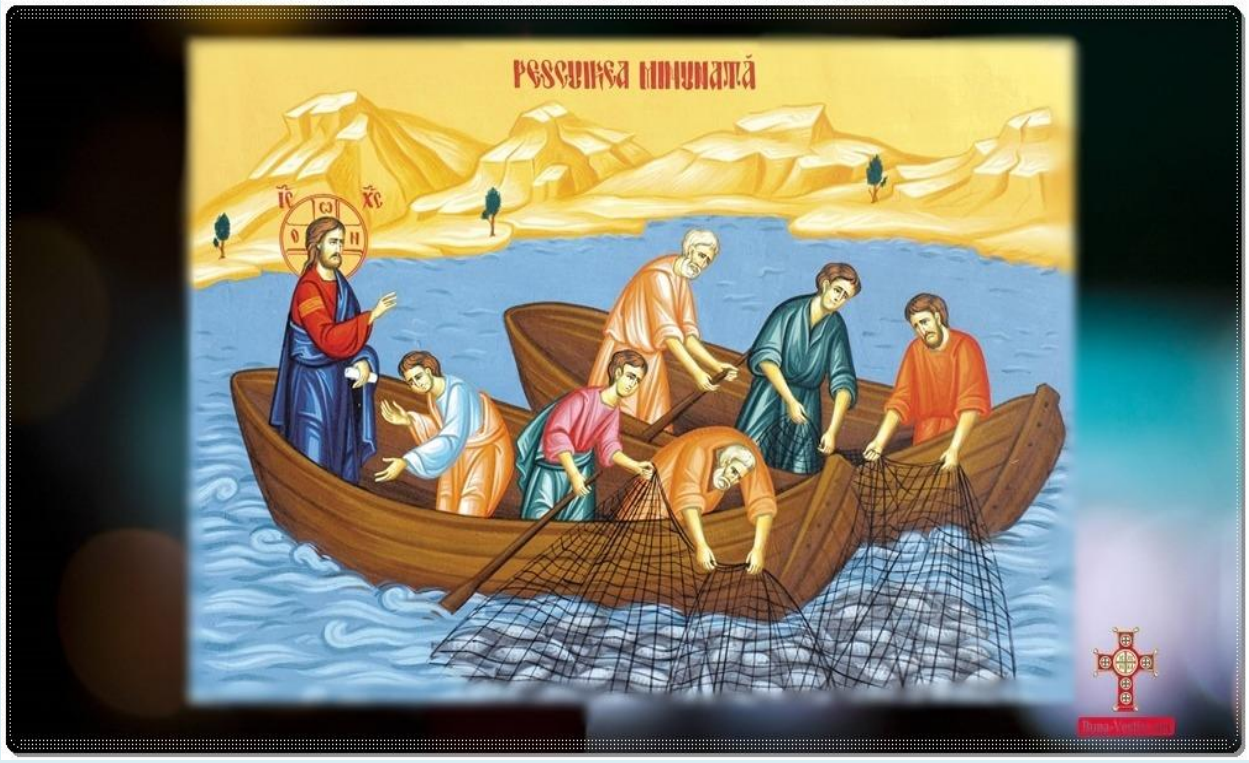

Ο Ω Ν
ΙC
XC

PESCUIREA MINUNATĂ

27
Sept

La capătul puterilor omenești limitate,
începe lucrarea tainică a harului lui Dumnezeu.

† PATRIARHUL DANIEL

BASILICA.RO

GÂNDURI LA
EVANGHELIA DUMINICII

† Pescuirea minunată

Atunci Mântuitorul i-a zis lui Simon: „Lăsaţi în jos mrejele voastre ca să pescuiţi.” Şi, răspunzând, Simon a zis: „Învăţătorule, toată noaptea ne-am trudit şi nimic n-am prins, dar, după cuvântul Tău, voi arunca mrejele.” Şi, făcând ei aceasta, au prins mulţime mare de peşte, încât li se rupeau mrejele.

(Luca 5, 4-16)

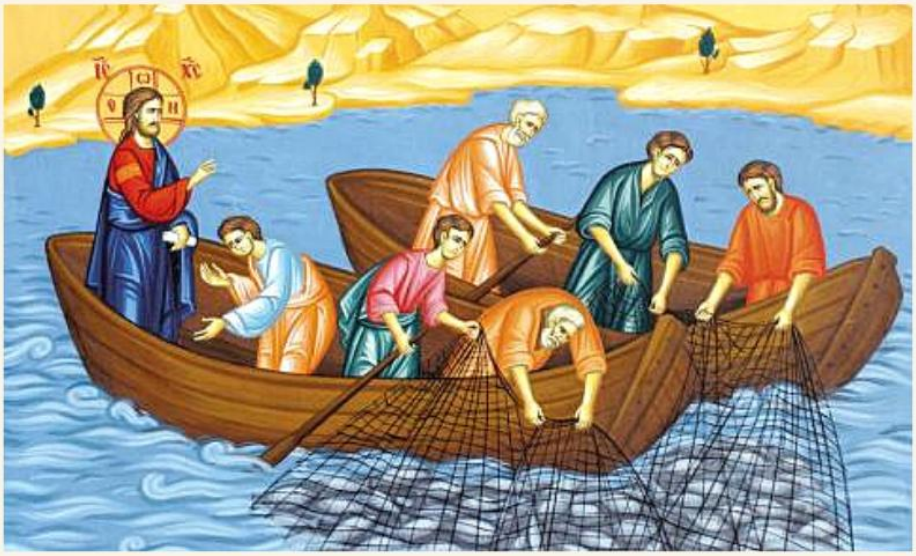

©doxologia.ro